

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KENNEDY RYAN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

BEFORE I LET GO

"Raw. Real. Magnificent!"
—COLLEEN HOOVER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KENNEDY RYAN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

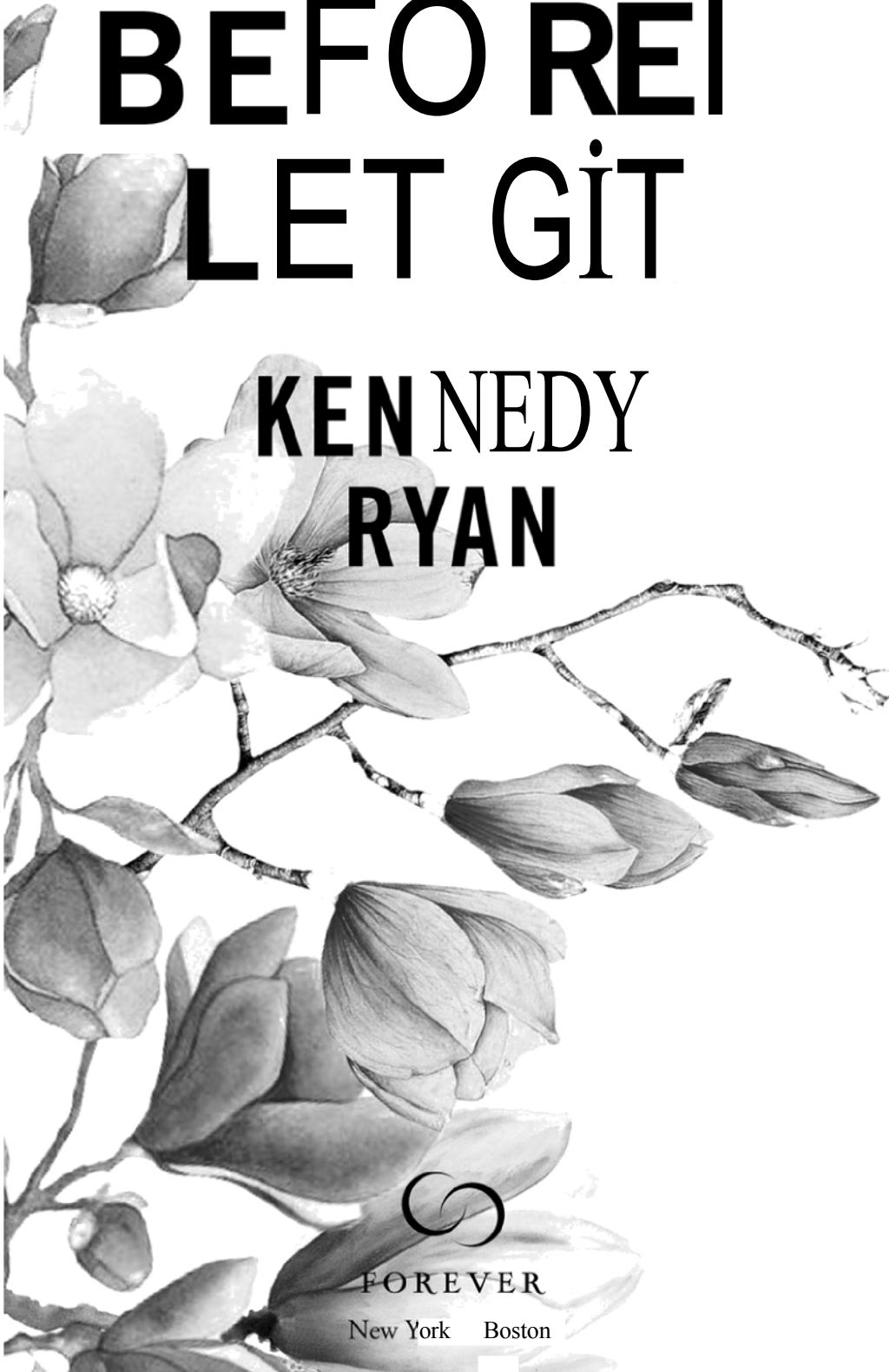
BEFORE I LET GO

"Raw. Real. Magnificent!"
—COLLEEN HOOVER

BEFORE LET GIT

KENNEDY
RYAN

FOREVER

New York Boston

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar kurgu ürünüdür. yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2022 yazan Kennedy Ryan

Okuma grubu rehberinin telif hakkı© 2022 by Kennedy Ryan and Hachette Book Group, Inc.

Kapak resmi Natasha Cunningham'a aittir. Kapak telif hakkı© 2022 by Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

read-forever.com

Read-

[Forever.twitter.com/readforeverpub](https://forever.twitter.com/readforeverpub)

İlk Baskı: Kasım 2022

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır. Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Tüm kutsal metin alıntıları ESV® Kutsal Kitap'tan (The Holy Bible, English Standard Version®) alınmıştır. ESV® Daimi Metin Baskısı® (2016). Telif hakkı © 2001, Good News Publishers'ın bir yayıncılık bakanlığı olan Crossway tarafından. ESV® metni Good News Publishers ile işbirliği içinde ve onun izniyle çoğaltılmıştır. Bu yayının izinsiz çoğaltılması yasaktır. Tüm hakları saklıdır.

Abby Reilly tarafından basılı kitap iç tasarımı.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Ryan, Kennedy, yazar.

Başlık: Gitmeme izin vermeden önce : bir Skyland romanı / Kennedy Ryan.

Açıklama: Birinci Baskı. | New York : Forever, 2022. | Seri: Skyland romanı | Özet: "Aşklarının sonsuza dek sürmesi gerekiyordu. Ancak iki yıkıcı trajediden sonra Yasmen ve Josiah Wade, aşkın tek başına her şeyi çözemeyeceğini ya da evliliklerini bir arada tutamayacağını anladılar. Yasmen'in nihayet yeniden kendisi gibi hissetmeye başlaması için ayrılımlarının üzerinden bir yıl geçmesi gerekti. Sonunda yeniden nefes alabilmek için. Ancak Josiah'ı gördükçe -ister iki çocuğuna ebeveynlik yaparken ister ortak sahibi oldukları restoranda birlikte çalışırken olsun- Yasmen, birlikte sahip oldukları her şeyi tamamen bırakmaya hazır olmayabileceğini daha fazla fark eder. Mıknatıs gibi, Yasmen ve Josiah her zaman birbirlerine geri çekilirler ve Neredeyse bir öpücük çok geçmeden daha fazlasına yol açar. Çok ateşli. Yasadışı. Her şey yolunda... Ta ki eski yaralar yeniden su yüzüne çıkana kadar. Bu sefer, sonsuza dek sürmesi için gerekenlere sahip olacaklar mı? Yoksa artık çok mu geç?"-Yayıncı tarafından sağlanmıştır.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022026036| ISBN 9781538706794 (ticari ciltsiz kitap)
| ISBN 9781538706817 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3618.Y33544 B44 2022 | DDC 813/.6-dc23/eng/20220627 LC
kaydı <https://lcn.loc.gov/2022026036> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-1-5387-0679-4 (ticari ciltsiz kitap), 978-1-5387-0681-7 (e-kitap)

E3-20220921-DA-PC-ORI

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

İthaf Yazarın

Notu Başlangıç

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm İkinci

ÜçüncüDördün

cüBeşinci

AltıncıYedinci

Sekizinci

Dokuzuncu

Onuncu On

Bölüm On

Birinci

On Üçüncü Bölüm On

Dört On Beş Bölüm

Bölüm Bölüm On

Sekizinci BölümOn

Altı On Yedi

On Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Dokuzuncu
Yirmi Bölüm Yedi
Yirmi Bir Bölüm
Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi İki Üç Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Üç Bölüm
Bölüm Bölüm Dört
Beş Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi Altı Sekiz
Bölüm Bölüm Dört
Bölüm Otuzuncu Otuz
Otuz Bir Otuz Otuz
Otuz İki Otuz Otuz
Otuz Otuz Dokuzuncu
BeşAltıYedi Sekiz
Kırk
Bölüm Kırk Bir Bölüm
Kırk Kırk Kırk İki
Bölüm Üç Dört Sonsöz
Daha Fazlasını Keşfedin

Kennedy'nin 2024'ün başlarında çıkacak bir sonraki kitabını
kaçırmayın Okuma Grubu Rehberi

Tartışma Soruları Tarifler

Teşekkür Yazar

Hakkında

Kennedy Ryan'a Övgüler

*Güçlü kızlara,
üçkağıtçılara,
Süper kadınlara,
Kalplerinize acımasız bir özenle bakın... ve dinlenin.*

Kitap , ön , fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.

Yazarın Notu

Bırakmadan Önce bir neşe, iyileşme ve toparlanma hikâyesi. Dolayısıyla, kısmen de olsa bir kayıp hikâyesi. Yasmen ve Josiah ile tanıştığımızda, hayatlarının en zor döneminden çıkıyorlar ve neşeli bir döneme giriyorlar.

Bununla birlikte, ölü doğum, sevilen birinin kaybı (geçmiş / sayfa dışı), karmaşık yas tartışması, depresyon ve pasif intihar düşüncesi (girişim yok) dahil olmak üzere geçmiş zorlukların bazı yansımaları vardır. Lütfen bu konulara büyük bir özenle yaklaşıldığını ve bu deneyimi yaşamış kişilere ve birkaç danışman/terapistle danışıldığını bilin. Benim için beta okuma yapacak kadar naziktiler, bu yüzden umarım yazarken amacıma ulaşmışımdır, yani eğitmek ve zarar vermemek.

BAŞLANGIÇ

JOSIAH

"Hayat yolculuğumuzun ortasında

Kendimi doğru yolun kaybolduğu karanlık bir ormanın içinde buldum."

-Dante Alighieri, *Inferno*

İnsanlar aşık oldukları anı tam olarak hatırlarlar mı?

Benim var. Gözümü kırpamayacak kadar hastayken Yasmen bana ev yapımı tavuklu şehriye çorbası getirmişti. Tadı bir günlük bulaşık suyu gibiydi. Tavuklu şehriye çorbası nasıl berbat edilir bilmiyorum ama benim kız başardı. O uzun kirpikli geyik gözleriyle beni beklenti içinde izledi. Tanrım, o çorbayı tükürdüğümde yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım, ama o kadar kötüydü ve ben onu taklit bile edemeyecek kadar hastaydım.

Bir an için Yasmen sıkıntılı göründü ama sonra, biri beni kızgın kömürlerin ve iğnelerin üzerinde sürüklüyormuş gibi hissetmeme rağmen güldüm. Sonra o güldü ve ben de bunun -her şey canını yakarken birlikte gülebileceğin birini bulmanın- sonsuza dek mutlu sonların yapıldığı şey olup olmadığını merak ettim. Şeker kaplı öpücükler, sıcak hava balonu gezintileri ve dolunay altında romantik yürüyüşler değil. Tüm vücudum bana bulaşan veba yüzünden zonkluyordu ama bu

Yasmen beni mutlu ettiği gün. Şiddetli bir gribin ortasında beni güldürdü.

Ve biliyordum.

Çılgınca etkilenmiő ve hafifçe amcıkdan daha fazla kamçılanmış bir haldeyken gerçek bir şeye dönüőtüm. Aőka. O an hafızama kazındı. Asla unutmayacağım bir an.

Ve işte, sadece aylar sonra, bu yle.

"Ne düşünüyorsun?" Yasmen, yoksul ğrenci dekoruyla tamamlanmış tek yatak odalı harap dairemin oturma/yemek/mutfak alanının ortasındaki kart masasında üzerinde çalıőtđđı bir şeyden başını kaldırıp bakıyor.

"Neyi düőüneyim?" Karşısındaki yırtık pırtık sandalyeye oturarak soruyorum.

"Grits."

"Bebeğim, lütfen yine irmik yapma. Son denemenden sonra hala iyileşme srecindeyim."

Bana sıcak bakmıyor, ağzının kenarları sırtmak için mücadele ediyor. "Oğlum, yulaf ezmesi piőirmiyorsun. Beni hiç dinlemiyor musun? *Restoranının* adını Grits koysan nasıl olur dedim?"

Benzeri görülmemiő bir hareketle, Noel için eve bir kız aldım. O ve Byrd teyzem hemen kaynaőtılar ve Yeni Yıl arifesinde ikisi de benim MBA'imi ve Byrd teyzemin aile tariflerini kullanarak aabileceğim bir restoran hakkında planlar yapıyorlardı.

"Oh, evet. Tabii. Grits." Sandalyemi yaklaőtırıyorum ve Yasmen'in omzuna dökülen sa örgülerini geriye itiyorum. "Kulağa hoş geliyor."

"Kulağa hoş geliyor mu?" Elinin tersini alnıma koyuyor. "Yine mi hastasın? Benim tanıdığım Josiah Wade her öneriyi didik didik eder ve her zaman bir *evet ama* hazırda bekler."

Haksız da değil. Babam bir askerdi, hayatında bir gün bile hiçbir şeye razı olmayan sert bir görev adamıydı. Her hareketini askeri bir sefer gibi planlardı. Kontrol, disiplin ve mantık onu rütbe itti. Vefatından önce onunla geçirdiğim kısa sürede bile bana aşıladığı şey buydu ama Yasmen'i sadece sevmekle kalmayıp hayatımın sonuna kadar sevmek istediğimi fark ettiğim şu anda bunların hepsi pencereden dışarı çıkıyor.

"Evlen benimle."

Kelimeler yumuşak ve kesin bir şekilde dökülüyor. Ve ben *eminim*. Bir düzine risk değerlendirmesi yapan bir aktör bile şu anda benim kadar emin olamaz. Yasmen ve ben birbirimize ağız.

Kalemini düşürür ve ağzı açık kalır.

"Ne-ne?" Sarsıntılı nefesler dudaklarında kekeleyor ve gözleri büyüyor.

"Evlen benimle."

Olasılıksız bir şekilde -çünkü bu, *tüm bunlar* benim için bir kecinin step dansı yapması kadar karakter dışı- onun önünde tek dizimin üstüne çöküyorum, kalbim göğsümde fırlıyor. Tam bir romantik film teklifi duruşu. Yüzünü avuçlamak için uzanıyorum, eğimli kemikler ve narin kıvrımlar avuçlarıma mükemmel bir şekilde oturuyor.

"Seni seviyorum Yasmen."

Başını sallıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum ama sen yüksek lisansını bitirene kadar bekleriz diye düşünmüştüm."

"Neredeyse bitirdim. Bir sömestr kaldı. Kira kontratın gelecek ay bitiyor. Benim yanıma taşınmak için mükemmel bir zaman." Kolumu seyrek döşenmiş, eski püskü dairede gezdiriyorum. "Bu lüks kucakta bana katılmak istemez misin?"

Kıs kıs gülüyor, güzel yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. Onu ilk gördüğümde arkadaşlarım gülmüştü çünkü söylediğim saçmalığın ortasında durup bakmıştım. O ben değilim. Ne kadar

Güzel, hiçbir kız beni Yasmen gibi ilk görüşte . Onun pürüzsüz kahverengi tenini, o tatlı, dolgun dudaklarını, kalın kirpiklerini çocuklarımın üzerinde görmek .

"Sen delisin," diye fısıldıyor.

"Senden eminim." Kaşının ipeksi karanlık kavisini izliyorum. "Sen benden emin misin?"

Ve ben bunu görüyorum. Sakinliğin, kesinliğin, *sevginin* şüphelerini boğduğunu, tereddütlerini bastırdığını görüyorum. Cılız sandalyeden kalkıyor, dizlerinin üzerine çöküp benimkinde yüzüme bakıyor ve yüzüme kısa öpücükler konduruyor. Dudaklarımın ve gözlerimin üzerinde, ben onları yakalayamadan uçup giden kelebekler gibi süzülüyorlar. Yüzünü tekrar yakalamak, onu öpebilmem için hareketsiz kalmasını sağlamak istiyorum ama ellerim yanlarımda, olan bitenin büyüklüğünden uyuşmuş halde asılı duruyor. Sonunda ellerimi ellerinin arasına alıyor ve doğrudan bana bakıyor. Gözlerinde yaşlar birikiyor ve yanaklarından süzülüyor.

"Evet, Josiah Wade," diye nefes alıyor. "Seninle evleneceğim."

Bedenim yeniden canlanıyor ve onu kalçalarının kıvrımından kendime doğru çekiyorum, avuçlarımı sırtının sıcak esnekliğine bastırıyorum. Sımsıcak ve baştan çıkarıcı. Yüzüğün yokluğunda, sözümüzü dillerin ve gözyaşlarının kaygan bir karışımıyla mühürlüyorum.

Öpücük sıcak, tatlı ve açgözlü. Bu, sonsuzluğun tadı böyle olmalı.

Bundan eminim.

BİRİNCİ BÖLÜM

YASMEN

Dikiz aynasında nadiren iyi şeyler görürsünüz.

Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gereken bir ders, ama yine de arka koltuğa bir göz atıyorum ve kızımın kuralları çiğnemesini izliyorum. Yanımdaki yolcu koltuğunda oturan erkek kardeşi de en az onun kadar kötü.

"Çocuklar, bunun ekran zamanı olmadığını biliyorsunuz." Dikkatimi otoyol ile ikisi arasında paylaştırdım. "Telefonlarınızı kaldırın lütfen."

"Anne, ciddi mi?" Kızım Deja'nın iç çekişi on üç yaşındaki bir çocuğun bıkkınlığıyla ağırlaşıyor. "Okulu ve dans derslerini yeni bitirdim. Bana biraz zaman ver."

"Üzgünüm anne," diyor Kasım, telefonunu kucağına indirirken.

Deja bir nefes daha veriyor, sanki kimin onu daha çok sinirlendirdiğinden emin değilmiş gibi, kuralları koyduğum için ben mi yoksa onlara uyduğu için kardeşi mi?

"Kahverengi burun," diye mırıldanıyor, bakışları hâlâ ekrana sabitlenmiş.

"Deja," dedim. "Kaldırmazsan o telefon benim."

Koyu ve altın sarısı gözleri, telefonu bir kenara bırakmadan önce aynada benimkilerle çarpışıyor. Sanki kendime bakıyor gibiyim. Birbirimize çok benziyoruz. Cildi pürüzsüz ve cilalı ceviz kadar kahverengi. Onun saçları da benimkiler gibi kıvrılıp bükülmeye meyilli, havadaki en ufak bir nemde kasılıyor. Aynı inatçı çene, eşleşme isteğini ima ediyor.

"Tıpkı senin gibi," derdi annem, Deja küçük bir çocukken dikkat etmem konusundaki uyarılarıma rağmen aksilikler çıkardığında. Yeni sıyrıklar ve çürüklerle tekrar kaçmak için kendini toparladığında. "Hak ettiğini buldun. Şimdi seni büyütürken nelere katlandığımı göreceksin."

Her zaman bunun bir lütuf olacağını düşünmüştüm, anne ve kızı, atasözündeki iki bezelye. Ve uzun bir süre de öyle oldu... ta ki on üç yaşına kadar. Tanrım, bu yaştan nefret ediyorum. Artık onunla hiçbir şeyi doğru yapamıyorum.

"Günün nasıl geçti?"

Bunu soruyorum çünkü arabada gidip gelirken geçirdiğimiz bu zamanı iyi değerlendirmek istiyorum. Okula döneli sadece iki hafta oldu ve bu yıla devam etmek istediğim gibi başlamalıyım.

"Cemal kertenkelesini okula getirmiş," diyor Kasım, eğlenen gözleri kısa bir yan bakışta benimkilerle buluşuyor. "Ve sınıfta sırt çantasından sürünerek çıktı."

"Aman Tanrım." Gülüyorum. "Yakaladı mı?"

"Evet, ama yirmi dakika falan sürdü. O çok hızlı. Kertenkele yani." Kasım okul üniformasının bembeyaz gömleğinin bir düğmesini çeviriyor. "Kızlardan bazıları çığlık atmaya başladı. Bayan Halstead sanki bir yılanmış gibi sandalyesinin üzerine çıktı."

"Ben de korkmuş olabilirim," diye itiraf ediyorum.

"Bu zararsızdı. Gila canavarı ya da Meksika boncuklu kertenkelesi gibi değildi," diyor Kassim. "Bunlar Kuzey Amerika'da bulunan zehirli türlerden ikisi."

Deja'yı kardeşinin kafasının arkasına Dr. Who'nun TARDIS'inden fırlamış gibi bakarken yakalıyorum. Kasım'ın sürekli bilgi akışı ve her şeye duyduğu hayranlıkla... muhtemelen bazen öyleymiş gibi görünüyor.

"Jamal'la asla sıkıcı bir anım olmaz," diyorum kıkırdarak. "Peki ya sen Deja?"

"Ha?" diye soruyor, sesi ilgisiz, dikkati dağılmış.

Aynayı tekrar kontrol ettiğimde sadece profilini görüyorum. Penceresinden I-85'i inceliyor. Saat altı trafiği aslında bir park yeri, bir araç Tetris oyununda ilerleyen ve dar alanlarda pazarlık yapan bir Atlantan yolcu filosu.

"Gününün nasıl geçtiğini soruyordum," diye tekrar deniyorum.

"Her şey yolundaydı," diyor Deja, gözleri penceresinin ötesindeki trafiğe sabitlenmiş bir halde. "Babam restoranda mı?"

Bağlantı kurmak için çok fazla.

"Ah, evet." Önüme bir Prius çıkınca frene bastım. "Akşam yemeğini orada yiyebilirsiniz, işiniz bitince babanız sizi eve bırakır."

"Neden?" Kassim sorar.

"Neden ne?" Prius'un ne yapmak istediğine karar vermesini bekliyorum. "Yani nerede *olacaksın*?" Kassim bastırıyor.

"Bugün Soledad'ın doğum günü," diyorum ona, dikkatlice şerit değiştirerek. "Onu yemeğe çıkaracağız. Ödevlerini bitirdiğinden emin ol. Geri kalmanı istemiyorum."

"Tanrım, anne," diye iç geçiriyor Deja. "Daha yazdan yeni döndük ve sen şimdiden kıcıma yapıştın."

Ön koltuktaki Kassim'dan arkadaki Deja'ya keskin bir bakış fırlatıyorum.

"Day, küfür etme."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"O da neydi?" Çıkışa yanaşırken aynadan ona bir bakış attım. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Ben söyledim." Meydan okuyan, kızgın gözler benimkilerle buluşmak için kırpışıyor. "Ben *duymadım*."

"Bu benim sorunum mu?"

"Evet, öyle. Eğer bunu söyleyecek kadar büyük ve kötüysen, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle söyle."

"Anne, Tanrım." Burnunun kenarını çimdikliyor. "Neden bu kadar... ugh."

Buna binlerce cevabım var ama hepsi aramızdaki gerginliği daha da artıracak. Annemle bu şekilde konuşmuş olsaydım, omzuma çeker ve ağzıma bir tane patlatırdı. Tanrı biliyor ya, annemi seviyorum ama bunu istemiyorum. Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve çocuklarımla her şeyi farklı yapacağıma dair kendime söz verdiğim tüm yolları hatırlamaya çalışıyorum, nazik ebeveynlik ile annem arasında bir yere iniyorum.

Kırmızı ışıktaki durup omzumun üzerinden bakıyorum ve Deja'nın sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. Sanki her zaman aramızdaki duvarı güçlendiriyor, ben diğer tarafta ona dokunamadan tuğlaları yığıyor. Yastık kavgalarımızı, arka bahçedeki ateş çukurunun üzerindeki s'mores'ları ve Cumartesi sabahı anne-kız manilerini seven kızı özlüyorum. Tüm bunlar büyümenin bir parçası mı, yoksa birbirimizden uzaklaşıyor muyuz? Ya da ikisi birden mi?

"Baban ve ben senden kardeşin için daha iyi bir örnek olmanı bekliyoruz," diyorum ona.

"Babam artık pek ortalıkta yok." Başını çeviriyor, gözlerini benden kaçırıyor ve tekrar pencereden dışarı bakıyor. "Öyle mi?"

Josiah bizimle yaşamıyor olsa da, sadece iki sokak ötede ve onu her gün görüyorlar. Yine de kalbim suçluluk duygusuyla sıkışıyor çünkü Deja ile aramızdaki ilişkiyi bozanın sadece üçte bir olduğuna inanmak istesem de kendime yalan söyleyemiyorum. Sorun boşanmayla başladı. Daha önce kahkahalarla parlamaktan asla uzak olmayan o gözler, şimdi yüzünün geri kalanı için çok yaşlı görünüyor ve bu sadece bir yıl daha görmekten kaynaklanmıyor

ama son birkaç yıldır anne ve babasının evliliğinin çözölüşüne tanıklık ettiğı için.

"Bu yeşil, anne," diyor Kassim.

Kimse korna çalamadan, etrafımdaki arabalarla birlikte hızlanıyorum ve Atlanta'nın en canlı şehir içi mahallelerinden biri olan Skyland'e girdiğimizi müjdeleyen mavi-beyaz tabelanın yanından geçiyorum. Otoyolun gerginliğinden Skyland'in dar yollarının daha sakin temposuna ve daha ince trafiğine geçerken omuz kaslarım gevşiyor. Daha küçük bir topluluğun cazibesi ve samimiyeti ile birinci sınıf bir şehrin patlayıcı enerjisine ve sınırsız seçeneklerine yakınlığı bir araya getiriyor. Arnavut kaldırımlı yürüyüş yolları, butikler ve kafelerden kaldırımlara taşan kumaş örtölü masalarla çevrili Ana Cadde'den aşağı iniyoruz. Sky Square'in ortasındaki fiskiyeyi çevreleyen döner kavşaktan çıkıyorum ve restoranımız Grits görünene kadar sürmeye devam ediyorum.

Skyland şehir merkezi, koruma ve ilerlemenin mükemmel bir karışımıdır. İmar bekçileri, tarihi evlerin birçoğunu iş için yeniden tasarlayarak korumuştur. Soul füzyon restoranımız Grits bunun en güzel örneğı. İki katlı Viktorya döneminden kalma, etrafı sarmalayan verandası olan görür görmez kalbimi çaldı. Ev bakımsız kalmıştı ama bankadan kredi almıştık, ne yapacağımızı bilemediğimiz kadar çok fikrimiz ve bir yığın aile tarifimiz vardı. Josiah işletme diplomasına sahipti, ancak ben eski Güney favorilerini yeniden keşfetme konusunda uzmanlaşmış lüks, "ev gibi" bir restoran vizyonunu getirdim. "Lüks "e ulaşmamız biraz zaman aldı. Uzun bir süre boyunca daha çok "anne ve pop" olduk, tüm operasyonumuz Atlanta'nın güney tarafında küçük bir perakende alanına sıkıştırıldı. Çok şey değışti, kaybedildi, kazanıldı.

Bu arabadaki iki insan dışında en gurur şey Grits. O bizim de bebeğimiz. Josiah'la aramız bozulduğunda bile

üç bebeğimiz. Deja, Kassim ve burası, Grits. Bizi bir arada tutan tek şeyin bunlar olduğunu fark ettiğimizde, olduğumuz gibi devam etmektense evliliğimizi sona erdirmenin daha iyi olacağını biliyorduk.

Biliyordum.

Grits'e vardığımızda, hemen ön tarafta ayrılmış bir park yerine çekip motoru durduruyorum. Kasım kapıyı açıyor ve başka bir şey söylemeden dışarı çıkıp Grits'in girişine giden merdivenlerden yukarı çıkıyor. Deja da iniyor ve kapıyı kapatıyor. Ekose okul üniforması eteği ve pembe yüksek topuklu Converse'iyile sıska kolları ve zürafa bacakları olan Deja, restorana girmeden önce yine telefonuna yapışmış bir halde yazmaya ara veriyor.

Ona ekran süresini hatırlatacak sabrım bile yok. Bırakalım önümüzdeki birkaç saat Josiah endişelensin. Bagajdan takım çantamı alıp merdivenlere doğru ilerliyorum ve logomuzla süslenmiş ağır ön kapıyı çekip açıyorum. Eşiği geçer geçmez içimde, zevkle dekore edilmiş yemek odasına sinen kızarmış tavuk ve lezzetli sebze kokusu kadar yoğun ve gerçek bir başarı duygusu yükseliyor. Bu akşam ev dolu, gerçi son zamanlarda her akşam ev dolu. Bir yıl ne kadar fark yaratıyor.

Yemek salonunun karşısında Deja ve Kassim'in tanımadığım bir adamla birlikte durduğunu görüyorum. Orta yaşlarda ve ortalama boylarda olan bu adam, beyaz bir şef ceketi ve dar pantolon giymiş minyon bir kadının yanında duruyordu. Vashti Burns'ün ünü ve aşçılıktaki uzmanlığı bizi yıkımın eşiğinden döndürmeye yardımcı oldu. Koyu kahverengi teni, kısacık kestirdiği kumral renkli doğal saçlarıyla muhteşem bir kontrast oluşturuyor. Saçlarının az olması yüksek elmacık kemiklerinin ortaya çıkmasını sağlıyor. Dolgun dudakları aralanıyor ve yanındaki uzun boylu adama gülümseyerek düz, beyaz dişlerini gösteriyor.

Josiah.

Eski kocam *da o* adamlardan biriydi. Omuzlarının genişliği ve amaçlı adımlarıyla dikkatinizi çeken bir adam, uzun bacakları her adımı yutuyor, sanki bir yere gitmesi gerekiyormuş ama aceleye getirilmeyecekmiş gibi. İlk tanıştığımızda bir restoranda hostestim. Bir grup arkadaşıyla masa bekleyen Josiah, daha onu görmeden kulaklarımı baştan çıkarmış, o zengin kahkahası siyah ipek bir kurdele gibi açılarak başları döndürmüştü. *Benim* başımı döndürdü. Son birkaç yıldır gülecek çok şeyi olduğundan değil. Hiçbirimizin olmadı ama şimdi yeni şefimizle birlikte gülüyor.

Bir grup gülen kadın ön kapıdan dökülüyor, parfüm kokulu stiletolar ve body-con elbiseler hostes podyumunun etrafında toplanıyor. Grits'te kot pantolonunuz en iyi pazar kıyafetiniz kadar evinizdedir. Ya *da* onların durumunda *kulüpte* giydiğiniz en iyi kıyafetiniz. Hostes onları içeri alırken onlara gülümseyerek Josiah ve çocuklara doğru yürüyorum. Sadece birkaç adım uzaktayken Josiah başını kaldırıp bakıyor ve gülümsemesi beni görünce donup kalıyor ve sonra tamamen eriyerek nötr bir çizgiye dönüşüyor. Eskiden paylaştığımız o rahatlığın yok olması biraz acı veriyor. Hayatımızın en acı verici döneminden sonra asla toparlayamadığımız şeylerden biri de bu. O rahatlık aşkla, tutkuyla, ortaklıkla gelmişti. En azından hala ortağız, sadece iş ve bu çocukları yetiştirme konusunda bile olsa.

"Hey," diye mırıldanıyor Josiah küçük gruplarına katıldığımda, sesi alçak, derin, tanıdık bir gümbürtü. "Burada olduğunu fark etmemiştim. Onları bıraktığını sanıyordum."

"Ah, hayır." Takım çantasını okşayıp Vashti'ye ve yabancıya kibar bir gülümseme gönderiyorum. "Sadece gitmeden önce üstümü değiştirmem gerekiyor."

"Sizi tanıştırayım," diyor. "Yasmen, bu William Granders, *Atlanta Journal-Constitution*'da yemek eleştirmeni. William, Yasmen Wade, iş ortağım."

Bir yemek eleştirmeni. Bu yüzden Soigné'de, en iyi masamızda.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bay Granders," diyerek ona elimi uzatıyorum. Bordeaux şarabından bir yudum almadan önce tokalaşmaya gülümseyerek karşılık veriyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Yasmen," diyor Vashti, sesi iyi ayarlanmış ve hoş.

"Sen de."

Vashti yaklaşık bir yıldır burada olmasına rağmen birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz. Byrd Teyze'nin vefatının ardından bir dizi yedek başarısız olduktan sonra Josiah onu işe aldığı anda hala ara vermiştim. Vashti'nin aşçılık eğitimi var ve Byrd'ün en yetenekli aşçıların doğuştan sahip olduğunu söylediği *bir şey* var. O bir cankurtaran oldu, ancak parmağımı koyamadığım bir şey ikimizin arkadaş olmasını engelledi. Müşteriler ve personel onu seviyor. Çocuklarım onu seviyor. Josiah... kocaman bir elini onun omzuna koyuyor. Dokunuşu zararsız. Platonik, ama bir şey onu rahatsız ediyor.

Bay Granders'a gülümseyerek, "Çocuklar, hadi bir masa bulalım da yemeğinizi yiyip ödevinize başlayın," diyorum. "Umarım yemeğinizi beğenirsiniz."

"Nasıl yapmam?" Vashti'ye hayranlık dolu bir bakış fırlatır. "Burada nadir bulunan bir cevhere sahipsin. Böyle tavuk ve köfte yememiştin... yani, hiç yememiştin."

"Çok şanslıyız," diyorum gülümseyerek.

Josiah, "Arka tarafta mutfakın yanında bir kabin var," diyor ve Deja'nın saçına hızlı bir öpücük bırakıyor. "Birazdan sizi kontrol edeceğim. Ne istediğinize karar verin."

Kasım dudaklarını yalayarak, "Kaburga," diyor.

"Oğlum, kaburgaya dönüşeceksin." Vashti gülüyor. "Onları her seferinde alıyorsun. Kızarmış tavuklu bifteğimi ne zaman deneyeceksin?"

"Bir dahaki sefere?" Kasım omuz silkiyor, gülümsemesi mahcup. Eğer Deja benim mini-me'imse, Kassim de Josiah'ın.

"Çocuklar, gidelim de Bay Ganders yemeğini bitirsin," diyorum eleştirmene dönerek. "Sizinle tanışmak güzeldi."

Josiah'ın rezerve ettiği masaya vardığımızda masadan iki menü alıp çocuklara veriyorum.

"Ne istediğinize karar verin," diyorum. "Baban siparişlerini almak için gelecek."

"Açlıktan ölüyorum." Kasım menüyü açıyor, gözlerini kocaman açıp tüm seçenekleri tarıyor.

"Ye. Ev. Ev ödevi," diye hatırlatıyorum onlara, birinden diğerine bakarak. "Bu sırayla. Anladınız mı?"

"Anladım," diyor Deja, yüzü açık menü tarafından gizlenmiş halde.

". " Takım çantamı omzuma atıyorum. "Üstümü değiştirmem gerek."

Masaların arasından geçip birkaç müşteriye gülümsüyorum ama durmuyorum. Çantamdaki telefon titriyor ve arkadaşım Hendrix'in nerede olduğumu merak ettiğini biliyorum. Geldiğime dair güvence vermek için telefonuma uzanıyorum ama adımlarım yarı yolda kesiliyor ve boş koridorda felç olmuş gibi duruyorum. Başkaları için burası sadece geniş, koyu renkli ve cilalı bir parke zemin ama benim gözümde Nike ayakkabılarımın altında yayılan eski bir leke canlanıyor. Zemin uzun zamandır temizlenmiş olsa da, üzüntümün ahşap dokuya işlediğini görüyorum. Aylarca nefesim daralmadan ve başım dönmeden buradan geçemedim. Acım bu duvarlara sıvanmıştı. Hayaletlerim ve kederim bu masaların etrafında toplanmıştı. Karnımda bir endişe düğümü patlıyor ve panik beni o kadar sıkıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum, ama terapistimin bana öğrettiği şeyi yapıyorum.

Derin nefes al, yavaş nefes ver.

Derin nefes al, yavaş nefes ver.

İlk başta sadece küçük yudumlarla hava alabiliyorum ve başım dönüyor, ama her nefes derinleşiyor, uzuyor, karıncalanan uzuvlarıma hayat veren bir sakinlik yayıyor. Bu döngüyü birkaç kez tekrarlamak kalp atışlarımı yavaşlatıyor ve boğazımı sıkıan bandı gevşetiyor. Şeytanlarımın çoğunu kovdum. Hepsini değil ama en azından Grits'e girip hemen geri çıkmayacak kadarını. Kayıpların ve boktan şansın benden almaya çalıştığı alanı geri almaya hazırım.

Gözlerimi açtığımda, sadece parlatılmış bir zemin görüyorum. Bir zamanlar o uçurumdan düşerdim, nefesim kesilirdi, paniğe kapılırdım ve şeytanlarımın beni çok sevdiğim bu yerden kovalamasına izin verirdim. Küçük bir gülümseme ağzımın köşesini kıvrıyor ve bir adım atıyorum, sonra bir adım daha.

Demek iyileşmek böyle bir şeymiş.

Ofise doğru giderken mutfakın gürültüsünün yanından geçiyorum. Tencerelerin çınlaması, iştah kabartan kokular, şamatalı kahkahalar ve yükselen sesler, her zaman Byrd'ün alanı olan mekândan yayılıyor. Ofise doğru ilerlerken ekibe hızlıca bir el sallıyorum.

Ofis kapısının üzerindeki altın plakaya gizlice "Özel" yazılmış. Kapıyı arkamdan kapatarak içeri . Josiah bir düzen ve disiplin adamı ve ofisi de bunu yansıtıyor. Bu alanı paylaştığımızda hiç bu kadar düzenli olmamıştı. Yatak odamızın benim tarafım her zaman doğal bir felaket gibi görünürdü, onun tarafı ise... *işte* böyle. Restorandaki işlerime geri dönüyor olsam da, ofisi kullanmıyordum. Ve bu belli oluyor.

Masanın üzeri, düzgün yığınlar halinde sıralanmış ve kenarları aynı hizaya getirilmiş birkaç kâğıt dışında temizdir. Parlak yüzeylerin hiçbirinde bir toz zerresi bile bulunmuyor. Josiah şu anda yatak odamızı görse saçını başını yolardı. Ben her sabah yatağını toplayan insanlardan değilim. Yani,

Bütün gün odamda kimse yok ve ben gece hemen geri tırmanıyorum. Yatağımın, sürünerek çıktığım zamanki gibi buruşuk bir şekilde beni beklemesini seviyorum. Josiah? Çarşafları sardalya konservesi gibi sıkı sıkı, köşeleri İsviçre çakısı gibi keskin. O, çarşafı küçücük bir kareye nasıl katlayacağını bilen insanlardan biri.

Ucube.

En-suite banyoya giriyorum, kapıyı kapatıyorum, tuvaletin kapalı koltuğuna uzanıyorum.

Ve otur.

Hayat üzerimize hızla geliyor. Sorumluluklar, çocuklar, fırsatlar, hepsi mermi gücüyle üzerimize geliyor. Önüme çıkan her şeyle birlikte, durup ezik ve çürük olup olmadığını kontrol etmeyi öğrendim. Daha önce de feci sonuçlarla yürüyen yaralı olmuştum. Şimdi gerçekten iyi olduğumdan emin olmak için her zaman sadece bir dakika duruyorum. Bazen tuvalete oturup nefes biriktirmem, saniyeler arasında hayatta kalmam gerekiyor. İnce duvarlar ve kapalı bir kapıyla izole edilmiş sadece birkaç dakika için.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra kot pantolonum ve tişörtümle birlikte soyunmak için ayağa kalkıyorum. Lavabonun altını arıyorum, oraya sakladığım acil durum deodorantını görebilmek için dua ediyorum.

"Evet!"

Kalçalarımı hafifçe sallayarak deodorantı sürüyorum. Yüzüm çıplak, bu yüzden "dakikalar içinde ısıltı" kitimi çıkarıyorum ve en azından biraz kapaticılık, renk ve kirpik uyguluyorum. Bu sabah saçımı yıkadım ve saç kremi doğal saçımı hala çoğunlukla kıvrıcık, henüz kabarmayan, Afro-halo'ya dönüştürüyor.

Saçım ve makyajımla dalga geçiyor olabilirim ama en azından bu elbisenin bir tutam ucubeyle birlikte şık olduğunu biliyorum. Zümrüt yeşili eteğinde pembe hibiskus çiçekleri açıyor ve korsajı göğüslerimi bir

Sevgilim. Boşandığımdan beri öyle bir sevgilim olmadı. Kollarımı kaldırıp banyo aynasına gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Tıraş olmadığımı söyleyebilir misin?" Bana bakan kadına soruyorum. Gözleri parlıyor. Bukleler patlıyor. Mat pembe dudak boyası tam kıvamında. Kaşları pırıl pırıl. Ve yoga vücuduna iyi gelmiş. Asla çocuk sahibi olmadan önceki bedenimde olamayacağım ve bu benim için sorun değil. Sağlığım tartıdaki bir sayı ya da kot pantolonumdaki bir etiket değil. Vücudumla ilgili iyi hissediyorum çünkü bu hayatı sürdürebilmemi sağlıyor. Çocuklarımın büyüdüğünü görmek için mümkün olduğunca uzun süre etrafta olmak istiyorum, bu yüzden ona iyi bakıyorum. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Şöyle hissediyorum.

"Kendim." Aynadaki kadına sırtıyorum. "Kendim gibi hissediyorum."
Cüzdanım titriyor.

"Kahretsin." Telefonu aldım ve yeterince eminim. "Hendrix, hey."

"Neredesin?" Arkadaşımın boğuk sesinde bir gerginlik var, ama hep öyle olur. Yüksek güç gerektiren işi ve hızlı yaşamı nedeniyle sesi genellikle konuştuğu herkese saldırmaya hazırmış gibi çıkar.

"Grits'ten şimdi ayrılıyorum. Tabii bu elbisenin fermuarını çekebilirim." Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum ve sırtıma uzanmak için geriliyorum. "Sky-Hi'ye vardın mı?"

"Evet. Şimdi içeri giriyorum."

"Caddenin hemen yukarısında. On dakikadan az
bir sürede orada ol." "Tamam. Hoşça kal."

Odağımı tekrar, inatla sırtımın ortasında duran fermuara çeviriyorum.

Siktir .

Hostesten fermuarımı çekmesini isteyeceğim. Eşyalarımı alıp banyodan çıkıyorum, tam o sırada dış ofisin kapısı açılıyor ve Josiah içeri giriyor. Bakışları üzerimde geziniyor, kıvrık saçlarımdan başlayıp çıplak ayak parmaklarıma kadar kayıyor.

"Özür dilerim. Burada olduğunu fark etmemiştim." Masaya doğru ilerledi, bir çekmeceyi açtı ve küçük bir kart destesi aldı. "Granders kartvizit istedi."

"İnsanlar hala bunları kullanıyor mu?"

Güçlü omuzları, iyi dikilmiş takım elbisesinin sınırları içinde omuz silkiyor. "Görünüşe göre öyle. Adımı bir taş tablete kazıyacağım. bize iyi bir eleştiri yazacaktır. Görünürlük işimize yarayabilir." "İşler..."

Tereddüt ediyorum, sorumun nereye varacağından emin değilim. Josiah, kendimi kara delikten çıkaramadığımda, gözlerimi açıp nefes almak bile bir angarya gibi geldiğinde bana hiç baskı yapmadı. Restoranda işlerin finansal olarak ne kadar kötüye gittiğini bana göstermedi. Eğitmek, yerleşmek ve büyümek için zamanımız olacağını düşündük. Bunun yerine, küçük işletmemizin yaşadığı en büyük değişimin ortasında, temel dayanağımız olan Byrdie'yi kaybettik. Sis dağılmaya başlayana kadar burayı kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı fark etmemiştim. Her şeyi kaybetmeye.

"Si, yine başımız belada mı? Ben-"

"Biz iyiyiz." Yüzündeki sert ve yakışıklı ifade biraz yumuşuyor. "Gerçekten, işler hiç bu kadar iyi olmamıştı."

"Burada daha fazlasını yapmam gerekirse, bazı şeyleri ayarlayabilirim."

"Sana en çok ihtiyaç duyduğumuz yerdesin." Cevabı sessiz ama emin. Koyu renk gözleri sabit. "Çocuklarla, onların ilgilendiğini, Okul Aile Birliği komitelerinde görev aldığını ve notlarını takip ettiğini bilmek beni buraya odaklanmak ve iyi olduğumuzdan emin olmak için serbest bırakıyor. İyi *kalmamız* için."

Her iki çocuk da boşanmadan sonra biraz zorlandı. Özellikle Deja giderek daha fazla meydan okur hale geldi ve notları düştü. Byrd öldükten sonra Josiah restoranda çok fazla şeyle ilgilenirken, eve daha fazla odaklanacağıma ve onlara mümkün olduğunca istikrar sağlayacağıma karar verdim.

"Eğer bir şeyler değişirse bana haber ver," diyorum, sesime ve odaya hafiflik katmaya çalışarak. "Wade Takımı, değil mi?"

İşler zorlaştığında bu bizim toplanma çılgılığımız olurdu. Ne yapmamız gerekiyorsa birlikte yapardık. Çenesindeki bir kas esnedi ve bakışlarını benimkinden ayırıp omzumun üzerinden bir noktaya çevirdi. Belki de geçmişte bir noktaya, itiraf etmek istediğimden daha sık yaptığım gibi son birkaç yılın kargaşasını yeniden yaşıyor. Uzun süren sessizliği boğucu bir hal alıyor ve nefesim tekrar daralıyor.

"Deja'nın nankör kıcını dans derslerine götüren kişi olmak istediğin zaman," diyorum alaycı bir şekilde, odaya giren ağırlığı dağıtmayı umarak. "Bana haber ver. Takas edebiliriz."

Bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve gözlerindeki mesafeli ifade kayboluyor. "Gece gündüz çalışmayı tercih ederim. Bunu alabilirsin."

Dolgun dudaklarının köşeleri titriyor ve ben de kendimi gülümserken buluyorum. Josiah'nın yüzü yakışıklılığı sıradan gösterecek kadar ilginç, ancak adam inkar edilemez derecede iyi. Düşüncelerinizi yarıda bırakmanıza ve dudağınızı ısırmanıza neden olacak türden bir güzellik. Muhteşem koyu teni parlıyor, yüzünün yüksek yontulmuş kemikleri üzerinde gergin bir şekilde duruyor. Bu kadar kontrollü, neredeyse sade olmasına rağmen varlığında sınırsız bir şey var. Burada onunla birlikte dururken, bu enerji, hırs, cüret ve fiyakanın bir karışımı, ofiste etrafımızda dönüyor. Tayfunla birlikte bir şişenin içine tıklmış gibiyim.

Kaşları kalkıyor, sorguluyor. Bakıyorum.

"Oh." Ona sırtımı dönüyorum, fermuarımı yukarı çekmek için olduğu kadar soğukkanlılığımı toparlamak için de. "Sıkışmış. Yardım edebilir misin?"

Cevap vermiyor ve adımları o kadar sessiz ki odadan geçtiğini zar zor duyuyorum, bu yüzden vücudunun açıkta kalan tenimi ısıtan sıcaklığı beni ürkütüyor. Fermuarı çekerken parmaklarının arkası omurgamın üzerinde geziniyor. Fermuarı çekmiyor.

İlk başta kıpırdamıyor, o yüzden çekmesi gerekiyor. Sadece o fısıltılı dokunuş bile tüylerimin nasıl diken diken olduğunu hatırlatıyor. Omzumun üzerinden yukarı bakıyorum, gözlerimiz çarpıştığında nefesim kesiliyor. Etrafımızdaki hava neredeyse çatırdıyor, mümkün olduğunu bile unuttuğum tanıdık bir akımla yüklü.

Boğazını temizliyor ve fermuarı yukarı doğru kaydırıyor. "İşte oldu."

Yüzümü ona dönüyorum ve ne kadar yakın durduğuna hazırlıksız yakalanıyorum. Yalınayağım ve görüş alanım önümdeki adamın geniş göğsü ve omuzlarıyla daralıyor. Artık bu kadar sık yalnız kalmıyoruz, sadece çocuklarımızda ve işimizde kesişen ayrı hayatlar yaşıyoruz. Kassim ve Deja genellikle etrafımızdalar ya da çalışanlar, arkadaşlar, koçlar, öğretmenler. Nadiren sadece biz oluyoruz. Eskiden birbirimizi herkesten daha iyi tanırdık. Şimdi buradan arta kalan boş zamanlarında ne izlediğinden ya da gerçekten ne yaptığından bile emin değilim.

"Ozark'ı gördün mü?" Ben sordum.

Kaşlarının kalın çizgisi aşağı iniyor. "Hayır. Yapmalı mıyım?"

"Gerçekten uzun zamandır izlediğim en iyi dizilerden biri. Oyunculuk, yönetmenlik. Senaryo mükemmel."

Saçmalıyorum. Ağzıma bir çorap durmasını sağlamak istiyorum.

"etmem gerekecek." Kapıya bir göz atar. "Granders'a geri dönmem gerek."

"Evet." Yeşil topuklu ayakkabılarımı almak için takım çantamın dibine uzanıyorum ve onları giymek için eğiliyorum. "Benim de gitmem gerek."

Başımdan ayakkabılarıma kadar şöyle bir bakıyor. "Güzel görünüyorsun."

"Güzel mi?" Artık kıyafetlerimle dolu olan takım elbise çantasını elime alıyorum ve omzumun üzerinden sırtarak kapıya doğru hızla ilerliyorum.

"Pffft. Harika görünüyorum."

Küçük bir gülümsemeye izin vererek başını sallıyor. "Harika görünüyorsun. İyi eğlenceler."

"Çok geç kalmamaya çalışacağım. Ve çocukların bütün gece ayakta kalmasına izin verme, Si.

Yarın okulları var."

"Sanki ben itici bir ebeveynmişim gibi."

İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz, bu yüzden gülümsemesi, izin verirseniz nefesinizi kesecek o şaşırtıcı parlaklığa genişleyene kadar ona bakıyorum.

"Git buradan," dedi. "Evde görüşürüz."

Ev.

Evimiz değil. Yıllarca uğruna çalıştığımız ve hayalini kurduğumuz rüya ev değil. Şimdi sadece çocuklarla benim yaşadığım bir ev. Josiah aynı mahallede ama iki sokak ötede. Düşüncelerimin, zihniyetimin, *her şeyin* üzerinde "gelecek" yazarken neden düşüncelerimin bu gece geçmişe dönüp durduğundan emin değilim.

"Silkelen," diyorum kendime, arabaya tırmanıp Grits'in otoparkından çıkarken. "Parti zamanı."

İKİNCİ BÖLÜM

YASMEN

Bugün Soledad'ın doğum günü," diye mırıldanıyor Hendrix Moscow Mule'üne doğru. "Yetişkin kızlarla vakit geçirmeye hevesli olacağını düşünürsün ama yine de geç kaldı."

"Yola çıktı." Soledad'ın gönderdiği mesajı tekrar okudum. "Yirmi dakika önce. Lupe'nin tezahürat antrenmanının bittiğini, Inez'in bir bilim projesi üzerinde çalıştığını ve Lottie'nin dans dersi aldığını söyledi."

İçkimin kenarından Hendrix'i inceliyorum. Adı kadar cesur bir yüzü var, eğimli elmacık kemikleri ve cüretkâr bir burunla noktalanmış, burun delikleri macera ve saçmalık kokusu almak için açılmış. Koyu renk, kemerli kaşları kaşlarını çatmak için ne kadar hızlıysa, ağzının geniş kavisi bir gülümsemeye dönüşmek için o kadar hızlıdır. İşleri halleder ve başarılı olmak için olduğu kadar insanlara yardım etmek için de azimlidir. İnsanlara yardım etmek, en azından kısmen, onun başarıyı tanımlama şeklidir.

"Ev hanımlarınız nasıl?" French 75'imi yudumlarken soruyorum, cin ve tını yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor.

"Kızım, bir avuç dolusu. Yapımcı arayıp müşterilerimi kontrol altında tutmamı isteme cüretini gösterdi. Kaltak, *sen* kontrol et. Benim işim onları oraya götürmektir. Senin işin sezon bitmeden birbirlerini öldürmemelerini sağlamak."

"Görünüşe göre ne kadar drama o kadar iyi reyting, peki onun sorunu ne?"

"Evet, drama var ve bir de..." Hendrix kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırır. "*Onların* pislikleri. Yumruk yumruğa kavgalar, sökülen örgüler, kesilen lastikler."

"Kulağa lise gibi geliyor."

"Ya da kreş, ve benim diplomam halkla ilişkiler üzerine, bebek bakıcılığı değil. Yine de, gerçekten, zamanın yarısında bu benim işim gibi geliyor."

Omzumun üzerinden bir gülümseme gönderiyor. "Bebeklerden bahsetmişken, işte Baş Anne geliyor."

Etrafıma bakıyorum ve Soledad'ın Sky-Hi'nin çatısına çıkan merdivenleri tırmandığını görüyorum. Her zamanki hafif tedirgin ifadesini takınmış ama bu gece bu ifade, *çalış kızım, bugün senin doğum günün diye* bağırان, *poposunu* saran kırmızı bir elbiseyle eşleştirilmiş. Koyu renk gözleri bizi bulana kadar kalabalığı tarıyor. Göz kamaştırıcı bir gülümseme güzel yüzünü aydınlatıyor. Kısa boylu ve kıvrımlı, yay gibi samur bukleleri omuzlarına dökülüyor ve minyon bedenine sığdırdığı enerjiyi yansıtıyor. El sallıyor ve hızla masamıza doğru ilerliyor.

"Üzgünüm geciktim." Boş koltuğa çöktü, elimden içkiyi kaptı ve uzun bir yudum aldı.

"Kendi doğum günü kutlaman için." Hendrix gülümsüyor. "Gelebildiğine sevindim. Kızlarla evde kalması için Edward'ı buzdolabına bağlamak zorunda mıydın?"

Soledad'ın kocası son zamanlarda hemen hemen her şeye katılmıyor. Pembe, yanaklarının altın sarısı kahverengisine süzülüyor. "Beklenmedik bir şekilde geç saate kadar çalışmak zorunda kaldı ve-"

"Peki çocuklarla kim ilgileniyor?" Ben araya girdim.

"Bayan Lassiter'in kızını aradım." Soledad bakışlarını menüye sabitliyor, Hendrix'in ve benim gözlerimden okunan bıkkınlığı görmezden geliyor. "Köşede oturan dokuzuncu sınıf öğrencisi. Lottie ve Inez onu seviyor. Lupe evde kalabilecek yaşta ve onlar için sorun olmazdı ama tezahürat antrenmanı gecikti, o yüzden..." Felsefi bir şekilde omuz silkiyor.

"Bir gece," diye mırıldandı Hendrix. "Sana bir gece veremedi mi?"

Hendrix'e sakinleştirici bir bakış atıyorum, sessizce onu rahat çağırıyorum, ama *senin* dilini ısırma olasılığı onunkini ısırma olasılığından daha yüksek.

"Çocuklar, hadi." Soledad menüyü ve onu gerçekten ilgilendiriyormuş gibi davranmayı bıraktı. "Edward'a odaklanmadan sadece iyi vakit geçiremez miyiz? Şirkette büyük bir projenin ortasında. Çok fazla şey var ve elinden gelenin en iyisini yapıyor."

Eminim o bile buna inanmıyordur, ama bu konuyu tartışmayacağım ve doğum gününü düşüncesiz sperm donörünün bozduğundan daha fazla bozmayacağım.

"Haklısın!" Boş bardağımı masaya çarpıyorum ve servis elemanına işaret ediyorum. "Sabah sınıf annesi değilmişiz gibi yakalım!"

"Birimiz sınıf annesi değiliz," diye hatırlatıyor Hendrix, kahkahası gırtlaktan ve minnettar. "Benim dairem de hemen köşeyi dönünce. Yürüyeceğim, o yüzden hepimiz için içerim."

Soledad ve ben sadece köşede de olsa araba kullanıyoruz, bu yüzden fazla içemiyoruz ama yanmak kulağa harika geliyor. Küçük üçlümüz, bir şekilde birlikte çalışan farklı parçalardan oluşuyor. Bekâr ve çocuksuz Hendrix tamamen kariyerine ve Charlotte'taki hasta annesine odaklanmış durumda ve zamanını Queen City ile Atlanta arasında bölüştürüyor. Soledad ev dışında çalışmıyor, ancak evini bir krallık gibi yönetiyor ve ölümlüler tarafından ulaşılamaz görünen organizasyon ve ev düzeni seviyeleriyle herkesi hayrete düşürüyor. Bir tutam Joanna Gaines, bir tutam Marie Kondo ve büyük bir kepçe Tabitha Brown ile çiftlik masasında en iyi porselenlerle servis edilen bir yemek.

Bir de ben varım.

Bir banliyö ev hanımının tüm tuzaklarına sarıldım, ancak artık kimsenin karısı değilim ve her zaman sonsuza dek seveceğimi varsaydığım adamla başarılı bir iş yürütüyorum.

"Çocukların nasıl, Yasmen?" Soledad siparişlerimizi aldıktan sonra servis elemanının getirdiği kozmopolitayı yudumlarken soruyor. "Deja ve Kassim bu gece iyi mi?"

"İyiler. Grits'te akşam yemeği yiyecekler. Josiah işleri bitince onları ev ödevleri için eve götürecektir."

"Siz ikiniz kendi..." Soledad bir gözünü kapatıyor ve dudaklarını büküyor, görünüşe göre doğru kelimeyi arıyor. "Dinamikliğiniz çok iyi."

"*Dinamik* mi?" Hendrix bana sinsili sürtük diye adlandırdığım bir bakış fırlatıyor. "Cehennem kadar iyi eski kocan 7/24 sevişmek için oradaysa ve sen bu konuda hiçbir şey yapmıyorsan buna böyle mi diyorsun?"

Bir zamanlar Hendrix'in küstahlığı beni içkimi kusmak zorunda bırakırdı ama artık ona alıştım. Aylar önce tüm şok değerini benim üzerimde harcadı.

"Buna ortak ebeveynlik deniyor," diyorum. "Ve birlikte bir iş yürütmek. Bunların ikisini de iyi yapmak istiyorsak, işleri basit ve platonik tutmak en iyisi."

"O nefis bal küpüne ara sıra dalmak bile istemiyor musun?" Hendrix dolgun dudaklarını bilmiş bir gülümsemeyle süsleyerek soruyor. "Josiah-"

"Cehennem kadar güzel." Yemeğimizi taşıyan servis elemanına gülümsüyorum. "Farkındayım. Onunla evliydim."

"Bahse girerim Josiah indirmiştir," diyor Hendrix. "Ona bakıp sikişebildiğini söyleyebilirsin."

"Pekâlâ. Bu kadar yeter." Gülümseyerek geçiştirmeye çalışıyorum ama eski seks hayatımızdan bahsetmek yapmak istediğim şey değil. "Eski sevgilime sarkma."

"Kötü bir niyetim yok." Hendrix iki elini de kaldırır. "Huzur içinde ve en iyi dönemindeki bir adama ve onun en iyi parçasına duyduğum en saf hayranlıkla geldim. Sadece bu evlilikten iyi bir sik almışsın gibi görüldüğünü söylüyordum. Değil mi?"

Yaptım, ama sonunda aklımdaki son şey buydu. Düşmanlığımız ve kederimiz her zaman varsaydığımız tutkuyu söndürdü. O son birkaç ayda, nadiren aynı odada bile uyuduk. Yatağım çok uzun zamandır soğuk ve boştu.

Hendrix, "Açıkçası ikinizin arasında geçen her şeyi bilmiyorum," diyor. "Ama işte böyle bir adamı özlerdim."

"Dediğin gibi," diyorum ona, içkime bakarak. "Olan biten her şeyi bilmiyorsun."

Josiah ve beni bir set olarak, herkesin imrendiği bir çift olarak hiç tanımadılar. Karanlık dönemimden geçerken, en yakın olduğum arkadaşlarımın çoğuyla bağlantımı kaybettim. Onların suçu değil. Birçoğunu dışladım. Hendrix ve Soledad ile terapistimin en kötü kaygımı azaltmak ve ruh halimi iyileştirmek için önerdiği yoga dersi sayesinde tanıştım. Soledad sokak ötede oturuyordu, bu yüzden onu tanıyordum ama yogaya kadar birbirimize gerçekten bağlanmamıştık. Üçümüz arka sıraya saklanıp herkesin köpek, kedi ve kobra pozlarını yapmasını izlerken, şekilsiz bedenlerimizi en temel pozisyonlara sokmak için mücadele ettik. Belki de yeniden bağlanmaya çok ihtiyacım olduğu ve onlar da öyle görüldüğü için hızla yakınlaştık. Beni daha önce tanıyan herkesin gözlerinde gördüğüm o dikkatli sempatiyle bakmıyorlar bana.

Soledad, "Bir anda çok şey yaşadığınızı biliyorum," diyor.

"Evet, biz, şey... Çok fazlaydı." İçkimden güçlendirici bir yudum alıyorum. "Josiah'nın teyzesi Byrd'ün biz Skyland'de açıldıktan kısa bir süre sonra vefat ettiğini biliyorsun."

Yüzeye çıkmaya çalışan duygularımı bastırarak kendimi devam etmeye zorluyorum. "İşler kötüye gitti. O haldeyken Skyland'de tutunamazdık. Buradaki restoranların kalitesiyle değil. Olduğumuz yerde kalsaydık belki daha başarılı olabilirdik. Olduğumuz *kişi* olarak kalsaydık."

Ancak Josiah her zaman restoranı lüks bir hedef noktasına dönüştürmemizi öngörmüştü. Ve eğer hayat her yöne savrulmasaydı bu iş sorunsuz bir şekilde gerçekleşecekti.

Soledad, "Bu konu hakkında, yani boşanma hakkında pek konuşmuyorsunuz," diyor. "Terapiyi denediniz mi?"

"Josiah'nın alerjisi var," diyorum alaycı bir şekilde. "Terapi yapmıyor. Y yapmak istedim ama..."

"Büyüdüğüm kilisede," diyor Hendrix, "her zaman Tanrı'nın çözemeyeceği bir sorununuz olmadığını söylerlerdi. Bir terapist Tanrı'nın yapamayacağı neyi yapabilir? Bu zihniyet pek çok insanın yardım almasını engelledi."

"Josiah'nın nedenlerinin inançla hiçbir ilgisi yoktu," diyorum dudaklarımı bükerek. "O sadece bunun saçmalık olduğunu düşünüyor. Deja ve Kassim okuldaki bir yas danışmanı ile biraz konuştular, ama bir iki pürüz dışında kendilerini . Çift terapisi mi? Josiah bunun yardımcı olabileceğini düşünmedi ve sonunda ben de düşünmedim."

İşler o kadar kötüye gitmişti ki, o evde, o evlilikte boğuluyormuşum gibi hissediyordum ve oradan çıkmam gerekiyordu. Her sabah tüm dünya göğsümün üzerindeymiş gibi hissediyordum ve tek yapabildiğim yataktan kalkmaktı.

Ve her şey acıttı.

Depresyonun insanların dikkate almadığı kısmı, zaman zaman fiziksel olarak acı vermesidir. Terapistim, sırt ağrısı ve baş ağrılarımın büyük olasılıkla stresle ilgili olduğunu ve kortizol ve noradrenalin gibi stres hormonlarının ilgisizliğime ve bitkinliğime katkıda bulunduğunu anlamama yardımcı oldu. Bu da depresyonumu daha da kötüleştirdi. Bu, hayatıma bir kuyunun dibinden bakmama, duvarların kaygan olmasına ve hiçbir çıkış yolu göremememe neden olan kaçınılmaz bir döngüydü.

Ve her şeyden çok sevdiğim adamla birlikte olmak da dahil olmak üzere her şey acı veriyordu. Birbirimizi nasıl sevdiğimizden, birbirimizi nasıl incittiğimizden sonra

bizi yok ediyordu.

Arkadaşlarım ve kendim için küçük bir baloncuk yaptım, kırılgan neşemi koruyan ve geçmişin acısını uzaklaştıran bir baloncuk. Hendrix ve Soledad'a yakında her şeyi anlatmak zorunda kalacağımı biliyorum. Terapinin bana öğrettiği bir şey varsa, o da acınızdan bir daire çizerek kaçtığınızdır. Sonunda bitkin düşüyorsun ama asla bir yere varamıyorsun. Kaçmayı bırakmalıyım, hayatın mükemmel bir şekilde birbirine dikilmiş bir dünyanın dikişlerini nasıl patlattığını onlarla paylaşmalıyım. Şimdilik her seferinde biraz paylaşıyorum ve bu gece için yeterince paylaştım.

Boğazımı temizliyorum ve bir kahkaha atıyorum. "Bu bir kutlama mı yoksa ne?

Sol bir yıl daha yaşlanmadan yemek yiyelim."

Bu gece tam da ihtiyacım olan şeye dönüştü ve umarım Soledad bunu hak ediyordur. O tanıdığım en çalışkan kadın ve hayatının misyonunu dünyayı daha iyi bir yer haline getiren kendine güvenen kadınlar olarak üç güzel insan yetiştirmek olarak görüyor. Bazıları bunu yargılayabilir, Soledad kadar akıllı bir kadının çok daha fazlasını yapabileceğini söyleyebilir. Ben *kendi* daha fazlasını seçmenin gücünü görüyorum.

"Yani bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Hesabı ödedikten sonra Hendrix umutla soruyor. "Louis'imde bir delik açan bir rulo var. Striptiz kulübü mü?"

Cevap Soledad'ın gözlerinde yazılı, dudaklarının hüznü çekişinde çizili. "Yağmur kontrolü mü? Aslında sabah sınıf annesiyim ve eve gidip Inez'in fen projesini kontrol etmem gerekiyor. Eminim ona yardım etmem gerekecek çünkü Edward..."

Edward'ın bu bilim projesine yardım etme olasılığı, Garth Brooks'un Apollo'da sahne alma olasılığı kadar yüksek.

"Edward uzun bir gün geçirdi," diye bitiriyor Soledad kirpiklerim kadar doğal bir gülümsemeyle. "Ve birkaç şeyi gözden kaçırmış olabilir."

"Hmmmmmm," diye homurdanıyor Hendrix.

Bu *hmmmm*'ın patentini almalı. Bu şimdiye kadar karşılaştığım en başarılı tek heceli kelime.

Hendrix, "Yarın ev hanımlarımın bakımı ve beslenmesi var," diyor ve iç çekiyor. "Yapımcılar bir sonraki bölümün çekimleri sırasında popo implantlarının zarar görmemesini sağlamak için sette olmamı istiyorlar."

Bir kıkırdamayı paylaşıyoruz ve beklemediğim bir yerde gerçek bir dostluğun ve yüzümdeki akşam esintisinin basit kolaylığının tadını çıkarıyorum. Georgia yaza olabildiğince uzun süre tutunuyor. Ağustos'un parlak yeşil yaprakları hâlâ Skyland'in sokaklarını kaplayan ağaçları süslüyor ama yakında rengârenk olacaklar, rüzgâr onları dallardan konfeti topu gibi fırlatacak. Sadece birkaç hafta içinde, ayaklarımızın altındaki kaldırım taşlarını kaplayacaklar.

Çantamdan anahtarları çıkarıyorum ve otoparka doğru yürürken arabamın kilidini açmak için uzaktan kumandaya basıyorum.

"Mutlu yıllar tatlım," diyorum Soledad'a uzanarak.

Hendrix'in kolları ikimizi de sarıyor ve küçük üçlümüz birbirine sarılıyor, parfümlerimiz ve ruhlarımız kasabanın gaz lambalı sokak lambalarının sıcak ışıltısı altında birbirine karışıyor.

"Sizi seviyorum çocuklar," diye fısıldıyor Soledad, gözleri parlayarak. "Doğum günümde sizin yanınızda olmaktan başka hiçbir yerde olmak istemezdim. Bunu özel kıldığınız için teşekkür ederim."

"Ben de sizi seviyorum çılgın karılar," diye şaka yapıyor Hendrix, bizi bırakmadan önce bir kez daha sıkıyor. "Gelecek yıl bir striptiz kulübüne gideceğiz. Burası *Atlanta*. Nasıl olur da striptiz kulübüne gitmezsiniz?"

"Ben açığım." Sırıttıyorum.

"Yassss!" Hendrix bana beşlik çakıyor.

Soledad'ın ağzından "Belki gelecek yıl," sözleri dökülürken, bana gönderdiği geniş gözlü bakış *aslarrrr* diyor.

Arabama tırmanıyorum, Magic City'de ağırbaşlı Soledad ve her şeye hazır Hendrix'i hayal edip kıkırdıyorum. Sahnede ve sahnenin dışında gösterinin tadını çıkarıyor olurdum.

"Yarınki Yemek Kamyonu Cuması'na geliyor musunuz?" Açılmış camımdan sordum.

"Kesinlikle," diyor Hendrix. "O zamana kadar seti tamamlamış olacağım."

"Sabırsızlanıyorum." Soledad kapısını açıyor ve Suburban'a tırmanıyor. O devasa makinenin direksiyonunda çok küçük görünüyor ama üç kız ve onların arkadaş grubuyla asla yeterli yolcu alanına sahip olamaz. "Görüşürüz o zaman."

Eve dönüş yolu kısaydı, günün olaylarını düşünmeye ancak yetecek kadar zaman vardı. Bir yıl önce böyle hissedeceğimi hayal bile edemezdim. Bu kadar *iyi* hissetmeyi. Kalbimin kız kardeşleri gibi hissettiğim yeni arkadaşlarımla dışarıda bir gece. Kısa bir süre önce iflasın eşiğinde olan işimiz yeniden canlandı, gelişti, patlama yaptı.

Bir de Josiah var.

Fermuarımı çekerken çıplak tenime fısıldayan parmaklarının anısı, uzun süredir uykuda olan ve ihmal edilmiş parçalarımı hayata döndürmesi omurgamı titretiyor. Muhtemelen her zaman ondan etkileneceğim. Hendrix'e de söylediğim gibi, o çok iyi biri ama karmaşık bir geçmişim *ve çocuğum* olan güzel bir adama karşı vücudumun verdiği doğal tepkinin beni her şeyin farklı olması gerektiği konusunda kandırmasına izin veremem.

Birlikte iyiydik. Aslında çok iyiydik. Sonra boktan şeyler oldu. Hayatımızı değiştiren, dünyayı sarsan o kadar çok şey oldu ki, sadece birlikte iyi olmamakla kalmadık, aynı zamanda işlerin bir daha asla iyi olacağını hayal bile edemiyordum. İkimiz için de hayatımıza devam etme vakti geldi.

Josiah ve ben, o MBA'ini bitirirken gece geç saatlerde ucuz Çin yemeği kartonları üzerinde restoranımızın hayalini kurduğumuzda

Skyland gibi varlıklı bir mahallede yaşarken, özel yapım evlerin ve üç arabalık garajların yanından geçerken, bunu başardığımızı fark ediyorum. Birlikte yenilediğimiz evin garaj kapısı kalkıyor. Evliliğimizin son nefeslerinde, bu evde onunla birlikte olmak dayanılmaz hale gelmişti. Kaç gece tartışmalarımız koridorlarda yankılandı? Ama boşandıktan sonra, onsuz burada olmaya dayanamadım. Yanlış ve boş hissediyordum. Dürüst olmak gerekirse, o noktada hiçbir yer doğru gelmiyordu. Kendi tenimde bile.

Evdeki tüm düşün resimlerimizi kaldırdım ama Josiah, banyomuzdaki ayaklı küvetten geniş açık mutfığa ve yüksek tavanlı aile odasına her santimetrekareye silinmez bir şekilde damgalanmıştır. Her bir aydınlatma armatürünü, boya rengini, en küçük ayrıntısına kadar birlikte özenle seçtik. Hiç beklemediğimiz tek şey, diğer her şeyi kazanma sürecinde birbirimizi kaybetmektir. Hayallerimizin her aşamasını tam zamanında gerçekleştirdik.

Mezuniyet. Çek! Evlilik.

Kontrol!

Bir iş kurmak. Kontrol et!

Bir bebek yap.

Tamamdır!

İkinci bebek. Çek!

Üçüncü bebek.

Düşüncelerden pranga gibi kurtulup garaja giriyorum. Boşanmayı istediğimde hepimiz için doğru kararı verdim. Buna inanmak zorundayım. Her şey, hayatlarımızın sonunda dönüştüğü değişken düdüklü tencereden daha iyidir.

Mutfığa girip kapıyı arkamdan kapattığımda kahkahalar kulaklarıma ulaşıyor. Geç saatlere kadar kalmalarına izin vereceğini biliyordum. Josiah'nın kıkırdamasının alçak tınısına karışan çocuk kıkırdamalarını kolayca seçebiliyorum ama

Diğer melodik kahkahayı pek anlayamıyorum. Aile odasına girdiğimde nedenini anladım.

Vashti'nin daha önce hiç böyle güldüğünü duymamıştım.

Yüzünü aydınlatıyor, gözlerine ve yanaklarına yayılan içsel bir parıltı. Üzerinde ince ve kadınsı hatlarını belli etmeyen, düğün çiçeği rengine hoş bir elbise var. Elini Josiah'ın dizine rahatça koyuyor, sanki ona yüzlerce kez bu şekilde dokunmuş gibi rahat.

Aman Tanrım. Muhtemelen öyledir.

Muhtemelen bu basit ve samimi dokunuşları birçok kez gizlice ya da en azından benim haberim olmadan paylaşmışlardır. Josiah'ı artık kendim için istemiyor olabilirim ama bir başkası istediğinde bunu kaçırarak kadar kör değilim.

Vashti'nin gözlerinde parlayan sevgi bana kocamı istediğini söylüyor.

Eski kocam.

Tabaklar, diyet kola ve LaCroix kutuları ile birlikte yere dökülüyor. Josiah ile Kuzey Carolina'daki bir mobilya mağazasından satın aldığımız büyük cam masanın üzerinde bir Monopoly tahtası yayılmış durumda. Bu nedense beni çok rahatsız ediyor.

Masamızda.

Sanki çocuklarla masa oyunu oynamak yerine, kalın camlı pencerenin önünde pornografik bir simit gibi birbirine sarılmış, tutkulu bir kucaklaşmada onları yarıda kesmişim gibi geliyor.

"Anne!" Kasım herkesin dikkatini kapı aralığında duran bana çekerek "Anne" dedi. "Eve gelmişsin."

Bu maskaralıkta ne yapacağımı bilemez halde başımı sallıyorum.

"Vashti Monopoly'de her şeyini kaybetti." Kassim genç ve güzel şefi işaret ediyor. Tüm bunların bana nasıl görüldüğünden ve hissettirdiğinden habersiz, ama belki Vashti değil. Çabucak ayağa kalkıyor ve tabakları toplamaya başlıyor.

"Dağınlık için üzgünüm," diyor biraz nefes nefese. "Kaburganın sosunu herhangi bir şeyin üzerine döktüğümüzü sanmıyorum."

Sesini daralmış ses tellerimden geçirebilseydim bile yine de ona güvenmezdim. Sözleri, nasıl kırılacağından ya da neden orada olduğundan emin olmadığım garip bir sessizliğin içine düşüyor.

"Josiah onun yerden devam ediyor: "Yemeklerini hazırladık. "Vashti ve ben bütün gün çalıştık ve ikimiz de geceyi bitirmeye hazırдық, bu yüzden eve getirdik."

Sonunda sesimi bulduğumda, ona ya da Vashti'ye cevap vermek için değil, onları görmezden gelmek için.

"Çocuklar, yatma vaktiniz çoktan geçti," diyorum, ses tonum parlak ve umarım normal. "Sabah okulunuz var. Ödevlerinizi yaptınız mı?"

"Evet, sadece yirmi dakika falan sürdü," diyor Kasım merdivenlere doğru giderken.

"Kasım," diye sesleniyorum geri çekilen sırtına. "Çöpünü burada yerin ortasında mı bırakacaksın? Bunun kabul edilemez olduğunu biliyorsun."

"Bilgin olsun Vashti," diye ilk kez konuşuyor Deja. "Anneme göre bu evde hemen hemen her şey kabul edilemez."

Acının acısı beni şaşırttı. Kızımın beni kızdırmasına izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyorum. "Bana ulaşmak" onun yeni favori eğlencesi, ama Josiah için olduğunu fark etmediğim bir şey olabilecek Vashti'nin önünde saldırması... farklı bir şekilde vuruyor. Daha derine.

"Bu tavrını düzelt, Day," diye karşılık veriyor Josiah benden önce, sesi bir şekilde nazik ve sert. "Annen haklı. Kendinize çeki düzen vermeniz gerekiyor. O sizin hizmetçiniz değil ve ona hizmetçinizmiş gibi davrandığınızı duymasam iyi olur."

"Evet efendim," diye cevaplıyor Deja ağırbaşlı bir şekilde, bulaşıkları toplayıp Kasım'la birlikte mutfğa doğru ilerliyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, pek de minnettar hissetmiyordum. "Seni bu kadar çabuk tekrar görmek güzel Vashti."

Bu kadını evimde çocuklarımla gülerken, eli kocamın dizinin üzerinde bulduğumda kaybettiğim ev eğitimini yeniden yerleştirmeye çalışıyorum.

Eski kocam.

"Çok güzel bir eviniz var." Vashti, Josiah'ya gülümsüyor. "Ve çocuklarla takılmayı seviyorum."

"Onlar da seninle takılmayı seviyor." Josiah kanepenin arkasından ceketini aldı ve üzerine geçirdi. "Ama artık gitmeliyiz."

Arabasının anahtarlarını Vashti'ye uzatıyor. "Bize bir saniye izin verir misin, Vash? Bir dakika arabada bekler misin? Ben hemen geliyorum."

Yüz ifadesinden şaşkınlık ve endişe okunuyor. Tam olarak oluşmadan önce kontrol ettiği hızlı bir kayma. Disiplinli biri. En azından bu konuda onun için harika bir eşleşme.

"Elbette." Anahtarları alıyor ve parmaklarına verdiği küçük sıkıntıyı kaçırmıyorum. "İyi geceler, Yasmen."

"Yarın görüşürüz," diyorum, muhtemelen bu durumla tamamen orantısız *ama yine de gerçek* olan kızgınlığımı dizginleyerek.

Oturma odasından çıkıp antreye doğru yürüdüğünde ve ön kapıyı arkasından kapattığında Josiah bana bakıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. Bu çarpıcı yüzün nasıl mutlu ve açık görüldüğünü hatırlıyorum. Onu uzun zamandır bu şekilde görmemiştim ama hatırlıyorum.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" Zararsız görünmek için elimden geleni yaparak kanepenin koluna tüneyerek soruyorum.

"Vashti ve ben-"

"Onun evimde ne işi var?"

Tamam. Bu yanlış oldu.

Ya da belki de tam olarak *hissettiğim* gibi çıktı, ama duygularım serbest düşüşte olmasaydı bunu *söylemezdim*. Bana kara kaşlarını çatıyor, ağzının kenarları geriliyor.

"Özür dilerim." Boğazımı temizliyorum ve elbisemi düzeltiyorum.

"Ne ?" "Üzülmen için hiçbir sebep yok."

"Hiçbir şey bir kadını, kocasının ona üzülecek bir şeyi olmadığını söylemesi kadar üzemez."

"Eski kocam," diye düzeltiyor usulca.

"Doğru." Yüzümü sert bir gülümseme kaplıyor. "Eski kocası, bir *erkeğin* bir kadına sakın olması gerektiğini söylemesi. Üzülmemiz gereken bir şeyler olduğunu böyle anlarız."

"gereken hiçbir şey olmuyor." Koyu renk kirpiklerinin altından bana hiçbir şey saklamayan ve utanmayan bir bakış atıyor. "İki rıza gösteren yetişkin _."

"Bu cümle genellikle sikişmeden önce gelir."

"Peki ya yaparsa?" Sözlerinin çıkışı hızlı ve keskindi. Sanki onu kızdırmamı bekliyormuş gibi kınından çıkarılmış bir bıçak. "Ben bekarım. O da bekâr. Çocukları bir şekilde bozmuşuz gibi davranıyorsunuz. Davranıyorsunuz..."

Kıskanç.

. Bitirmek zorunda değil. Kıskanmıyorum. Ben sadece... *cehennem*.
Fırlatıldı.

"Çıkmaya başladığımız kişinin çocukların yanında olmasını tartışacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Tereddüt ediyorum. "Yani, bu öyle bir şey mi? Sen ve Vashti, ne... çıkıyor musunuz?"

Sanki onu bu basit sorularla rahatsız ediyormuşum ve bilmeye hakkım yokmuş gibi bıkkın bir nefes aldı.

Bilmeye hakkım var mı?

Josiah'ın arkadaşı, sevgilisi, iş ortağı, çocuklarının annesi ve karısı oldum. İlk defa, nerede durduğumuzdan emin değilim. Onunla nerede durduğumdan. Onun için ne olduğumdan.

"Bu gerçekten yeni bir şey," diyor sonunda. "Çok yakın çalışmaya ve birlikte vakit geçirmeye başladık. Çocuklar da zaten sürekli onun etrafında değiller, o yüzden onları tanıştırma ihtiyacı hissetmedim. Tahmin etmiş olabilirler ama onlara kesin olarak söylemedim."

"Ama sen yapacaksın?"

Neden nefesimi tutuyorum?

"Muhtemelen. Birkaç kez takıldık." Elini kaldırıp beni uyaran bir bakış attı. "Ve sen bana bunu söylemeden önce, çocukların iyiliği için haber vereceğimizi söylemiştik. Birbirimize değil. Biriyle çıkmaya başladığımda sana söylemek zorunda değilim ve ne zaman başlayacağımı da bilmek istemiyorum..."

Sonra gözlerini kaçırıyor. Bakışlarını pahalı ayakkabılarına çeviriyor.

"Boşanalı neredeyse iki yıl oldu, Yas. Hayatımıza devam edeceğimizi biliyorduk. Dürüst olmak gerekirse bunun büyük bir mesele olacağını düşünmemiştim."

Devam edin.

Kendime hayatımıza devam etmemizin iyi bir şey olduğunu söylemişim. Öyle de, ama onu birlikte inşa ettiğimiz evde, paylaştığımız hayatın kalıntıları içinde "yoluna devam ederken" görmek... Bunun beni bu şekilde etkileyeceğini bilmiyordum.

"Önemli bir şey değil." Vashti'nin küçük kıcının oturduğu minderi kabartmak için ayağa kalktım. "Sanırım hazırlıksız yakalandım."

"Dediğim gibi, çocuklara hiçbir şey söylemedim. Vashti iş yerinde çok fazla. Sıradan bir şeydi. Biz çıkarken o da işini bitiriyordu, ben de onu davet ettim. Çok büyütmedim ama onlara karşı dürüst olmak istiyorum." Alt dudağını ısıırıyor ve üzerimdeki o mükemmel dolgun dudakların ani, kötü zamanlanmış anısı duyularıma saldırıyor. Boynumun kıvrımını öpüyor.

Göğüslerimi emiyor. Karnımın üzerinde kayıyor ve aşağı, aşağı, aşağı.

Saçmalık. Saçmalık. Saçmalık.

"Sana karşı dürüst olmak istiyorum," diye devam ediyor, zihnimin onu nasıl geri dönüşlerle becerdiğinden tamamen habersiz. "Vashti harika biri ve sonuçta hiçbir yere varmayacak olsa da, bunun nereye varacağını görmek istiyoruz."

"Ya sola giderse? Bir şefimiz olmayabilir. Onu bulmak uzun zaman aldı."

"Sanki iyi bir şef bulmanın ne kadar uzun sürdüğünü hatırlatmana ihtiyacım varmış gibi."

Söylemediği sözlerin, söylediklerinden daha fazla can yakması ne kadar komik.

Byrd öldüğünde yardım edecek durumda olmadığını, Grits'in açılışından kapanışına kadar onun olduğunu söylemesine gerek yok. Ben başımı bile zor kaldırırken o tüm şapkaları takıyordu - sahip, müdür, aklınıza ne gelirse -. Şimdi bile gözlerinde suçlama yok. Sadece seslendirirsek, müzakere etmeyi başardığımız zayıf barışı bozabilecek anılar var.

"Vashti ve ben bu konuşmayı yaptık," diyor. "İşimizi elimizden geldiğince ayrı tutmaya karar verdik. İşini seviyor ve Grits'in vazgeçilmezi. Byrd vefat ettiğinde onun yemekleri bizi zor durumdan kurtardı."

"Dikkatli ol Si, sadece iş yüzünden değil." Sıcak duygularımı yutkunarak bastırıyorum ve konuşmaya devam etmek için kendimi zorluyorum. "Yaralandığını görmek istemiyorum."

Bu geceki pek çok şey gibi onun gülüşü de beni şaşırtıyor. Sonik patlaması beni ürkütüyor, duvarlardan sekiyor ve odayı dolduruyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Birkaç saniye güldükten ve inanmamış gibi görünerek başını salladıktan sonra girişimde bulundum.

Gözlerindeki mizah, eğer gerçek idiyse, dağılıyor ve bakışlarını soğuk, düz bırakıyor. "Birinin beni incittiğini görmek istemediğini söylemen ne kadar ironik."

"Bilmiyorum."

"Hayatım boyunca hiç kimse beni senin kadar incitmedi."

Şok beni susturdu. Dilim tutuldu, ama dile getirmeye zahmet etmediği suçlamalar, bu kadar derinlerde olduğunu fark etmediğim şikayetler sessizlikte çığlık atıyor. Bana sabitlenmiş gözlerinden fışkırıyorlar, bakışlarının amansız yoğunluğunu bir göz kırpması bile kesmiyor.

"Boşanmayı isteyen bendim, evet," diyorum, birden emin olmam gereken bir şeyden emin olamayarak. "Ama anlaşıştık."

"Böyle mi hatırlıyorsun? Çünkü ikimize, tüm aileye olabilecek en kötü şeyin olduğunu ve senin beni dışladığını hatırlıyorum. Kaybettiğimizi hatırlıyorum..."

Sakın . Onun adını söyleme. Şu anda adını duyamıyorum.

Bu gece olmaz.

"Boş ver," diye iç geçiriyor ve bu benim için bir erteleme oluyor. Boynunun arkasını kavıyor. "Bu saçmalık çok eskide kaldı. Bunun için çok yorgunum."

Düşüncesini tamamlaması için baskı yapmalıyım, talep etmeliyim ama işler zorlaştığında söylemeyi bıraktığımız pek çok şey gibi bu da sessizliğimizin enkazı altında gömülü kalıyor.

"Ben gidiyorum," diyor ve ön kapıya yöneliyor. "Yarın erken başla."

"Tabii. Tamam."

Onu fuayeye kadar takip ettim. Geniş Fransız kapılardan birini açtığında, bir anlık boşlukta, bir anlık nefeste, Rover'ının garaj yolunda rölantide çalıştığını görüyorum. İç ışık yanıyor, Vashti'nin yüzü açıkça görülebiliyor, gözleri tetikte ve ön verandama dikilmiş. Josiah'a. Bakışları Josiah'ın omzunun üzerinden geçip kısa bir süre benimkiyle buluştuğunda bile yüz ifadesi bir gülümsemeyle aydınlanıyor. O küçücük boşlukta aramızda bir anlayış oluşuyor ve neden hiç uyuşmadığımızı anlıyorum. Benden emin değil. Josiah hakkında

ve ben. Mantıklı. Hayatlarımız birbirine karışıyor, sarmaşıklar çocuklarımızdan ve işimizden geçiyor. Bir geçmişimiz var. Uzun, çalkantılı bir geçmiş. Ve artık evli olmasak da, hala pek çok yönden birbirimize bağlı olduğumuz aşikar. Onu suçlayamam. Ben de merak ederdim.

Ona endişelenecek bir şey olmadığını söyleyebilirim. Bir zamanlar Josiah ve benim aramda var olan tutku, aşk, şiddetli bağlılık? Onu uzun zaman önce yakıp kül ettim. Geriye kalan her şey, kapı arkasından kapanmadan önce omzunun üzerinden bana attığı bakış kadar soğuk ve kaskatı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YASMEN

Her şey harika görünüyor, Yas," diyor Hendrix, Sky Square'i incelerken.

Restoran logoları ve menüleriyle övünen yiyecek kamyonları bölgeyi çevreliyor. Ana Cadde trafiğe kapatılmış ve kafe masaları ve sandalyeleri arnavut kaldırımlı yolu süslüyor. Peri ışıkları ağaçların arasında dolanıyor, güneş batmamış ve hala gün ışığı olmasına rağmen parıldıyor. Satıcılar koşuşturuyor, Skyland'in büyük vatandaşları bir saat içinde iyi yemek ve iyi vakit geçirmek için gelmeden önce son dakika hazırlıklarını yapıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum sahneyi son bir kez daha tarayarak. "Yine de her şeyin hazır olduğundan emin olmak için buraya erken geldiğimize sevindim."

"Tostadalar arasında," diyor Soledad, ağzının kenarındaki sosu yalayarak, "sosisli sandviçler ve çekilmiş domuz eti, sanırım her şeyden biraz yedim ve Food Truck Friday resmi olarak başlamadı bile."

"Bu işletmelerin bu gecenin getireceği gelir ve trafiği takdir edeceklerini biliyorum," diyor Hendrix, elindeki taco'dan kalanları yakındaki bir çöp kutusuna atarken. "Tekrar Patron Bebek olmak nasıl bir duygu? İşlerin başında olmak?"

Gülüyorum ve sorusunu geçiştiriyorum, ancak itiraf etmeliyim ki evden zar zor çıktıktan sonra, bu kadar uzun süre zar zor işlev görebildikten sonra, toplumumuza fayda sağlayan bir şey yapıyor olmak iyi hissettiriyor. İlk geçiş yaptığımızda

Josiah ve ben, güney yakasındaki bir anne-baba dükkanından Skyland'in kalbindeki mevcut konumumuza geçerken, yerel halkla iyi geçinmeye ve kendimizi diğerk işletme sahiplerine sevdirmeye karar verdik. Toplum katılımını artırmak, ekonomik kalkınmayı teşvik etmek ve özel sektör ile kamu sektörü arasındaki bağları güçlendirmek için tasarlanmış bir kuruluş olan Skyland Association'da stratejik olarak aktif bir rol üstlendim. Başkanlıktan, düzenli olarak topluluk faaliyetlerine öncülük etmekten... aslında pek de dahil olmadım, ancak Food Truck Friday yönetim kuruluna geri döndüğümü ve gitmeye hazır olduğum işaret ediyor.

"Sanırım Grits dışındaki tüm satıcıları kontrol ettik," diyorum Grits logolu kamyonumuza doğru başımı sallayarak. Kamyonun kasasında birkaç çalışan çalışıyor, tişörtler ve dar şapkalar giymişler, saçlarını özenle saklamışlar. Telaş yok. Son dakika telaşı yok. Vashti restoranda sağladığı düzen ve sakinliği bu akşamki etkinlik için de sağlamış. Minnettar olmayı seçiyorum. Onun katılımı, Josiah'ın işteki her şeyi kendi başına halletmesi gerektiği endişesi olmadan çocuklarımla çok ihtiyaç duyduğum kaliteli zamanı geçirmek için daha zgr olduğum anlamına geliyor.

Vashti artık elinde.

"Halkım!" Bir selamlama gülümsemesini yemek kamyonu tezgahının arkasındaki iki çalışan arasında paylaştırarak söylüyorum. "Nasıl gidiyor?"

Vashti'nin aşçı yardımcısı Cassie, "Her şey yolunda," diye cevap veriyor ama malzemeleri kontrol etmeye devam ediyor. "İzdiham için hazırız."

Gri bıyıklı bir adam, ellerini sos lekeli bir nlğe silerek kamyonun arkasından çıkıyor. "şimdi gelip bu kucaklaşmayı yapsan iyi olur Yasmen."

Kıkırdıyorum ve Milwaukee Johnson'ın uzun kollarına atılıyorum. Babam uzun zaman önce öldü ve Byrd'n tuttuğu bu aşçı, o zamandan beri babamla aramda olan en yakın şey oldu. Bir düzine ev yemeği gibi kokuyor.

Bütün rahatlatıcı yiyeceklerim onun giysilerinin astarına dikilmiş. Nefesim uğulduyor, sonra omzuna bırakıyor ve başımı çenesinin altına sokup kollarımı beline doluyorum. Son sarıldığımız zamankinden daha zayıf, daha küçük hissediyor, sanki zaman heybetli gövdesinden sadece yılları değil, santimleri ve kiloları da çalıyor. Geri çekilip keskin yüz hatlarına bakıyorum, zamanın derisini yüzmüş ama bir şekilde hala yaşından daha genç.

"Nasılsın, Milky?"

Geniş, kemikli omuzları kayıtsızca kalkıp iniyor ama gözleri hüznle doluyor. "Byrd'ü hâlâ özlüyorum. Daha iyiye gittiğini söylerken yalan söylüyorlar. Belki de güçlendiğim için biraz daha az hissediyorum."

Byrd, Milky ile tanıştığında üç kocasından boşanmış ve dördüncüsünü yeni gömmüştü. Bir daha asla evlenmeyeceğine yemin etmişti ama Milky Byrd'ü seviyordu ve elinde kalanlarla o da Byrd'ü seviyordu. O mutfakta sıcak olan tek şey yemek değildi. Flört ettiler, okşadılar, birbirlerini kovaladılar ve yakaladılar, alacakaranlık yıllarında özel bir şey bulduklarını saklamaya bile çalışmadılar. Josiah ve ben güler ve onların yaşına geldiğimizde bu kadar ateşli olmayı umduğumuzu söyledik.

"Biliyorum Milky," diye fısıldıyorum, onu biraz daha sıkarak. "Ben de onu özlüyorum."

Başını salladı ve uzaklaşmadan önce sırtımı sıvazladı. "Yine de Vashti bir nimet. Mutfağın uğuldamasını sağladı. Byrd onun yemeklerine bayılırdı."

"Evet." Gülümsemem yüzümde alçı gibi kuruyor. "O harika biri."

Bilge, romatizmalı gözleri beni inceliyor ve gülümsemesinin köşesinde altın bir diş parlıyor. Kendimi onun her şeyi bilen bakışlarını tutmaya ve kıvrınma dürtüsüne zorluyorum.

"*Gerçekten* nasılsın?" diye soruyor, cızırtılı sesindeki her zamanki huysuzluğu biraz yumuşatarak.

"Oraya geliyorum." Ellerini sıkıyorum, eklemleri yıllarca kırılmaktan aşınmış, solan yağ yanıklarıyla dağılmış. "Söz veriyorum."

"Sensiz hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Olman gereken yere döndüğüne sevindim." Milky sırtıyor ve şapkasını düzeltiyor. "Bu etkinlik bambaşka bir şey. Bu gece tüm restoranlar boş olacak çünkü sokaklar dolacak. Başardın, Yas."

"Teşekkürler Milk." Kamyondan dışarı taşan alüminyum tezgâha dokunuyorum. "Siz de burayı güzelleştirmişsiniz. Temsil ettiğiniz için teşekkürler."

"Gemiye Vashti yönetiyorsa," diyor Cassie tezgâhın arkasından, "işler sıkı olacak."

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçiyorum," diyor alçak melodik bir ses arkamızdan.

Döndüğümde Vashti'nin elinde bir çift gümüş maşa ve bir şişe acı sosla orada durduğunu görüyorum.

"Oooh, acı sos." Hendrix dudaklarını yalıyor. "Eğer kızarmış tavuğun hatırladığım kadar iyiye, şuradaki şişeden serum takabilirsin."

Kolunu tokatlıyor ve hepimiz gülüyoruz. Doğru yerlere gülümsüyorum ama Vashti'yle aramızda kesin bir gerginlik var. Bana doğru gönderdiği gizli bakışlara bakılırsa, onun da bunu hissettiğinden şüpheleniyorum.

Vashti, "Sınırlı bir menümüz var," diyerek kamyona giriyor ve tezgahın altında kayboluyor. Bir saniye sonra elinde çıtır çıtır kızarmış altın rengi bir tavuk göğsü tutan kırmızı-beyaz damalı bir yemek teknesiyle geri dönüyor. "Ama tavuğumuz var."

Hendrix bir eliyle tavuğa, diğer eliyle de acı sosa uzanarak, "Evet, tatlım," diyor. "Halk yemeden önce iyi olup olmadığından emin olmak için hemen tadına bakacağım."

"Çok cömertsiniz." Vashti güler.

"İşte patron geliyor," diyor Cassie, hem Vashti'ye hem de bana hızlı bakışlar atarak. "Yani, diğer patron."

Josiah uzun, kendinden emin adımlarla yaklaşıyor. Başında gururlu bir duruş. Omuzları geniş, vücudu akıcı ve yürüyüşünde hafif bir çalım var. Yanında Deja ve Kassim, arkasında da hayatımda gördüğüm en büyük köpeklerden biri var.

Ottis Redding.

Byrd Teyze'nin parlak siyah tüyleriyle bu güzel Danua'yı evimize getirişini asla unutmayacağım. Son kocası Herbert'in hediyesi olan efsanevi R&B şarkıcısının köpek adaşı, biz ilk tanıştığımızda henüz bir yavruydu.

Byrd, "Herbert bana en kısa ömürlü köpeği verirdi," diye yarı şaka yapmıştı. "Bana getirdiği tek şey keder olduğu için."

Koyu renk gözlerinde hınzır bir ışık, bir kenara eklemişti, "Ve seks. Vay canına, bu adam boru döşeyebilir."

Kalbim sıkışırken bile dudaklarım seğiriyor. Byrd etraftayken gülümsemek zorundaydın.

"Anne!" Kasım, Josiah ve Deja'nın önünden koşup bana sıkıca sarılıyor. On yaşına geldiğinde annesine duyduğu bu arsız sevginin ötesine geçeceğini düşünmüştüm. Erkek çocuklar genelde bunu yaparlar ama onun bana olan sevgisi arkadaşlarının önünde bile hâlâ açık ve sınırsız. Belki de beni uzun süre üzgün gördü ve bunu benden saklamaktan korkuyor.

"Okul nasıldı?" Ben sordum.

"Güzel." Kasım gözlerini kısarak Grits'in yemek kamyonunun menüsüne bakıyor. "Pirzola alabilir miyim?"

Deja, "Aman Tanrım, kaburgalarla birlikte," diyor ama kardeşine gülümsüyor. Gözlerimle karşılaştığında gülümsemesi soluyor. "Selam anne."

"Deja, hey." Onunla yaşadığım bu gerginlikten nefret ediyorum ama bir türlü düzeltemiyorum. "Okul nasıldı?"

"İyi." Omuz silkiyor. "Her zamanki zaman kaybı sanırım."

Dudaklarıma otomatik olarak yükselen tepkiyi ısırarak geri çekiyorum.

"Güzel," diyorum, geceyi başlamadan mahvetmek istemediğim için. "Ve Kasım, eğer pirzola istiyorsan, sanırım alabilirsin."

"Bu gece farklı bir şey deneyeceğini sanıyordum, Seem," diyor Josiah, Grits kamyonunun etrafında toplanan küçük grubumuza katılarak.

Kasım'ın ifadesi yalvaran bir hal alır. "Fikrimi değiştirebilir miyim? Kaburgalar en iyisi."

"Kendi adıma iltifatınız için teşekkür ederim." Vashti gülüyor. "Bu benim büyükannemin özel sosu."

"Büyükannem ne yaptığını biliyordu," diye söze giriyor Milky tezgahın arkasından.

Josiah dikkatini arkadaşlarıma çevirerek, "Kamyon iyi görünüyor," diyor. "Selam Hendrix. Soledad, gecikmiş doğum günün kutlu olsun."

İkisi de onun ilgisi karşısında neredeyse yumuşuyor. Size kendinizi hissettirmek gibi bir tarzı var ve sadece siz bir şekilde onun isteksiz cazibesini ortaya çıkarmayı başardınız.

"Restoranda her şey yolunda mı?" Josiah Vashti'ye soruyor. Ben değil, ama zaten etkinliğe odaklandığımı biliyor. Bunu ona kendim söyledim, bu yüzden gerçek ortak sahibi olan benim yerime ona danışması canını sıkmamalı.

Yapmamalı ama biraz yapıyor.

"Her şey harika," diye cevap veriyor Vashti, Josiah'nın yanına gelerek. Ona nasıl baktığını fark eden tek kişi ben miyim, yoksa onun amansız dış görünüşünün saklamayı başaramadığı özlemi gören başka biri var mı merak ediyorum.

Vashti, "Yine de bir kez daha kontrol etmek için birazdan restorana geri döneceğim," diye ekliyor. "Akşam yemeği kalabalığının iyi gittiğinden emin ol. Callile ya da ben bütün gece orada olacağız."

"Kamyonda tam menü olmadığı için seninle gelebilir miyim V?" Deja sıcak bir gülümsemeyle yalvarıyor, ellerini birbirine bastırıyor. "Yengeç keki istiyorum."

Deja en son ne zaman bana bu şekilde gülümsedi? Benimle vakit geçirmeye çalıştı? Sadece birlikte restorana doğru yürüdüklerini biliyorum ama çenem hâlâ gerginlikten ağrıyor. Vashti'nin eski sevgilimle çıktığını öğrenmek, çocuklarımla oyun oynamak ve şimdi de kızımı neredeyse hiç çaba göstermeden kazanmak arasında, küçük refleksimi bastırmak zorundayım.

"Elbette." Vashti'nin gülümsemesi genişler. "Ve Monopoly rövanşımızı planlamamız gerekiyor."

" sende!" Kasım başını sallıyor, gözleri . Cana yakınlığı ancak rekabetçi ruhuyla aşılabılır.

"Onlara maça oynamayı öğretmeliyiz, Si," diyor Vashti, gülümsemesinde, koluna dayadığı elinde şefkat var.

Dün gece fark ettiğim aynı kolay samimiyeti yayıyor. Soledad ve Hendrix'in onlardan bana bakışlarını kaçırdıklarına bakılırsa, onlar da bunu fark etmiş olmalılar.

Harika. Sorgulama yaklaşıyor.

Hendrix'in dirseğini yanıma koyması bunu doğruluyor. Kafamı kaldırdığımda kaşlarını hafifçe kaldırarak sessizce bunu görüp görmediğimi soruyor. Mikro ifadesini görmezden geliyorum ve eski kocamın tomurcuklanan ilişkisine şimdilik yeterince katlandığıma karar veriyorum.

"Biraz dolaşsam iyi olacak," diyorum. "DJ'in hazır olduğundan ve çalışmaya hazır olduğundan emin olmalıyım."

"DJ mi var?" Soledad soruyor.

İlkel ve düzgün görünebilir, ama içine biraz sangria koyup Backstreet Boys'un iki binli yıllarının başlarından bir parça açtınız mı, işte size parti

Ellerinde hayvan var. Ben şahidim.

"Eğer Tony'yi oynarsa! Toni! Toné!" diyor Hendrix, "Sizi şimdiden uyarıyorum, saygınlık kapı dışarı edilecek ve crunk devreye girecek. 'Feels Good' benim parti marşımdır."

"Marşınız mı?" Josiah soruyor, ağzının sert çizgisini büken bir mizahla.

"Eskiden 'Step in the Name of Love'dı." Hendrix gözlerini kırıştırır ve onu sallar.

kafa. "Ama R. Kelly bunu mahvetti, sapık dahi."

Oğlumun kıvrak zekâsı fareli köyün kavalcısının günahlarının ayrıntılarını araştırmaya başlamadan önce araya girip, "Ve bu arada," diyorum. "Ben gidiyorum."

"Biz de geliyoruz," diyor Soledad, sundress'inin yırtmaçlı cebinden telefonunu çıkararak. "Edward'ın kızlarla gelip gelmediğini öğrenmem gerek."

"Gözüm Blaxican yemek kamyonunda," diyor Hendrix. "Buraya geldiğimden beri o karalahana yeşili quesadillalar ile aramda oluşan cinsel gerilime teslim olacağım."

"Buna engel olmak istemezdim," diyorum alaycı bir ifadeyle, Kasım'a dönüp yüzünü avuçlayarak. "Bana ihtiyacın olursa mesaj at ya da ara, tamam mı?"

"Tamam, anne."

"Bir yere ayrılma. Bütün gece benimle ya da babanla kal."

Kasım, annelik kaygım sonunda onu etkilemiş gibi dudaklarını büküyor. "Ben bebek değilim."

"O haklı," diyor Josiah, sesi sessiz ama kararlı. "Otis'i gelip seni tekrar bulmak zorunda bırakma."

Adını duyan Otis canlanıyor ve yüksek sesle havlayarak Josiah'nın bacağına sokuluyor. Birkaç yıl önce Kassim fuarda kaybolmuştu. On dakika sonra yüzünü süt kartonlarına yapıştırmaya ve Amber Alarmı göndermeye hazırdım, ama daha sakın kafalar galip geldi. Özellikle Josiah ve Otis. Belki Kasım'ın kokusundan ya da başka bir şeyden, ama Otis onu buldu.

"En azından sana güvenebilirim," diyorum Otis'in ipeksi başını okşayarak.

"Karalahana quesadillas," Hendrix bana hatırlatıyor.

Diğerleri gülerken ben göz devirerek cevap veriyorum. "Tamam, hadi ."

Kassim ve Josiah'ı Grits kamyonunda bırakıyoruz, Deja ise

Vashti, hareketli konuşması onlar gittikçe homurdanıyor.

"Şefinin eski sevgilini parçaladığını bilmeyen tek kişi ben miydim?"

Hendrix bizi duymazdan gelir gelmez soruyor.

"Şşşt!" Tıslıyorum, gerçekten duyulmadığımızdan emin *olmak* için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Ben de gördüm," diyor Soledad, yüzündeki tereddüt açıkça belli oluyor.

"Yani, zaten seks yaptıklarını söyleyecek kadar ileri gitmiyorum, ama belli ki... orada bir şey var, değil mi?"

Her bir kamyonu kontrol etmek ve işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için etrafıma bakarken çok meşgulumuşum gibi davranıyorum. "Uh, evet. Sanırım."

Hendrix dirseğimi tutup bizi olduğumuz yerde durdurdu. "O kadın kocanı mı beceriyor?"

"Eski kocam." Sanki benim için bir önemi yokmuş gibi omuz silkiyorum ama içten içe -hatta o kadar da değil- önemli olduğunu biliyorum. "Josiah dün gece bana çıktıklarını söyledi ama çocuklar henüz bilmiyor, o yüzden bundan bahsetme."

"Senin için sorun olur mu?" Soledad aceleyle devam etmeden önce kaşlarını çatıyor. "Yani, belli ki onu unutmuşsun ve birlikte olmaları senin için önemli değil."

Koyu renk kirpiklerinin altından bakıyor. "Öyle mi?" "Hiç de değil," diye katılıyorum.

"Peki hikâye nedir?" Hendrix soruyor. "Bu ne kadar zamandır ediyor?"

"Çok yeni olduğunu söylüyor. Belli ki birlikte çalışıyorlarmış ve sanırım..." Boğazımı temizliyorum. "Birbirimizden etkilendik. Dün gece ben eve geldiğimde o da evdeydi-"

"Wayminit." Hendrix bir elini kaldırdı. "Onu senin evinde mi tutuyordu?"

İkisine de yalvaran bir bakış attım. Vashti ve Josiah *hakkında konuşmak* istemiyorum ve bu sorgulama sırasında *bu konuda ne hissettiğimden emin değilim* havasına girmeyeceğim *konusunda* kendime güvenmiyorum.

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?" Yalvarıyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" Soledad, ince çizilmiş yüz hatlarına kazınmış endişeyle soruyor.

"İyiden de öte. Onun adına mutluyum," diye kekeliyorum. "İkisi için de mutluyum."

"Bu, OJ'nin Pazar okulunda ders vermesi kadar ikna ediciydi," diye mırıldandı Hendrix. "Bak, onu unutmuş olsan bile, boşandıktan sonra ikinizden birinin ilk randevusu garip gelecektir. Bunu bilmesini istememeni anlıyorum ama biz senin kızlarınız. Bizimle güvende olursun."

Hendrix elimi sıktı. "Bizimle güvendesin." Soledad başını sallayarak diğer elimi tutuyor. "Bize güvenebilirsiniz."

Bir nefes veriyorum ve gözlerimi gökyüzüne kaldırıyorum, bu itirafı yaparken onlara bakmak zorunda kalmamak için bakışlarımı batan güneşe sabıtlıyorum.

"Onu başka biriyle görmek... yanlış hissettiriyor," diye itiraf ediyorum. "Ama böyle hissetmeye hakkım yok."

"Kıskanç mı demek istiyorsun?" Soledad nazikçe soruyor.

"Ben kıskanç değilim." Ellerimi kavrayışlarından çekiyorum. "Yanlış hissettiğimi söyledim, kıskandığımı değil. Boşanarak doğru kararı verdik. Arkadaş olarak daha iyiyiz. Eşler ve ortak ebeveynler olarak."

"Onu hâlâ beceremiyor olman çok kötü, değil mi?" Hendrix yakınıyor. "'Çünkü, ba-beeee, iyi görünüyor. Ve Denzel gibi yumuşak bir yürüyüşü var. O derin, çikolata sesi. Yerinde olsam kız arkadaşın o eski sevgiliden faydalanırdı."

"Tavuk." Soledad parmağını boğazına *götürdü*, klasik parmağını *kesti* ve gözlerini dikkatle araladı.

"Ah, doğru." Hendrix omzuma vurdu. "Demek istediğim, onsuz daha iyi olursunuz. İkiniz de tüm bunları olgunlukla karşılayan yetişkinlersiniz."

"İkimiz de ilk kez çıkıyoruz," diyorum. "Bu yüzden biraz garip ama alışacağım."

"Bize ihtiyacın olursa buradayız," diyor Soledad.

"Bu kaltakların kaynaşmasından gerçekten keyif alsam da," diye araya giriyor Hendrix, "eğer o Blaxican kamyonunda ben oraya varmadan önce kara lahana quesadillas biterse, bunun bedelini *hepiniz* ödersiniz."

Kıkırdayarak, bu kızın quesadillalarını almak için onlarla birlikte yürüyorum. Sonraki bir saat boyunca Meydan'da dolaşıyorum, mahallenin çoğunun dışarıda olduğunu, yemek yediğini ve para harcadığını görmekten memnunum. Satıcıların hepsi memnun görünüyor ve karşılaştığım dernek üyeleri iyi bir iş çıkardığım için beni tebrik ediyor. Gece umduğumdan da iyi ve tam planladığım gibi gidiyor. Çeşme başındayken Kasım ve Deja sonunda bize geri dönüyorlar.

"Hiç bozuk paran var mı?" Kasım özlemle çeşmeye bakarak soruyor.

Teknik olarak bir dilek kuyusu değil, ancak Skyland sakinleri gayri resmi olarak onu bir dilek kuyusu haline getirdiler ve dilekleriyle birlikte o kadar çok bozuk para attılar ki, bozuk paraları üç ayda bir çıkarmaya başlamak zorunda kaldık. Belediye çeşmeden çıkarılan tüm parayı yerel bir barınağa bağışlıyor. Çok fazla değil ve verdiğimiz paraya katkıda bulunmak isteyenler için bir "çeşme fonu" bile oluşturduk.

"Sadece çeyrekliklerim var," diyor Hendrix.

"Daha da iyi," diyor Kasım. "Para ne kadar büyükse dileklerin de o kadar iyi olduğunu duydum."

"Bu şekilde çalıştığından emin değilim," diyorum kuru bir sesle. "Ama çeyreklikler fiskiye fonunu şişirecek, o yüzden devam edin."

Hendrix Kassim için biraz bozuk para çıkarırken, Soledad'ın en büyük kızı Lupe bize katılıyor ve iki kız kardeşinin hala Edward'la barbekü yediğini açıklıyor. Bu genç yaşında bile göz kamaştırıcı. Soledad'ın annesi siyah ve Porto Rikolu. Babası beyaz ve gür kumral saçlara sahip ve Lupe derin dalgalı, parlak bakır rengini ondan almış. Edward'ın yeşil gözleri ve Soledad'ın pürüzsüz, bronz teniyle Lupe uzun boylu, şimdiden Soledad'ın 180'lik boyundan daha uzun duruyor. Bu kız nereye gitse başları dönüyor. Şimdiden. Ve o sadece on üç yaşında.

Tanrı Soledad'ı korusun.

"Merhaba Bayan Wade," diyor Lupe ve gülümsüyor. "Merhaba, Bayan Barry."

Gerçekten harika bir çocuk. Notlarına dikkat ediyor, kibar ve nazik. Soledad ve ben arkadaş olduğumuzdan beri Lupe ve Deja'nın da yakınlaşmasından memnunum.

"Selam Deja," diyor Lupe daha da parlak bir gülümsemeyle. "Bugün İngilizce dersinde seni özledim."

Deja'nın gözleri açılıyor, önce benim yüzüme sonra da arkadaşının yüzüne bakıyor. Lupe'nin gülümsemesi çabucak kayboluyor ve ağzını kapatıyor, belli ki ayağını soktuğunu çok geç fark ediyor.

"Neden İngilizce dersinde değildin, Deja?" Annemin elini kalçamda hissederek ve sert kaşlarının yüzümü ele geçirdiğini hissederek talep ediyorum.

"Yapmam gereken bir şey vardı," diye cevap veriyor. Yüzsüzlük etmeye çalıştığını söyleyebilirim ama bundan daha iyi bir bahane bulamazsa başının belaya gireceğini biliyor.

"Özür dilerim Day," diyor Lupe, yüzündeki hüznle.

"Anne, artık gidebilir miyiz?" Kasım sözünü kesiyor, sızlanmanın sınırında. "Ben ve Jamal'ın *Madden* oynamamız gerekiyor."

Deja telefonuna bakarak, "Ve bazı videolar kaydetmem gerekiyor," diyor. "Birini bu gece, diğerlerini de yarın halledebilirim."

"Ne tür videolar?" Hendrix soruyor.

"Ben doğal saç influencer'ıyım," diyor Deja hiç vakit kaybetmeden. "@KurlyGirly."

"Yüklemeden önce videoyu görmem gerekiyor," diye hatırlatıyorum.

Ve İngilizce dersinde nerede olduğunu duymak için.

Bu kısmı yüksek sesle söylemiyorum ama bakışlarımızdan biri olmadan diğerini yapamayacağını anlıyor.

"Nasıl unutabilirim ki?" Deja telefonuna dönerek mırıldanıyor.

Çocukların bizim o yaşlarda olduğumuzdan çok daha fazla internet meraklısı olduğunu biliyorum, ancak Josiah ve ben hala çocuklarımızın cihazlarında korumalar bulunduruyoruz ve bağlantılarını çok dikkatli bir şekilde izliyoruz. Deja'nın bu saç şeyini yapmasına, babasının ya da benim onun paylaştığı her şeyi görüp onaylamamız şartıyla izin veriyoruz. Tüm şifreler bizde var ve yetişkin bir adamın penis resimleri gönderdiğine dair ilk işaretle o şeyi kapatacağımı zaten biliyor.

"Sanırım yola çıkmaya başlayabiliriz," diyorum onlara. "İşler birazdan sona erecek. Açılışı ben yaptığım için kapatmayı teklif eden dernek üyelerinden birini uyarayım."

Ben bir adım bile atamadan DJ her yerde tanıyabileceğim bir şarkıya başlıyor. "Oh, hayır, !" Hendrix dudak kenarındaki koltuğundan zıplayarak çeşmenin. "Benim şarkım değil."

Elbette, Tony'nin "Feels Good" şarkısının açılışı! Toni! Toné!'nin "Feels Good" şarkısının açılışı meydanı cınlatıyor.

"Hadi kızım." Hendrix, Deja'nın elini tutuyor. "O telefonu bırak ve benimle dans et."

Ve inanılmaz... şok edici... güzel... benim huysuz Kızım dans ediyor. Bugünlerde sıkça gördüğüm "*Ben bunun için fazla havalıyım*" tavrıyla değil,

Ama vazgeçerek. Neşeyle. O ve Hendrix ellerini havaya kaldırıyor, kalçalarını döndürüyor ve yere bırakıyor. Hendrix, baş döndürücü topuklu ayakkabıları tarafından tamamen engellenmiyor, Deja'ya damla damla eşlik ediyor. Deja'nın bu eski R&B klasiğini daha önce duyduğundan bile emin değilim ama BTS'in son hit şarkısıymış gibi benimsiyor. Birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırken o kadar çok gülüyorlar ki karınlarını tutuyorlar. İlk dizenin sonunda Lupe ve Soledad da dönmeye başlıyor. Sevdiklerimin eğlenişini izlerken kendimden geçiyorum ve bu muhteşem saniyeler için çok mutlu oluyorum. Son birkaç yıldır bazı karanlık günler geçirdim. Nasıl başaracağımdan emin olmadığım günler.

Ama

bugün. Bu

gece.

İşte bu neşe. Kasım elimi tutup beni döndürmek için elinden geleni yaparken kahkahalarımda tadıyorum. Çeşmeye çok yakın dans ettiğimizde yüzüme sıçrayan suda hissediyorum. Neredeyse dileklerle dolu bir kuyuya düşecekken göğsümde sıcıyor. Gözlerimi gökyüzüne sabitliyorum, yıldızlarla dikilmiş mavi-siyah bir yorgan. Kollarım sonsuzluğa doğru uzanırken, bir an için ibadet eder gibi hissediyorum. Arkadaşlara, aileye ve umuda teşekkür etmek için kutsanmış kutsal saniyelerden oluşan bir koleksiyon gibi, hiç sahip olmayana kadar kalbin nadir bir metası olduğunu fark etmediğim o zor duygu.

İnsanlar kederin aşamalarından bahsediyor ama depresyonun da bir aşaması var - en azından benim - acıyı dayanamayacağınız kadar şiddetli hissetmekten hiçbir şey hissetmemeye geçtiğiniz bir aşama. Zayıflatıcı üzüntüden sonra kutsanmış bir uyuşukluk. Duygularınızın üzerine ince bir çelik tabakası sermek gibi. O kadar incedir ki şeffaftır. İçinden her şeyi ama hiçbir şey size dokunmuyor. Hiçbir şey hissedemiyordum ama bunu kabullendim çünkü en azından acı hissetmiyordum. O zamanlar neşenin hiç şansı yoktu ama bu gece *her şeyi* hissediyorum. Ve sonunda iyi oldu.

Şarkı bittikten sonra bile Tony! Toni! Toné! yine yaptı yapacağını, kahkahalar bizi terk etmiyor. Fıskiyedeki suyun şırıltısı kadar emin bir şekilde içimde kabarıyor. DJ'e bakıyorum, ona bir başparmak işareti yapmayı planlıyorum ve Josiah'nın onun yanında durduğunu görünce şaşırıyorum, kollarını kavuşturmuş, gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde hafif bir gülümseme var.

Hendrix bu şarkıyı ne kadar çok sevdiğini söylediğinde orada duruyordu.
O...

Çeneme dokunup elimi bırakarak "Teşekkür ederim" işareti yapıyorum. Çocuklar küçükken, konuşmaya başlamadan önce onlara birkaç temel işaret öğretmiştik. Kullanmayalı yıllar oldu ama toplantılarda, kalabalık odalarda stenomuz buydu. Josiah'ın gülümsemesi birazcık bozuldu. Kimse fark etmez ama fark ediyorum çünkü artık evli olmasak da bu adamın öğrenmek için yıllarım oldu. Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir duraksamadan sonra " ederim" diye imzalıyor. Vashti yanına yaklaşıp kolunu çekiştirdiğinde hâlâ gülümsüyorum.

Sadece bir saniyeliğine gözlerini kaçırıyor. Gülümsemem solmaya başlıyor ve Kasım kolumu çekiştirerek bana *Madden* ve Jamal'ı hatırlatıyor. Deja telefonuna geri dönmüş, alt dudağını hafifçe dışarı çıkarmış. Sürdüğü sürece güzeldi ve şarkı bitmiş ve damlacıklar tenimde kurumaya başlamış olsa da, o sevinç anını kendime yakın tutuyorum. Josiah'ya gideceğimizi işaret etmek için DJ kabinine döndüğümde, Vashti'yle durdukları yer boş.

O çoktan gitti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JOSIAH

Tenimi kadife gibi okşayan sıcak bir dille uyandım.

Bir gözümü zorla açıyorum, kendimi yastıklardan ve rüyaların yapıldığı iplik numarasından kaldırıp yatağın kenarına bakıyorum. Otis, elbette, dişleriyle çarşafı geri çekmiş ve her sabah yaptığı gibi ayağımı yalıyor.

"Dostum, cidden mi?" Pencereden dışarı bakıyorum, gökyüzü hâlâ pembeye çalan lavanta rengine, şafağı zar zor öpüyor. "Birkaç dakika daha uyuyamaz mıyız?"

Yatağın dibindeki acınası inilti bir sızlanmaya dönüşür. Bu talimi biliyorum. Eğer mesanesi biraz daha dolarsa, ulumaya başlayacaktır.

"Kahretsin." Doğruluyorum, ayaklarımı Deja ve Kasım'ın geçen yıl Noel'de bana hediye ettiği deri terliklerin içine sokuyorum. Yasmen'in onları muhtemelen pratik lüksün izlerini taşıdıkları için seçtiğini biliyorum, ama yine de çocuklarımdan.

"Parçaladıklarını değiştiriyorum," diye hatırlatıyorum Otis'e. Hiç de pişman görünmüyor. Yatak odasından çıkarken kafasına dokunuyorum ve o da beni merdivenlerden inip ön kapıdan çıkarken takip ediyor. Bu köpekten kurtulma umudum uzun zaman önce tükenmişti. Bu evde uyuduğum ilk gece azmini göstermişti.

Boşanma tam olarak sonuçlanmamıştı ama yaşayacak bir yere ihtiyacım vardı. Byrd Teyze'nin evine başka bir kiracı bulmak yerine buraya taşındım. Tabii ki hepimiz Otis'in çocuklarla kalacağını düşündük. Onu gezdirdiler, beslediler, onunla oynadılar. Başını sokacak bir çatı sağladım ve ara sıra varlığından haberdar ettim.

Dört boş duvardan birine monte edilmiş devasa televizyona bakıyordum, açmaya bile zahmet etmiyordum çünkü hayatınız kül olmuşken ve sevdiğiniz herkes iki sokak ötede yaşarken Netflix kimin umurunda... o sırada telefonum çaldı. Evlendiğimden beri yaşamadığım o yeni *tek başıma* sessizlik sarsıcıydı.

Yasmen'in adı ve yüzü ekranımda belirdi. Ve bir an için kalbim göğsüme çarptı. Fikrini mi değiştirmişti? Boşanmamızın korkunç bir hata olduğunu mu fark etmişti? Her ne kadar bu düşüncenin mantıksız olduğunu bilsem de nabzım durmaksızın atarak telefonu açtım.

"Yas, hey. Her şey yolunda mı?"

Bana ihtiyacın var mı? Beni istiyor musun? Eve gelmeli miyim?

"Sanırım Otis seni istiyor."

Sabahın ikisinde bana söyleyebileceği en kafa karıştırıcı şeydi.

Boğazımı temizledim. "Özür dilerim. Ne dedin?"

"O-tis." Yasmen onu sindirebileceğim küçük lokmalara böldü. "Ulumayı kesmiyor. Yatağın senin tarafında duruyor ve başını senin gerçek yastığına koyuyor."

"Ne oluyor be? Neden?"

"Tanrım, Si, insan-Otis sözlüğümü bulup ona sorayım. Neden bilmiyorum ama sen eve dönene kadar bu gece kimse uyumayacak."

Eve davetini tam olarak böyle hayal etmemiştim.

"Hemen geliyorum."

Beni isteyemezdi. Çünkü neden? Ama garajdan mutfağa girer girmez Otis ulumayı kesti, arka ayakları üzerinde durdu ve yüzümü yaladı.

"Kahretsin, Otis," diye tükürdüm. "Sana o adam olmadığımı söylemiştim. Yüzümü yalamaya kalkma."

Nefes nefese boğazıma yapıştı, kocaman pençeleri göğsüme o kadar sert bastırıyordu ki ağırlığının altında zar zor durabiliyordum.

Yasmen bir omzunu mutfak kapısının pervazına yaslamış, o güzel dudaklarının etrafında yorgunluk çizgileri çizilmişti. İpek bir bornoz göğüslerini geriyor, sıkı kemeri vücudunun dolgunluğunu vurguluyordu. Bu manzara karşısında aletim kabardı ve tam tişörtümün ereksiyonumu örttüğü için Tanrı'ya şükrederken, Otis kokain kokusu alan bir narkotik köpeği gibi tişörtümü kenara itti.

"Otis," diye tersledim, gömleği tekrar yerine çekerken. "Dur."

"Bence en azından bu gece," dedi Yasmen, sesinde yorgunluk patenti vardı, "belki senin evinde uyur ve bunu yarın çözeriz."

"Benim evimde mi?" İki yüz kiloluk bir köpekle *tek başıma* ne yapmam gerekiyordu? "Belki de Otis'in ne istediğini yanlış anlıyoruz. Belki o-"

O anda Otis her zaman şüphelendiğim şeyi doğruladı. Doğaüstü bir kurt köpeği soyundan geliyordu, çünkü çamurluktan geçip kapıdan çıktı ve kamyonetimin yolcu tarafında sessizce, *sabırla* bekledi.

"Bu ona öğrettiğin yeni bir numara mı?" Sustum. "Bu çocukların bize yaptığı bir şaka mı?"

"Hayır, Otis seninle olmak istiyor. Çocuklar onu her zaman görecektir. Önemli bir değil."

"Önemli bir şey değil, ha?" Şafak sökerken şimdiki zamana geri dönüyorum ve Otis bir çim alanda işini yaparken gözlerim kamaşıyor. "Seni *bununla* takip eden o değil," diyorum suçlayıcı bir şekilde, Deja'nın Noel'de Otis'e verdiği göz kamaştırıcı saplı kaka kovaşını sallayarak. Bana öyle *bir* bakıyor ki, "*Bruh, seninle takılıp kalan benim*" der gibi.

Byrd Teyze'nin Otis'le biraz konuşup, o yokken bana bakacağına dair söz vermesini beklerdim.

"İkimizi de yakaladı. Sana benimle ilgilenmeni söyledi. Ben de sana. O bir düzenbazdı."

Byrd pek çok şeydi. Tanıdığım en güçlü kadındı. Boşboğazdı, ilişkiler kurar ve kimsenin bu konuda ne düşündüğünü umursamazdı. Evlendiği dört pislik herifin de kanıtladığı gibi, erkeklerden çok iyi anlardı. İlk gülen ve ilk ağlayan oydu. Özverili ve cömertti ve herhangi birinin kalbine girmenin yolunu pişirebilirdi.

Onu kaybetmenin üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum. Beni büyüten kadını kaybetmeyi. Sekiz yaşına geldiğinizde anne ve babanız ölmüşse, hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğinden kesinlikle emin olursunuz. *Hiç kimse* sonsuz değildir. Yaşayan en yakın akrabam uzun bir süre boyunca benim tüm dünyamdı ve ben büyürken son ayakkabının düşmesini bekledim. Onu da kaybetmeyi bekledim.

Ve sonra bir gün yaptım.

Ön kapıdan eve girerken Otis'e, "Kahretsin, bu sabah çok ürkütücüyüz," diyorum.

Bana öyle bir bakıyor ki, "*Biz mi?*" diyor. "Tamam, *ben.*"

Mutfağa doğru yürüyorum. "Aç mısın?"

Kasım'ın bulduğu yükseltilmiş paslanmaz çelik köpek yemliğinin başındaki yerini alıyor. Oğlum Büyük Danuaların en kısa yaşam sürelerinden bazılarına sahip olduğunu anladığında, genç dahilerin yaptığı şeyi yaptı. Her şeyi tek tek araştırdı

Otis'in ömrünü uzatabilecek Şeyler arasında, Otis'in yemeğini ve suyunu yutmak zorunda kalmaması için yerden yükseltilmiş bir kap da var. Kassim'e göre, Otis kadar uzun boylu köpekler yemek için eğilmek zorunda kaldıklarında yiyecekleriyle birlikte hava da yutuyorlar ve bu hava sindirim sistemlerinde sıkışıp kalıyor. ŐiŐkinlik Danuaların bir numaralı katili olduğundan, Kassim Otis'in sindirim sistemini alt etmeye  alıŐıyor. Buna onu çiğ gıda diyetine sokmak da dahil.

"Bil bakalım kahvaltıda ne var?" Buzdolabından beyaz kâğıda sarılı etleri çıkartıyorum ve Otis'in kulakları dikiliyor, kuyruğu mutlu bir ritimle yere vuruyor. "Evet. Vashti senin için tavuk butları ayırdı."

Otis yere yatıyor, sürgündeki bir prens gibi havayı kokluyor.

"Tamam, ne zaman Vashti'den bahsetsem yeni gibi davranıyorsun." Ona bilmiş bir bakış attım. "Bunu görmediğimi mi sanıyorsun? Ona bir Şans ver."

Buzdolabından bir kap p re haline getirilmiş sebze çıkartıyorum. Başını patilerinin üzerine koyuyor ve sanki ikna edilmeyi bekliyormuş gibi tereddütsüz bana bakıyor. P re haline getirilmiş sebzeleri Vashti'nin eve gönderdiği çiğ etle birlikte bir kaseye atıyorum, üzerine bir yumurta kırıyorum ve ardından biraz yoğurt ekliyorum. Kasım'ın bana Őampiyonların kahvaltısı olduğunu söylediği Şeyle dolu kaseyi görünce Otis canlanıyor. Dolaptan ek gıdalarını çıkartıp gulaŐa ekliyorum ve ayakta duran tabak tutucuya yerleştiriyorum. Otis içine dalmak için ayağa kalkıyor.

"Seni bırakayım," diyorum omzumun üzerinden. "Duş almam lazım. Çocukları nehre götürüyoruz."

Tek tepkisi mutlu bir "hav" oldu. Dönüp bir parmağımla onu işaret ediyorum. "Nehri sevdiğini biliyorum. Senin için hiçbir Şey yapmadığımı söyleme."

Merdivenleri çıkartıyorum ve "Ama ben senin için her Şeyi yaparken bunu nasıl söylersin?" diye bağırıyorum.

Otis'in kafasının üzerinde "*Dostum, kendine gel*" yazan bir hava kabarcığı hayal ediyorum.

"Evet," diyorum, tabii ki soyunup duşu açarken *kendime*. "Çok uzun süre yalnız yaşadın."

Byrd'ün üç yatak odalı zanaatkâr kulübesinden Yasmen'le birlikte tasarladığımız rüya eve giden yol iki dakikadan az ama aramızda bin yıllık bir mesafe de olabilir. Küçük çocukların ve arkadaşlarının her an her yerde olmalarının yarattığı kaosu sevdim. Onların hayatlarını idare etmenin, onları aynı çatı altında büyütmenin ortaklığını. Deja ve Kassim evlerimiz arasında gidip gelseler de zamanlarının çoğunu Yasmen'lerde geçiriyorlar. Çocuklarım olmadan yalnız yaşamak, boşandıktan sonra yaşadığım en büyük değişimlerden biriydi. İkimiz de tek çocuktuk, Yasmen ve ben her zaman en az dört çocuk sahibi olmayı planlamıştık. İlk yıldönümümüzde Yasmen Deja'ya hamileydi. Kasım için bir süre daha bekledik. Birkaç yıl sonra, tekrar yapmak için heyecanlıydık. Hızlı bir nefes almamı sağlayacak kadar keskin bir acı kalbimi neşter gibi kesiyor. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım, acıya, ama beni her zaman hazırlıksız yakalıyor, tazeliği. Neredeyse üç yıl sonra, hala zamanla körelmedi.

Yasmen'in araba yoluna girdiğimde bunu asla atlatamayacağım bir şey olarak görüyorum.

"Günaydın, Josiah!"

Selamlama, bizim daha geleneksel beyaz kireçtaşımızla tezat oluşturan üç katlı modern bir mavi-gri olan yandaki evin ön verandasında duran adamdan geliyor. Kamyonetten iniyorum ve eskiden yaşadığımız evin merdivenlerini tırmanan Otis için arka kapıyı açıyorum. En sevdiği yer olan salıncağın yanındaki köşeye yerleşiyor.

"Günaydın Clint," diye cevap veriyorum bizden kısa bir süre sonra taşınan komşuya.

Clint'in soluk teni ve ilek sarısı saçları onu solgun gösterebilir ama gözleri canlı mavidir ve yanaklarına renk gelir. "Dün gece seni Food Truck Friday'de gördüm ama konuşma fırsatı bulamadım."

Ben daha cevap veremedi Clint'in kocası Brock, bir bebek arabasını n kapıdan geçirip verandaya çıkartıyor, ardından da ikolatalı Labradorları Hershey geliyor.

"Josiah," diyor Brock, koyu tenine rağmen gülümseme bembeyaz. "Dün gece harika bir etkinlikti. Planladığınız için teşekkürler ocuklar."

"Hepsi Yas'tı ama evet, harikaydı." Bebek arabasına başımı salladım. "Oradaki Skyland'in en yeni kalp kırıcısı mı?"

İkisinin de yüzü aydınlanıyor ve Brock bebek arabasını bana doğru çeviriyor. "Doğru," diyor Clint. "Gelin Lilian'ımızla tanışın."

Ön merdivenlerini tırmanıyorum ve bebek arabasına bakıyorum. Pürüzsüz kahverengi yanakları olan mükemmel yuvarlak bir yüze yerleştirilmiş koyu renk gözler bana bakıyor. Bir tutam koyu kıvrıcık saçı var, gazı varmış gibi görünüyor ve hayatımda gördüğüm en sevimli şey. Parmağımı uzattım, o da ciyaklayarak ve tekmeleyerek parmağımı yakaladı.

"Senden hoşlanıyor!" Clint yle diyor. "Hiç kimseyi böyle selamlamaz. Onu byledin."

Gülümsüyorum ama o keskin acı yine göğsümü sıkıştırıyor. "Onu tutmak ister misin?" Brock hevesli bir sesle soruyor.

Onu tutmak istemiyorum. Lilian sevimli olmadığı için değil. Kesinlikle yle. Sadece mümkün olduğnca bebeklerden kaçınıyorum. Ve tabii ki bu her zaman mümkün olmuyor ama bir bebeğiy kuağımıza almak... Reddetmek üzereydim ama her ikisinin de yüzünde çizilen mutluluk ve beklenti onu almak için kollarımı uzatmama neden oldu. Bu nc evlat edinme denemeleriydi. Bu ocuklar bizim için sık sık Kassim ve Deja'ya göz kulak oluyorlar. Akşam yemeğiyne geliyorlar ve ailemizi her ağırlıyorlar. Onlar iyi arkadaşlar ve onların ışığını sndremem.

Çünkü daha önce hiç baş etmediğim *-bu gidişle muhtemelen hiç baş edemeyeceğim-* ve bir bebeği kucağıma almamı zorlaştıran şeyler var.

Ben de onu alıyorum.

İçgüdüsel olarak, gevşediğinde kundak battaniyesini onun etrafına daha sıkı sarıyorum. Kasım ve Deja'nın yaptığı gibi kolumun kıvrımına mükemmel bir şekilde oturuyor. En son bir bebeği kucağıma aldığım zamanın anısı, ayağınız takılıp düştüğünüz zamanki toprak gibi üzerime geliyor. Bu anıda sıcak ya da tatlı hiçbir şey yok ve içimde uyandırdığı duygulara karşı çenemi geriyorum, son üç yılımı iterek geçirdiklerime.

Evimizin ön kapısı açılıyor ve Yasmen yoga pantolonu ve belinin hemen üzerinde biten, Kelly Rowland kahverengisinin zengin tonundaki pürüzsüz teninin dar bir şeridini ortaya çıkaran dar bir üstle dışarı çıkıyor. Kısa bir süre duruyor, altın sarısı gözleri yüzümden kollarımda kucakladığım Lilian'a kayıyor. İki sundurmayı ayıran küçük alanda aramızda bir şey yaylanıyor, açıklama gerektirmeyen bir gerilim. Bunun kollarımdaki küçük kız yüzünden olduğunu biliyorum.

"Yasmen," diye selamlıyor Clint onu. "Günaydın. Biz de tam Josiah'a Food Truck Friday ile ne kadar iyi bir iş çıkardığını söylüyorduk. Dernekteki herkes geri döndüğün için çok mutlu."

Atlanta'nın en önde gelen mimarlarından biri olan Brock'un yanı sıra Clint, Sky Square'de bir evcil hayvan bakım dükkânı olan Fancy'nin sahibi ve Skyland Derneği'nin aktif bir üyesi.

"Teşekkür ederim." Bir omzuna astığı yoga matını kayışından tutarak kaydırıldığında gülümsemesi katılaşıyor.

"Sanırım derneğin bir sonraki büyük etkinliği Screen on the Green?" Brock soruyor.

"Evet, gelecek hafta," diyor.

"Al bakalım." Bebeği dikkatlice Brock'a geri veriyorum. "Muhteşem bir kız. Tekrar tebrikler."

"Sağ ol dostum." Brock bebeği alıp omzuna yaslıyor ve küçük sırtını okşuyor. "Onu ve Hershey'i köpek parkında yürüyüşe çıkaracağız. Sen ve Otis de gelmek ister misiniz?"

"Belki başka zaman," diyorum ona. "Çocukları Old Mill'e götüreceğim."

Hershey inliyor ve tasmaını çeikiştirerek merdivenlere doğru ilerliyor.

Clint, "Görünüşe göre birileri buradan çıkmaya can atıyor," diyor. Bebek arabasını merdivenlerden aşağı taşıyor, Brock da kucağında Lilian'la arkasından geliyor. "Seni görmek güzeldi Josiah. Her zaman buralarda olduğunu biliyorum ama meşguldük. Önümüzdeki hafta yıldönümümüz ve Vashti'nin meşhur karides ve irmiklerinden yemek istiyoruz."

"Hâlâ bir bakıcı bulmamız gerekiyor," diye hatırlatıyor Brock ona. "Lilian'a ben bakabilirim," diye teklif ediyor Yasmen.

Teklifinin ardından gelen sessizlik tüm havayı emiyor ve sanki bir boşlukta donmuş gibi duruyoruz.

"Evet," diyor Clint, kelimeyi belirsiz bir şekilde uzatarak. "Eğer istersen... eğer eminsen?"

Brock ve Clint her şeyin nasıl dağıldığını biliyorlar. Yasmen'i nasıl etkilediğini ilk elden gördüler.

"Onu izleyebilirim," diyor Yasmen, bakışlarını iki adam arasında bölüştürerek. "Gerçekten. Bana bir şey olmaz."

Son sözleri, bir zamanlar bir bebeğe bakmaktan hoşlanmayacağını kabul etmesi, iki verandanın üzerine düşen endişe ağını kaldırmış gibi görünüyor.

"Bu harika, Yas. Teşekkürler," diye gülümseyerek cevap verir Clint. "Gitsek iyi olacak ama detayları konuşuruz."

"Elbette." Yasmen gözlerini kaçırmadan önce yarım saniye boyunca gözlerime bakıyor.

Yan kapıya yürüyorum ve onun durduğu ön verandaya çıkıyorum. Bebek bakıcılığı konusunda emin olup olmadığını sormak istiyorum ama omuzları bir darbeye hazırlanır gibi geriliyor çünkü beni bu soruyu soracağımı tahmin edecek kadar iyi tanıyor.

Onun yerine salıncağa gidip oturuyorum. Bazen keşke Yasmen'i bu kadar iyi tanımasaydım diyorum. İkimizde de bu anlatımlar var, düşüncelerimize giden ve bulmamız yıllar süren gizli geçitler. Kimse onu benden daha iyi tanıyamaz, o da beni herkesten daha iyi tanır. O yüzden şu an yaptığı gibi dişlerini alt dudağının yastık gibi etine geçirdiğinde, konuşmak istemediği bir konu üzerinde çalışıyor demektir.

"Çocuklar hazır mı?" Ona söylemek istediklerini söyleme şansı vererek soruyorum. Otis başını kucağıma koyuyor ve ben de boynunun zarif tüylerini okşayarak onu şımartıyorum.

"Ah, evet." Yasmen yoga matını omzundan kaydırıyor ve verandanın korkuluğuna yaslanıyor. "Ama önce seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Ne ?"

"Deja ile işleri kontrol altına almamız gerekiyor. Dün İngilizce dersini asmış."

"Emin misin?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Day'e benzemiyor."

"Notları konusunda giderek daha az endişe duymaya başladı. Daha okulun ilk ayı ve ben şimdiden endişelenmeye başladım. Daha önce onur öğrencisiydi."

"Çok şey atlattı Yas. Hepimiz yaşadık."

"Bana neler anlatmana ihtiyacım yok. Deja'nın neler yaşadığını."

Elim Otis'in kürkünde kalarak kaskatı kesiliyorum. "Sana bir şey söylemeye çalışmıyordum. Sadece işler kolay olmadığı için onu biraz rahat bırakmamız gerektiğini söylüyorum."

"Onu biraz rahat bırakmak var, bir de ebeveyn olarak sorumsuz davranmak var."

Sol kaşım havaya kalkıyor ve bunun beni kışkırttığını bir işaret olduğunu hatırlayıp *hatırlamadığını* merak ediyorum. "Benim sorumsuz bir baba olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır, öyle demek istemedim." Yasmen yoga matını ve ellerini ensesinde birleştiriyor. "Sadece zor zamanlar geçirdik diye dersi asmasını görmezden gelemeyeceğimizi söylüyorum."

"Atladığına emin misin?"

"Evet, bir doğal saç etkinliğinin yayınını izlediğini söyledi."

"Ne oluyor?"

"Dediğim gibi, onunla konuşmalısın."

"Onunla konuştuğunda ne dedi?"

"Sadece aşırı tepki verdiğimi ve bunu bir daha yapmayacağını söyledi."

"Eğer atladıysa, bunun sonuçları olmalı. Belki bir hafta boyunca sosyal medyada paylaşım yapmaz?"

"Kulağa hoş geliyor. Her şeye erişimimiz var. ." "Ona bugün söyleyebilirim."

"Bunu birlikte yapmamız gerekmediğine emin misin? Birleşik cephe gibi bir şey mi?" "Aranızın ne kadar gergin olduğunu göz önünde bulundurursak benden daha iyi gider."

Yüzünde kısa bir rahatlama ifadesi beliriyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Şu anda onun en sevdiği kişi ben değilim."

"Belki de çok hassas davranıyorsun."

"Bu da ne demek şimdi?" Kızgınlık yüz ifadesini kesiyor. "Ne zaman çok hassasım?"

"Um...şimdi mi?"

"Her neyse, Josiah." Yoga matını alıp omzunun üzerinden geri atıyor.

"Aşırı tepki verdiğimi düşünmesine şaşmamalı. Sen de öyle."

Ön kapıyı açıyor ve eğilerek "Çocuklar, babanız geldi" diye bağıyor.

Makyajsız, genç ve taze görünüyor, saçları kıvrıcık bir at kuyruğuyla başının tepesinde toplanmış. İlk tanıştığımız günkü kadar güzel. Değişiyor, yaşılanıyor ama bana göre sadece daha iyi oluyor. Sanki Tanrı, elmacık kemiklerinin kedi gibi parlayışına, ağzının baştan dudaklarına, altın rengi benekli boğucu koyu gözlerine baktı ve "*Sence şimdi iyi görünüyor mu?*" dedi. *Daha yeni başlıyorum.* Bu değişiklikleri yakından göreceğimi, yaşlandıkça daha da güzelleştiğini göreceğimi sanmışım ama kaderin başka planları vardı.

Düzelتيyorum. *Yasmen*'in başka planları vardı ve ben hâlâ -her zaman iyi olmasa da- işlerin nasıl değiştiğine alışmaya çalışıyorum.

"Yas, öyle demek istemedim-"

"Ne demek istediğini biliyorum." Gözleri benimkilere kaydı. "Ne demek istediğini her zaman biliyorum. Aşırı tepki verdiğimi. Çok hassas olduğumu. Berbat bir halde olduğumu."

"Sana hiçbir zaman ateşli bir pislik demedim, sen öyleyken bile."

Gözlerimiz kilitleniyor ve onun gözlerindeki acı beni delip geçiyor. Ben bir pisliğim. Bu konuda kötüyüm. Onunla olmakta ama onunla *olmamakta*. Aslında aramızdaki bu yeni dinamiği yönlendirmeye çalışırken, bu beni sert ve kişisel olmayan biri gibi gösteriyor. İnsanlar bunu nasıl yapıyor? Sonsuza dek sahip olacaklarını düşündükleri hayatın altından halı çekildiğinde, nasıl sismik değilmiş gibi davranırlar? Çatının çökmediğini ve beton bir kirişin altında sıkışıp kaldıklarını? Nasıl nefes alırsınız?

Sonsuza kadar değer vereceğini düşündüğün kişi, onu çok incittiğin için sana şu anda Yasmen'in bana baktığı gibi mi bakıyor?

"Tüm bunları kızınla konuşmana izin vereceğim," diyor, eskiden beni çıldırtan ağzı sımsıkı kapalı. "Kasım'ın saat ikiye kadar futbol sahasında olması gerekiyor. Seninle orada buluşuruz."

Bunu daha iyi bir hale getiremeden verandadan çıkıp kaldırımdan parka doğru koşuyor, kalsa bile nasıl yapacağımı bilmiyorum. Birkaç saniye arkasından bakıyorum, bu konuşmayı ne kadar kötü idare ettiğimin farkındayım. Elimi yüzümde gezdiriyorum, gün yeni başlamış olmasına rağmen yorgunum. Otis bana bakıyor, kırışmayan gözlerinde köpekçe bir kınama var.

"Bana öyle . Kimin tarafındasın sen?"

Başını dikkatlice kucağımdan kaldırıyor ve soruma net bir cevap olarak arkasını dönüyor.

Kapı hızla açılır ve Kasım elinde bir frizbi, bir spor çantası ve bir Pop-Tart ile hızla dışarı çıkar.

"Günaydın, evlat."

"Selam baba," diyor kahvaltısından bir lokma alırken.

Beni geçip Rover'a doğru ilerliyor, arka koltuğa tırmanıyor ve kapıyı kapatıyor, kulaklıklar saniyeler içinde kulaklarına takılıyor. Muhtemelen robotik podcast'lerinden birini dinliyordur. Deja evden çok daha yavaş bir tempoda çıkıyor. Kısa pantolon, TLC tişörtü ve pembe yüksek top Converse giymiş. Omuzlarında iki örgü sarkıyor ve çok güzel. Küçük kızım büyüyor, *kahretsin*. Yakında oğlanlar ve bana kalp yetmezliği yaşatabilecek her türlü şey olacak. Hâlâ Cumartesi sabahları babasıyla takılmanın tadını çıkarırken günün tadını çıkarmak istiyorum çünkü bunun çok uzun sürmeyeceğini varsayıyorum.

"Baba, neden bana bakıyorsun?" Sırıltısı tam da Yasmen'in keyfi yerindeyken yaptığı gibi kıvrılıyor.

"Her geçen gün annene daha çok benziyorsun," diyorum ona yavaş bir gülümsemeyle.

Kaşlarını çatıyor, gözlerini deviriyor ve merdivenlerden aşağı doğru yürüyor. "Umarım bundan kurtulurum."

Yasmen hassas mı davranıyordu? Çünkü bu çok sertti.

Otis merdivenlerden koşarak iniyor ve Deja'nın yanından geçiyor, Deja onun ne yaptığını anlar anlamaz onunla birlikte kaçıyor. Nasıl başladığından emin değilim ama Otis'in sadece Deja benimle bindiğinde n koltuğa oturmaya çalıştığı bir oyun oynuyorlar. Aksi takdirde, benim arkada ona şoförlük yapmamdan memnun oluyor.

"Hayatta olmaz Otis," diye ciyaklıyor Deja, yüzü somurtkan bir gençten coşkulu bir çocuğa dönüşüyor. "Ben pompalı tüfek diyorum."

Arabaya ulaştıklarında Deja yolcu tarafındaki arka kapıyı açıp işaret ediyor. "Sen Kasım'la arkada otur. Baban hep seninle kalıyor."

Kızgınlığım kayboldu. Belki de şimdi aşırı tepki veren benim ve onun yorumu kafamda kurduğum kadar kötü değildi. Kızımın parmağına en azından yarı yarıya dolandığımı kabul ediyorum, ama o ve Yasmen iyi olacak.

Wade'lerin son birkaç yıldır nasıl olacaklarını çözdükleri bir şey varsa, o da iyi olmalarıdır.

BEŞİNCİ BÖLÜM

YASMEN

Hassas!"

Parkta Yoganın sonunda bacaklarımı matımın üzerinde lotus pozisyonuna getiriyorum. Ağustos ayının son Cumartesi günü ve hava hala nemden dolayı ağır. Burası Atlanta, yani Ekim ayına kadar doksanlarda olabiliriz.

"Bana hassas dediğine inanabiliyor musun?" Gözlerim Hendrix'ten Soledad'a kayarak soruyorum. "Bana! Sanki Deja'nın sınıf atlaması önemli bir şey değilmiş gibi."

Hendrix minderine uzanmış, bir bileğini bir dizinin üzerine geçirmiş ve açık havada spor yapmamız için gölge sağlayan ağaçların gölgesine bakıyor. "Zamanında bir ya da on ders atlardım ve iyi sonuç aldım."

"Onu savunma, Hen." At kuyruğumu tekrar tutturuyorum. "İngilizceye gitmek yerine saçla ilgili bir şey mi izliyorsun? Kabul edilemez."

"Katılıyorum," diyor Soledad. "Kızlarım dersleri asmaya başlarsa çıldırırım."

Dizlerinin üzerine oturuyor ve öne doğru eğiliyor, gövdesine doğru kıvrılıyor, tamamen düz bir amuda kalkana kadar alt bedenini kaldırıyor ve itiyor... ve sonra bacaklarını havada ikiye ayırıyor. Hendrix ve ben ağzımız açık onu izliyoruz. Bu hareket çok ileri düzeyde ve hiçbirimiz henüz sınıfta denemedik bile.

"Ne?" Soledad soruyor, kafasını mindere bastırmış, baş aşağı duran gözleri ikimizin arasında gidip geliyor. "Tamam. Belki biraz pratik yapmış olabilirim."

ev."

"Yani bunun büyük bir mesele olduğunu mu düşünüyorsun, Sol?" diye sordum.

"Neyin normal olduğu konusunda *onu mu* dinleyeceksin?" Hendrix alay ediyor. "Yogaya ekstra kredi için giden kadın mı?"

Soledad bacaklarını dikkatlice aşağı indiriyor ve minderinde oturur pozisyona dönüyor. "Sadece çocuklarımıza neyi yapıp neyi yapamayacakları konusunda net olmamız gerektiğini söylüyorum. geldiklerinde her şey elinizden hızla kayıp gidiyor. İnanın bana. *Euphoria*'yı izliyorum."

Kemerli kaşları ve iri gözleri ona bilmesi gereken *her* şeyi söylüyor.

"Henüz rehabilitasyona ve kamera kızlarına geldiğimizi sanmıyorum," diye onu temin ediyorum.

"Asla bilemezsin." Soledad öne doğru eğilir ve komplocu bir fısıltıyla "Birinci sezon" der.

"Her neyse." Hendrix iyi huylu bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Sadece ergenlik çağında bir çocuğum olmadığını söylüyorum, ama ben de öyleydim ve Deja'ya çok benziyordum. Annem dizginleri ne kadar sert çekerse, ben de o kadar savrulurdum. Onu serbest bırakın demiyorum, ama belki... gevşetin?"

Burnumdan nefes almaya zorluyorum, bilinçli bir nefes değil ve ayağa kalkıyorum.

"Bunu düşüneceğim." Hasırımı yuvarlayıp omzuma atıyorum. "Ama şu anda verdiği kararlar geleceğini etkiliyor. Bu daha büyük bir modelin parçası. Notlarının düşmesi, üniversiteye ihtiyacı olmadığından bahsetmesi ve bir saç fenomeni olması."

Hendrix de ayağa kalkıyor ve minderini alıyor. "Biz büyürken böyle bir şey yoktu bile."

"Hâlâ değil," diyorum ona açıkça. "Geçerli bir kariyer olarak değil."

Hendrix kuru bir sesle, "İnsanlar sosyal medyadan para kazanıyor Yas, ama onun on yıllık planını anlamak için daha çok zaman var," diyor. "O daha sekizinci sınıfta."

"Muhtemelen haklısın, ama onun küstahlığı ve Josiah'ın... ugh, Josiah olması... son sinirlerim zar zor dayanıyor." Soledad'ın matını ve çantasını toplamasını izliyorum. "Brunch için vaktiniz var mı?"

Hendrix güler. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

"Açlıktan ölüyorum," diyor Soledad. "İlk defa Cumartesi sabahım tıka basa dolu değil. Inez'in futbol maçı üçe kadar, Lupe'nin resitali de beşe kadar. Nerede yiyeceğiz?"

"Grits dışında her yer." Ben kaçırmamayı düşünürken kelimeler ağzımdan kaçıyor. "Bu senin işin olduğu için mi yoksa Vashti orada olacağı için mi?"

Hendrix gözlerini kısarak soruyor. "Bu küçük gelişme hakkında hâlâ daha fazla bilgiye ihtiyacımız var.

Josiah ile arasında."

"Hiçbir şeyim yok." Çıkmak için süslü park kapısından geçerken ben de onlara ayak uyduruyorum.

"Ama *seviştiklerini* düşünüyoruz, değil mi?" Hendrix soruyor.

Tökezliyorum, neredeyse düşüyordum ama Soledad kolumu yakaladı ve yüzüme baktı "İyi misin?"

"Ah, evet." Kalbim hala bu düşünceyle çarpıyor. Tabii ki birlikte uyuyor olabilirler. Sanki umurumda. "Ben iyiyim. Josiah üzerinde hiçbir hakkım yok. Biz boşandık. Ne isterse ve *kimi isterse* yapabilir."

Omuz silkmemi sıradan bir şey haline getirmeye çalışıyorum ve konuyu daha ilginç bulacaklarını umduğum bir şeyle değiştiriyorum.

"Ee, brunch?" Rahatsız olmayan gülümsememi takınarak soruyorum. "Şu yeni yer Sunny Side'ı henüz denemedik."

Meyve, yumurtalı ekmek ve omlet ziyafetimiz sırasında beni biraz fazla yakından izlerlerse, gözlerindeki soruları görmezden gelmeyi seçiyorum. Kendime bile sormak istemediğim sorular bunlar. Boşanmayı ben başlatmışken Josiah'ın yeni birini bulmasına ben kim oluyorum da karşı çıkıyorum? Onlar

Bilmiyorum, bu fikre her adımda nasıl direndiğini ondan ve benden başka kimse bilmiyor.

Ta ki başka adım kalmayana
kadar. Sadece imzalanacak
kağıtlar. Sadece *rahatlama*.

Her sabah tüm dünya göğsümün üzerindeymiş gibi hissediyordum ve tek yapabildiğim yataktan kalkmaktı. Boşanma çok zordu ama bittikten sonra nefes aldığımı hissettim. Ev sessizdi ve evet, Josiah'yı hemen, umutsuzca özledim, ama bu yeni yalnızlıkta bile kurtaracak tek bir şey olduğu için bir tür rahatlama vardı. Evliliğimi değil, sadece kendimi.

Prosecco konusunda cimri davrandıklarını düşünerek mimozamdan sağlıklı bir yudum alıyorum ve Hendrix'in araştırılan bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum.

"Tamam," diyorum ona, bardağımı hiç de nazik olmayan bir şekilde masaya bırakarak. "Vashti ve Josiah hakkında soruların olduğunu biliyorum ama bana öyle bakmayı kesebilirsin."

Hendrix konuşmak için ağzını açıyor ama ben elimi kaldırıyorum.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Eski sevgilinizin yeni kız arkadaşına kızmanızın doğal olduğunu."

"Şey, aslında-" diye başlıyor Hen.

"Ve muhtemelen bu konuda olgun bir yetişkin olmam gerektiğini, Josiah gibi güçlü, uzun, esmer, yakışıklı, erkeksi bir adamın
-"

"Hepsi bu," diye mırıldanıyor Soledad. "Lanet olsun."

"Karizmatik," diye devam ediyorum. "Driven... örneğin... güzel kadınları kendine çekecektir. Buna alışmam gerekecek."

"Doğru, ama-" Hendrix başlıyor.

"Ve yapacağım." Onlara bir parmak sallıyorum. "Yani, alıştım. Öğrendiğimden bu yana geçen iki gün içinde buna alıştım bile."

Hendrix "Sikişmek" diyor.

"Birbirimizi görmek," diyorum aynı anda, omletimin kalıntılarına kaşlarımı çatarak. "Yani anladım. Bana her an patlayacakmışım gibi bakmayı bırakabilirsin."

Hendrix yüzümü işaret ederek, "Sana hiç de öyle bakmıyordum," diyor. "Aslında üst dudağında çıkan o küçük bıyığa bakıyordum."

İşaret parmağım ağızma doğru uçuyor.

"Kaltak." Gülüyorum. "Sadece küçük bir saç teli."

"Hmmp." Hendrix kıkırdar. "Daha çok saat beş gölgesi gibi."

"Ailemdeki kadınlar," diyorum onlara, "biraz kıllıyızdır. Büyük teyzem öldüğünde neredeyse tamamen sakallıydı."

"Şimdi bunu Kara İsa adına azarlıyorum." Korku Hendrix'in gözlerini genişletir.

"Açık bir tabut muydu?" Soledad fısıldıyor.

"Aman Tanrım." Gülmekten kırıldım. "Kız kıllıydı. Kafası kesilmemişti."

Üçümüz kıkırdama krizine girdik, birbirimize yaslandık, yemekten, mimozalardan ve kahkahalardan sersemledik.

Soledad, "Honey Chile'nin sahibi Sinja, bayıldığım bu ballı tüy dökücüyü tavsiye etti," diyor. "Sadece bir blok yukarıda."

"Bu mükemmel," diyorum. "Screen on the Green'de trivia yapıyor. Her şeyin hazır olduğundan emin olabilirim."

Honey Chile'ye doğru yürürken zihnimde bir anı belirliyor, kadar canlı ki dükkâna girdiğimizde kapının üzerindeki rüzgâr çanlarının şingirtisi kadar gerçek. Josiah ve ben bir sabah ikiz lavabolarımızın başında durmuş, aynada göz göze gelmiştik. O, çıplak göğsünün ve karın kaslarının olukları ve çıkıntıları lezzetli bir şekilde dikkat dağıtıcı. Beline kadar inen pijama altı, kalçalarındaki oymalı hatları ortaya çıkarıyordu. Tıraş oluyordu, sert çene çizgisi köpükle kaplanmıştı ve

dudağımdaki tüylerle dalga geçti. Beni yatağa yatırdı, usturası sanki yüzümü tıraş etmeye hazırlanan berberimmiş gibi yukarıda duruyordu. O günlerde ne zaman bir yatağa yaklaştık, onu iyi bir şekilde kullanırdık, bu yüzden bornozumun açılması uzun sürmedi. Kafası bacaklarımın arasındaydı. Ağzıma girmeden önce. Ellerimiz çaresizce her yeri aramaya başlamadan önce.

"Umarım beğenirsiniz," diyor Sinja dudak ağdasının parasını alırken.

"Ah, oh... evet," diye kekeliyorum, boynumdan yanaklarıma doğru bir sıcaklık yayılıyor. "Bunu denemek için sabırsızlanıyorum. Teşekkür ederim."

Her şeyin iyi olduğu zamanları anımsamanın zamanı değil. Kavurucu derecede mükemmel oldukları ve başka türlüünü hayal edemediğim zamanları çünkü hayatın mantıksız acımasızlığının nasıl ve nedenlerini hayal edemiyordum. Hafıza şeridine inemem. Çok acı veren kısımları var, evet, ama çok iyi hissettiren kilometreler de var.

"Hepsi bu kadar mı?" Sinja soruyor.

"Evet," diyorum ona olduğu kadar kendime de, düşüncelerimi dizginlemeye ve anılarımı bir kenara atmaya kararlıyım. "Hepsi bu kadar."

ALTINCI BÖLÜM

JOSIAH

Hangisinin daha mutlu olduğundan emin değilim," diyorum, Kasım ve Otis'in nehir kıyısında koşuşlarını izlerken, ikisi de bolca su sıçratıyor. "Ama arabamın bakımını yaptırmak için beklemeliydim. Bütün o çamur."

"Tuttum seni." Deja sırtarak ayaklarının dibindeki küçük sırt çantasını okşuyor. "Geçen seferden hatırladım ve yanıma bir havlu aldım."

Otis, Kasım'ın attığı frizbiye atlayıp suya düşüp gözden kaybolurken yumruk tokuşturup kıkırdıyoruz. Birkaç saniye sonra dişlerinin arasında tuttuğu frizbiyle su yüzeyine çıkıyor.

"Gösteriş," diye mırıldandım.

"Onu seviyorsun," diye takılıyor Deja.

"Her neyse." Gözlerimi deviriyorum ve boğazımı temizliyorum. "Annen bana dersi asacağını söyledi. Ne var bunda?"

"Aman Tanrım." Deja inliyor ve bir elini gözlerine bastırıyor. "Bunu büyük bir mesele haline getirip duruyor. Önemli bir yayını izleyebilmem için bir dersim vardı. Keşke beni rahat bıraksa."

"Evet, ebeveynlik tam olarak böyle işlemiyor. Önümüzdeki hafta sosyal medya yok."

"Baba! Hayır. Gönderileri çoktan planladım." "Zamanlamayı kaldır."

"Başka bir şey alabilirsin," diye yalvarıyor.

"İşte tam da bu yüzden bunu alıyoruz."

"Biz mi?" Şüphe gözlerini daraltıyor. "Seni bu işe o mu soktu?"

"Bu benim fikrimdi." Kaşlarını *şimdi ne olacak* seviyesine kadar kalkıyor.

"Annen düşman değil. Senin için en iyisini istiyor. İkimiz de istiyoruz. Harrington'da aylıklık etmen için okul ücretini biz ödemiyoruz."

"Harrington'da olmak istediğimi kim söyledi ki zaten?" diye mırıldanarak nehir kıyısındaki bir çakıl taşını tekmeliyor.

"Eyaletteki en iyi okullardan biri Day. Orada başarılı olursan, istediğin üniversiteyi seçebilirsin."

"Bunu benim de istediğimi kim söyledi? Üniversite herkese göre değil."

Buna cevap çünkü telefonum gelen bir mesajı işaret ediyor.

Selam bebeğim. Restoranda öğle yemeği için hazırlanıyorum.
İçeri geliyor musun?

Ben: Evet. Şimdi çocuklarla nehirdeyiz. Birazdan çıkıyoruz ama Kassim'in saat ikide futbol maçı var. Akşam yemeği kalabalığından önce gelmeliyim. Anthony orada, değil mi?

Uzun süre Grits'te her şeyden biraz yaptım. Şimdi işler yoluna girdiğine ve bir yönetici şefimiz, bir yardımcı şefimiz ve Atlanta'nın en iyi restoranlarından birinden aldığım harika bir yönetici olan Anthony'ye sahip olduğumuza göre, nefes almak için biraz yerim var.

Evet, Anthony burada. Her şey kontrol altında. Sadece seni görmek istiyorum. Belki kapanıştan sonra takılabiliriz?

Geceyi birlikte geçirmek istediğine dair birkaç ipucu verdi. Uzun süredir birlikte değiliz ama aramızda bir çekim var ve ondan çok hoşlanıyorum. Uzun zamandır kimseyle çıkmadım ama ilişkilerin bu şekilde ilerlediğini hatırlıyorum. Ben kırmızı kanlı bir erkeğim. Bunu istiyorum.

Öyle değil mi?

Ben: Ben de seni görmek istiyorum. Yas futbol maçından sonra çocukları alacak. O zaman uğrarım.

Vashti: Yani Yasmen mu?

Kaşlarımı çatıyorum, başparmaklarım ekranın üzerinde geziniyor. Yasmen'le aramızdaki gerilime rağmen, onun fikirleri ve tutkusu olmasaydı işimizin şu anki haline gelemeyeceğini çok iyi biliyorum. Artık evli olmayabiliriz ama hâlâ ortağız.

Muhtemelen bugün gelemeyecek. Ona ihtiyacın var mı?

Vashti: Hayır, hiç de değil. Sadece artık birlikte olduğumuzu bildiği için biraz garip geliyor. Her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Yürümemizi istiyorum. Grits'te her şeyin yolunda gitmesini istiyorum ve bunların hiçbirini bozmak istemiyorum. Aptalca mı davranıyorum?

Ben: Hayır, ama endişelenecek bir şey yok.

Vashti: Tamam. Yakında görüşürüz. <3

Telefonu kot pantolonumun cebine sokmadan önce uzun saniyeler boyunca <3'e bakıyorum. Gerçek bir kalp bile değil ama beni duraksatıyor. Bu ilişki konusunda dikkatli olmam gerekiyor. Vashti'ye değer veriyorum ve onu incitmek istemiyorum. Bu işin nereye varacağını görmek istediğimi açıkça söyledim ama bu boşandığımdan beri yaşadığım ilk ilişki. Şu anda çok ciddi olmaya çalışmıyorum.

"Vashti miydi o?" Deja kendi telefonundan başını kaldırmadan soruyor. "Evet, biz de bu geceki vardiya hakkında konuşuyorduk."

"Hadi ama baba." Deja sırtıyor, gülerek gözlerini kaldırıp bana bakıyor. "Kassim ve ben bunu çözdük."

"Neyi anladın?" Aptal rolü yapıyorum.

"Sen." Başını bir ileri bir geri sallıyor. "Vashti. Randevu. Biliyoruz."

"Neden böyle düşündün?"

"Birincisi, sana bakış şekli." Deja kirpiklerini abartılı bir şekilde kırıştırıyor. "Senden çok hoşlanıyor."

"Ben çok iyiyim." Saç örgülerinden birini çekiştiriyorum. "Bundan daha fazlası olmalıydı." "Siz işte değilken bile daha sık gelmeye başladı." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sadece ondan hoşlandığını söyleyebilirim."

"İstiyorum," diyorum, kelimeleri dikkatle sıralayarak. "Sen ve Seem'in bu konuda nasıl hissedeceğinizden emin değildim. Biriyle çıkmam senin için sorun olur mu?"

"Neden ki?" Dişlerini emiyor. "Sana yaşattıklarından sonra biraz mutluluğu hak ediyorsun."

Kız mı?

"Um... Anneni mi kastediyorsun?"

"Tabii ki. Hayatına devam ettiğin için seni kim suçlayabilir ki? Annem delirdi ve hayatını mahvetti ve-"

"Whoa, whoa, whoa." Başımı sallıyorum ve anlaması için yüzüne bakıyorum. "Bir daha asla annene deli dediğini duymayayım."

Beni duyuyor musun, Deja

Marie?" "Ama baba, o-"

"Ağır depresyondaydı, deli değildi. Birkaç ay içinde bir aile olarak kaybettiğimiz her şeyi anlıyor musunuz?"

"Evet, efendim." Deja'nın boğazı derin bir yutkunmayla titriyor. "Byrd Teyze ve... ve Henry."

Onun adını duymak göğsümde bir vida açıyor. Muhtemelen hep de öyle olacak.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesimdeki hararetin bir kısmı da azalıyor. "Hepimiz Henry'yi kaybettik ama annen onu taşıdı. Seni ve Kassim'i taşıdığı gibi. Ve onu kaybetme şekli..."

Boğazımın içi yanıyor ve keşke kelimeleri yutabilseydim, keşke tüm bu konuşmayı yutabilseydim. Düşünmesi, konuşması hala acı verici ve hiç konuşmadığımı fark ediyorum. Aslında hiç konuşmadım.

Genellikle bir güneş ışını kadar parlak olan Yas'ın donuk, darmadağınık, sallanan koltukta kıpırdamadan Henry'nin çocuk odasının duvarına baktığı anı bana bir an işkence ediyor ve oraya geri dönüyorum. O çaresiz, umutsuz, öfkeli yere geri döndüm. Öfkemi nereye yönlendireceğimden bile emin değilim. Çaresizdim çünkü her gün onun elimden kayıp gittiğini hissediyordum. Onu kaybettiğimi biliyordum ve tutunmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Onu teslim etmek zorundaydı Day," diye devam ediyorum. "Onun çoktan gittiğini bilmek çok fazlaydı. Çok zordu."

"Biliyorum, ama o-"

"Aması yok. Eğer bir daha annen hakkında bu şekilde konuştuğunu duyarsam, benimle hesaplaşmak zorunda kalırsın." Başka tarafa bakamasın diye çenesini kaldırıyorum. "Anladın mı?"

Başını yavaşça ve kararsızca sallıyor ve ben biraz pişmanlık hissediyorum. Belki ona karşı sert davrandım ama Yas'ın yaşadıklarından sadece değil, suçlayarak bahsettiğini duymak beni çok kızdırdı. Alnından öpüyorum.

acının bir kısmını kaldırıyor ve kendi sözlerim geri dönüyor. Yasmen'i Deja'ya savunuyorum. Anlamaya çalışıyorum. Zihnimin arkasında bir ses, şansım varken bunu daha fazla yapmalı mıydım diye soruyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

YASMEN

Bu, Screen on the Green'in dördüncü yılı." Mikrofonu elime aldım ve Sky Park'ın çimlerinde toplanan kalabalığa gülümsedim. "Ve Skyland adına Dernek, geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Şimdi, *Spider-Man: Into the Spider-Verse* adlı filmimize başlamadan önce, Meydan'ın hemen dışındaki Honey Chile'nin sahibi Sinja Buchanan sizlerle biraz film trivia'sı yapmaya geliyor."

Mikrofonu devredip küçük kürsüden iniyorum, Hendrix ve Soledad'ın kamp kurduğu yere doğru ilerlemeye hazırım. Onları geçen haftaki brunch'tan beri görmemiştim ve kızlarımla bir akşam geçirme düşüncesiyle dudaklarım sırtmaya başlıyor.

"Seni görmek çok güzel Yasmen," diyor Deidre Chadworth, neredeyse arkadaşlarıma ulaşmışken elini omzuma atarak beni durduruyor.

"Oh, teşekkürler, Deidre."

Birden fazla kez, iyi niyetli bir komşu uğradı, kapı zilini çaldı, verandada bir güveç veya güveç tenceresiyle bekledi. Bazı günler onlar gidene kadar görmezden geldim. En ısrarcı olanlardan biri olan Deidre yemek getirmemişti. Yerel kitapçımız Stacks'ın sahibi olduğu için her zaman elinde kitaplarla gelirdi.

"Sarah MacLean'in yeni çıkan kitabını stokladım," diyor, gülümsemesi ve ela gözlerindeki hınzır parıltı bana bunun ateşli bir kitap olduğunu söylüyor. "Ve yeni Beverly Jenkins."

"Bu hafta içinde gelmeye çalışacağım." Güneş lekeleriyle beneklenmiş ve şingirdayan bileziklerle süslenmiş koluna dokunuyorum. "Ve sana hiç teşekkür etmedim ben..."

Depresyonum hakkında nasıl konuşmak istediğimden emin değilim. Felsefem her zaman sorunlarla başa *çıkma*k ve yoluma devam etmektir ta ki yoluma devam edemeyeceğim bir şey olana kadar. Her sabah dar bir pencere kenarında uyanmak ve merak etmek gibiydi... *Bugün düşeceğim gün mü?*

"Tatlım," diyor Deidre elimi sıkarak. "Anlıyorum. Charlie'm doğmadan önce ben de üç tane kaybettim."

"Fark etmemiştim. Çok özür dilerim, Deidre."

"İkisi düşüktü ve bu yeterince zordu, ama sonuncusu." Gözlerinde titreşen benzer acıyı tanıyorum. "Henry gibi o da ölü doğdu."

Bunu yaşamadığınız sürece, bu kelimenin güçlü dehşetini kavrayamazsınız. *Ölü doğum.*

Çocuğun çoktan ayrıldığı bir dünyaya giriş. Doğum ve ölüm paradoksu tek bir sessiz anda kundaklanmıştır. Yeni bir hayatın ilk tokadı ve çığlığı değil, bir annenin ağıtı. Hiç çalmayan bir çan. Nişastalı beyaz arşafllı steril bir odada kendi içime kıvrıldım, sıcak, sessiz gözyaşları yanaklarıma keder kazıyordu. Gözeneklerime batıyor ve iliklerime işliyordu. Kaçınılmaz bir acı iliklerime kadar işledi.

"Bununla yaşamayı öğreniyorsun, biliyor musun?" Deidre'nin gülümsemesinde sempati ve ender rastlanan bir anlayış var. "Ama 'bunu atlatabileceğini' düşünen hiç kimse sahip olduklarımızı kaybetmemiştir. Hâlâ burada olduğun için mutluyum."

Keder bir eziyettir. Nefes alıp verme, uyanma, yükselme ve daha boş hissettiren bir dünyada ilerleme işidir. Varlığınızda büyük bir delik açılmıştır ve etrafınızdaki herkes sanki orada değilmiş gibi yanından geçip gider.

Ama tek yapabildiğiniz durup bakmak.

Hala aydınlık olan akşamda gözyaşlarımı kırıştırıp Deidre'nin gülümsemesine karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim, bu hafta geleceğim."

Hendrix ve Soledad'a ulaştığımda kendimi toparlamış, gözlerimi kurulumuş ve yüzümde parlak bir gülümseme belirmişti.

Ayakkabısız 1.80 boyunda olan ve yüksek topuklu sandaletlerle 1.80'i aşan Hendrix, yırtık skinny jean pantolon ve kobalt mavisi askılı bir bluz giyiyor; saç örgülerine büyük halkalar ve altın saç manşetleri takıyor.

"Harika görünüyorsun," diyorum ve uzanıp bluzunun ipeksi kumaşına dokunuyorum.

"Teşekkürler. Lotus Ross'un Mo' Better adında yeni bir büyük beden serisi var." Tavuk şef öpücüğü. "Mükemmel."

"Oooh. kontrol etmem gerek," diyor Soledad.

"Evet, senin küçük dar kışın için de kıyafetleri var." Soledad yumruk atar gibi yapınca Hen eğilir. "Sadece söylüyorum. Daha iyisi daha büyüğü içindir."

"Bu bedende pek çok şey dar olabilir." Soledad kendi kışını tokatlıyor. "Ama bu kış onlardan biri değil."

Soledad'ın tüm çoluk çocuğunu ağrlamak için çimlerin üzerine birkaç battaniye sermek gerekiyor. Annelerinin farklı tonlarındaki üç kız, Soledad'ın sefil kocasının fiziksel parıltılarıyla çimlerin üzerine yayılmış, Soledad'ın mükemmel piknik sepetinden yiyecekleri kapıp etrafa dağıtıyorlar.

"Lorraine kiş var," diyor Soledad. "Ve evden çıkmadan önce hazırladığım bir salata. Bayılacaksınız. Zeytin, ıspanak ve beyaz peynir var. Renk katması için domates var."

"Bu salata sosu," diyor Hendrix ve inliyor, mutluluktan gözlerini deviriyor ve vurgulamak için çatalını sallıyor. "Omygah. Bunu nereden buldun?"

"Oh, başardım." Soledad omuz silkiyor ama ağzının kenarlarında hoş bir gülümseme beliriyor. "Kendi tarifim."

"Oooh, tadına bakayım." Hendrix'in yanındaki battaniyeye oturdum ve ağzım küçük bir kuş gibi açık, öne doğru eğildim.

"Nawwwww, shugah." Hendrix başını sertçe sallar ve sepete doğru başını sallar. "Bu 'kendinin olsun' demek. Paylaşamayacak kadar güzel."

"Anladım," diyor Soledad sırtarak ve bana bir tabak dolusu canlı salata ve bir parça kiş. "Bu arada bu etkinlikte yine harika iş çıkardınız."

"Teşekkürler." Teklif edilen tabağı kabul ediyorum ve önce salatayı alıyorum. "Oh, Sol. Bu salata sosu harika. Dokunduğın her şey lezzetli oluyor. Soledad deneyimini nasıl ihraç edeceğini gerçekten bulmalısın."

Hendrix bir lokma yemek yerken, "Ona yaşamak için yıldız yaptığımı söyleyip duruyorum," diyor. "Eğer ona ulaşmama izin verseydi, tüm hayatını damgalayabilirdik."

Soledad Inez'e bir sandviç ve bir şişe LaCroix uzatır. "Sen ciddisin, değil mi?"

"Kalp krizi gibi." Hendrix çatalıyla tabağına vuruyor. "Son bir yıldır ne dediğimi sanıyorsun? Kızım, hazır olduğunda."

Soledad'ın bakışları üç güzel kızına kayıyor, kıkırdıyor, sohbet ediyor, bir savaş oyununda kartları yere atıyor. Onları en büyük ayrıcalığı olarak görüyor, onları yapmak için doğduğu gibi yetiştiriyor.

"Belki sonra," diye yanıtlıyor Soledad sonunda, kişileri dilimleyip bir tabağı Lupe'ye uzatırken. "Bu aşamada odağımı kaybetmek istemiyorum. Inez bale konusunda ciddileşiyor ve ortaokula yeni başladı. Yedinci sınıfın nasıl bir cehennem olduğunu hepimiz biliyoruz. Lottie jimnastikle uğraşmaya başladı ve önümüzdeki ay ona yeni bir antrenör alacağız, birkaç kızı Olimpiyatlara göndermiş biri."

Hendrix sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Hırslı olmak gibi olmasın," diye mırıldanıyor. Bir kıkırdamayı bastırıyorum ve bakışlarımı Soledad'ın üzerinde tutuyorum. "Lupe de gelecek yıl liseye başlayacak," diye devam ediyor Soledad. "Arada amigoluk ve hatta modellik bile yapabilirim, sadece-"

Lupe araya giriyor, dudakları Soledad'ın sihirli salata sosuyla parlıyor, "Modellik yapmak gibi bir arzum yok anne," diyor.

"Göreceğiz." Soledad öne doğru eğilerek bize fısıldıyor: "Biliyorsun, diğer tekliflere hiç dikkat etmedim ama Wilhelmina'dan bir gözlemci bana ulaştı. Kim Wilhelmina'yı bırakıp gider ki?"

"İstiyorum," diyor Lupe, Soledad'ın sessiz yorumları üzerine. Öne doğru eğiliyor, koyu renk saçlarını Soledad'ın yüzünden çekip yanağına bir öpücük konduruyor ve başını annesinin omzuna yaslıyor.

Ve anlıyorum. Bu üç kız arasındaki uyumu. Her birinin zahmetsizce takındığı sessiz güven. Soledad ve kızları arasındaki kolay ve derin sevgi, kendiliğinden oluşmuyor. Bunu sadece evde oturan kadınlarda görebileceğinize inanmıyorum ama Soledad'ın ailesi ve kızları için niyetini anlıyorum ve buna saygı duyuyorum.

"Deja geliyor mu, Bayan Wade?" Lupe soruyor.

"Evet." Kişten bir ısırik aldım. "O ve Kasım babalarıyla birlikte geliyorlar."

"Tekrar özür dilerim..." Lupe perişan görünüyor. "Benim hatam. Deja'nın başının belaya girmesini asla istemem."

"Sorun yok." Sanki bu olay Deja ile aramda büyük bir kavgaya yol açmamış gibi umursamaz bir el sallıyorum.

"Ve akranlarınızdan biri tehlikeli bir şey yaptığında paylaşmalısınız," diyor Soledad, narin kaşları çatık bir şekilde. "Bir arkadaşın güvenliği her şeyden önemlidir."

Lupe kuru bir sesle, "İngilizceyi atlamış," diyor. "Sanki meth içip koridorlarda çıplak dans ediyormuş gibi konuşuyorsun. Anne, *Euphoria*'yı izlemeyi bırakmalısın."

"Ama ben o çılgın çocukları seviyorum," diye somurtuyor Soledad, kara gözlerinde parlayan eğlenceyle. "İşte seninkiler geliyor, Yas."

Başımı çevirip çimenlikte hızla bize doğru yürüyen Kasım'a bakıp sırtıyorum, Otis de peşinden geliyor. Deja, "*Gerçekten burada olmak zorunda mıyım?*" hızıyla onu takip ediyor ama bu bile keyfimi kaçırmıyor. Bu yazın son nefesi. İşime geri döndüm, çalışıyorum, zihinsel ve duygusal olarak istikrarlıyım, bedenem ve ruhen sağlıklıyım, etrafım arkadaşlarımla çevrili. Belki de şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşlar.

Josiah ve Vashti, Deja'nın arkasından göründükleri sırada bir çatal dolusu kiş getiriyorum ağzıma.

El. İçinde. Sikeyim.

Elime. Zen balonum patladı.

Terapistim Dr. Abrams'ın bana öğrettiği gibi dikkatli nefesler almaya çalışıyorum. Yoga dersindeki 4-7-8 nefesine ulaşıyorum. Hiçbiri işe yaramıyor. Her nefes ciğerlerimde parçalanıyor ve dudaklarımdan kekeleyerek geçiyor.

Neredeyse iki yıl oldu. Bunun olacağını biliyordun. Başka birini bulacaktı ve sen onları birlikte görmek zorunda kalacaktın. Seni bu kadar rahatsız etmemeliydi.

"Yüzünü düzelt," diyor Hendrix ağzının kenarından. "Biri karnına yumruk atmış gibi görünüyorsun."

Yaklaşan çiftten arkadaşşıma bakıyorum. Kaşlarını kaldırıyor ve bana bir bardak roze uzatıyor. "Sen iyi misin?"

"Ah, evet. Tabii ki." Soğuk içeceğimi yudumluyorum ve yüz hatlarımı şaşırmamış bir ifadeye büründürüyorum. "Ben sadece-"

"Eski sevgilinin bu kadar uzaklaştığını görmeye hazırlıklı değil miydin?" Hendrix gizlice omzumun üzerinden bakıyor. "O zaman daha hazırlıklı ol. Neredeyse geldiler ve bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini görmesine gerek yok. Şu anda hanımefendi, mutlu olduğunuz yeri bulmanızı, oraya gitmenizi ve kötü kaltağı geri getirmenizi istiyorum."

"Anladım. Bunu yapabilirim."

Kötü

kaltak.

Kötü

kaltak.

Kötü

kaltak.

Josiah ve Vashti bize ulaştığında mantra hâlâ kafamın içinde dönüyordu.

"Hey," Josiah hepimizi tek bir kelime ve üstünkörü bir bakışla selamlıyor.

Herkes bir cevap mırıldanıyor ama gerginliği hisseden tek kişi ben değilim. Etrafımızdaki birkaç kişi sanki filmde daha iyiymiş gibi çimenlerin oynayan aile tiyatrosuna bakıyor. Bu bizim küçük mahallemiz için büyük bir dram. Sonsuza dek sürmesi en muhtemel çiftin bunu yapmaması ve kocanın başka bir kadının elini tutarak ortaya çıkması sıcak bir haber. Josiah bizimkine bitişik bir yere büyük bir battaniye seriyor.

Harika. Vashti'nin Josiah'a her üç saniyede bir iğrenç hayranlık bakışları göndermesine ön sıradan bir koltuk. Gecem daha da kötüleşmez.

Deja, iki battaniyenin birleştiğı yere oturarak, "Merhaba anne," diyor.

Çok erken konuştum. Eminim Deja bu geceyi daha da kötüleştirmek için çılgınca yollar bulacaktır.

Vashti rozesinden bir yudum almadan önce, "Bu kiş çok lezzetli Soledad," diyor. "Yemeğınızı paylaştığınız için teşekkürler."

Soledad, "Bunu senden duymak büyük övgü," diyor ve ardından Regina George'a sığınma teklif eder gibi bana hızlı bir özür bakışı gönderiyor. Josiah ve Vashti'nin çocuklarımla bir çift olarak bir şeyler yapması bana çok... yerleşmiş gibi geliyor, sanki onlar zaten benden tamamen ayrı bir birimmiş gibi. Tam olarak karışmış değiller. Kızgın değilim -Josiah ve ben bunu konuşmuştuk- ama alışmak biraz zaman alacak.

"Oh, geliyor." Hendrix bana dirsek attı ve Soledad'ı çimdikledi.

"Ah!" Soledad ciyaklayarak kolunun kızaran derisini ovuşturuyor. "Bunu neden yaptın?"

"Ateşli beyaz çocuk alarmı." Hendrix başını hafifçe arkamdaki bir noktaya doğru eğiyor. "Bize doğru geliyor."

Başımı çevirmeye başladım.

"Sakın bakma! Lanet olsun." Hendrix bacağıma vurdu. "Buraya geldiğinde onu göreceksin çünkü bize doğru geldiği çok açık."

"Ohhhhh." Soledad sırtıyor ve eğilip küçük çemberimizi kapatarak fısıldıyor: "*Bize* doğru gelmiyor. Yasmen'e doğru gidiyor."

Bunun üzerine, kimin geldiğini görmek için dönmekten kendimi alamıyorum. Skyland'in en başarılı geliştiricilerinden biri olan ve yeni milletvekili adayı ilan edilen Mark Lancaster emin adımlarla avluyu geçiyor.

"Kampanyasında gönüllü olarak çalıştığımı biliyorsun," diyor Soledad, gözleri şimdiden hınzırca parlıyor. "Her zaman konuşmalarımızı bir şekilde Yasmen'e getirmeyi başarıyor. Kanalizasyondan bahsetmişken, Yasmen nasıl?"

Hendrix çatlar ama ayılır. "İşte geliyor."

"İyi akşamlar hanımlar," diyor Mark bize ulaştığında. Josiah ve Kassim'e başıyla selam veriyor. "Ve beyler. Film için hazır mısınız?"

"Öyleyiz," diye yanıtıyor Hendrix. "Neden bize katılmıyorsunuz?"

Görünüşe göre kendini ev sahibi olarak atamış, yanımdaki battaniyenin üzerindeki boş yere vuruyor.

Oh, hiç de belli değil.

"yoksa." Mark uzun boylu, fit vücudunu yatırıyor. Ken bebekleri gibi yakışıklı. Pürüzsüz, plastik ve hareketli parçaları var. Mavi gözler ve sarı saçlar. Bembeyaz bir gülümseme, benim zevkime göre biraz fazla *pratik bir politikacı* ama yeterince hoş. Geleceğin kongre üyesi Mark'ın hiçbir sorunu yok ama kış uykusundaki libidomun hafif kırıltıları onun yanında kendini belli etmiyor. Avuçlarının üzerine yaslanmış, kaslı kollarını arkasına uzatmış, nane yeşili Lacoste polo tişörtü geniş göğsünü germiş, parlatılmış maun gibi teniyle kontrast oluşturan Josiah'ya gizlice bakıyorum. Kasım ondan tembel bir gülümseme alan bir şey söylüyor ve bu gülümseme yüzünde parlıyor. Eski kocamı hâlâ ne kadar "heyecan verici" bulduğumu irdelemek istemiyorum.

Kafasını kaldırıyor ve onu izlediğimi fark ediyor. Bakmıyormuş gibi yapmanın çok amatörce bir hareket olduğunu bilecek kadar rol yapmakta iyiyim, bu yüzden doğal bir gülümseme taklidi yaparak karşılık vermesini bekliyorum. Josiah birçok şeyde iyidir. Numara yapmak bunlardan biri değil. O da gülümsemiyor ama benden Mark'a doğru kısık bir bakış fırlatıyor.

Mark'a dönüyorum, gülümsemem biraz daha genişliyor. Kirpiklerimi birazcık kırıştırabilirim. Bu benim için küçük bir şey ama eski sevgilim burada çocuklarımız ve lanet *köpeğimizle* birlikte tüm dünyanın gözü önünde. *El ele* tutuşup burada geziniyorlar. Evet, Mark birazcık komik bir espri yaptığında biraz daha uzun ve yüksek sesle gülüyorum. Belden yukarıyı kontrol etmesini kolaylaştırmak için bir santim daha öne eğilebilirim. Yani... bunlar köşeye sıkıştığımda başvurduğum hileler. Çıktıklarını bilmek bir şey. Hendrix haklıysa, çoktan birlikte yatıyor olabilirler. Bu sadece farklı bir şey.

Josiah ve Vashti arasında derinleşen ilişkinin kanıtlarını ilk elden görmek. *Daha sert* vuruyor.

Ve bazen daha zor olanla iyi başa çıkamıyorum.

"Film başlamak üzere gibi görünüyor," diyor Mark birkaç dakikalık havadan sudan konuşma ve hafif flörtleşmeden sonra. Flört etme konusunda pek tecrübem yok ama sanırım iyi yapıyorum. Gülümsemesinin sıcaklığına ve tamamen bana odaklanmış olmasına bakılırsa, belki de iyiden de iyi diyebilirim.

"Film başlamadan önce seninle biraz konuşabilir miyim?" Mark cevabımı beklemeden, ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatarak soruyor.

"Tabii." Hendrix ve Soledad'a dönüp bakarak onu birkaç adım takip ediyorum. İkisi de cesaretle sırtıyor. Bu kadar belli olmasaydı Hendrix'in bana bir başparmak işareti yapacağından şüpheleniyorum.

"Belki de ilgimi ifade ederken biraz fazla ince davrandım," diyor Mark, kalabalığın kenarına, kimsenin kolayca duyamayacağı bir yere ulaştığımızda.

Boşandığımızdan beri benimle ilk kez flört etmeye çalışmıyor. Kurnazlık yaptığını sanıyorsa, Pearl Harbor plajda bir gündü.

"İnce mi?" Yüz ifademi karartarak soruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Senden hoşlanıyorum Yasmen." Gülümsemesi açık ve içten, gözleri ciddi. "Yani... çok."

Yere bakıyorum ve ellerimi sundress elbisemin ceplerine sokuyorum, aniden rahatsız oluyorum. Gözlerinde hak ettiğimden emin olmadığım bir umut var. Yeterince iyi olmadığım için değil, *kendimi yeterli hissetmediğim* için. Onun için değil.

"Mark, seni incitmek istemiyorum."

"Neden bana zarar veresin ki?" İşaret parmağıyla çenemi eğiyor, gözlerini gözlerime dikeyyor.

Josiah ve benim aramdaki çapraz ateşe kimsenin yakalanmasını istemiyorum, Josiah oyun oynamıyor ya da Vashti'den hoşlanıyormuş gibi davranmıyor.

Beni kısıkanıyor. Ondan hoşlanıyor. Gerçekten onunla birlikte olmak istiyor. Kendimi bu konuda daha rahat hissetmek için Mark'ı oynayabileceğim oyunların içine çekemem.

"Boşandığımdan beri kimseyle çıkmadım," diyorum sonunda, tüm açık sözlülüğümle ona bakarak. "Ve ilk vuruşu senin yapmak istediğinden emin değilim. Ciddi bir şey için hazır değilim ya da-"

"Bak, ciddi bir şey istemiyorum. Ne istersen olabilir. İlk vuruşta risk almaya hazırım." Bukleler halinde ve bu gece özgürce uçuşan saçlarımdan, vücudumun tüm kıvrımlarına ve eğimlerine, ayağımdaki sandaletlere kadar hayranlıkla bakıyor. "Bence harikasin Yasmen. Çok seksisin. Zekisin. Doğal bir lider. Nazik. Sen tam bir bütünsün ve seni daha yakından tanımak istiyorum."

Mark'ın tarif ettiği kadın benden *önceki* kadın. İşini halletmek için her türlü zorluğa göğüs geren kadın. Herkesin yükünü taşıyan, fazladan ağırlığı hissetmeyen kişi. Çökmüş olan değil. Düşen ve kendini toparlamayı başaramayan kişi. Saklanan değil. Birinin beni yeniden bu şekilde görmesi sarhoş edici. Kendime döndüğümü hissediyordum ama Mark'ın bana baktığında ne gördüğünü ifade ettiğini duymak güçlendirici. Josiah'ı bu gece Vashti'yle görmek o kadar sarsıcıydı ki, iyi geldi.

"Tamam." Kıkırdıyorum, ona kararsız bir bakış fırlatıyorum. "İlk vuruşun mu?" Elimi tutuyor, başparmağıyla avucumu okşuyor.

"Bir sayı olabilir," diye dalga geçiyor, gözlerimi yakalamak için başını eğiyor ve benden bir gülümseme alıyor. "Numaranı alayım. Ararım ve belki akşam yemeği yeriz."

Numaralarımızı değiştirdik. Elimi bir kez daha nazikçe sıkıyor ve kalabalığa doğru geri dönüyoruz.

Derin bir nefes alıp kalp atışlarımı düzene sokuyorum. Mark kalbimi hızlandırdığından değil. Çekici, karizmatik ve bir kadının isteyebileceği her şeye sahip olmasına rağmen, henüz ondan hoşlanmadığımı kendime itiraf edecek kadar dürüstüm. Ama ona bir şans veriyor olmam, kendime bir şans veriyor olmam yeni bir macera gibi hissettiriyor, oysa iyileştiğim süre boyunca güvenli oynamak zorunda kaldım.

Mark birlikte geldiği gruba katılıyor ve ben battaniyelerimize ve karma ailelerimize geri dönüyorum, küçük ekibimin ve Soledad'ın nasıl birbirine karıştığını seviyorum. Hendrix'in Deja'yı bir konuda nasıl güldürdüğünü ve kızımın yüzünün ilk kez huysuz değil, eğlenceli ve açık olduğunu.

Ve sonra Vashti ve Josiah birkaç adım ötede birlikte oturuyorlar. Keskin çene çizgisi ve geniş omuzlarıyla, tasmalı güç ve erkeklik timsali. Onu yakından tanıyorum. Onu kıyafetlerinin altından tanıyorum. Kendine uyguladığı kontrolün altından tanıyorum. Kırıldığını gördüm. Zevkten, öfkeden, acıdan. Ve başka birinin onu bu şekilde tanımasının, onu bu şekilde görmesinin beni nasıl etkileyeceğini hiç fark etmemiştim.

Artık biliyorum.

Battaniyenin üzerine oturduğumda film başlıyor ve herkes sessizleşiyor.

Hendrix hariç herkes, tabii ki.

"Peki bu neydi?" diye kulağıma fısıldıyor. Birileri patlamış mısır almayı akıl etmiş, sağ olsunlar. Gözlerimi ekrana sabitliyorum, elimi patlamış mısıra daldırıyorum ve cevap vermiyorum.

"Yas!" diye tekrar fısıldıyor. "Ne istiyormuş?"

Açılış jeneriğini izliyormuş gibi yapmayı bırakıp ona dönüyorum.

"Bir randevu," diyorum niyetimden daha yüksek sesle. Birkaç kafa "şşşt" sesleri eşliğinde bize doğru dönüyor.

Soledad , eğiliyor.

"Ne hakkında konuşuyoruz?" diye fısıldıyor, gözleri Hendrix'in yüzünden benimkine kayıyor. "Mark'la çıkıyor mu?"

"Sadece karşılaştırma araştırması için bile olsa yapmalı." Hendrix gülüyor. "Ben sadece Blackly'yi sevdim, bu yüzden bildiğim tek penis kardeşler, ama uygun kolan, uzunluk ve hız verildiğinde-"

"Yüce İsa," diye mırıldanıyorum, kahkahamı bastırmak için bir elimi ağzıma bastırıyorum. "'Hız' mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Biliyorsun," diyor Hendrix. "İtiş gücü."

"Bu 'hız' kelimesinin bariz bir şekilde yanlış kullanımı." Soledad başını sallar.

"Ama mi?" Hendrix şakağına vurarak karşı çıkıyor. "Bu hız ve hareketin yönü. Kızım, bu bir itiş gücü."

"Haklı olduğu bir nokta var," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Ama Mark'ın hızını öğrenmeye hiç niyetim yok, özellikle de ilk buluşmada."

"Mark'la çıkıyorsun çünkü o" -Hendrix başını Josiahya doğru hafifçe eğiyor- "ona sahip mi?"

"Hayır." Hendrix'in bakışlarının sıcaklığı altında soluyorum. "Tamam. Belki biraz. Bilmiyorum. Mark'a ciddi bir şey için hazır olmadığımı söyledim."

"Anne!" Deja fısıltıyla bağılıyor. "Biraz sessiz olabilir misiniz?"

Gerçekten." Üçümüz çocuklar gibi birbirimize yaslanıyoruz, birbirimizi susturuyoruz, kahkahalar parmaklarımızın arasından dökülüyor. Eğlencemi

kontrol altına alsam bile, bakışlarım yakınlarda uzanan Josiah'ya kayıyor, vücudunun uzun hatları, dinlenirken bile güçlü ve zorlayıcı. Vashti başını

onunkine yaslıyor

omzuna koyup ellerini kucağında birleştiriyor ve ben hırlamamı tutmak zorunda kalıyorum.

Bu da ne böyle?

Hırlamaya, hırlamaya ya da Vashti'nin izinsiz girdiğini düşünmeye hakkım yok. Boşanmayı ben istedim. Josiah'ı uzaklaştırdım. Onu istemediğime ve kimsenin de istememesi gerektiğine karar veremem. Bu gerçeğin soğuk gerçekliği göğsüme bir buz kütlesi gibi yerleşiyor ve gecenin geri kalanında gülmemek çok kolay.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

JOSIAH

Bir saate kadar dönerim," diyorum Grits'in menajeri Anthony'ye, kulaklıklarımı ayarlayıp telefonumdaki mesajlar arasında gezinirken. Vashti'den iki mesaj.

"Harika," diyor hattın diğer ucundan. "Bu gece, özellikle de bir Çarşamba günü için çılgınca dolu, ama biz hallederiz."

"Sağ ol dostum." Boş sınıfa oturup temiz beyaz tahtayı ve duvarlardaki motivasyon posterlerini inceliyorum. "Bu veli toplantısı uzun sürmez. Biter bitmez geleceğim."

kapattıktan sonra yaklaşan ayak seslerini duyuyorum ve döndüğümde Yasmen'in kapıda durduğunu görüyorum. Çekingen bir gülümsemeyle sınıfa giriyor. Cumartesi günü Yeşil Ekran'dan beri birbirimizi pek görmemiştik.

"Hey," diyor benimkinin yanındaki masaya oturarak.

Kulaklıklarımı çıkarıp eski karıma bir bakış atıyorum. Petal pembesi kısa kollu kazak göğüslerini öyle bir sarıyor ki, benim objektif görüşüme göre uygunsuz. Yasmen hiçbir zaman sıksa bir kadın olmadı ve her hamilelikte şekli daha da dolgunlaştı, daha da gürleştirdi.

Daha büyük göğüsler. Daha büyük kalçalar. Daha kalın kalçalar.

Ama her zaman sıkı ve tutmayı başarıyor. Her şeyden daha *fazla*.

Ve ben her zaman faydalandım, ama şimdi diğer erkeklerin gözleriyle onu takip etmelerini izliyorum, eğer ilgilendiğine dair bir işaret bile verse, onun peşine düşeceklerini biliyorum. Şimdiye kadar hiç işaret vermedi. En azından benim bildiğim . Verdiğinde ne hissedeceğim?

Belki Mark'ı seçer. Tabii ki, Screen on the Green'de eski karıma tükürme oyununu kaçırmadım. Ne zaman restorana gelse, eğer karım oradaysa, ona doğru bir adım atıyor. Gözleri hep onun kışında. Evliyen, eğer bir erkek Yasmen'e Mark'ın gibi baksaydı, o orospu çocuğunun suratını yumruklardım.

Ama o artık benim karım değil. Yani ona istediği gibi bakabilir. Beni ilgilendirmez. Dizlerimin üzerinde duran yumruklarımı yavaşça açıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Alışkanlık. Yasmen'e baktığı için taşaklarını burnundan gibi hissetme alışkanlığı.

"Çocuklar iyi mi?" Aşağıdaki her şey çok tehlikeli olduğu için bakışlarımı boynunun üzerinde eğiterek soruyorum.

"Evet, Clint'le yemek yiyecekler ve sonra ödev için eve gidecekler. Clint onlara göz kulak olacak." Büyük boy çantasını yere bırakıp bacak bacak üstüne atıyor. "Grits'te işler yolunda mı?"

"Evet. Anthony her şeyi kontrol altında tutuyor."

"Harika bir işe alımdı."

"Onu getirmek isteyen sendin."

Gülümsüyor ama başını sallıyor. "Onu işe almadan önce benimle tanışmak istediğin için mutluydum."

"Sen onaylamadan hiç kimseyi işe almadım," diye hatırlatıyorum kaşlarımı çatarak.

"Doğru, ama ikimiz de etrafta olmadığımızı biliyoruz, bu yüzden dahil olduğum için minnettarım."

"Onunla iyi bir görüşme yaptık." Saatime bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Ona bu iş biter bitmez geleceğimi söyledim, umarım uzun sürmez."

"Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsunuz? Bayan Halstead'in e-postası biraz muğlaktı: 'Kassim'in gelişimiyle ilgili birkaç şeyi görüşmek istiyorum'. Bu ne anlama geliyor ki?"

"Kötü bir şey olamaz. Bu Kassim."

"Benim endişelendiğim Kasım'ın davranışları değil. Sınıfındaki tek siyahi çocuk o. Tökezlemeseler iyi olur."

"Ben de sizin kadar tetikteyim ama bu işe fazla hassas yaklaşmayın. Bayan Thatcher'ın geçen yıl Deja hakkında yaptığı yoruma nasıl aşırı tepki verdiğini hatırlıyor musun?"

"Kadın ona *açık sözlü* dedi. Bu çok mikroagresif bir saçmalık. Mesela, oh!" Yasmen'in yüzü Bayan Thatcher'ın yüz ifadesinin esrarengiz bir şekilde doğru bir taklidine dönüşüyor. "Bu küçük siyah kızın Kraliçe'nin İngilizcesini kullanarak iki tam cümleyi bir araya getirebilmesine çok şaşırdım. Çok *açık sözlü*."

Görünüşe göre Yasmen'in pembe kazağı Kevlar yeleşini örtüyor ve tam silahlı Kara Anne modunda.

"Yaş, sakın davranacağız, değil mi? Hemen bir sonuca varmayalım mı?"

"Oh, Kasım'ı hapse atmaya çalıştıklarında HAM yapan ben miydim? sarı okuma grubu?"

"Öncelikle, o ikinci sınıftaydı ve çok saçmaydı. Diğer çocukların hepsinden daha iyi okuyordu ve..."

Kendini beğenmiş gülümsemesi cümlemin geri kalanını kapıyor ve ben de sırtıtmak zorunda kalıyorum.

", demek istediğini anladım Souljah kardeş."

"Bunu duyduğuma sevindim, Kardeş Malcolm."

Sessizliği bir kıkırdamayla bozmadan önce bir saniye birbirimize bakıyoruz. Boşanmamıza giden yolda o kadar çok kavga ettik ve sonrasında o kadar çok gerilim yaşadık ki, harika bir takım olduğumuzu unuttum.

Soluk, çilli tenli, kıvrıcık kahverengi saçlı ve ela gözlü bir kadın olan Bayan Halstead içeri girer ve hızla yürüyerek odayı geçer. "Beklettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil," diye mırıldanıyor Yasmen, göz ucuyla bana *doğru davranısa iyi olur bakışını* atarken fazla mükemmel kıvrılan bir gülümsemeyle.

Bayan Halstead bir masayı bize dönük olacak şekilde çeviriyor. Krem rengi hırkasının kollarını yukarı itiyor ve dirseklerini masaya dayıyor.

"İkinizi de yeniden görmek güzel," diyor gülümsemesi dostça ve sıcak. "Oryantasyonda Kasım hakkında harika şeyler duyduğumdan bahsetmiştim ve o da önceki öğretmenlerinin ona yaptığı tüm övgüleri fazlasıyla karşıladı."

"Bu harika," diyor Yasmen, omuzları neredeyse belli belirsiz düşüyor ve gülümsemesi daha doğal bir hal alıyor.

"Müthiş," diyorum kuru bir sesle. "Yani sadece Kasım'ın ne kadar harika iş çıkardığını kutlamak için gelmemizi mi istedin?"

Yasmen kibarca ayak bileğime tekme atıyor, ben görmezden geliyorum. "Yoksa bir endişe mi vardı?"

Devam ediyorum.

Bayan Halstead masasında kaykılıyor, bileklerini çaprazlıyor ve boğazını temizliyor. "Kassim en zeki öğrencilerimizden biri. Hatta o kadar zeki ki, bence çalışma onu yeterince zorlamayabilir. Dürüst olmak gerekirse, sıkılabilir."

O kadar bariz bir "ama" geliyor ki, Yasmen'le hızlı ve bilmiş bir bakış paylaşıyoruz ve kendimi buna hazırlıyorum.

"Ve," diye ediyor Bayan Halstead, farklı bir bağlaç seçerek, "hızlandırma seçeneklerini tartışmak istiyorum."

"Hızlanma mı?" Yasmen soruyor. "Yani sınıf atlamak gibi mi?"

Bayan Halstead, "Bu da bir yol," diye cevap veriyor ve başını sallıyor. "Ancak sınıf atlatmayı düşünmeden önce biraz duygusal ve sosyal gelişime ihtiyacı olacaktır."

"Açıkla," diyorum, ses tonum amaçladığımdan daha keskin. "Lütfen."

"Altıncı sınıf çocuklar için çok biçimlendiricidir. Altıncı sınıftan yedinci sınıfa geçiş sosyal ve gelişimsel açıdan çok büyük bir sıçrama. Beşinci sınıftan yedinci sınıfa geçmek... Kasım'ın akademik olarak başarılı olacağından hiç şüphem yok ama onu hazırlamak için bu yıl bazı çalışmalar yapmamız gerekecek."

"Ne tür bir iş?" Yasmen soruyor. "Bunu yapmaya iten nedir? Çünkü konuşmak istediğiniz özel bir konu varmış gibi hissediyorum. Açık konuşmayı severiz Bayan Halstead. Bütün iyi şeyleri duyduk. Endişeleriniz neler, çünkü endişeleriniz olduğunu duyabiliyorum?"

Yasmen her zaman sadede gelir, özellikle de söz konusu çocuklarımız olduğunda. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri. Depresyon onu en dip noktaya itmiş gibi görüldüğünde bile, Kasım ve Gün için şiddetli koruyuculuğunu asla kaybetmedi.

Bayan Halstead ayağa kalkar ve masasından bir dosya alarak sınıfın önüne doğru yürür. Derin bir nefes alarak tekrar yerine oturur ve dosyayı açar.

"Harrington'da, öğrencilerin sadece akademik olarak başarılı olmalarını değil, aynı zamanda duygusal olarak da zeki olmalarını sağlamaya kararlıyız" diyor. "Duygularıyla uyumlu öğrenciler daha iyi performans gösterir, kendileri ve dünya hakkında daha iyi hissederler."

Göz devirmeyi tam zamanında durduruyorum ve yüzümü, kulağa ne kadar yogi-Gen Z gibi geldiğini belli etmeyen nötr bir maskeye sabitliyorum.

"et," diyor Yasmen, gözleri tetikte.

Terapistiyle geçirdiği onca zamanı düşünürsek, bu işle ilgileniyor *olmalı*. Hey, vurmak yok. Başka hiçbir şey ona yardımcı olmamış görünüyor.

Daha fazla güç, ama buna ihtiyacım yok ve Kassim'in de sanmıyorum.

Bayan Halstead, "Bunu göz önünde bulundurarak, öğrencilerimize bir tür günlük tutturuyoruz," diyor. "Duygularını kaydediyorlar. Bunu aynı zamanda zorlanmadıklarından emin olmak için bir kontrol olarak da kullanıyoruz. Kassim korkuları hakkında yazdı ve bence bu belki de başa çıkamadığı bazı sorunları ortaya çıkarıyor."

"Anlamı ne?" Yasmen talep ediyor, dünya ince bir noktaya kadar keskinleşti.

Bayan Halstead işaret parmağını dosyanın kenarında gezdiriyor. "Örneğin, sınıftan en büyük korkuları hakkında günlük tutmalarını istedik."

"Ve?" diye sordum. "O ne dedi?"

"Öncelikle, öğrencilerin girdilerini okuduğumuzu bildiklerini hatırlatmak isterim" diyor. "Yani onların güvenliğini ya da mahremiyetini ihlal etmiyoruz."

"Anladım," diyor Yasmen, sabırsızlıkla dişlerini emiyor adeta. "Ne dedi?"

"En büyük korkusunun tüm ailesinin ölmesi olduğunu söyledi." Bayan Halstead ciddi bakışlarını benim yüzümden Yasmen'in yüzüne çeviriyor. "Teyzesinin ve kardeşinin ölüm şekli. Sanırım bu iki kayıp birbirine yakın zamanlarda gerçekleşti?"

"Önce Byrd Teyze vefat etti," diyor Yasmen, sesi kısılmış, gözleri kucağındaki ellere dikilmiş. "Ve benim... bizim..."

Bocalıyor, dudaklarını yalıyor ve parmaklarını yumruk yapıyor.

"Oğlumuz Henry birkaç hafta sonra ölü doğdu," diyorum kelimelerimi sabit tutarak.

"Kayıplarınız için çok üzgünüm," diyor Bayan Halstead, gözlerinde parlayan samimiyetle. "Sevdiklerini kaybetmekle ilgili korkuları olması mantıklı. Özellikle sizi kaybetmekten de bahsediyor Bay Wade."

"Öleceğimi mi?" diye sordum.

Bayan Halstead, "Ayrılacağınızı," diye yanıtlıyor. "Yazdıklarına bakılırsa aile yapısına karşı büyük bir güvensizlik duyuyor."

"Byrd Teyze ve Henry öldükten yaklaşık bir yıl sonra boşandık." Yasmen bunu bir itiraf gibi söylüyor ve kirpiklerini indiriyor.

"Hiç bir profesyonelle konuştu mu?" Bayan Halstead soruyor. "Tüm bunlar olurken bir danışman ya da terapistle?"

"Kendisi ve kızımız okuldaki yas danışmanıyla birkaç kez görüştüler." Yasmen dudağını ısıırıyor. "Muhtemelen devam etmeliydiler. Ben çok-"

"O zamanlar devam etmeye gerek görmemiştik," diye araya girdim. "Şimdi devam etmesi gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Kayıtlarında gördüklerimize dayanarak," diyor Bayan Halstead, ses tonu kararlı ama kararsız. "Biriyle tekrar konuşması iyi bir fikir olabilir, özellikle de onu gelecek yıl hızlandırma için düşünmek istiyorsak. Eğer duygusal ya da sosyal açıdan atlamasının akıllıca olacağı bir noktada değilse, o zaman sınıf seviyesine göre derse özel hızlandırmalar yapabiliriz."

"Ama her , sence bir terapistle görünmeli mi?" Yasmen bastırıyor.

"İkinizden biri hiç gördü mü?" Bayan Halstead birimizden diğerine bakıyor.

"Var." Yasmen boğazını temizliyor. "Ben biliyorum. Kasım birileriyle konuştuğumu biliyor. İki çocuğumuz da biliyor."

"Ya siz, Bay Wade?" soruyor öğretmen, sorgulayan gözlerini bana çevirerek. Yasmen'in yanında kaskatı kesildiğini görmekten çok hissediyorum. Terapiye gitmemem aramızdaki anlaşmazlık noktalarından biriydi. O zamanlar bunu zaman kaybı olarak görüyordum. Hayatımızı bir arada tutmaya, ipoteğimizi ödemeye, işimizi kurtarmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, aslında yardımcı olacağını düşünmediğim bir şey için zaman ayıramıyordum.

Bayan Halstead'in sorusuna "Hayır," diye cevap verdim. "Hiç psikiyatriste gitmedim... terapistle gitmedim."

"Eğer Kasım'ın bundan faydalanabileceğine karar verirsiniz," diyor Bayan Halstead, sesi ilk kez sertleşerek, "bu olumlu bir ışık altında sunulmalı. Bunu kötü bir şeymiş ya da saygı duymadığınız bir şeymiş gibi gösteremezsiniz."

"Yapmayacağız." Yasmen bana sert bir bakış fırlattı. "Yapacak mıyız, Josiah?"

"Tabii ki yapmayacağız," diyorum, sanki Yasmen'e terapinin boktan bir şey olduğunu ve eşek arısı yuvasında çıplak koşmayı tercih ettiğimi söylememişim gibi. Bunun birebir alıntı olduğuna eminim.

"Güzel," diyor Bayan Halstead, rahat bir nefes alarak ve gülümsemesi gevşeyerek. "Bu konuşma fırsatını bulduğumuz için çok mutluyum. Belki de bunu tartışmalı ve ne karar verdiğinizi bana bildirmelisiniz. Bildiğiniz gibi burada okul danışmanlarımız var ya da özel bir çocuk psikoloğuna gidebilir."

"Peki ya hızlanma?" diye sordum.

Bayan Halstead, "Şimdilik onu olduğu yerde zorlamanın yollarını bulacağım," diyor. "Birçok yönden çok ilerlemiş durumda ama bazı şeyleri olduğu gibi bırakacağız. Umarım onu birileriyle konuşturmayı düşünürsünüz, belki önümüzdeki birkaç ay içinde ve bu okul yılının sonuna doğru tekrar kontrol ederiz."

Bayan Halstead, iyimserlikle süslenmiş en iyi öğretmen gülümsemesini sunarak, "Kulağa hoş geliyor mu?" diye soruyor.

Yasmen ve ben her zaman harika bir ekip olduk ama terapi konusunda hiç anlaşılmadık. Birbirimizi temkinli bir şekilde izleyerek, sadece başımızı sallıyoruz.

DOKUZUNCU BÖLÜM

YASMEN

Pizza !" Deja aşağıdan bağıyor.

"ödendi, Day!" Ben de bağıyorum. "Sadece alın ve siz de yiyebilirsiniz."

Pantolonumu kıcıma indirmek için kıvraniyorum. Haftada üç kez yoga yapıyorum ama bu kalça yerinden oynamıyor. Yatak odamı geçip gömme dolaba giriyorum ve kötü sepete atıyorum. Dolabım kocaman, ilk ayakkabı kutusu dairemizdeki yatak odası kadar büyük. Çantalarım ve ayakkabılarım bölmelere yerleştirilmiş, dolabın bir duvarını kaplıyor. Elbiseler, pantolonlar, bluzlar, tulumlar - renklerine göre gevşekçe koordine edilmiş bir şekilde - başka bir duvarda asılı duruyor. Sadece külot ve tişört giyerek, alanın ortasına yerleştirilmiş yuvarlak püsküllü adaçayı rengi sedirin üzerine oturuyorum ve eskiden Josiah'ın eşyalarının bulunduğu boş yuvalara ve raflara bakıyorum. Uzun bir süre onun yanını tamamen boş bıraktım. Bu dolabı birlikte tasarlamış ve onun devasa spor ayakkabı koleksiyonu için bolca yer bırakmışken, onun eşyalarını benimkilerle "değiştirmek" bir şekilde yanlış geliyordu. Henüz dolduramadığım tüm boş alanlara bakıyorum. Ayakkabıları asla Josiah kadar sevemeyeceğim ama eskiden onun tarafında olan dolabın sadece küçük bir bölümü boş kaldı. Parça parça, boşlukları yeni kıyafetlerimle, yeni hayatımla dolduruyorum.

Ayağa kalkıp yanına doğru yürüyorum ve alt çekmeceyi açıyorum. Bir çift pudra mavisi Air Jordan dışında boştu.

Josiah taşındıktan birkaç hafta sonra "OG UNC'lerimi bulamıyorum," dedi, taze kızgınlık hala her alışverişimizi işaretliyordu. "Onları gördün mü?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Ama göz kulak olacağım."

Neden bu ayakkabıya tutunuyorum?

Onları giydim, ayaklarım otuz numaralar tarafından yutuldu. Büyük ayaklı adamlar için ne derler bilirsin. Vay canına, Josiah bu sözün hakkını verdi. Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor ve o huzursuz ağrı bacaklarımın arasında sürünüyor, beraberinde nefessizliği getiriyor. Gözlerim, her şey ters gitmeden önce, her şeyi çok doğru yaptığımız büyük boy yatakta geziniyor.

"Dur," diyorum boş dolaba ve azgın kıza.

Gününe ve web sitesine bağlı olarak, bu ayakkabılar yaklaşık bin beş yüz dolara satılıyordu ve Josiah'ın onları bir ya da iki kereden fazla giymediğini biliyorum. Onları bulduğu zamanki heyecanını hatırlayarak, orijinallliğini kanıtladığını söylediği küçük turuncu etiketi okşuyorum. Deri hala aşınmamış ve yeni kokusu hala üzerlerine sinmiş. Dolabın ucundaki çerçeveli aynadan yansıyan görüntüyle irkilerek başımı kaldırıyorum. Yuvarlak kalçalı, vahşi saçlı ve morarmış gözlü yarı çıplak bir kadın, gönderdiği adamın ayakkabılarını giyiyor.

Bir aptalın portresi.

Yatak odasından gelen mesaj sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Yataktan telefonumu almak için dolaptan fırlıyorum, yarı tökezliyorum, yolda büyük ayakkabılarımdan birini kaybediyorum.

Josiah: Hey. On dakika içinde orada ol. Ona konuşmak istediğimizi söyledin mi, yoksa bu tamamen bir tuzak mı?

Ben: Tamamen tuzak. Buraya geldiğinde daha iyi olacağını düşündüm. Onu havaya sokmak için pizza sipariş ettim.

Josiah: Bana da bir dilim ayır.

Ben: Hamsi.

Josiah: Boş ver.

Üzgünüm! Yakında görüşürüz.

Yatağa oturup ayağımdaki spor ayakkabıyı çekiyorum, kaybettiğim ayakkabıyı almak için ayağa kalkmadan önce elimde tutup çeviriyorum. Bir hırsız gibi hızla dolaba doğru yürüyorum ve onları boş alt çekmeceye geri koyuyorum. Birazdan burada olacak ve Kasım'la terapistle gitme konusunu konuşacağız. Bu konuşmaya odaklanmalıyım, geçmişte kaybolmamalıyım.

Dar kot pantolonlarla geçen bir günün ardından, yorgun bedenimi saran ve sıkmayan yumuşak pamuklu salon pantolonlarından daha iyi hissettiren bir şey yok. Belimin hemen altında duran tişörtü üzerime geçiriyorum. Bir tutam dudak parlaticısı, saçımı hızlıca kabartıyorum. Deja'nın yeni saç kremi bu saçın harika görünmesini sağladı. Kızın saçtan anladığını isteksizce kabul ediyorum ama Instagram'da saç açmayla ilgili paylaşımlar yaparak hayatını kazanamaz.

Her seferinde bir çocuk. Bu gece Kasım'la ilgileneceğim ve kızımı uygun bir kariyere nasıl yönlendireceğimi daha sonra düşüneceğim. Mutfığa girdiğimde iki çocuğum da tezgâhta oturmuş, telefonlarıyla ilgileniyor ve pizzalarını yiyorlardı. " olmuş mu?" Bir tabak almak için cam dolabın kapağını açarak soruyorum.

"Meydandaki Guido's adlı yeni yeri deneyeyim dedim."

"Evet." Kasım tüm ön dişlerini göstererek sırtıyor. "Diğer yerden bile daha iyi."

Ançüzleri dikkatlice ayıklayarak bir dilim tabağa koyuyorum. Deja ve Kassim'in ançüz sevgisini nereden aldıklarını bilmiyorum, zira Josiah da ben de ançüzden nefret ediyoruz.

Byrd Teyze.

Byrd'ün pizza pişirdiği ve çocukları ançüzle tanıştırdığı anı aklıma gelince bir an duruyorum. İlk ısırıkta aşktı. Bir an için onu özlemenin acısı neredeyse çok fazla geliyor. Bu kadar yakın birini kaybettiğinizde, bunun büyüklüğü, kesinliği bazen hiç beklemediğiniz bir anda tüm gücünüzle sizi vurur. En hazır olmadığınız anda. Kalp atışlarınız tekler ve dizleriniz neredeyse bükülür, tıpkı öldüğünü ilk duyduğunuzda olduğu gibi. Byrd gibi birini kaybettiğinizde, kederden asla tamamen kurtulamazsınız. Yine de kederimi evcilleştirmeyi öğrendim, böylece vahşileşip hayatımı mahvetmiyor. İşte bu korunmasız anlarda acı tıslıyor ve hırlıyor, yüzünü parmaklıklara dayamış kuduz bir canavar gibi.

Ama kırbaç ve sandalye benim elimde. Kilit ve anahtar bende.

Tabağımdan başımı kaldırmadan onlara "Babanız yolda," diyorum.

Uzaktan, ikisinin de çiğnemeyi bırakıp bakıştıklarını görüyorum. Josiah her zaman burada, ama her zaman bir nedeni var. Onları alıp dışarı çıkarıyor. Onları bırakıyor. Ev ödevlerine yardım ediyor. Josiah'ın geleceğini haber vermem elimi güçlendiriyor.

"Neden?" Deja gözlerini yüzüme dikerek soruyor.

"Sadece konuşmak için." Buzdolabını açıp bir LaCroix alıyorum. "Aile toplantısı gibi mi?" Deja bastırıyor.

Cevap veremedim kapı çaldı. Kesinlikle zil sayesinde kurtuldum. Deja zıpladı ve cevap vermek için mutfaktan çıktı.

"Her şey yolunda mı?" Kasım pizzasının kabuğunu yırtarak soruyor.

"Evet, tamam." Alnından öpmek için tezgâha doğru eğildim. "Sadece konuşuyorduk, bebeğim."

Otis mutfağa girip bacağıma sokuluyor.

"Selam dostum." Gülümseyip başını okşuyorum ve Byrd'e onu bizimle bıraktığı için sessizce tekrar teşekkür ediyorum. Elimden geleni yapmama çabama rağmen bazen Josiah için endişeleniyorum. Otis'in eski sevgilimle yaşamak istediğini açıkça söylediği gece, kulağa ne kadar mantıksız gelse de, buna sevinmişim. Köpek artık burada olmayacağı değil, Josiah ile birlikte *olacağı* için. Küçük bir teselli, biliyorum, ama işte. Otis her zaman onun için köşede tuttuğumuz yatağa doğru uzandı ve görünüşe göre memnun bir şekilde yattı. Byrd Teyze'nin onu bize göz kulak olması için kendi koruyucu meleği olarak bıraktığını sık sık hissedirdim. Onu dışarı çıkarmayı unutursanız güzelim halınıza işeyebilecek türden.

Deja ve Josiah bir şeylere gülerek onları yakından takip ediyor. Zaman zaman aralarındaki zahmetsiz uyuma imreniyorum. Josiah'nın Deja'nın hışmından kaçmak için ne yaptığını hâlâ çözemedim ama keşke sırrını paylaşırsa. Benimleyken o genç bir kurt ve her gün dolunay. Babamla mı? Her şey gülücükler ve *yessirler*.

"Pizza mı?" Josiah'ya tabağımı işaret ederek soruyorum. "Hamsileri ayıkladım." "Hayır. Restorandan yemek getirdim. Eve gidince yerim."

Oturuyor

yüksek taburelerden birine oturuyor ve anlamlı bir şekilde bana bakıyor, kaldırdığı kaşlarında sessiz bir *Peki plan nedir?*

"Deja," diyorum, "Kassim'le birkaç dakika konuşmak istiyoruz. Belki pizzanızı biraz yemek odasında yersiniz?"

"Sorun nedir?" Kasım, düşük dereceli panik ses tonunu yükselterek sorar.

"Bir yok evlat," diye cevap verir Josiah. "Biz sadece sen."

"Kalmak istiyorum," diyor Deja, çenesinin çizgileri dikleşerek. "Eğer kalmamı istiyorsan, Seem, kalırım."

"Bunu gereksiz yere büyütüyorsun," diyorum ona.

"Öyle mi?" Deja arkasına yaslanır ve kollarını kavuşturur. "Bizi en son böyle 'sadece konuşmak için' oturttuğunda boşanacağını söylemiştin. Eğer bu kötü bir haberse, ben de burada olmak istiyorum."

Deja'nın sözleri beni çocuklarımızı bu tezgâha oturttuğumuz ve onlara hayatlarımızın sonsuza dek değişmek üzere olduğunu söylediğimiz geceye götürdü. Çocuklara boşanacağımızı söylemekten daha zor olan tek şey Josiah'dan bunu istemektir. Anı mutfakta etrafımızda dönüyor ve bir an için ağırlığı o kadar içgüdüsel, o kadar gerçek ki beni boğuyor.

Josiah, "Kasım'la öğretmeniyse buluşmamız hakkında konuşmamız gerekiyor," diyor, sesinin derin tınısı eşit, zengin ve güven verici.

"Neden öyle demedin ki?" Deja tabağını kapar. "İyi şanslar, Seem."

Küçük, dar kalçalarını her adımında küstahça sallayarak mutfaktan çıkıyor. "Başım belada mı?" Kasım tabağına bakarak mırıldanıyor.

"Hayır." Gözlerime bakabilmesi için çenesini kaldırıyorum. "Tam tersi. Çok harikaydın evlat. İyi haberlerimiz var."

Josiah'ya bakıyorum, o da kaşlarını kaldırarak devam etmem için başını eğiyor.

"Bayan Halstead senin sınıftaki en zeki çocuklardan biri olduğunu söylüyor." Elimi Josiah'ın saçını kestirmesi gerektiğinde yaptığı gibi dalgalanan saçlarında gezdiriyorum.

"Evet." Kasım bu yeni bir bilgi değilmiş gibi başını sallıyor, kendini beğenmişliğin eşiğinde. "Öyleyim."

Bir kahkaha atıyorum, gözleri gurur ve şefkatle parlayan Josiah ile hızlı bir sırtış değiş tokuşu yapıyorum.

Kasım'a "Kendinden emin ol, ukala olma evlat," diye hatırlatır.

"Evet, efendim," diye yanıtlıyor Kasım, ama dudaklarının seğirmesi pişmanlıktan çok uzak olduğunu gösteriyor.

"Sınıfta hiç sıkıldın mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet, ama sorun değil. Diğer çocukların öğrenmesi gereken çok şey var, bu yüzden daha yavaş gitmeliyiz."

Josiah devam etmeden önce kısa bir sırtıta izin veriyor. "Bayan Halstead sıkılmanızı istemiyor. Sizi daha fazla zorlamanın bir yolunu bulmamız gerektiğini düşünüyor. Bunun sadece bir sonraki sınıftan ödev vermek mi yoksa bir sınıf atlamak mı olduğundan henüz emin değiliz."

Kasım'ın gözleri büyür ve ağzı açık kalır. "Şimdi de altıncı sınıfa mı gidiyorsun?"

"Hayır," diye açıklığa kavuşturmak için acele ediyorum. "Ama belki gelecek yıl altıncı sınıf yerine yedinci sınıfa geçersiniz. Henüz emin değiliz ama seninle bu konuyu konuşmak istiyoruz. Rahat olduğundan ve bir sonraki adım için hazır olduğundan emin olmak istiyoruz."

"Ama yedinci sıraya geçersen," diyor Kasım, kaşlarının arasındaki perde derinleşerek, "Cemal hâlâ altıncı sırada olacak."

"Doğru," diyor Josiah. "Jamal ve diğer arkadaşların hâlâ senin arkadaşın olabilirler ama artık senin sınıfında olmayacaklar. Tabii hepimiz bir sınıf atlaman gerektiği konusunda hemfikir olursak. Dediğimiz gibi, bazı derslerde sana daha zorlayıcı ödevler vermenin daha iyi olacağını düşünebiliriz. Sadece sıkılmanı istemiyoruz."

"Ve potansiyeline ulaştığından emin olmak için," diye ekliyorum gülümseyerek. "Seninle gurur duyuyoruz, Kassim."

"Öyle mi?" diye soruyor, benden Josiah'ya bakarak.

"Elbette." Josiah, Kasım'ın ensesini kavırıyor ve sıkıyor. "Öyle olduğumuzu biliyorsun."

Başını sallıyor ama ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor ve yüz ifadesini gizlemek için başını eğiyor.

"Bayan Halstead ile buluştuğumuzda..." Josiah'a araştıran bir bakış atarak . Devam etmem için başını salladı. "Dedi ki, eğer bir günü atlamaya karar verirsen

sınıfta sadece akademik olarak değil, her açıdan hazır olduğunuzdan emin olmamız gerekiyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Kassim sorar.

Joisah, "Pek çok çocuk sınıf atlayacak kadar zeki," diyor. "Ama sonunda yeni arkadaşlar edinmekte ya da uyum sağlamakta zorlanıyorlar. Bayan Halstead belki de birileriyle ne yaptığın hakkında konuşmanı önerdi... şey..."

Bana bakıyor ve terapiyi Kasım'ın anlayacağı şekilde nasıl tarif edeceğini bilmediğini fark ediyorum.

"Görünüyor," diyorum öne doğru eğilip doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Sana ve Deja'ya annemin biriyle konuşmaya ihtiyacı olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Terapistin mi?" Kasım gözleri büyüyerek soruyor. "Hasta ve üzgün olduğunu söylemiştin."

Bu şekilde söyleyince kulağa çok sade ve basit geliyor ama doğrudu. Hâlâ öyle olduğu günler var. Her zaman böyle günler olabilir ve hayatımın geri kalanında terapiye girip çıkabilirim.

"Evet, bu doğru." Umarım gülümsemem doğal ve güven vericidir. "Ama kafa karıştırıcı ya da anlaşılması zor şeyler hakkında konuşabileceğin birinin olması da iyi bir şey."

"Robotik gibi mi?" Kassim girişimde bulunuyor. "Çünkü yeni bir seviye var-"

"Hayır," diye araya giriyor Josiah kıkırdayarak. "Robotik değil, gerçi bu hep kafamı karıştırır. Byrd Teyze'nin ölümü gibi daha kişisel şeyler. Ve Henry."

Josiah'nın dudaklarından oğlumun adını duyunca burnumdan keskin bir nefes çekiyorum. Bu ismi çok nadiren söylerdi. Eskiden Henry'nin adını söylemediği için ona kızardım. Aylarca her gün hıçkırarak ağlamadığım için. Ben parçalanmaya devam ederken her şeyi *bir arada tuttuğun* için. Şimdi bazı şeylerle farklı şekillerde başa çıktığınızı biliyorum.

Josiah'ın üstesinden gelemediği şeyler. Ben onun terapisti değilim. Hatta artık karısı bile değilim.

Kasım'ın ifadesi kapanıyor ve bu yaşta bile genellikle çok açık olan o yüzün saklanmaya çalıştığını görmek kalbimi biraz kırıyor.

"Ne kadar acı çektiğimi biriyle konuşmam gerekiyordu, biliyorsun," diyorum ona. "İkisini de kaybettiğimizde."

"Bu yüzden sürekli yatakta kaldın ve saçını falan taramayı bıraktın, değil mi?" Kassim soruyor.

Sıcak çakıl taşları boğazıma doluyor. Josiah'nın gözlerini yüzümde hissediyorum, ama kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorlayamıyorum, küçümseme mi yoksa şefkat mi bulacağımdan emin değilim.

"Kesinlikle doğru," diyorum Kasım'a, gülmeye zorlayarak. "Orada biraz dağıldım ama biriyle konuşmak yardımcı oldu."

"Hasta ya da üzgün değilim," diyor Kassim. "Dağılmıyorum."

Tamamen masumane ve kötü niyetten yoksun bir şekilde söylenen bu ifade bir an için içime işledi. Hayır, dağılan tek kişi bendim. O tanıdık utanç ve suçluluk iblisleri tezgâhta yerlerini aldılar, soğuk parmaklarını saçlarımda gezdirdiler ve kulağıma yalanlar tısladılar.

Josiah Kasım'a "Hepimizin bazen yardıma ihtiyacı olur," diyor ama bana bakıyor. Gözlerinde olmasından korktuğum küçümseme yoktu. Ne olduğundan emin değilim, ama Josiah'ı en iyi zamanlarda okumak zor.

"Yardıma ihtiyacın var mı baba?" Kasım'ın sesi şaşırılmış gibi çıkıyor ve kaşları havaya kalkıyor. "Bir terapistle konuşuyor musun?"

Oh, bu iyi olmalı.

Onu kurtaramam. Kurtaramam. Josiah geçmişte bir "psikiyatriste" ihtiyacı olmadığı konusunda o kadar kararlıydı ki nasıl yardım edeceğimi bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, yardım etmek de istemiyorum.

"Hiç konuşmadım, hayır," diyor Josiah, Kasım'ın niyetli bakışlarına karşılık vererek. "Ama sen istersen yaparım."

Neredeyse taburemden düşüyordum.

Yapacak mı?

"Yapacak mısın?" Kasım soruyor, yüz ifadesinden şaşkınlığı belli oluyor. Josiah, bildiğim kadarıyla, terapinin insanı daha iyi hissettiren ve "şarlatanları" zengin eden saçma bir plasebo olduğunu düşündüğünü çocuklara hiçbir zaman ifade etmemiş olsa da, her zaman içine kapanık, kendinden emin ve sarsılmaz görünüyor. Dolayısıyla "yardıma" ihtiyacı olabileceğini duymak beni olduğu kadar Kasım'ı da şok etmiş olmalı.

"Yapacağım." Josiah bunu yumuşak bir şekilde söylüyor ama çenesi titriyor, bu da bana Kasım'ın bunu yapmasına ihtiyaç duymasının başka bir baskı şekli olduğunu söylüyor. Yine de çocuklarımız için her şeyi yapar. Bunu biliyorum. Benim için her şeyi yapacağını söylemişti ama terapi, birlikte yaşadığımız hayatın batan kumunda görünmez bir çizgiydi ve kimseyle konuşmamıştı.

Ve işte buradayız.

"Sen biriyle konuş, ben de konuşayım," diyor Josiah ve elini Kasım'a uzatıyor. "Anlaştık mı?"

Kasım'ın yüzü aydınlanır ve babasının çok daha büyük olan elini tutar. "Anlaştık."

ONUNCU BÖLÜM

JOSIAH

Az önce ne oldu öyle?

Az önce lanet bir terapistle konuşmayı mı kabul ettim? Biriyle duygularınız hakkında konuşmanın her şeyi daha iyi hale getireceği fikrine inanmıyorum. Kendimizi "adım atıyormuşuz" gibi daha iyi hissetmemizi sağlayabilir ama aslında hiçbir şeyi değiştirmez. Yasmen'in bunun kendisine yardımcı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama o da antidepresan kullanıyordu. İlaçlar mı? Elbette, yardımcı olabilirler. İlaçlar ölçülebilir. Gerçekler. Konuşma saçmalığı?

"Merhaba," diyor Deja mutfak ile yemek odasını ayıran kapı aralığından. "Siz Seem'in ne kadar parlak ve mükemmel olduğu hakkında konuşmayı bitirdiyseniz bir dilim pizza daha alabilir miyim?"

Sert sözlerini yumuşatarak kardeşine hızlıca sırtıyor ve tezgâhtaki pizza kutusuna doğru giderken saçlarını okşuyor. Birbirlerine acımasızca sataşabilirler ve klasik abla, küçük kardeşirler ama birbirleri için her şeyi yaparlar. Ailemizin dikişleri sökülmeğe başladığında daha da yakınlaştılar.

"Evet, sanırım işimiz bitti," diyorum Yasmen'e bakarak ve sessizce onay istiyorum.

"Evet." Bir dilim pizza daha alırken yüzünde sakın bir ifade beliren Kasım'a bakıyor. "Sanırım bir planımız var."

Cebimdeki anahtarları şingirdatarak ayağa kalkıyorum. "Sonra eve gideceğim. Yorgunum, açım ve biraz dinlenmek istiyorum. Yarın erken kalkacağım."

Bacağımı iki kez okşadım. "Otis, geliyor musun?"

Her zaman soruyorum, sanki köpek nerede uyuyacağına karar verme nezaketine sahipmiş gibi. Çocuklar gibi evler arasında gidip gelebilir ama o hep benimle kalır. Ayağa kalkıp antreye doğru yürüyor, başı imparatorluk açısıyla eğik. Kibirli piç. Banyodan sonra köpek parkında kasıla kasıla yürüyor.

Yasmen tabureden kalkıp Otis'i takip ederek, "Seni geçireyim," diyor.

Biraz önümden yürümesine izin verdim. Giydiği şu lanet pantolon. Kıçını ve kalçalarını sarışına bakılırsa şeytan tarafından elle dikilmiş ve cehennemden gönderilmiş olmalı. Tişört belinin hemen üzerinde, karnının pürüzsüz, kahverengi ve tonlu görüntüsünü veriyor. Üstünün altında göğüsleri olgun ve dolgun duruyor. Evlendiğimizde bana işkence etmek için evde sütyensiz dolaşırdı. Onu kilere ya da bir köşeye sürüklemek, gömleğini çekiştirmek, göğüslerini açmak ve meme uçlarını emmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdım. Bu bizim kendi ön sevişmemizdi. Çocuklar üst katta ya da evin dışındaysa, onu mutfak tezgahının üzerine çıkardığım zamanlar olurdu. Genişçe açar, onu yerdim.

Tanrım, çok sertim.

İyi değil. Hem de hiç iyi değil. Bu ereksiyonun, bana geceyi geçirmek istediğini ima eden iki mesaj gönderen gerçek kız arkadaşımın bir ilgisi olduğu konusunda kendimi kandırmamın hiçbir yolu yok. Hayır. Bunların hepsi Yasmen, lanet olsun. O fark etmeden önce merdivenlerden inip arabaya gitmeyi umarak pantolonumun içinde hafifçe kayıyorum.

"Hey." Verandada yanından geçmek için hamle yaptığımda kolumu tuttu. "Konuşabilir miyiz?"

Kolumdaki eline hızlı bir bakış atarak ters bir şekilde başımı sallıyorum ve salıncağa oturuyorum. Belki oturmaya devam edersem ve verandanın ışığı da kapalı olursa pantolonumdaki direği fark etmez.

Hareket sensörü ışığı yanar.

Harika.

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum. Salıncakta yanıma gelip oturuyor ve Otis'in başını okşuyor. Avucunun içine eğiliyor, gözleri köpek mutluluğunda yuvarlanıyor.

"Beklediğimden daha iyi geçti." Bir bacağını diğerinin altına çekiyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Evet. Oldukça iyiydi. İyi görünüyor."

"Bence... Eminim onunla terapiye gitmeyi teklif etmen çok yardımcı olmuştur." Bana yan gözle baktı. "Ciddi miydin?"

Salıncağı biraz sallamak için dizlerimi birkaç kez büküyorum. "Kahretsin, Yas. Böyle bir şey söyleyip de arkasını getirmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece biz... ben... şey, daha önce terapistle gitmeme konusunda hep çok kararlıydın, bu yüzden teklif etmene şaşırdım."

"Bu konuda heyecanlı mıyım? Hayır. Benim için bir şey yapacağını düşünüyor muyum? Tabii ki hayır ama Kasım'ın uyum sağlamasına yardımcı olacaksa giderim."

"Anlıyorum." Gözlerini kırıştırıyor, güzel dudakları alaycı bir kavis çiziyor. "Yani terapi çocuklara ya da benim gibi zayıf zihinli insanlara yardımcı olabilir ama senin gibi güçlü birine herhangi bir faydası olması mümkün değil."

"Söylediğimin bu olmadığını biliyorsun. Sözlerimi çarpıtma."

"Yapmak zorunda değilim." Aniden ayağa kalkıyor, gözlerindeki soğukluk acısını gizlemeye yetmiyor. "Tavsiye mi istiyorsunuz? Eğer öyleyse, Dr. Abrams'tan tavsiye alabilirim. Yoksa sadece Kasım'ı memnun etmek için mi hareket ediyorsun?"

İkisi de.

Bunu yüksek sesle söylemenin aramızdaki gerilimi daha da artıracığını bildiğim için cevap vermeden önce yüz ifademi gizliyorum.

"Bu harika olur."

"Bayan Halstead'e ilerlediğimizi haber vereceğim," diyor ve ön kapının tokmağını tutmak için dönüyor.

"Yas, hey." Ayağa kalkıyorum ve bu sefer onun koluna giren ben oluyorum. "Terapi için fazla iyi olduğumu ya da senin zayıf olduğunu ima etmek istememiştim.

."

"Hiçbir şey ima etmene gerek yoktu, Si." Dirseğini tutuşumdan kurtararak çekiştiriyor ve aşağıya bakıyor. "Belli ki oğlumuzun duygusal iyiliğini uğruna savaşmaya, terapiye gitmeye değer bir şey olarak görüyorsun. Bence bu harika bir şey."

"Bence sen bir pisliksin" de demiş olabilir.

"Yani aramız iyi mi?" Havadaki gerginlik, yüz ifadesindeki bana iyi olmadığımızı söylese de soruyorum.

Bir eli kapıda, bakışlarımı omzunun üzerinden tutuyor ve gözlerini karartanın tiksinti mi yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan emin değilim, ama bu beni iğrenç hissettiriyor.

"Evet." Kapıyı açtı. "Biz iyiyiz."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

YASMEN

Deja'yı almanın sorun olmayacağına emin , Hen?" Gatorade şişelerini plastik halkalardan çıkarıp buz dolu bir soğutucuya yerleştiriyorum. "Biz Dün bütün şehri dolaştı ve istediği bu saçı hiçbir yerde bulamadı."

"Candler Yolu'ndaki bu yerde olduğunu zaten biliyorum." Mutfak tezgâhında oturan Hendrix kahvesini yudumluyor. "Müşterilerimden birçoğu saçlarını orada yaptırıyor. Televizyonda gördüğünüzde, bir marketin arkasındaki dükkandan geldiğini asla bilemezsiniz."

İki elimde birer şişe, ona bakmak için duraklıyorum. "Dükkan bir bakkalın içinde mi?"

"Sadece kesimde bulabileceğiniz tek duraklardan biri. Sütünüzü ve yumurtanızı alın. Tırnaklarınızı yaptırın. Vergilerinizi halledin. Bir saat alın ve gitmeden önce dört, beş paket saç alın."

Omzunun üzerinden sarkan uzun at kuyruğunu tutup kaldırıyor ve düşmesine izin veriyor. "İşte bu ipeksi ipeği oradan aldım."

"Peki, teşekkür ederim. Kassim'in futbol maçını kaçıramam ve Josiah da girişimciler konferansında konuşma yapıyor, o yüzden gelemedi." Elimde bir şişe Glacier Freeze ve bir paket Go-Gurts var. "Bugün atıştırmalık annesi olduğumu unuttum, bu yüzden hepsini bir araya getirmek için çabalıyorum."

Kasım için buzdolabından bir şişe portakal suyu çıkarıyorum.

"Her neyse," diye devam ediyorum, "Kassim'in bu çocuk psikoloğuyla ilk seansı maçtan sonra. Josiah ve ben geçen hafta onunla ve Kasım'la bir ön görüşme yaptık, sadece bilgi toplamak ve onunla tanışmak için, ama bugün ilk seansları bire bir olacak. Dr. Cabbot'un tek boş vakti buydu, bu yüzden her yere gidip bu saçı arayacak vaktim yok. Benim için gerçekten çok iyisiniz."

"Kassim gergin mi?"

"Gergin miyim?" muhtemelen daha iyi bir soru. Kalçamı yaslamak için duraklıyorum. "Ölüme bu kadar odaklandığını nasıl bilemedim? Ve ailesini kaybetmeye? Her gün onunla birlikteyim ve öğretmenin günlükünde yazdıklarına benzer bir şeyden hiç bahsetmedi."

"Düşündüğünüzde bu hiç de şaşırtıcı değil. Çocuklar gerçekten de en derin korkularını ebeveynlerine sorgusuz sualsiz itiraf ederler mi?" Hendrix omuz silkiyor. "Belki bazıları yapar, ama ben çocukken yapmazdım. Buna ihtiyacı olduğunu daha önce bilmediğin için kendini kınayacağına, şimdi bunu yaptığın için sırtını sıvazla."

"Haklısınız. Benim için çok büyük bir fark yarattı ve Kasım'ın bunu bu kadar genç yaşta deneyimlemesine gerçekten çok sevindim. Belki yaşlandığında buna ihtiyaç duyarsa, pek çok erkek için olduğu gibi damgalanmayacaktır."

"Özellikle de siyah erkekler. Kuzenim Bilail hayatı boyunca çok fazla saçmalık yaşadı. Boşanmış ebeveynler. Amcası tarafından taciz edildi. Annesi bir bağımlıydı ama sizce duyguları hakkında biriyle konuşuyor mudur?" Hendrix başını sallıyor ve mat kırmızı dudaklarının köşelerini aşağıya çeviriyor. "Hayır, hanımefendi. Bu adam bir kutu bisküvi kadar sıkı ve neden tüm ilişkilerinin daha başlamadan son kullanma tarihi olduğunu bir türlü anlayamıyor."

"Siyah erkekler ve terapiden bahsetmişken," diyorum soğutucuya daha fazla şişe yükleyerek. "Kassim'in Josiah söylediği için gideceğini söylemiş miydin?"

Hendrix'in kahve fincanı dudaklarında geziniyor ve kaşları havaya kalkıyor. "Siz birlikteyken de buna karşı değil miydi?"

"Evet." Son spor içeceklerini soğutucuya doldurmak için eğildim. "Her zaman bunun ona bir faydası olmayacağını söyledim, ama görünüşe göre gitmesinin Kasım'ı ikna edeceğini düşündü, bu yüzden gidecek. İnsan merak ediyor."

"Neyi merak ediyorsun?" Hendrix sorar.

Başımı kaldırıp bir milisaniye kadar onun araştıran bakışlarıyla karşılaştıktan sonra ona sırtımı dönüp buzdolabından son yoğurdu alıyorum. "Yok bir şey. Görünüşe göre bu saç Kinky Curly ya da onun gibi bir şey deniyor. Deja-"

"Neyi merak ediyorsun, Yas? Josiah neden senin için gitmedi?"

Elim hâlâ buzdolabıyla soğutucunun arasında ve geri döndüğümde gözleriyle tekrar buluşmakta zorlanıyorum ama buluşuyorum.

"Belki de. Benim için bile değil, ben önerdiğimde kendisi için. Bunu düşünmezdi bile ama Kasım'la ilgili konu açılınca gönüllü oldu. Ve sanırım ne değişti merak ediyorum."

Bir kahkaha atıyorum ve soğutucuyu kapatıyorum. "Bundan bir şey elde etmeyi beklediğinden değil. Hâlâ işe yaramaz olduğunu düşünüyor ama en azından istekli."

"Terapi göz korkutucu olabilir ve insanlar her zaman *bizim* istediğimiz zamanda hazır olmazlar. Hazır olduklarında hazırdırlar. Josiah, Kassim yüzünden gittiğini düşünüyor ama belki de içten içe sonunda hazırdır. Bu onu şaşırtabilir. Oraya girebilir ve kendisi hakkında çok şey öğrenebilir. Doğru terapist her şeyi değiştirebilir."

"Evet ve bazen yanlış olan hiçbir şeyi değiştirmez." Gözlerimi deviriyorum. "Tanrıya şükür sonunda Dr. Abrams'ı buldum."

Merdivenlerden inen ayak sesleri konuşmayı kesiyor ve ben biraz rahatlıyorum. Josiah'ın sonunda terapiye gideceğini düşünmek istemiyorum.

Bu konuda konuşmak şöyle dursun, bunun bize olanları nasıl etkilemiş olabileceğini bile bilmiyorum.

"Hey, Hen Teyze," diyor Deja, gülümsemesi parlak ve açık. "Bugün beni kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Hendrix son kahvesini lavaboya dökmek için ayağa kalkar ve fincanı durular.

"Ve gerçekten bu yerde ihtiyacım olan saçın olacağını mı düşünüyorsun?" Deja soruyor.

"Çoktan aradım ve teyit ettim," diyor Hendrix, gülümsemesi sadece biraz kendini beğenmiş.

"Eeeeeep!" Deja'nın elleri şükürler olsun dercesine havada uçuşuyor. "Her yere baktım ve gelecek hafta yapmak istediğim bir tutku örgüsü yarışması var ve bu saç kullanmak zorundayım."

"Seni buldum," diyor Hendrix. "Dükkânın yakınında Ruby's diye bir yer var. Şehirdeki en iyi boyun kemikleri orada."

"Boyun kemikleri mi?" Deja'nın şüpheciliği aşikâr.

"Wayminit." Hendrix yumruklarını kalçalarına koyar. "Ailenin bir soul food restoranı olduğunu ve senin hiç boyun kemiği yemediğini mi söylüyorsun?"

"Menümüzde yok." Gülüyorum, tabureden çantamı alıyorum. "Byrd onlardan nefret ederdi, Vashti de yapmaz."

Hendrix kolunu Deja'nınkiyle birleştirir. "Bugün öğreneceksin. İstersen onları öğle yemeğinde yeriz."

"Tamam!" Deja başını sallıyor, uzay topuzları başının iki yanında sallanıyor. "Onu ne zaman geri istiyorsun, Yas?" Hendrix soruyor.

Deja ilk kez doğrudan bana bakıyor, gülümsemesi soluyor. Ben onun için her balonu patlatan iğne gibiyim.

"İşiniz ne zaman biterse," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim."

Hendrix, Deja ve benim aramda bakışıyor, gülümsemesi azalıyor. "Sen benim kızımsın. Önemli olmadığını zaten biliyorsun."

Hen'in kolunu hızlıca sıkarak mutfaktan çıkıyorum ve fuayeye doğru ilerleyip merdivenin dibinde duruyorum.

"Kassim!" İkinci kata doğru bağıyorum. "Geç kalacağız. Gel hadi."

Kırmızı-beyaz futbol forması ve bir omzuna asılı spor çantasıyla merdivenlerin başında beliriyor. Ayaklarına bakıyorum.

"Ayak bileklerim un çuvalı gibi küllü." Bir nefes veriyorum ve başımı garaja doğru eğiyorum. "Arabada losyon var."

"Babam geliyor mu?" diye soruyor, merdivenlerden inerken.

Josiah birçok öğleden sonra ve akşamı arka bahçemizde Kassim ile topa vurarak geçirdi. Elbette oğlum benim maçlarda olmamı seviyor ama her gol attığında kalabalıkta aradığı şey babasının yüzü ve onayı.

"Bugün değil, ama söz onun için video çekeceğim, tamam mı?"

"Demek o da terapiye gelmeyecek, ha?" Kasım'ın yüz ifadesi değişmiyor ama gözlerindeki tedirginlik titreşimi kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

"Bugün konuşması gereken bir kongre var evlat. Özür dilerim. Aylar öncesinden ayarlanmıştı ve çıkamadı. Eminim bu akşam arayıp nasıl geçtiğini soracaktır."

"Tamam," diyor çantasını omzuna atarken. "Yemek için zamanım var mı?"

"KIND bar ve OJ mutfak tezgahında. Onları al ve doğruca arabaya git. Takımın atıştırmalıkları bende. Geç kalamayız."

Ağzı açık kaldı. "Atıştırmalık annesi sen misin?"

"Evet." Yüzümü buruşturdum. "Unutmuşum."

"O zaman gitmeliyiz!"

Kasım her durumda kesinlikle "sorumlu olan". Koşarak yanımdan geçiyor, onun için bıraktığım kahvaltıyı alırken adımlarını bile bozmuyor. Hendrix ve Deja'ya el sallıyor ama garaja giderken hiç duraksamıyor.

"Sanırım biz de gideceğiz," diyor Hendrix, o gösterişli ödül törenlerinden birinin hediyesi olan Hermès çantasını eline alırken.

"Uslu dur, Day." Soğutucunun kulpundan tutup kapıya doğru ilerliyorum ve onu arkamdan sürüklüyorum.

"Evet, anne." Her zamanki kızgınlığı sesini renklendiriyor, ancak alttan gelen heyecanı gizleyemiyor. Bir haftadır bu saç yarışmasından bahsediyor ve her ne kadar sosyal medya saç gurusunun akıllıca bir kariyer seçimi olduğuna katılmasam da, hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum.

Hendrix'in yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Sana borçluyum."

"Açık bir hesabımız var," diyor ve karşılığında yanağımı öpüyor. "Bunu biliyorsun."

O ve Deja beni garaja kadar takip ediyor, sonra da Hendrix'in Mercedes G-Serisi'nin caddeye park ettiği yere doğru yola devam ediyorlar. Ben geri çekilip garaj kapısını indirdiğimde gitmişlerdi.

Sahaya tam zamanında varıyoruz. Takım çembere alınmış ve koç moral konuşmasına başlıyor. Soğutucuyu yedek kulübesinin ucuna yerleştiriyorum ve katlanır sandalyemi diğer ebeveynlerle birlikte saha kenarına koyuyorum. İkinci yarının sonunda hareketlilik artıyor ve Kasım topu sahaya sürüyor.

"Hadi, Seem!" Ayağa kalkıyorum ve telefonumu tam zamanında doğrultarak galibiyet golünü kaydetmesini sağlıyorum.

Çocuklarımız diğer takımla el sıkışırken tüm ebeveynler beşlik çakıyor.

"Anne, sayı yaptığımı gördün mü?" Kasım bir yudum içkinin arasında sırtarak soruyor

Gatorade, alnında boncuk boncuk ter ve formasını ıslatıyor.

"Ben yaptım." Telefonumu kaldırdım. "Ve hepsi burada."

"Babama gösterebiliriz!"

"Birazdan ona gönderirim." Telefonumdan saati kontrol ediyorum. "Ama Dr. Cabbot'un ofisine zamanında varmak istiyorsak gitmemiz gerek."

Kasım'ın yüzündeki heyecan kayboluyor, yerini korkuya yakın bir şey alıyor ve bu konuyu açtığıma pişman oluyorum.

"Ah, evet," diye mırıldanıyor. "Neredeyse unutuyordum. Terapi." "Terapi" deyince kulağa "idam mangası" gibi geliyor.

Soğutucuyu alıp arabaya götürüyorum. Kazandığı zaferi düşününce hâlâ alışılmadık derecede durgun olan Kasım, spor çantasını taşıyor ve arka koltuğa oturuyor. Ona nedenini sormuyorum ya da her zaman yaptığı gibi öne oturması için baskı yapmıyorum. İlk kez seansa girmenin verdiği gerginliği anlayan biri varsa o da benim.

Dr. Cabbot'un ofisinin önüne geldiğimizde park ediyorum ve dönüp Kasım'a bakıyorum.

"Selam." Gözlerime bakmasını bekliyorum. "Gergin olduğunu biliyorum."

"Gergin değilim." Bakışlarını başka yöne kaydırıyor. "Konuşacak bir şeyimiz olacağını sanmıyorum. Benim hiçbir sorunum yok."

"Her zaman biriyle konuşuyorum. Sence bende bir sorun mu var?"

Geniş kahverengi gözlerini benimkilere dikti. "Hayır. Senin bir sorunun yok anne. Ben... ben sadece... özür dilerim demek istedim."

"Özür dilemene gerek yok, bebeğim." Arkama uzanıp elimi dizine koyuyorum. "Bazen ne yapacağımızı bilemediğimiz bir sürü duygumuz olur. Anlıyor musun?"

Tereddüt ediyor ama sonra başını sallıyor, şortundaki bir ipliği çekiştiriyor.

"Dr. Abrams duyguların bir şekilde ortaya çıktığını söylüyor. Mesela kızgınsak, bazen hıncımızı başkalarından çıkarırız. Starbucks'taki baristaya bağırabilir, çocuklarımıza bağırabilir ya da köpeğimizi tekmeleyebiliriz."

"Eğer biri Otis'e tekme atarsa," diyor Kasım dudaklarını hafifçe kıpırdatarak, "o da ona tekme atar."

"Muhtemelen haklısın. Otis bulaşılacak biri değil. Demek istediğim, bazen duygularımızı anlamadığımızda, onları yanlış yöne yönlendiririz. Ya da içimizde kalırlarsa, bizi kötü hissettirmeye başlarlar. Byrd Teyze, Henry ya da aklınıza takılan herhangi bir şey hakkında hissettiklerinizin bir kısmını anlamanızı istiyoruz."

"Yani Otis'i tekmelemeyecek miyim?" Küçük gülümsemesi hâlâ biraz tedirgin ama en azından biraz daha rahatlamış görünüyor.

"Onun gibi bir şey, evet. Sadece bilmeni isterim ki, bazen onların yokluğuyla ilgili hissettiğin şeyleri ben de hissediyorum."

"Ama sen iyisin, değil mi anne?" Sesindeki belirsizlik onu olduğundan daha da genç gösteriyor ve mücadelelerimin çocuklarımı nasıl etkilediğini, dünyayla başa çıkma konusundaki mutlak yetersizliğimi gizlemeye çalıştığımda bile bunu nasıl hissetmiş olabileceklerini merak ediyorum. Kasım'ın korkularına nasıl katkıda bulunmuş olabileceğimi düşünerek suçluluk içinde boğulabilirim ya da şimdi onları yatıştırmak için üzerime düşeni yapabilirim.

"Kimse her zaman iyi değildir, Seem." Elini tutuyorum. "Hayat her zaman iyi olmakla ilgili değildir. İyi olmadığımızda yardım almakla ilgilidir. Ailemizin ve arkadaşlarımızın bize yardım etmesine izin vermektir. Dr. Cabbot gibi insanların bize yardım etmesine izin vermektir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Babam her zaman iyi değil mi?"

Bir parçam, öyle görünse de *babamın her zaman iyi olmadığını haykırmak* istiyor. Birinin hiç yardım istememesi, ona ihtiyacı olmadığı anlamına gelmez.

"Dediğim gibi," diyorum Kasım'a. "Kimse her zaman iyi değildir ama baban tanıdığım en güçlü insanlardan biri. Her zaman senin yanında olacak. İkimiz de olacağız."

Yüzü aydınlanıyor ama ben etkileyici anne bilgeliğim için kendimi tebrik edemedim "Baba!" diyor.

Omzumun üzerinden onun görüş alanını takip ediyorum ve Josiah'nın siyah Range Rover'ının birkaç adım ötede park ettiğini görüyorum. Kassim emniyet kemerini çözüyor ve arabadan dışarı fırlıyor. Daha yavaş, ben de onu takip ediyorum. Onlara birlikte birkaç dakika vermek istiyorum ama aynı zamanda kendimi toparlamak için de zaman istiyorum. Josiah her zaman iyi görünür elbette ama bugün konferans için giyinmiş. Kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbise geniş omuzlarını şekillendiriyor ve bacaklarının güçlü kaslarına uyuyor. Kasım ona ulaştığında yüzünün inatçı çizgileri yumuşuyor. Oğlumun boynuna sarılıyor ve alnından öpmek için eğiliyor ve içimden bir parça eriyor. En kötü anımızda bile Josiah'nın Deja ve Kassim'e olan sevgisinden asla şüphe duymadım.

"Konferansta konuşman gerektiğini sanıyordum," dediğini duyuyorum Kasım'ın.

"Evet, var," diyor Josiah. "Aslında iki seansım var. Biri bu sabah, diğeri de yaklaşık bir saat sonra, o yüzden fazla kalamam."

Kasım'ın kalkık yüzünden benimkine bakıyor ve yüz hatları geriliyor, gözlerindeki sıcaklık soğuyor. Eskiden üçümüze -Kasım, Deja ve bana- mahsus olan kırılganlık artık yok. Onun duygularının, bedeninin, kalbinin ayrıcalığını kaybettim; daha doğrusu, boşanmak istediğimde bu yakınlıkları kaybettim.

"Hey." Dudağımı ısırdım ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Oğlumu görmem gerekiyordu," diyerek bakışlarını tekrar Kasım'a çeviriyor ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme hediye ediyor. "İyi olacağını düşünmüştüm ama belki biraz gerginsindir diye seni kontrol etmek istedim. İyi misin?"

"Evet." Kasım başını kaldırıp bana baktı. "Ama annem iyi olmamanın sorun olmadığını söylüyor. Kimsenin her zaman iyi olmadığını söylüyor."

Josiah tereddüt etmiyor, başını sallıyor ve Kasım'ın gözlerini yakalamak için biraz eğiliyor. "O haklı."

"Sen de mi?" Kasım fısıldıyor, sesi o kadar alçak ki zar zor .

Kasım'ın sorusunu takip eden küçük sessizlikte, Josiah'ı bir kenara sürüklemek ve bir kereliğine duvarlarını yıkması için ona yalvarmak istiyorum. En azından oğlu yalnız hissetmesin diye o da biz ölümlüler gibi acı çekiyormuş gibi yapsın.

"Ben de." Josiah Kasım'ın omzunu sıkıyor, çocuklarımız dışında herkesten esirgediği o eşsiz şefkat kara gözlerinde parılıyor. "Unutma, ben de bir terapistle konuşacağım."

"Ne zaman?" Kasım'ın gülümsemesi umut ve hevesle genişliyor.

"Pazartesi," diye cevaplıyor Josiah. "Seninkinin nasıl gittiğini bana anlatmaya ne dersin?"

Ben de sana benimkini anlatayım mı?"

"Tamam." Kassim ışımlar. "Anlaştık."

Josiah saatine bakar. "Birazdan dönmem gerekiyor, o yüzden gitmem gerekmeden gidelim."

"Oh, içeri mi geliyorsun?" Ben soruyorum.

"Evet." Kasım'a doğru sırtıyor. "Hazır mısınız, evlat?"

Hâlâ üniformasını giyen Kasım, Dr. Cabbot'un ofisinin bulunduğu binaya doğru yürürken neredeyse aramızdan atlıyor. Bekleme alanı bal ve kişnişin sıcak tonlarıyla dekore edilmiş, kıpır kıpır oyuncaklar, yapbozlar ve duvarın içine yerleştirilmiş devasa bir akvaryumla renklendirilmiş. Bağlantı kapısı açılıp otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında bir adam çıktığında Kasım bir balon balığıyla göz göze gelme yarışını kazanıyor. Kumral saçları özenle kesilmiş ve gözleri hâlâ kahverengi mi yoksa yeşil mi olması gerektiğine karar verememiş. Önce Josiah'a sonra da bana elini uzattı.

"Seni tekrar görmek güzel, Kasım." Oğlumza baktığında nazik bir gülümseme dokunuyor ağzına.

"Evet," diyor Kassim. "Yani, evet, efendim."

"Bugün birbirimizi biraz tanıyacağız, sen ve ben." Dr.

Cabbot az önce geçtiği kapıyı işaret ediyor. "Kulağa nasıl geliyor?"

Kasım'ın başını sallaması duraksıyor ama "Evet, tamam" diyor.

"Gitmem gerek evlat," diyor Josiah. "Akşam konuşuruz, tamam mı?" "Tamam, baba."

"Seni seviyorum, Seem," diyorum, aslında kendimi Dr. Cabbot'a fırlatmak ve oğlumla ilgilenmesi için ona yalvarmak isterken tamamen normal bir insan gibi konuştuğumu umarak.

"Seni seviyorum anne." Kasım, Dr. Cabbot'un önünden yürür ve kapı ikisinin de arkasından kapanır.

"İyi misin?" Josiah soruyor, geldiğinden beri sesindeki ilk eğlence teli belli oluyor.

"Zar zor." Deri koltuğa çöküyorum ve çantamdaki sakızı arıyorum, böylece endişemi güvenle kemirebiliyorum. "Geldiğin için teşekkürler. Bunun onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum."

"Gergin olacağını biliyordum ve pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdiğimi bilmesini istedim."

"Aslında bundan bir şey elde etmeyi beklemiyorsun, değil mi?" Yüzüne bakmak için yukarı bakarak soruyorum.

Kalın bir kaşını bana çeviriyor. "Terapinin kimseye faydası olmadığını söylemiyorum. Sadece benim için uygun olduğunu düşünmüyorum."

"Terapiye gittiğin diğer tüm zamanlara dayanarak bunu biliyorsun. Şimdi bana bunun kaç kez olduğunu tekrar hatırlat." Çeneme dokunuyorum ve düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Ah, doğru. Sıfır kez."

Dolgun dudaklarının kenarları seğiriyor ve gözlerini deviriyor. "Bunu Kasım için yapıyorum ama hiçbir beklentim yok. İlk seansının nasıl geçtiğini görmek için sonra konuşalım. Gitmem gerek."

Beklenti yok. İlk seansımda böyle hissetmemiştim. İlk terapistin beni düzeltebileceğine, her gün uyandığımda başımın üzerinde dolaşan kara bulutları dağıtabileceğine dair büyük umutlarım vardı. hiçbirini yapmadığı gibi, bazı açılardan kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Onunla altı hafta görüştüktan sonra kendimi daha iyi hissetmediğimde sorunun onda olamayacağını biliyordum, bu yüzden sorun bende olmalıydı. Ve ikinci bir terapistle geçirdiğim iki ay da sonuç vermeyince, bu sadece kafamda elektrikli testere gibi vızıldayan fikri güçlendirdi.

Asla düzelmezdim.

Bir daha asla mutlu hissetmeyeceğim.

Ailem ve arkadaşlarım için bir yük ve utanç kaynağı olurdum.

O küçük ses her şeyin asla daha iyi olmayacağını fısıldayıp duruyordu. Her zaman sevdiğim adamdan boşanmışım çünkü onunla birlikte olmak, onunla kavga etmek, ona *kızmak* çok fazla acı veriyordu... ve bu her şeyi daha iyi hale getirmemişti. Ne büyük bir kayıp. Ne büyük bir başarısızlık.

O ilk iki terapistin hiçbir sorunu yoktu. Sadece birbirimize uygun . Dr.

Abrams uygundu ve o sesi susturmama, içimi kesen elektrikli testereyi kapatmama yardım etmesi uzun zaman aldı ama bunu yapabildiğimde ne kadar rahatlardım. Kassim için de istediğim şey bu. Korkularının "normal" olduğuna dair güvence. Tamamen iyi olmasa bile iyi olduğunu. I bakış
Görmeden at ve Balık gezinme ve fabrikasyon Zihnim
Josiah ve bu adımın onun için ne anlama gelebileceği düşünceleriyle yüzüyor,
ama daha çok Kasım'ın nasıl olduğunu merak ediyorum.

O kapının diğer tarafında, zihnini ve kalbini kurcalayan bir yabancıyla.

Telefonum çalışıyor ve beni kendi düşüncelerimin girdabından koparıyor.

"Hendrix, hey." Bekleme odasındaki tek kişi bendim, bu yüzden telefon. "Ne var yok? Bir şey var mı?"

"Evet, saçı bulduk. Manikür-pedikür yapacaktık. Tamam mı?"

"Oh, şey... tabii." Dudaklarımı yalıyorum, parmaklarım telefonda sıkılaşıyor. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Harika. olmazsa Ruby's'e de uğrayacağız."

"Tabii ki. O kıza biraz boyun kemiği getirin." Birlikte kıkırdıyoruz, Hendrix'in her zamanki kıkırdaması kulağa kolay ve doğal gelirken, benimki sanki bir kevgirden süzülüyormuş gibi geliyor. Deja ve ben eskiden tırnaklarımızı birlikte yaptırırdık. Her zaman anne-kız günleri geçirirdik. Şimdi en son ne zaman benimle gönüllü olarak vakit geçirdiğini hatırlamıyorum.

"Teşekkür , Hen," diyorum, içimden gelerek. "Gerçekten."

"Kızım, bu bir şey değil." Hendrix duraklar. "O iyi bir çocuk. İkinizin bir şeyler yaşadığını biliyorum ama onda seni çok görüyorum ve öyle hissettirmese de harika bir iş çıkarıyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum ve basit övgünün üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Derinlere inmesine ve yüzeyin hemen altında yaşıyormuş gibi görünen şüphe ve suçluluk duygusuna ulaşmasına izin veriyorum. "Teşekkür ederim. Her şey için, acele etmeyin. Sizinle her zaman görüşeceğiz. İşin bitti."

Kapı açılır ve Kassim, Dr. Cabbot ile birlikte görünür.

"Hey, Hen. Gitmem gerek. Görünüşe göre dışarıda.

Sevgiler."

"Seni seviyorum, güle güle."

Ayağa kalkıp Kasım'ın yanına geçiyorum, çenesini kavrayıp yüzünü tarıyorum, sanki kırk beş dakikalık bir seanstan sonra gözlerinde herhangi bir değişiklik tespit edebilmişim gibi.

"Nasıl geçti?" Dr. Cabbot'a sordum.

"Güzel." Kasım'a gülümsüyor. "Bugün sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

", " diyorum. "Peki şimdiye kadar ne düşündün Kasım?"

Omuz silkiyor. "Sorun değil. Yine de gidebilir miyiz? Bu öğleden sonra bir *Halo* turnuvası var."

"Ah, elbette." Bekleme odasındaki sandalyeden çantamı alıyorum ve anahtarlığı ona veriyorum. "Sen arabaya git. Ben hemen geliyorum."

Pencereden onun küçük otoparkı geçmesini izliyorum. Kilidi açtığında arabamın ışıkları yanıp sönüyor ve arabaya biniyor. Kendimi soru yağmuruna tutmamak için zorlayarak Dr. Cabbot'a dönüyorum.

"Peki neyle karşı karşıyayız?" Ona soruyorum.

Dr. Cabbot, "Gerçekten sadece birbirimizi tanımak için bir gün geçirdik," diyor. "Çok derine inmedik ama geleceğe dair büyük bir belirsizlik ve sevdiği insanları kaybetme konusunda anlaşılabilir bir korku yaşadığı çok açıktı."

"Sınıf atlamaması gerektiğine karar versek bile, onu buraya getirdiğimiz için mutluyum. Düşüncelerinizi ve sıkıntılarınızı paylaşabileceğiniz güvenli bir yerin değerini biliyorum."

"İşleri konuşmak onu buraya getirmeniz harika."

Bu en basit övgü serpintisi bile çok onaylayıcı. İçimin ne kadar kurak olduğunu, sulamaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağlıyor. Dr. Abrams her zaman kendime karşı daha nazik olmam gerektiğini söyler. Önce Hendrix'in, şimdi de Dr. Cabbot'un bir anne olarak iyi bir iş çıkardığımı pekiştirmesine verdiğim tepkiye bakılırsa, sanırım haklı olabilir.

ON İKİNCİ BÖLÜM

JOSIAH

Bana biraz kendinizden bahsedin."

Ciddi misin?

"Ne bilmek istiyorsunuz?" Karşımda, benim oturduğum koltuğun aynısı olan deri koltukta oturan terapistle soruyorum.

Dr. Musa dirseklerini koltuğun kollarına dayayıp parmaklarını dikleştirerek, "Doldurduğunuz giriş formu bana başınıza gelenler hakkında çok şey anlattı," diye cevap veriyor. "Ama hayatınız hakkında pek bir şey söylemedi, eğer bu mantıklı geliyorsa."

"Eğer giriş formunda neler geldiğini söylediyse, o zaman hayatım hakkında bilgi sahibi değil misiniz?"

Kara kaşları siyah çerçeveli gözlüklerinin üzerinden kalkıyor. "Şart değil. Bir başkası çok genç yaşta anne ve babasını kaybetmiş, kendisini büyüten bakıcısını kaybetmiş, bir çocuğunu ve evliliğini kaybetmiş olabilir ve tüm bunları bir yıl gibi kısa bir sürede tamamen farklı bir şekilde ele almış olabilir. Bizim için önemli olan şeyleri ve insanları kaybettiğimizde seçebileceğimiz sonsuz kapı vardır. Yas tutmanın milyonlarca yolu. Sizin hangi kapıları seçtiğinizi bilmek isterim."

Hayatımın boktan şansını etkilenmeden kataloglamasına karşı boğazımda sert bir kıkırdama çınlıyor. "Demek öylece dalıyoruz, ha?"

"İnsanları iyi değerlendiririm," diyor Dr. Musa gülümseyerek. "Hemen iŖe koyulmayı seven bir adam olduğunuzu hissediyorum."

Omuzlarına doğru sarkan sa telleri griyle kaplanmış, ama çekip aldıkları yüzü nispeten izgisiz. Muhtemelen benden çok daha yaŖlı değil. Duvarları süsleyen Afrika maskelerine ve sanat eserlerine, aralarına serpiŖtirilmiş sertifikalara ve diplomalara bakıyorum.

"Görüyorum ki Morehouse'lusun." Lisans diplomasını inceledim: Psikoloji Lisans Diploması.

"yleyim. Sen?"

"Oradaydım, evet. İŖletme mezunuyum."

Başkalarının tam olarak kavrayamayacağı HBCU'lara özgü paylaşılan deneyimler karŖısında gülümsemesi gevŖeyerek, "Böyle bir Ŗey yok, ha?" diye soruyor.

"House gibi bir Ŗey değil, hayır." BakıŖlarımı Emory ve Yale'den aldığı diğer diplomalara kaydırıyorum. "Zeki bir adama benziyorsun. Tüm bu diplomalar sana benim sorunumun ne olduğunu söyleyecek mi?"

"Sende bir sorun olduğunu mu dŖnyorsun?"

"Hayır, benim bir sorunum yok." Bileğimi dizimin üzerinden geçiriyorum, yanındaki masada duran mendil kutusuna eğlenerek bakıyorum. Buna ihtiyaım olmayacak. "Burada yaptığınız iŖe saygısızlık etmek istemem ama buna ihtiyaım yok. Bunu oğlum için yapıyorum."

"Oğlunuz sizin aracılığınızla terapi mi görüyor?" Küçük bir sırtıŖ attı. "Böyle bir Ŗey olduğunu bilmiyordum."

"Demek istediğim, oğlum biriyle konuŖmak konusunda endiŖeliydi ve endiŖelenecek bir Ŗey olmadığını görmesini istedim. İnsanların terapiye gitmesinde bir sakınca yok, bu yüzden ona model oluyorum."

"Geldiğinizi göstermek için imzalamamı istediğiniz bir katılım kartınız var mı? Belki de Falcons'un bu sezonki Ŗansını tartıŖabiliriz.

Burada yapmamız gereken gerçek bir iş olmadığı için seanslarımız sırasında eve dönüşlerden ve bahçedeki eski güzel günlerden bahsediyoruz."

Alaycılığı benden isteksiz bir gülümseme alıyor. "Gerçekten yaptığınız şeyi aşağılamak istemem. Karım... eski karım... bu şeylerden çok faydalandı ve yemin ediyor. Değer verdiğim insanlara yardımcı olacak her şeye varım."

"Oradan başlamaya ne
dersin?" "Nereden
başlayalım?"

"Eski eşiniz. Giriş formunuzda neredeyse iki yıldır boşanmış olduğunuzu belirtmişsiniz. Nasıl geçti?"

Kaskatı kesildim. Kasım kendini rahat hissedene kadar birkaç seans için buraya gelmek bir şey, ama bu yabancının kaya büyüklüğünde taşlarla kapattığım mağaraları kazmaya başlaması başka bir şey.

"Bir şeyi yok. O iyi. İhtiyacı olan yardımı aldı." İki ayağımı da yere koyarak yer değırtiyorum. "Harika bir takım olduk. Çocuklarımızı birlikte büyütüyoruz. İşimizi birlikte yürütüyoruz. Her şey yolunda."

"Kulağa çok ilerici ve dostane geliyor."

"Neden olmasın ki? Sırf o diye çocuklarımızı ve kurmak için çok çalıştığımız işimizi feda etmek istemedik..." Boğazımı temizliyorum. "ünkü artık evli olmak istemiyorduk."

"Peki boşanmayı o mu istedi yoksa sen mi, yoksa karşılıklı mıydı?" Not defterini eline alıyor. "Aslında nadiren karşılıklı olur."

"İlk seansta tüm müşterilerinize bu tür müdahaleci sorular soruyor musunuz?" Yakamın altındaki tahriş diken diken olup boynumu ısıtıyor.

"Buralarda bir yerde çocuk eldivenlerim var." Ofisi arıyormuş gibi yapıyor. "İstersen onları kullanabilirim ama görünüşe göre çok fazla seansa gelmeyi planlamıyorsun. Elimizdeki zamanı en iyi şekilde değerlendirmem gerektiğini düşündüm."

Uzadıkça sıkılaşılan bir sessizlik içinde birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. Bunu bozmamaya, ona bir şey söylememeye kararlıyım, çünkü neden yapayım ki? Bu orospu çocuğunu Adam'dan tanımıyorum ve o benim kafamı mı karıştırmak istiyor? Düzenli bölmelerde sakladığım tüm pislikleri çıkarıp bir nebze huzur bulmamı mı istiyor? Tüm bunları sarsmak istiyor ama sonuçlarıyla yaşamak zorunda değil. Ben yaşayacağım.

Sonunda sessizliğimizi bozmak için, "Bana biraz eski karından bahset," dedi. "Adı neydi?"

Rahatlamıyorum. Gözlerimi ayırmıyorum, sanki tuzak kuran bir avcıymış ve dikkatsiz davranırsam içine düşebilirmişim gibi.

"Adı Yasmen." Arkama yaslanıp kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturuyorum. "Onunla neden evlendin?"

Çünkü o başıma gelen en iyi şeydi.

Bu düşüncenin kafesinden çıkıp zihnimin ortak alanına girmesine izin vermem yeterince kötü. Bir de bunu yüksek sesle söylüyorum. Bu naif, romantik bir saçmalık ve Yasmen'le ilk tanışan, ona neredeyse görür görmez aşık olan versiyonum bu saçmalıktan kurtulabilir, ama bir yıl boyunca her gün peyderpey gidişini izleyen, kalması için yalvaran ve gideceğini kabul etmek zorunda kalan adam? O adam eski karım hakkında yumuşak, yumuşacık düşünceler besleyemez.

"Hayatımın geri kalanında onu her gün becermek istedim," diye yarı şaka yapıyorum. "O kadar güzel ki. Bu yeterince iyi bir sebep mi?"

Cevap, kesinlikle doğru olsa da, çok fazla şeyi dışarıda bırakıyor ve duyduğunda kısaltılmış bir versiyonu tanıdığını söyleyebilirim. Başını sallayarak bir kahkaha attı.

"Eğer bu doğruysa ve birlikte yaşadığınız tek şey buysa, ondan boşanmanıza şaşırmadım. Yaşlanmış olmalı."

"Ne yaptığınızı biliyorum. Bu ters psikoloji rutini bende işe yaramıyor."

"Ters psikoloji, tersi bir inancı ortaya koymanın bir kişiyi gerçek inancını paylaşmaya ikna edeceğini varsayar. Eğer durum böyleyse, evliliğinizin karınızı ne kadar çok becermek istediğinizden daha fazlasına dayandığına inandığımı söylüyorsunuz." Defterinin altından bir dosya çıkarıp çevirerek açtı. "Yani ondan bıktınız mı? Belki de iki hamilelikten sonra kendini bıraktı."

"Üç," diye düzeltiyorum otomatik olarak. "Üç hamilelik."

Bir başka kaybın hatırlatılması, çok sessiz konuşulmasına rağmen, odaya bir gümbürtüyle iner.

"Elbette, üç," diyor, sesi yumuşayarak.

Ona bunu bile vermek istemiyorum, ama içimde Yas hakkında, sahip olduklarımız hakkında böyle küçümseyici terimlerle konuşulmasına temelde direnen bir şey var.

Ben başlatmış olsam bile.

"Sizin deyiminizle kendini bırakmadı, ama bıraksaydı da fark etmezdi. Umurumda olmazdı. O bunu biliyordu."

"Bana neler olduğunu anlat."

"Zor bir dönemden geçtik, bunu zaten biliyorsun." Kucağındaki dosyaya elimi sallıyorum, bir ömür boyu çektiğim acıyı bir tomar kâğıda ve mürekkebe sığdırmış, oysa izin versem tüm varlığımı tüketecek şişkin bir şeydi. Sayfalar arasında sıkışıp kalmak, serbestçe dolaşıp tahrip etmekten daha güvenli. Yıllar içinde bu tür bir acının kontrol altına alınması gerektiğini öğrendim.

"Teyzeni kaybettiğinden bahset biraz."

Ona ihtiyatla bakarak koltuğumda gerildim. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bana ne söylemek istersen."

"Bu bir kaçış gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum ama yarım bir sırıtışa izin veriyorum.

Sırıtişımın diğer yarısını takınıyor ve bir omzunu silkiyor. "Belki, ama bana yüzeyde sana neyin doğru geldiğini söylemeni tercih ederim. Araştırmam gerekirse, araştırırım."

"Yeterince adil. Beni o büyüttü. Ailem bir araba kazasında öldüğünde sadece sekiz yaşındaydım. Eyaletler arası yolda bir kaza." Ellerimi yüzüme sürüyorum. "Babamın ablasıydı. Teksas'ta yaşıyorduk. Onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım ama başka kimse olmadığı için hemen devreye girdi. Beni Atlanta'ya yanında getirmeseydi sisteme girmiş olacaktım."

"Vay canına. Takdire . Onunla ilişkiniz nasıldı?"

Yüzüme yayılan gülümsemeye karşı koyamıyorum. Byrd'ü düşünmek acı veriyor ama onun sadece benim hayatıma değil, tanıdığı herkese getirdiği neşeyi de göz ardı etmeyeceğim.

"Tipik bir gardiyan değildi. Muhtemelen gerçekten bağımsız olduğu ve insanların *ona* ne yapması gerektiğini söylemesinden nefret ettiği için bana bu kadar çok hareket alanı bıraktı." Gülümsemem azalıyor, onun yokluğunun ezici gerçekliği tekrar içeri doluyor. "Biz aileydik ama aynı zamanda arkadaştık."

Siyah kısa botlarıma bakarak boğazımı temizliyorum. "Oradaydı ve sonra bir anda... gitti. Büyük bir kalp krizi. Ben... onu buldum."

"Özür dilerim Josiah. Bu çok zor olmalı."

"Evet. Mutfaktaydı." Boğuk bir kahkaha atıyorum. "Yemek o kadının aşk diliydi. Tanıdığım en iyi aşçıydı."

Tanıdığım en iyi insan.

"Arabasında açılmamış çorap ve iç çamaşırı paketleri taşırdı, böylece evsiz insanlar ışıklarda ya da başka yerlerde para istediklerinde onlara verebilirdi."

"Kulağa harika geliyor."

"Öyleydi. Geçen gün şehir merkezinde evsiz bir kadın gördüm. Ayakkabısı yoktu. Kıyafetleri... Belli ki zor günler geçiriyordu. Tek düşünebildiğim *Byrd ne yapardı? Nasıl yardım ederdi?* Yasmen bu yüzden hâlâ orta konsolunda çorap ve iç çamaşırlarıyla dolaşıyor."

"Yakınlar mıydı? Eski karın ve Byrd?"

"Yas için ikinci bir anne gibiydi. Son derece yakındılar. Teyzem Yasmen'le ilk karşılaştığında 'sakın bunu elinden kaçırma' demiş."

"Peki sen ne dedin?"

Gülümsemem kayboluyor, acılık ağzımın çizgilerini sertleştiriyor. "Asla' dedim ama kaçtı, değil mi? Şaka yapıyorum."

"Sormamın sakıncası yoksa, eski eşiniz bebeğini kaybettiğinde kaç aylıktı?"

"Otuz altı hafta." Koltuğun kollarını kavriyorum. "Restoranda yalnızdı. Kapatıyorum. Ona söyledim..."

Başımı sallıyorum ve olanlardan dolayı Yasmen'i suçluyormuşum gibi gelebilecek kelimeleri bastırmak için dişlerimi birbirine vuruyorum. Suçlamıyorum.

"Ondan başka birinin kilitlenmesine izin vermesini istedim ama Yasmen her zaman karışımdaydı. Harika bir hamilelik geçirdi. Hiçbir komplikasyon olmadı. Böyle bir şey olabileceği hiç gelmedi. Benim de aklıma gelmedi. Uzaktaydım." Omuzlarımı yuvarlıyorum, gerginliği çalışıyorum, suçluluk duygusunu üzerimden atabilmeyi diliyorum. "Kahretsin. Zamanımız dolmadı mı daha? Gitme vakti geldi mi?"

"Daha yeni başladık," diyor Dr. Musa. "Uzakta olduğunu söylüyordun. Neredeydin?"

"Santa Barbara'daki şu aptal kongredeydim."

Eğer bir şeyi geri alabilseydim, bu o geziye gitmek olurdu. Yasmen'in doğum günü henüz gelmemişti ve ikimiz de katılmamın Grits için en iyisi olacağı konusunda hemfikiridik.

uçak havalandı. İyi olduğundan emin olmak için mesaj atmaya ve aramaya devam ettim. O zamana kadar Byrd Teyze'yi çoktan toprağa vermiştik. Belki de çok sevdiğim birini kaybettiğim için hayatın kırılğanlığı beni endişelendiriyordu. Belki de bir nseziydi. Her neyse, oteldeki ilk gece beni uyutmadı. Ertesi gün hastaneden arayıp Yasmen'in bebeğini kaybettiğini söylediklerinde aklımdan ateş gibi bir düşünce geçti.

Orada olmalıydım.

Eğer orada olsaydım, kapanmıyor olacaktı. Restoran boş olmazdı. Dşmezdi. O değerli anlar, Henry hava alamazken başka bir odada cep telefonuyla kaybolmazdı.

Ve sonra gitmişti.

"Santa Barbara gezisi hakkında konuşmak ister misin, Josiah?" Dr. Musa soruyor, yumuşak ve nazık sesi düşüncelerimin karmaşasını bölüyor.

Boğazımı kavuran duyguyu yutkunarak geiştiriyorum. *İşte bu yüzden bu boku yapmıyorum. Bu yüzden yeterince iyi yalnız bırakıyorum.*

Ama gerçekten yeterince iyi mi?

"Birbirinize bu kadar yakın yaşadığınız kayıpların evliliğinizin başarısız olmasına katkıda bulunduğunu düşünüyor musunuz?"

Kaba bir kıkırdama boğazımda çınlıyor. "yle de denebilir. İşlerin gerçekten kötü gittiğini biliyordum ama bir gece o..."

Yasmen'in her şeyi sona erdirdiği gecenin olaylarını bloke etmek ve kafamda tekrar tekrar oynatmak arasında gidip gelir, sonucu değiştirebilecek farklı bir şey yapıp yapamayacağımı veya söyleyip syleyemeyeceğimi analiz ederdim. Bu bizi kurtarabilirdi.

"O gece hakkında konuşmak ister misin?" Dr. Musa soruyor. "Daha çok vaktimiz var."

Tabii ki hayır.

Hayatımın en acı dolu gecelerinden birini neden bu yabancıyla açayım ki? Ağzım açık, reddetmek dilimin ucunda, ama bir görüntü araya giriyor ve bu adamın benim için hiçbir şey yapamayacağına dair mutlak kesinliğimi sarsıyor. Kasım, Dr. Cabbot'un ofisine giriyor, omzunun üzerinden annesine ve bana bakıyor. Gergin, korkmuş, kararsız ama kendinden emin çünkü Yasmen her zaman iyi olmamanın sorun olmadığını söylemişti.

*Sen de mi
baba?*

Ben de öyle.

Dr. için planladığım sert cevabı yutarak boğazımı temizliyorum.
Musa ve dizlerimi kavrayan ellerime bakıyorum.

"O gece hakkında konuşmak ister misin?" Dr. Musa tekrarlıyor, sesi sanki kaçabilecek ürkek bir hayvanmışım gibi kısık.

"Elbette," diye cevap veriyorum sonunda, pişman olmamayı umarak. "Ne bilmek istiyorsun?"

Dr. Musa saatine bakar ve gülümser. "Her şey için vaktimiz olabilir."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O ZAMAN

Grits'ten eve yavaşça dönüyorum, buraya ilk taşındığımızda Skyland'de bizi büyüleyen her şeyi zar zor hatırlıyorum. Zihnim hâlâ Güneş doğmadan başlayan ve battıktan çok sonra biten bir günün . Yedi haneli evlerin önündeki bakımlı çimler ve özenle budanmış çalılarla kaplı sokağımız First Court'a döndüm. Tüm hırslarımız için mükemmel bir ortam olmuştu. Skyland'in kalbinde, konumun bedelini ödemededen yaşayamazsınız ve bu bedel yüksektir. İşler planlandığı gibi gitseydi, bu bedeli ödemekte bir sorunumuz olmayacaktı, ancak işler boka sardı ve ipoteğimiz boynumda asılı bir albatros haline geldi. Zihinsel olarak faturalar ve vadesi geçmiş bildirimler denizinde boğulurken, garaj kapısına iliştilmiş beyaz kağıdı neredeyse özlüyorum.

"Bu da ne böyle?" Biraz fazla büyümüş çimlerimize ve perişan çalılarımıza bakarak mırıldandım. Sokağımızdaki evlerin çoğuna hizmet veren peyzajcının bugün gelmesi planlanmıştı. Arabadan indim ve notu kaptım.

Çek karşılıksız çıktı.

Çimen lekeli kağıda karalanmış, sade ve saldırgan. İçimde çamurlu bir utanç ve öfke izi dolaşüyor. Üniversiteden beri karşılıksız çek vermemiştım ve şimdi milyon dolarlık evlerin olduğu bir sokakta yaşıyorum, öyle mi?

Bakiyemizi kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Yeterince eminim, hesabımızdan fazla para çekilmiş. Byrd'ün yokluğunda yeniden ayaklarımızın üzerinde durmaya çalışırken para biriktirmek için Yasmen ve ben maaş kesintisi yaptık. Özellikle Henry'yi kaybettiğimizden beri Grits'e neredeyse hiç gitmediği için mantıklı geldi. Gelirimiz azaldığı için bir yerlerden kesinti yapmam gerekiyordu ve çalışanlarımızın maaşlarını azaltamazdım. Onların aileleri ve sorumlulukları var. Bunu onlardan daha iyi atlatabiliriz.

Ya da yapabileceğimizi düşündüm.

Deja ve Kassim'i Harrington'dan çıkarmak bir başka başarısızlık itirafı gibi gelebilir ama bunu yapmak zorunda kalabiliriz.

Kağıdı avucumun içinde buruşturuyorum, duygularım bu çalılar kadar karışık. Hayatım aşırı büyümüş ve bakımsız. Yarın uğraşmak zorunda kalacağım bir şey daha.

Hayalimizdeki eve giriyorum ve hemen arkamı dönüp gitmek istiyorum. Perdeler burada incitilerek asılır. Yerler cilalanmış. Havada ağır ve keskin bir şekilde duruyor. Bu evde bekleyen kederin işini yapmaktansa günde on dört saat Grits'te çalışmayı tercih ederim. Son birkaç ay bir çukur gibiydi. Elbette hepimizin zamana ihtiyacı var ama Yasmen'in şu anda bulunduğu yerde çok karanlık, soğuk ve ıssız bir şey var. Ona ulaşamıyorum. Onu tutup hayatımıza ya da hayatımızdan geriye kalanlara geri çekmek istiyorum. Benimle birlikte yeniden kurması için ona yalvarmak istiyorum. Bu restoranın itibarını benimle yeniden inşa etmesi için. Biz hep ortaklık. Onu tekrar yanımda istediğim için bencillik mi yapıyorum? Yoksa sadece yalnız mıyım? Hayal kırıklığına mı uğradım? Acı mı? Bunların hepsi mi?

Evet. Yukarıdakilerin hepsi ve hissettiğim için kendimden nefret ediyorum.

Sert bir nefes üflüyorum, omuzlarım günün ve geceden geriye kalanların etkisiyle çökmüş. Merdivenler Everest Dağı da olabilir. Kafamı çocukların odalarına sokuyorum. Her biri huzur içinde uyuyor. Onları nasıl parçalandığımızdan korumak zor çünkü eğer

Donmuş, sessiz suda, sıcak su kaynaklarında çırpınıyoruz, çılglık atıyoruz. Bunun biz olduğumuza inanamıyorum. Tekerlekler düşene kadar birbirimize destek olacağımızı söylemiştik. Son zamanlarda evliliğimiz bir patlamaya benziyor, ikimiz de direksiyona tutunuyoruz, lastikler gıcırıyor, kontrolden çıkıyor, her gün dehşet verici bir kazadan kıl payı kurtuluyoruz.

Yatak odamızı kontrol ettiğimde boştu. Çocuk odasında olduğunu biliyorum. Bebek için ihtiyaç duymadan önce ev ofisi olarak kullandığımız koridorun sonundaki odaya doğru birkaç adım attığımda ayakkabılarımın tabanları betonlaşıyor. Çocuk odası mobilyalarını ne yapacağımıza karar verene kadar saklamayı önermişim. Yeniden boyamamız, masayı ve yazıcıyı geri taşımamız gerekiyor. Bu odanın olmasını umduğumuz şeyin tüm izlerini silmeliyiz, ama Yasmen bunu teklif etsem bile çıldırır. Odanın kapısında durup onu izliyorum, sanki bedenini geride bırakmış ve başka bir yerdeymiş gibi sallanan koltukta olağanüstü bir şekilde hareketsiz. Deja'nın ilk ultrasonundan sonra aldığımız atlıkarınca lamba masanın üzerinde duruyor, yavaşça dönüyor, ışık saçıyor ve duvarlara gölgeler düşürüyor.

"Bebeğim." Yorgunluk, sevecenliği dudaklarımda çakıllı hale getiriyor.
"Geç oldu.

Yatağa gel."

Yatak odamızdaki soğuk şilteden başka bir yer seçtiği için onu suçlayamam. Büyük boy yatakta bedenlerimizin birbirine değmesi gerekmiyor, artık *değmiyor* ama sanki ikimiz ve yorganın altında yatan hayaletler için yeterince büyük değilmiş gibi geliyor.

Bana bakmak için başını çevirmiyor, bakışları duvarda sabit kalıyor. Henry'nin odası için seçtiğimiz koyu gri boyaya karşı neşeli bir bebek mavisi olan Yasmen'in el yazısını her gördüğümde kalbim göğsümde sıkışıyor.

Sizin için planlarımı biliyorum... size umut ve bir gelecek vermek için.

Deja ve Kassim'in her birinin duvarı için bir tekerleme vardı, ancak Yasmen bir tebrik kartında Yeremya 29:11 ayetini gördü ve Henry'ninki için kullanmak istedi.

"Onu hiç düşünüyor musun?" Yasmen hala bana bakmadan soruyor, sesi korkutucu derecede sabit.

Duvara yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, nasıl ifade edeceğimi bulamadığım kırık bir kalp için dayanıksız bir koruma.

"Tabii ki biliyorum."

"Onun hakkında hiç konuşmuyorsun." Suçlama, yumuşak sözlerini çelikleştiriyor. "Onun için hiç ağlamadın."

Bunu savunacak bir şeyim yok çünkü o haklı. Henry'yi kaybetmek ne kadar acı verse de, acısı içimi parçalasa da, hiç gözyaşı dökmedim. O kadar küçük bir tabutun olduğu cenazesinde bile onu içinde düşünmek beni ikiye böldü. Gözyaşı yoktu. Çatlak yok. İlk başta kendimi herkes için güçlü olduğuma ikna ettim ama sonra ağlayamayacağımı fark ettim. İçim ne kadar acısa da, bunu ifade edemem beni bir robot gibi hissettiriyordu. Bir canavar gibi.

Ve Yasmen sonunda başını çevirip gözlerimle buluştuğunda bana böyle bakıyor. Sanki ben onun insani acısıyla empati kuramayacak bir androidmişim gibi.

Parmaklarını geceliğinin ipeksi kumaşında dolaştırıyor. Gecelik değil. *Gecelik*. Uzun zamandır görmediğim bir şey. Hayır, hiç görmedim. *Hiç* görmediğim bir gecelik. Yeni mi bu? Yeni bir şey mi *aldı*? Seksi, yeni bir şey mi? Onun için mi? Benim için mi? Bizim için mi? Cimri ve cömert kıvrımlarını zar zor örten ipek, kalçalarının kabarıklığına yapışıyor ve göğüslerini geriyor. Ayağa kalkıyor, salıncağı terk ediyor ve odayı geçerek önümde duruyor. Kendimi duvarda kalmaya zorluyorum, içgüdülerimin gerektirdiği şekilde üzerine atlamıyorum. Atlıkarınca lambası vücuduna yumuşak, parlak bir ışık yayıyor ve küçük altındaki omuzlarının hafif eğimine dokunuyor,

Göğüslerinin dolgun yuvarlaklığını ve ipeğin altından çıkan meme uçlarını okşuyordu.

Onu becermek istiyorum.

Çabuk ol. Tam buraya. O kadar sert ve derinden ki duvarı göçerteceğiz. Çabucak boşalırdım çünkü çok uzun zaman olmuştu. Sonra yatağa doğru tökezler ve tekrar yapardık. Yavaş yavaş. Birbirimizin tadını çıkarırdık çünkü onun zevkinin tadını ve sesini neredeyse unutmuştum. Bana hatırlatması bütün gece sürerdi. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor. Gece karanlığındaki gözlerinde vaat altın tozu gibi parıldıyor. O kadar yaklaşıyor ki banyosuna kattığı ve saçlarına sürdüğü kokulu yağın kokusunu alıyorum. Kollarımı aşağı doğru itiyor ve bana karşı aynı hizada duruyor, vücut vücuda. Göğüslerini göğsüme bastırıyor. Ayak parmaklarının ucunda yükseliyor, bakışlarımı tutuyor ve ağzını benimkini yakalamak için açıyor. Önce üst dudağını, sonra da alt dudağını dudaklarının arasına alıyor. Kasıtlı olarak dilini içeri sokuyor ve benden bir inilti koparıyor. Bu bizim ritüelimiz, bu öpücük. Nazik bir emme. Yavaş, yalayıcı bir açlık. Onu öpmeyi seviyorum. Hep sevmişimdir. Seksin başlangıcı olarak değil. Onunla değil. Sadece tadına bakmak, dudaklarına dokunmak, onu her seferinde bir vuruş ve bir nefesle sevmek.

"Becer beni Si," diye nefes nefese ağzıma atlıyor, kelimeler nane ve cesaretle süslenmiş.

Son hamileliğinden beri vücudu daha dolgun. Göğüsleri daha yuvarlak, daha ağır.

Ellerimde ağırlığını test ediyorum ve meme uçlarını saygıyla okşuyorum.

"Tanrım, bebeğim. Evet."

Söyleyebildiğim tek kelime bunlar çünkü tek istediğim buydu ve kendimi bunu istemeye zorlayamadım. O bu kadar üzgünken olmaz. Dünya yanarken ve her gemi batarken değil. Seksin en önemli şey olamayacağını biliyordum. Onun , kendini daha iyi hissetmesi her şeyden önemliydi. Ama yanılmışım çünkü bu çok acil bir his. Dişlerinin dudağıma sürtünmesi çok önemli. Dilinin içimde gezinmesi

ağız-gerekli. Her nefes ölmeden önceki bir soluk gibi geliyor ve kalbim hızla çarpıyor, göğsümü okşayan ellerinin, fermuarımda emin ve sabit duran parmaklarının çaresizliğine yetişmek için hızlanıyor. İpeksi geceliğini kalçasından yukarı sürüklüyorum, belime dolanmış sıkı çıplak bacaklarını hayal ediyorum. Tereddüt ediyorum, ona dokunmak istediğim yeri biliyorum ama yine de onun bunu istediğinden emin değilim. Çok uzun zaman oldu ve ilk kez seksle ilgileniyor.

"Evet," diye nefes alıyor, çeneme öpücükler saçıyor, boynumu emiyor. "Oraya dokun bana."

Parmaklarımı onun üzerinde gezdiriyorum ve sonra içine giriyorum. Duruyorum. Bunu istediğinde nasıl hissettiğini biliyorum. Beni istediğinde ıslak, kaygan ve kaygan. Ve aniden, sıcaklık akıp gidiyor. Yeni geceliği. Bacaklarının arası yeni ağdalanmış ve pürüzsüz. Gece yarısı nefesinin nane kokusu bile. Her şey hesaplanmış gibi. Kasıtlı, çaresiz değil. Yanlış, çiğ değil.

Loş ışıktaki yüzümü incelemek için biraz geri çekiliyor, kaşları çatılıyor. "Hadi ama."

"Neden?" Bildiğim halde talep ediyorum. Cevabından korkuyorum, bu konuşmayı yapmaktan kaçındım ama yapmak zorunda kalacağımızı biliyordum. Bir kavga daha.

"Neden?" Gülüyor ama nefessiz ve gergin. Yere bakıyor, alt dudağını dişlerinin arasında yakalıyor. "Başka bir bebek istiyorum."

"Hayır." Kelimeyi ağızımdan kaçırınca ikimiz de irkildik. Kocaman gözleri benimkilerle buluştu. "Artık bebek yok."

Artık kayıp yok. Artık ölüm yok. Artık risk yok. Daha fazla keder yok.

"Yasmen, doktor dedi ki-"

"Ne?" Aramıza bir iki santim daha giriyor, kaşları çatılıyor, küçümsemeye dönüşüyor. "Bunun bir risk olduğunu mu? Belki de-"

"Ölmek mi?" Ruhumdan fırlayıp Henry'nin çocuk odasının duvarlarına çarpıyor. "Evet, bu aileye bunu mu yaşatmak istiyorsun? Bir ölüm daha mı?"

Bunu görmezden geliyor, tekrar içime giriyor. Ağzının ayarında, sikimi tutmak için aramıza uzanan elinin eminliğinde, arzumun, onu her zaman istediğim şekilde, diğer her şeyi geçersiz kılacağına, itirazlarımı yok edeceğine dair bir güven var. Yumuşak dişiliğinin, bana karşı mükemmel ağırlığının yeterli olacağı bir zaman vardı, ama aramıza uzandığında ne bulacağını biliyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, pürüzsüz, güzel yüzü şaşkınlıkla kaplı. "Bunu istiyorsun."

Bunca zamandır sert değildim. Uzun zamandır sertleşmemiştim. Aç öpücükler, aranan diller ve düzensiz nefesler, hepsi gerçek. Hepsi yakınlık için, samimiyet için, hastaneden kolları boş döndüğü günden beri kuramadığımız temas için bir çılgıktı. İstemek istedim ama bedenim cevap vermedi. Bizde *bu* hep vardı, en ufak bir dokunuşta tutuşan ateş. Bir bakışta. Onu bile kaybettik.

Biz bir felaketiz. O, asla sahip olamayacağımız bir bebek için beni baştan çıkarmayı planlıyor. Ben, eskiden aramızda kıvılcım saçan ateşe uzanıyorum ve sadece küllerini buluyorum. Artık aramızda ne varsa kuru ve sarkık.

"Neden bir tane daha istiyorsun?" diye sorar, sesi yükselir. "Henry'yi bile istemedin."

"Bu bir yalan." Haksızlığa ve onun iyi hedeflenmiş okuna karşı öfkem alevleniyor. "Ne oluyor, Yas?"

"Ne düşünmem gerekiyor? Sen orada bile değildin."

"Bu hiç adil değil. Sen-" Sözümü kesip derin bir nefes aldım. "Bana o kongreye gitmemi sen söyledin ve bunu biliyorsun. Vaktin gelmemiştii. Bilemezdik-"

"Neredeyse yalnız öleceğimi mi? Onu yerde kaybedeceğimi mi?" Histeri, sesini kederin tonlarına boyuyor. "Ben-"

Onu yakınıma çekiyorum, gerektiğinde yanında olamadığım gibi ona sarılıyorum. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olmadığım için benden nefret mi ediyor? Benim kendimden nefret ettiğim kadar değil.

Kollarımda sarsılıyor, sanki onu rahatlatmıyormuşum da kısıtlıyormuşum gibi çırpınıyor.

"Bırak beni. Bana dokunmanı istemiyorum."

Kollarım aniden düşüyor. "Bu çok hızlı oldu. Bir dakika önce seni sikkem için bana yalvarıyordun."

"Bir bebek istiyorum, Si." Sesleri yükselirken bile gözyaşları sözlerini sulandırıyor. "Bana bir bebek daha ver ve biz-"

"Peki ben neyim? Damızlık atın mı yoksa kocan mı?"

"Mantıksız davranıyorsun. Dövüşmek istiyorsun. Ben sadece-"

"Sikişmek için, anladım. Yani ne istersem isteyeyim bir bebeğin olabilir. Risk ne olursa olsun. Doktorun söylediklerine rağmen."

"Doktorla tekrar konuştum ve o-"

"Bensiz mi? Benimle konuşmadan başka bir bebek sahibi olmak için doktora mı danıştın?"

Elinden tutup onu çocuk odasından, koridordan, merdivenlerden, oturma odasından ve mutfaktan garaja çekiyorum. Çocuklarımızın meraklı kulaklarından uzakta, burası bizim boks ringimiz oldu. Buz gibi sessizliğimiz bozulduğunda, ılgılık ılgılığa bağırmaya geldiğimiz yer. Yasmen'in Acura MDX'i garajımızda Range Rover'ımın yanında güzelce duruyor, elit posta kodumuzda ve hayallerimizin malzemesi olmalı. Ancak bunun yerine, farları yetersizliklerimize bakan ve bunun yeterli olacağını düşünmekle ne kadar saf olduğumuzu kaşlarını çatarak gösteren metal canavarlarla dolu bir derin dondurucu.

"Başka bir bebeğimiz olmayacak, Yas."

Sesim sert ve inatçı çıkıyor. Bir şey daha kaybedemem. Bir kişiyi daha. *Onu* kaybedemem. Buna dayanamam.

"Böyle bir şey olmayacak," diye çıktım. "Ve bu ailenin yaşadığı onca şeyden sonra bunu düşündüğüne bile inanamıyorum."

"Büyük bir aile istediğimizi söylemiştik. Artık bunu istemiyor musunuz?"

"İstediğin kadar büyük bir aileye sahip olabiliriz." Elini tutuyorum. "Evlatlık verebiliriz, evlat edinebiliriz-"

"Hayır." Sarsılarak uzaklaşıyor, kendini benden uzaklaştırıyor, arabasının diğer tarafına doğru yürüyor, tavanın üzerinden bana bakıyor, elbisesinin içinde uyumsuz, yaprak üfleyici, su hortumu ve çim biçme makinesiyle çevrili. "İstiyorum... İhtiyacım var..."

Başını sallıyor, yüzünde sinirli bir ifade var. Ne istediğini biliyorum. Tekrar yapmak. Tekmeleyen, içinde hareket eden bir bebeği hissetmek için bir şans. O bebeğin vücudundan canlı çıktığını görmek. Henry'nin geldiği şekilde değil. Hala öyle. Ruhu çoktan kaçtı.

"Başka bir bebek sahibi olmak çözmez, Yas."

" var?" Kahkahası soğuk havayı ısırtıyor. "Benim neyim var demek istiyorsun."

"Senin bir sorunun olduğunu söylemedim ama sürekli o çocuk odasında saklanmanın bir faydası yok. Başka bir bebek sahibi olmak için acele etmenin de faydası olmaz."

"Saklanıyor muyum? Kim artık bu evde nasıl bile bilmediği için Grits'te yaşıyor? Ve bu sadece Henry değil. Byrd öldüğünden beri hiç yavaşlamadın. Sürekli hareket halindeydin. Yas tutmak için zaman bile ayırmadın. Onun için de ağlamadın."

"Kes şunu."

"Bunu duyman gerek. Belki de sıkışıp kaldım, Si. Belki çoğu gün evden zar zor çıkabiliyorum ve belki de deliriyorum."

"Delirdiğini hiç söylemedim."

"Öyle gibi geliyor ama en azından her şeyi hissetmeme izin veriyorum. Her bir parçasını. Bunu hak ediyorlar, de. Yas tutmaktan, incitmekten, üzmetten korkmuyorum."

yas tut."

"Acıtmadığımı mı düşünüyorsun?" Öfke, inançsızlık, kızgınlık kelimelerimi ortadan ikiye böldü. "Her gün karanlıkta, zar zor işlevimi yerine getirmeye çalışmadığım için mi? Canım yanmıyor mu?"

"Kapa çeneni!" Gözlerindeki acı içime işliyor, etrafımızda yankılanıyor, garajın raflarla kaplı duvarları tarafından emiliyor.

"İkimizin de yıkılmasını göze alamayız," diye devam ediyorum, kendi savunmalarından güç alarak. "Başımızı sokacak bir çatıya kim bakıyor sanıyorsun?"

Elimi aramızdaki arabanın kaputuna vuruyorum.

"Ben! İş yerimizin kapılarını açık tutmak mı? Ben mi!"

"Her şey kontrolün altında, Si! Bana neden ihtiyacın var?"

"İhtiyacım yok."

Kelimeler, yaratacakları etkiyi düşünmeye vakit bulamadan ağzımdan dökülüveriyor. Gidecek hiçbir yeri olmayan bu dört duvara sıkışmış soğukta nasıl inceklerini.

"Doğru," diyor, kahkahası mizahtan yoksun. "Çünkü tüm dünyayı iyi yağlanmış bir makine gibi çalıştırıyorsun."

"İyi yağlanmış bir makine mi?" Kapıdaki ilanı cebimden çıkarıp avucumun içinde ona doğru tutuyorum. "Lanet olası çimlerimizi biçirmeye bile gücümüz yetmiyor, Yas. Restoran kan kaybediyor ve elimizdeki vasat aşçı da istifasını verdi. Günde on beş saat çalışıyorum."

Yüzümden ellerimde ezilmiş kağıda doğru kayan gözlerde bir şok var.

"Neden tüm bunları benden sakladın?" diye soruyor, sesi boş. "Çünkü ben çok çılgınım, çok kırılanım, kırılırım diye mi?"

"Bunu senden sakladım mı? Aylar, aylar oldu bebeğim, herhangi bir şeye ilgi göstermeyeli," diye başımızın üstünü işaret ediyorum. "Şu lanet kreş dışında. Çocuklarla zar zor ilgileniyorsun."

"Ben çocuklarıma bakarım!" Kelimeler yüksek sesle ve tiz bir şekilde cınlıyor. "Çoğu sabah yataktan kalkmanın bile ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz ama ben yapıyorum. Her şey acıtıyor ama yapmaya devam ediyorum."

Kederinin sesi beni susturuyor, acısının ne kadar derin olduğunu görüyorum. Ne kadar kuşatıcı olduğunu. Hâlâ öyle.

"Seninle de denedim ama hiç burada değilsin. Dünyayı kurtarmaya gidiyorsun, bu yüzden hepimiz minnettar olacağız. Bil bakalım ne oldu Si?" Bir ipek ve öfke gösterisiyle garaj kapısına doğru fırladı. "Minnettar değilim. Yorgunum."

"Benden mi?" Ben de ona karşılık veriyorum. "Benden bıktın mı?"

Bir omzunun pürüzsüz kahverengi kıvrımına bakıyor ve kelimelerle cevap vermiyor, ama gözlerindeki kızgınlık, öfke gerçeği itiraf ediyor. Cevap vermeden garaj kapısından geçip eve giriyor.

Ve bu çok fazla. Onun kayıtsızlığı, onun acımasızlığı. Bedenim işbirliği yapmayı reddediyor, yapması gerekeni yapmayı reddediyor. İnsanlar öldüğünde ağlamıyor. Kendi nefesim gibi sevdiğim neredeyse çıplak karım bana dokunduğunda, beni öptüğünde dikleşmiyor. Öfke kanıma karışıyor. Kalbimden ellerime ve ayaklarıma kadar sıcak ve hızlı bir şekilde akıyor. Garaj duvarı boyunca sıralanmış dolaplara doğru yürüyorum ve bir kapağı sarsarak açıyorum, aradığım şeyi bulana kadar içindekileri tarıyorum. Bir boya fırçası ve Deja'nın odasının yeniden dekore edilmesinden arta kalan bir kutu pembe boya. Yarıları dolu bir kutunun ağırlığını hissederek sapından tutuyorum ve garaj kapısından geçip mutfığa giriyorum. Öfke ve adrenalini yorgun bacaklarımı basamakları ikiye ikiye çıkmaya ve koridordan çocuk odasına doğru itiyor. Tabii ki yine oradaydı, sallanan koltuğa kıvrılmıştı ve battaniyesini az giyimli vücudunun üzerine örtmüştü. Sözsüzce,

Ayetin yazılı olduğu duvara doğru yürüyorum ve fırçamın hızlı bir darbesiyle kelimeleri kesiyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Yasmen koşarak yanıma geliyor ve başımın üzerinde fırçaya uzanıyor. Fırçayı hızla duvara Henry için tuttuğumuz ve onunla birlikte ölen dileklerin üzerinden geçiriyorum.

Yasmen ağlıyor, bana doğru atılıyor, göğsüme vuruyor, sırtımı tokatlıyor. "Senden nefret ediyorum. Sana inanamıyorum..."

Etrafını sarıyorum, onu çembere alıyorum, kollarını iki yanına sıkıştırıyorum, onu ıslak duvara bastırıyorum, pembe boyanın geceliğini, takım elbisemi lekelemesine aldırmadan.

"Artık bunu istemiyorum" diyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Bunu yapamayız. Boşanmak istiyorum... Boşanmaya ihtiyacım var."

Ondan duymayı hiç beklemediğim bu söz karşısında kıpırdamadan duruyorum, damarlarımdaki kan donuyor.

Tekerlekler düşene kadar.

"Bunu kastetmiyorsun." Boğazımdaki sıcak yumruya karşı yutkunuyorum. Gözyaşları sonunda gelebilir.

"Tek bildiğim her zaman çok üzgün olduğum. Her zaman acıyor." Omuzları hıçkırıklarla titriyor, yüzü duygularının şiddetiyle çarpılıyor. "Acaba sensiz olsaydım, seninle olduğumdan daha mı az üzülürdüm?"

"Seni incitiyor muyum?"

"Evet," diye fısıldıyor, yanaklarından süzülen yaşlara karşı gözlerini kapatıyor.

"Artık beni sevmiyor musun?"

"Onu bulamıyorum. Bizi bulamıyorum. Tüm bu acının altında gömülü."

"Gömülü değil. Onu aramak zorunda değilim. Boşanmak istemiyorum. Seni seviyorum Yas, sen de beni seviyorsun. Zor bir dönemden geçiyoruz ama

tekerlekler düşene kadar."

"Bize bak," diyor, vücudunu ıslak duvara bastırduğım yere bakarak. "Bu gece bizi duydun mu? Çocuklarımızın görmesini istediğimiz şey bu mu? Senden nefret ettiğimi söyledim ama etmiyorum. Henüz değil ama böyle devam edersek edeceğim Si. Ve sen de benden nefret edeceksin."

"Senden asla nefret edemem." Parmak eklemimi nemli yanağına sürüyorum. "Seni ölene kadar seveceğim. Ölüm bizi ayırana kadar demiştik."

"Ölüm bizi parçalara ayırıyor." Gülüşü acı ve kısa. "Bu işi bitirenin bizim ölümümüz olacağını sanmıştık. Meğer onlarınmış."

"Yemin ettik."

"Bunlar kelimeler, duvarlar değil. Savunmazlar. Zorlamazlar. Bizi hayattan korumazlar. Acıdan. İşlerin nasıl değiştiğinden. Ve sırf birlikte olacağımızı söylediğimiz için bu durumda kalmak istemiyorum. Acı çekmeyi bırakmalıyım ve seninle olmak mı? Şimdi acıtıyor."

Kelimeler gerçeğin keskinliğiyle içime saplanıyor. Sesinde buna inandığını duyuyorum. Onu inciten onca şey arasında, benimle birlikte olmak en çok acıtan şey. Kollarıma yapışıp gitmeye çalışıyor, ben de içgüdüsel olarak kollarımı sıkıp onu kendime bağlıyor, duvara sabitliyorum.

"Bırak beni," diye fısıldıyor, gözyaşları sesinde kalınlaşıyor ve yanaklarında parlıyor. Sadece şu anı kastetmiyor. Temelli demek istiyor ve her ne kadar her şeyde güçlü olsam da - Byrd'ü kaybetmek, Henry'yi kaybetmek, işimizi sürdürme mücadelesi - Yasmen'in gitmesine izin verecek kadar güçlü olduğumu bilmiyorum.

Bakışlarımız kilitleniyor ve gözlerindeki hüznü altını yutuyor. Koyu renk gözlerindeki ışıltının, en karanlık gecede bile parlayabileceği anlamına geldiğini düşünürdüm. Şimdi gözlerime diktığı gözlerinde hiç ışık yok. Alt kısmı

Dudakları titriyor ve daha fazla gözyaşıyla savaşarak ısıriyor. Kollarım onu tutmanın, hapsetmenin verdiği gerginlikle ağrıyor.

Yavaşça gevşiyorum, geri çekiliyorum, ona hareket alanı bırakıyorum. Kollarımın çemberinden hemen ayrılıp kapıya yöneliyor. Duvara bakıyor, ben de bakıyorum - koyu gri boyanın içinden geçen ve ayeti gizleyen iğrenç iyimserliğin sıcak pembe çizgilerine. Utanç karnımda düğümleniyor. Elbette hayatımıza devam etmemiz gerekiyor ve bunun bir parçası da bu odayı yeniden düzenlemek olacak ama bunu bir öfke patlamasıyla yaptığım için onu silmiş gibi hissediyorum. Boya duvardan aşağıya topak topak akıyor, yüzey boyunca kontrolsüzce sızıyor ve halıyı lekeliyor. Bu bir ağlama duvarı. Bu düz, cansız şey bile ağlayabiliyor ama ben ağlayamıyorum.

"Ciddiydim Si," diyor yumuşak bir sesle ama öyle bir kararlılıkla ki kelimeler kalbimin en dibine batıyor, bir çapaya zincirleniyor. "Boşanmak istiyorum."

Oda bir mezar kadar hareketsiz ve havasız ve nefes alamıyorum. Benden yapmamı, vazgeçmemi istediği şeyin imkânsız gerçekliği kaya gücüyle üzerime çöküyor. Salıncağa doğru sendeliyorum, minderlerine gömölüyorum, hiç tanışmadığım oğlum için acı çekiyorum. Onu bir kez kucağıma almıştım, küçük bedeni son sıcaklığına, yaşam kalıntısına tutunuyordu. Boğazıma düğümlenen vahşı çığlığa karşı dişlerimi sıkıyorum ve tüm çabalarım a rağmen -her şeyi bir arada tuttuğum tüm yollara rağmen- dikiş yerlerinden ayrıldığımı hissediyorum. Hayatımın dokusu, önemli olan her parçası yırtılıyor. Salıncağı harekete geçiriyorum, ileri geri hareketlerde bir sihir olmasını umuyorum, ama bunu yatıştıracak bir şey yok. Sahte bir rahatlık bile bulamıyorum, bu yüzden duruyorum ama kendimi bu noktadan hareket . Burada oturuyorum, birçok gece eve geldiğimde Yasmen'i tam olarak böyle bulduğum yerde. Hareketsiz ve ölü dileklerden oluşan bir duvara bakarken.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YASMEN

Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor," diyor Dr. Abrams, zeki gözleri dizüstü bilgisayarımın ekranından bana bakarken.

Genelde onun ofisinde buluşuruz ama bu hafta şehir dışında. Teleterapi için Tanrı'ya şükürler olsun. Seansımızın bitmesine sadece birkaç dakika kaldı ve birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra genellikle yaşadığım o huzur duygusu evimdeki ofisimin aydınlığına nüfuz ediyor.

"Sanırım öyle, evet." Gülümsüyorum ve masamdaki bir yığın ataşla aylak aylak oynuyorum. "Skyland Derneği ile tekrar çalışmaya başladığımı söylemeyi unuttum. İki etkinliğimiz oldu ve iyi geçti."

"Bu çok iyi, Yasmen." Arkasına yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor ve gülümsüyor. "Kendinle gurur duymalısın. Uzun bir yol kat ettin."

Dr. Abrams ile çalışmaya ilk başladığımda, heyecanla uyanmayı ya da en az bir kez ağlamadan günü geçirmeyi hayal bile edemiyordum. Bu tür bir depresyon üzüntüden daha keskindir. Sefaletten daha keskin. Mavinin en siyah darbeleriyle derinleşen gece yarısının aşılmaz karanlığıdır - ruhunuzda asla solmayacak gibi görünen bir çürük. Ta ki bir gün... sonunda geçene kadar. Ekrandaki kadının yardımıyla.

Dr. Abrams'ın her zaman dikkat çeken ipek fönli saçları, modaya uygun bluzları ve kalem etekleri, dikkatli ve bilge bakışları ile

hayatımı değiştirdi. Ona sonsuz güveniyorum ve o da bana kendime güvenmeyi öğretti.

"Çocuklarla işler nasıl?" diye soruyor. "Deja nasıl?"

İçimi çekiyorum, gözlerimi deviriyorum ama küçük bir gülümsemeye izin veriyorum. "Sınırlarımı test ediyor ve sinirlerimi çalıştırıyor."

Dr. Abrams, "Yaptıkları şey bu," diye kıkırdıyor.

"Yaşadığı tüm değişimlere karşı duyarlı olmaya çalışıyorum ama bazen beni çok kızdırıyor ve ona çıkıyorum."

"Sen bir robot değilsin. İnsansın. Bunu görmesine izin verin ve gerektiğinde özür dileyin. Hayatına devam et, ama senin hata yapmanın onun istediğı her şeyi yapmasına izin vereceğın anlamına gelmediğini bilmesini sağla. Siz onun annesisiniz, bir aziz değil. Tek yapabileceğın onu sevmek ve yanlış yaptığın şeyleri düzeltmeye çalışmak."

"Biliyorum ama bazen zor oluyor. Bana karşı meydan okuyor, kaba davranıyor ve...ugh. Sanırım pek çok ebeveyn ergenlik çağındaki gençlerin davranışlarıyla uğraşıyor ama bu daha fazlası gibi geliyor."

Dr. Abrams, "Muhtemelen daha fazlasıdır" diyor. "Aileniz çok şey yaşadı ve bu olay onun hayatının çok biçimlendirici bir dönemine denk geldi."

"Yani ne kadar süre için hapisten kurtulma kartı var?" Şaka yapıyorum. "Çünkü sabrımın sonuna geliyorum."

"Sadece iletişim kanallarını açık tutun. Serbest geçiş hakkı yok ama anlayış görmeli. Hala ona ebeveynlik yapmak zorundasınız. Hâlâ konuştuğumuz sınırları koymak zorundasın ve bu sınırları aştığında da sonuçlarına katlanmak zorundasın." Duraklıyor, başını öne eğiyor. "Peki eski kocanızla ilişkisi nasıl?"

Josiah'dan bahsedilince kirpiklerimi indirip masayı inceliyorum. "Um... benimkinden daha iyi. Josiah biriyle çıkmaya başladığında gözünü bile kırpmadı."

"Josiah çıkıyor mu?" Başımı kaldırdığımda Dr. Abram'ın bakışlarının yüzümde daha da keskinleştiğini görüyorum. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Bana uyar," diyorum omuz silkerek, parmaklarımın arasında sıkıca tuttuğum kalem umursamazlığımı yalanlıyor.

Dudakları aralanıyor, onu sandığım kadar iyi tanıyıp tanımadığımı sorgulamaya hazırlanıyor ama kaşlarını çatarak masasındaki saate bakıyor. "Başka bir randevum var, ama bir dahaki sefere Josiah ile girdiğiniz bu yeni aşama hakkında daha fazla şey duymak isterim."

"Elbette," diyorum hemen, rahatlamış bir şekilde gülümseyerek. "Bir dahaki sefere."

Bana bilmiş bir bakış atıyor, dudakları hafif bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kendine iyi bak, Yasmen."

İşimiz bitti ve ben koltuğuma yığıldım. Dr. Abrams'ın gerçeğe ulaşana kadar tüm koruyucu katmanlarımı kazma gibi bir yöntemi var. Ve konu Josiah ile çıkmanın beni nasıl etkilediğine gelince, şu anda gerçeği incelemek istediğimden emin değilim.

Ayağa kalkıp geriniyorum, masamın altından sulama kabını alıp pencerenin önündeki keman yapraklı incir ağacına doğru yürüyorum. Ofisin etrafına göz gezdiriyorum, asılı bitkilere ve masamın kenarlarına tünemiş olanlara dikkat ediyorum. Artık evin her yerinde bitkilerimiz var. Dr. Abrams en kötü zamanlarımda beni motive edecek bir aktivite olarak onları yetiştirmemi önermişti. İlgiilenmem gereken çocuklarım vardı, sonra da bitkilerim. Cep telefonum çaldığında mumsu yeşil bir yaprağı ovuyordum. Masaya doğru yürüyüp telefonu aldım ve kimin aradığını görmek için ekrana baktım.

"Hey, Seem," diyorum. "Ne yap-"

"Anne, onu evde unuttum," diyor aceleyle, kelimelerine panik karışıyor. "Getirebilir misin? Bende olduğunu sanıyordum ama ben-"

"Kassism, yavaşla." Telefonu kulağımla omzum arasında tutuyorum ve sulama kabını masanın üzerine koyuyorum. "Her şeyden önce, neden

sınıfta değil de beni mi arıyorsun?"

"Arada kaldık. Fen ödevim için yaptığım robot," diyor, sanki okula yeni koşmuş gibi nefes alarak. "Kumandayı babamın evinde unuttum. Getirebilir misin?"

"Ne zaman ihtiyacınız var?"

"Şimdi. Hemen şimdi anne."

"Babanı denedin mi?"

"Üç kere. Doğrudan sesli mesaja düşüyor."

"Grits pazartesi günleri kapalı ve ayakta basketbol maçı var. Telefonu muhtemelen dolabındadır."

"Evinin anahtarı sende var, değil mi? Gidip onu alıp bana getiremez misin?"

Anahtarım var ve elbette Byrd orada yaşarken eve girmiştım ama o yokken içeri girerek Josiah'nın alanına saygısızlık etmek istemiyorum.

"Babana cevap vermesi için bir dakika verelim. Telefonu her zaman yanındadır, yakında-"

"Anne, lütfen. Sınıfta sunmadan önce öğle yemeğinde test etmek istiyorum."

Tanrım.

"Tamam, Seem. Babanı bir kez daha deneyeceğim-" "Ama-"

"Eğer cevap vermezse, gidip kumandayı alacağım. Kumanda nerede?"

"Evet!" Yumruklarını sıktığını görebiliyorum. "Bunu kaçıramazsın. Odamdaki masanın üzerinde."

". Yola çıktığımda sana mesaj atarım. Şimdi sınıfına git."

Bağlantıyı kestiğimizde, hemen Josiah'ı aradım. Elbette, birkaç kez çaldıktan sonra telesekretere düşüyor ve derin sesi hatta gürliyor. Mesajında bile sanki üç saniyelik bir dikkati varmış gibi konuşuyor. Kısa. Cehennem kadar seksi olsa da, kaba olmanın sınırında.

Buna bir son verilmeli.

"Selam." Sanki bedensiz sesli mesaj versiyonu yerine tam karşısında duruyormuşum gibi yanaklarım ısınıyor. "Benim. Kassim robot kumandasını ya da her neyse onu sizin evde unutmuş. Ona ihtiyacı var."

Gülüyorum ve dudağımı ısıırıyorum. "Sanırsın Tony Stark ve o kumanda dünyayı kurtarmanın anahtarı ya da öyle bir şey, panikliyor, o yüzden benim almamı istiyor. Sen yokken evine girmek istemiyorum."

Saati kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımın sağ üst köşesine bakıyorum.

"Ama öğle yemeğinde test etmek istiyor, bu yüzden Harrington'a zamanında varmak istiyorsam şimdi gitmem gerekiyor. Bunu alırsan beni ara. Aksi takdirde, onun için almaya gidiyorum."

Elimi hızlıca saçlarımda gezdirdim. Çocukları okula götürdüğüm için çoktan dışarı çıkmıştım elbette ama güneş gözlüklü ve şapkalı günlerden biriydi.

"Onu görmeyeceksin," diye mırıldanıyorum, biraz rimel ve renkli dudak parlaticısı sürerken bile.

Çantamı ve anahtarlarımı alıp hızla garaja doğru yürüyorum.

"Ve öyle olsaydın bile," diye hatırlatıyorum kendime dikiz aynasından araba yoluna geri dönerken. "Bu öyle bir şey değil. Bunu kontrol altına almalısın."

Josiah'nın hayatına devam ettiğini ve benim de aynısını yapma zamanımın geldiğini anlamak için daha ne görmem gerekiyor?

Soluk gri panjurlu, koyu mavi, sağlam zanaatkâr evinin garaj yoluna giriyorum. Bizim evin yüzölçümüne yakın bile değildi ama

Her çocuk için bir yatak odası ve Josiah'ın Grits'te olmadığı zamanlarda ofis olarak kullandığı bodrum katında bir bonus oda barındırıyor. Garajı yok, sadece arabası için kapalı bir alan var. Rover ön tarafa park edilmemiş, bu da evde olmadığını doğruluyor. Kapı zilini çalmak yerine anahtarımı kullanarak içeri giriyorum. Otomatik olarak duvardaki sistemi Byrd'ün doğum günü şifresiyle devre dışı bırakmak için dönüyorum ama bip sesi çıkmıyor.

"dikkatsizleşiyor musun, Si?" Değişiklikleri not etmek için fuayeye . Josiah anlaşılır bir şekilde mekânı yeniden dekore etmiş.

Şık çizgileri ve dokulu yüzeyleriyle oturma odasının önünden geçerken "Tam Restoration Hardware'lık," diyorum. Odanın ortasındaki masanın üzerinde bir şişe şarap ve iki bardak duruyor. Diğer bardağın kimin için olduğunu tahmin edebilirsiniz.

"Hayal gücüm boşlukları doldurmaya başlamadan önce buradan çıkmama izin verin."

Deja ve Kasım'ın yatak odaları koridorun sonunda tam karşı karşıya, ben de o yöne doğru yürüyorum. Kassim'in odasına girer girmez masasının üzerindeki kumandayı fark ettim.

Onu alıp gitmek için dönüyorum ama köşeye sıkışmış, Kasım'ın "eski" diyerek dokunmayı reddettiği bozulmamış Rubik Küpü ile kutusunda hâlâ açılmamış Kara Panter biblosunun arasına sıkışmış fotoğrafı görünce duruyorum. Bu çektiğimiz son aile portresi. Dışarıdayız ve Kasım çok genç görünüyor, gülümsemesi şimdiki gibi geniş ve umursamaz, ama dişleri eksik. Deja hala ilkokuldaydı ve sadece bu fotoğrafa bakarak onun masumiyetini tam olarak kavrayabiliyorum - duygusal bir saflık, acı, kayıp ve kederin dokunmadığı bir şey. Deja artık dünyaya daha az yanılsamayla bakıyor. Fotoğraftaki, Disney *Descendants* tişörtünün omuzlarını fırçalayan atkuyruklu genç kızın korunmasız bir hali var.

O fotoğrafa uzanıp çocuklarıma sıkıca sarılmak, onları hiçbirimizin geleceğini göremediği fırtınadan korumak istiyorum.

Gözlerim neredeyse isteksizce Josiah'ya kayıyor. Arkamda duruyor ve başım rahat bir yakınlıkla omzuna yaslanıyor. Parmaklarımız karnımda birleşiyor ve aramızda gizli bir memnuniyet var. Henry'ye hamile olduğumu henüz çocuklara bile söylememiştik ve bu donmuş anda, gezegende bunu bilen tek iki kişi bizdik. Bu sırrı kendimiz için olabildiğince uzun süre saklamak ve beslemek istedik. Tüm dünyam dörde altı ebadındaki bu fotoğrafa sığıyordu, mutluluğumun sınırları bu çerçevenin içindeydi.

Anımsamak, yeniden düşünmek, *hatırlamak*... Zamanım yok ve bu şekilde geriye dönüp bakacak kadar ilerlemedim. Bu gün, yıllar önce olmasına rağmen, hala çok yakın hissettiriyor. Gözlerimi kapatırsam, sonbaharın keskin havasını hissedeceğim, renk renk yaprakları göreceğim, arkamda duran adamın kokusunu alacağım ve geleceğimi tadacağım. Yanaklarımdan süzüldüğünü bile fark etmediğim gözyaşlarımı sabırsızca siliyorum ve Vashti'nin kapıda dikildiğini görünce kısa kesiyorum. İkimiz de hayalet görmüş gibi sızıyoruz.

"Aman Tanrım," diye gülüyor ve elini göğsüne bastırıyor. "Birini duyduğumu sandım. Ödümü kopardın."

"Özür dilerim. I..." Giydiklerini gördüğümde kelimeler dilimde kuruyor.

Josiah'nın beyaz gömleğinin etekleri, zayıf kaslı bacaklarına dizlerinin birkaç santim yukarısına denk geliyor. Çıplak göğüslerinin hemen altında düğmeleri açık. Küçükken imrendiğim, avuç içi kadar bile olmayan diri göğüslere sahip ve sütyensiz dışarı çıkabilen kızlardan biri.

"Kimseyi beklemiyordum," diyor Vashti, önceki geceden kalma rimel gözlerinin altına bulaşmış ve dudaklarında hâlâ hafif pembe renk kalıntıları var. "Josiah Pazartesi sabahı ayakta-"

"Basketbol maçı, evet."

Onun programını, hayatını ondan daha iyi bildiğimi haykırmak istiyorum. Ben *onu* ondan daha iyi tanıyorum, ama o onu dün gece

çok uzun zamandır yapmadığım şekilde. Samimi olarak. Cinsel olarak.

Lanet olsun.

"Sizi korkuttuysam özür dilerim," diye devam ediyorum, sarsılmış görünmek istemeyerek. "Kasım kumandasını bıraktı... şey... bilim fuarı için, yani proje için. Ödev. Bu bir ödev, fuar değil. Ya da bir proje. O da aradı ve Josiah burada olmadığı için ben geldim. Yani... evet."

Sakindi. Hiç sarsılmadım.

"Doğru." Vashti yavaşça başını sallıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Bak, bunun biraz garip olduğunu biliyorum."

"Ne? Hayır." Gülüyorum, hatta alay ediyorum. "Neden garip olsun ki?"

"Josiah'ın boşandığından beri çıktığı ilk kişi ben olduğum için mi?"

Sesinin bu kadar nazik olmasından nefret ediyorum, sanki bana özenle yaklaşılması gerekiyormuş gibi. Nelere dayanabileceğim, nelerden kurtulduğum hakkında hiçbir fikri yokken kırılғанmışım gibi. Neler yapabileceğimi.

Kaybettiğim şey.

Yüzündeki ifade o kadar yumuşak, o kadar sempatik ki, sanki bu *Family Feud*'muş ve ben de üç ihtar almışım gibi. Sanki o dışarıda Steve Harvey ile Lincoln Town Car ve Hawaii gezisi için oynarken ben kanatlardan izliyormuşum gibi.

"Hiç de garip değil." Yalan söyleme alışkanlığım bana kolayca ve tam zamanında geri dönüyor. "Vashti, gerçekten. Josiah harika birini bulduğu için mutluyum. Ve çocukların sevdiği birini."

"Eminim size iş dinamiği hakkında konuştuğumuzu söylemiştir ve eğer bunun restorandaki işleri etkilemesinden endişeleniyorsanız-"

"Yapmayacağım. İkiniz de olgun yetişkinlersiniz ve Josiah'nın işi tehlikeye atacak bir şey yapmayacağını biliyorum."

"Ben de öyle. Bir şeyler tuhaflarsa bitiririz ama şu anda her şeyin çok iyi gitmesinden memnunum. Ne kadar harika olduğunu ilk elden biliyorsun."

Josiah öyle."

"Evet, o harika," diye fısıldıyorum, kumandayı savaştaki bir göğüs zırhı gibi göğsümde tutarak. "Bunu Kassim'e götürsem iyi olacak."

Kapıya doğru yürüyorum, ama o hemen hareket etmiyor, bu yüzden orada durmak zorundayım, onun üzerinde onu kokluyorum. Onun parfümünün, sevdiği parfümle karışmasına maruz kaldım. Hain kalbimin etrafında bir yumruk sıkılıyor. Ellerinden birinden sarkan kelepçelerdeki baş harflerini görebilecek kadar yakıным. Bu küçük mahremiyetler benden çaldığı hazineler gibi geliyor, ama hayır. Onları başkasına verdim ve içimde dönüp duran duyguların hiçbirisi üzerinde hak iddia edemediğim gerçeği yüzüme bir ton tuğla gibi çarptı. Öfkeli, kıskanç ya da kızgın olma hakkımı kaybettim. Hakkım olan tek duygu, karnımın çukurunu işgal eden ve göğsümde yalpalayan bu boşluk.

Onun yanından geçip koridorda ilerlerken, boynunda bir morluk ya da birlikte geçirdikleri gecenin başka bir kanıtını görmemek için gözlerimi kaçırırken utanç yürüyüşüm gibi hissediyorum. Benim hatırladığım Josiah, evliliğimiz buzhaneye dönmeden önce bir an agresif, bir an şefkatliydi. Ne zaman nazik, ne zaman sert olacağını bilirdi. Gözlerimin içine bakıp nasıl istediğimi bildiğini söylerdi.

Vashti'nin gözleri dün gece ona ne söyledi?

"Josiah'a uğradığını haber vereyim," dedi ve beni kapıya kadar takip etti.

"Ona sesli mesaj bıraktım ama teşekkürler." Cevabını beklemiyorum ve omzumun üzerinden sesleniyorum. "Güle güle!"

Kendimi garaj yoluna doğru yavaş adımlarla yürümeye zorluyorum. Arabayı çalıştırıyorum ve çıkarken çöp kutularına ya da posta kutularına çarpmamaya dikkat ediyorum. Otoyola nasıl girdiğimi bilmiyorum ama Harrington'a giden doğru çıkıştan çıkmayı başarıyorum. Kumandayı resepsiyona bıraktıktan sonra, orada olması gerektiğini bildiğinden emin olmak için Kassim'e mesaj atıyorum ve

okul otoparkı. Arabanın sisteminden çalan telefonum beni o kadar korkutuyor ki neredeyse ışıktaki geçecektim.

Josiah'ın adı ekranda görünür.

Cevap vermeden önce bir kez derin nefes alıp veriyorum.

"Hey!" Kelimeyi isteğime göre eğip bükerek neşeli bir şeye dönüştürüyorum. "Nasılsın?"

"Güzel. Spor salonundan çıkıyorum. Aramanı kaçırdığım için üzgünüm. Kassim'in kumandasıyla ilgili mesajını aldım. Alıp ona götürebilirim."

"Gerek yok. Eve uğradım ve anahtarımı kullandım. Aslında az önce okulda ona bıraktım, yani her şey yolunda."

Sözlerimin anlamını kavradığına şüphe yokken sessizlikte duraksaması çınlıyor.

"Evime mi gittin?" diye soruyor temkinli bir şekilde, sanki yeni kız arkadaşını becerdiğini hâlâ bilmeme imkân varmış gibi.

"Ben yaptım." Bastırarak çaldığım kıkırdamam sitcom benziyor, teneke gibi ve zoraki. "Umarım zavallı Vashti'yi çok korkutmamışımdır."

"Yani sen oradayken o hala oradaydı-"

"Evet." Kelimeyi kırıyorum, içindeki tüm duyguları çıkarıyorum. "Bak, gitmem gerek çünkü bu projeksiyonları blok partisi için teslim etmem gerekiyor."

"Oh, evet. Bir şeye ihtiyacın var mı-"

"Hayır. Ben iyiyim. Ben sadece..." Ağzımdan uzun bir nefes üflüyorum ve acıyan gözlerimi kırıştırıyorum. Sesimi daha ne kadar sabit ve gözlerimi kuru tutabileceğimden emin değilim. "Gitmem gerek, tamam mı?"

"Evet, tabii. Bak, Yas, yaklaşık-"

"Üzgünüm, Si. Gerçekten gitmem gerek."

Tekrar konuşmasını beklemek yerine telefonu kapatıyorum. İleride eyaletler arası yol işareti beliriyor ve şu anda Atlanta trafiğinde berbat durumda olacağımı biliyorum. Bu yeni gelişmeyi özümsemek için biraz zaman ayırayım mı? Yoksa ne yapmalıyım?

Her zaman yaptığım gibi mi? Sadece devam etmek, ortamı kesen acıyı görmezden gelmek ve kendimi birkaç mil eve gitmeye zorlamak. Dr. Abrams sık sık duygularımı bastırmanın tehlikesinden bahsediyor, ama sanırım , bunu görmezden gelmezsem, işler gerçekten çirkinleşebilir.

Ve sonra Tanrı bana bir işaret verdi.

Büyük, kırmızı ve beyaz ve boğa gözü şeklinde.

Otoyola çıkmak yerine Target'ın otoparkına giriyorum, arabayı durduruyorum, alnımı direksiyona dayıyorum ve ağlıyorum.

Uzun zamandır böyle ağlamamıştım. Bazen ağlamak iyidir. Sistemimizi temizlemek için kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlar. Bu o zamanlardan biri değil. Her gözyaşı vücudumdan sökülüp atılıyormuş gibi hissediyorum. Kalp atışlarım bir bombanın *tik takları* gibi, baskının çok fazla olduğunu kanıtlayıp patlayacağım ana doğru geri sayıyor. Bedenini bir başkasına vermesinin canımı acıtmadığını iddia edemem. Bu beklenen bir şey, değil mi? Bu onu hâlâ sevdiğim anlamına gelmiyor. Bu bir son değil, bir şeyin başlangıcı gibi hissettiriyor. Benim için değil, onun için. Yastığında başka birinin kafasının yeniliği. Diş fırçasını unutup onunkini kullanması, bundan ne kadar nefret edeceğini bilmeden. Başka bir kadının onun kahvesinin bir ve çeyrek kaşık şekerle mükemmel olduğunu keşfetmesi. Strese girdiğinde boynundaki düğümleri benim değil, onun parmaklarının bulması. Benim keşfetmemin yıllar sürdüğü tüm sırlarını ona açması.

Evet, Josiah'ın başkasıyla yatması canımı acıtıyor.

Hayır, eğer isterse her gece yatağında farklı birinin olmasını engelleyen hiçbir şey olmamasına rağmen, bunun neden ihanet gibi hissettirdiğini tam olarak incelemek istemiyorum.

Kendime onu terk etmenin acımı dindireceğini söyledim, peki bu neden bu kadar acıtıyor? Acı ve bunun sonuçları işlemek için çok fazla, bu yüzden daha kolay bir duyguya ulaşıyorum. Öfke. Kendininkini mi alıyor? Ben de benimkini alıyorum.

Çantamdan cep telefonumu çıkarıp Mark'ın geçen hafta bana gönderdiği mesajı açıyorum.

Hey! Hala Perşembe yemeğe çıkmak istiyor musun?

Telefona bakıyorum ve baloncuklar belirmeden önce birkaç saniye nefesimi tutuyorum.

Çok isterim. Seni ne zaman alayım?

Ben: Yedi. O zaman görüşürüz.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

JOSIAH

Kahretsin."

Telefonuma bakıyorum ve dolabı yumruklama isteğime direniyorum. Vashti'yle ilişkimizi bir üst seviyeye taşıdığımızı Yasmen'in bu şekilde öğrenmesini istemezdim. Dürüst olmak gerekirse, bunu onunla hiç konuşmak istemedim. Ne yaptığım onu ilgilendirmez. Az önce evimde olanlar gibi garipliklerden kaçınmak istedim. Ve belki de bir açıdan onu incitmek istemedim. Yasmen beni hala istediğinden değil, ama eğer ayakkabı diğer ayağымda olsaydı... Böyle gafil avlanmak istemezdim.

Boku yerdim.

"Neden kızgınsın?" Yaklaşık yirmi yıllık arkadaşım Charles "Preach" Hollister soruyor. "Takımınız kazandı, ama sadece Kevin hasta olduğu için. Gelecek Pazartesi dönecek ve biz-"

"Bu oyun değil." Spor çantamın fermuarını çekip dolabın kapısını çarpıyorum. "Bu... boş ver."

"Çocuklar mı?" Preach kaşlarını çatarak komşu dolaba yaslanıyor. "Görünüyor mu? Gün?"

"Hayır. Çocuklar iyi. Her şey yolunda."

Preach, birinci sınıfın ikinci döneminde kısa sürse de yoğun bir dini dönem geçirdikten sonra bu lakabı aldı, yüzümü inceliyor. Ben değilim

Yaşadığımız onca şeyden sonra, taktığım maskenin ondan bir şey sakladığından emin değilim.

Preach kendi çantasını alıp dolabı kapatırken, "Umarım bu terapistin seni açabilir," diyor.

İç çekiyorum ve çantayı omzuma atıyorum, ilk seansımızda Dr. Musa'ya ne kadar çok şey anlattığıma hâlâ şaşıyorum. Sadece bir şey vardı... özgürleştirici? Özgürleştirici mi? Bu yabancıya her şeyi anlatmakla ilgili. Hiçbir şey değişmedi ama bir şekilde kendimi daha iyi hissettim. Bunu tam olarak anlamıyorum ama son birkaç yılda yaşadığım onca şeyden sonra kendimi daha iyi hissetmek değerli bir şey.

"Birkaç gün içinde bir seansım daha var," diyorum

Preach'e. "Bana sorarsanız çok gecikti."

"Yapmadığıma eminim, hatırlatsana, terapistinin adı neydi?"

"Şey, ben, bilirsin-"

"Doğru ya. Senin terapin yok, o yüzden ihtiyacım olan terapi hakkında konuşmayı kes." "Eşyalarımı çıkarıyorum. Ben ve Liz, her şeyi konuşuruz."

"Hepimizin iki kat danışmanlık yapan bir eşi yok," diyorum belli belirsiz bir acıyla.

Preach yüzünü buruşturur. "Özür dilerim. Düşünmüyordum. Sen ve Yas-"

"Her şey hakkında konuşmadım. Bu çok eski bir hikaye. Bunu biliyorsun, bu yüzden kendini kötü hissetme çünkü sen ve Liz iyi anlaştınız."

"Senin için endişeleniyorum, kardeşim, tüm bu pisliği içinde kilitli tutuyorsun."

"Kabız mıyım yoksa duygusal olarak bodur muyum?" Gülümsemeyi başarak soruyorum.

"Vashti'nin peynirli makarnasını yemeye devam edersen ikisi de olacaksın. O kız yemek yapabiliyor," diyor ve kıkırdarak dolaba yaslanıyor. "Bunun onunla bir ilgisi var mı?"

Bunu gerçekten yapmak istiyor muyum? Bağırsaklarım yere dökülene kadar bastırmaya devam edecek olan Preach ile bu solucan kutusunu açmak mı? Spor salonunda duygusal olarak bağırsaklarımı deşmek istiyorsam ne olayım.

"O Yas'tı," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Kassim'in bilim sunumu için bir şeyler almak üzere evime uğraması gerekiyordu. İçeri girdi ve..."

Şişmiş bir nefes üflüyorum. "Vashti dün gece hâlâ oradaydı." "Oh, kahretsin!" Dolaba yaslandığı tembellikten kurtulup doğruldu, Gözleri tetikteydi ve yüzünde muzip bir sırıtış vardı. "Vashti'nin geceyi orada geçirmesi ve eski karının onu orada görmesi gibi mi? Ve şimdi seviştiğinizi biliyor."

"Sikişmek, sikişmek değil. Dün gece ilk kez oldu."

"Ama yani, çıkıyorsunuz. İş bitti diye duracak değilsiniz ya." Sırıtışı genişliyor. "Nasıldı peki?"

Preach ve ben ne kadar yakın olsak da Yasmen'le birlikteyken seksle ilgili ayrıntıları asla paylaşmadım. Bunun ilişkimizin ne kadar ciddi olduğunu anlamasının yollarından biri olduğunu söylerdi, çünkü üniversitedeyken kaçamaklarımızda birbirimize üstünlük sağlar ve her zaman övünme hakkı için yarışırdık. Dün geceye kadar, üniversiteden beri Yas'tan başka biriyle birlikte olmamıştım.

Nasıldı?

Seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu, bu yüzden elimden başka bir şeyle birlikte olmak elbette iyi hissettirdi. Bu bir rahatlamaydı.

Ama bittikten sonra, Vashti yanımdayken tavana baktım ve içimde bir şeyler çatladı. Son duygu kırıntısı mı? Son umut kırıntısı belki bir gün...Hayır. Yasmen'le barışacağımızı düşünmeyi uzun zaman önce bırakmıştım. Bunu istemeyi bıraktım. Ona bir daha asla kalbimle, mutluluğumla güvenemezdim ama belki de ruhumun hain, inatçı bir parçası hâlâ ona bağlıydı. Boşanmış olsak da, o küçük, aptal parçam Vashti'yle yattığımda Yasmen'e ihanet etmişim gibi hissetti.

Çok uzun süre sessiz kaldım ve Preach'in yüzündeki hevesli ifade şüpheye dönüştü.

"İyi değil miydi?" diye soruyor. "Vashti ile mi? Merak etmeyin. Hapisten yeni çıkmış erkeklerin bazen bir kadını ilk kez becerdiğinde-" dediğini duydum.

"Vaaz ver, saygısızlık etme. Bu saçmalıklar için çok yaşıyoruz. İyiydi."

"Saygısızlık etmek istemediğimi biliyorsun. Uzun zamandır Yas'tan başka biriyle birlikte olmadın, o yüzden sordum." Gözleri kısıldı. "Peki iyi miydi? İyi miydi? Vashti çok güzel bir kadın ve senden hoşlandığını kör bir yarasa bile görebilir, o yüzden iyi demek biraz yetersiz kalıyor."

"Seninle detaylara girmeyeceğim. Senin deli kıcına bile söylemeyecektim." İstemediğim halde kıkırdıyorum. Vaazın böyle bir etkisi var. "iyi olacak." Gülümsemeye zorlayarak onu kaldırıyorum. "Birazdan Kasım'ı dükkâna getireceğim."

"Bout damn time. Muhtemelen saçlarını kestirmeyeli çok uzun zaman geçtiği için bebek gibi saçları vardır."

"Tam olarak değil, ama eğer halletmezsem Yas ve benim başımızın etini yiyecek."

"Gün iyi başlamadan önce onu ilk iş olarak içeri alın. Cumartesileri dükkanın dolup taşıtığını biliyorsun."

"Bahse girerim."

Ve hala Vashti ile geçirdiğim geceyi ve bugün Yasmen ile yaptığım garip görüşmeyi düşünerek oradan ayrılıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

YASMEN

Bu telefon görüşmesinden korkuyorum. Josiah'la son konuşmam çok garipti. Vashti'nin muhtemelen karşılaşmamızı nasıl aktardığını düşünüp ürperiyorum.

"Şimdiki zaman gibisi yok," diye mırıldanıyorum ve yoga pantolonumun yan cebinden cep telefonumu çıkarıp arıyorum.

"Yas, hey," diyor Josiah, ilk zil sesinde telefonu açıyor ama sanki dikkatinin yarısı bendeymiş gibi. "Ne var ne yok?"

"Meşgul müsün? Eğer işinin ortasındaysan-"

"Bekleyin." Diğer uçta bir kapının kapandığını duymadan önce birkaç saniye sessizlik oluyor. "Kusura bakmayın. Yemek odasıdaydım. Şimdi ofisteyim. Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Bu gece dışarı çıkıyorum ve Clint ile Brock evde olacakları için çocukları bırakmamın sorun olmayacağını ama Brock'un katılması gereken bir iş var, o yüzden-"

"Ben gelebilirim ya da çocuklar bana gelebilir. Her neyse."

"Şey, bugün okul var ve onları sabah götürmem gerekecek, o yüzden belki de onları burada kontrol etmek için uğrayabilirim? Deja yeterince büyük. Ben sadece... ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sorun değil. . Başka bir kızlar gecesi mi? Doğum günü mü?"

Nedense sormasını beklemiyordum. Geçmişte sosyal hayatımla ilgili pek bir merak göstermemişti.

"Hayır, aslında"-mutfağa giriyorum ve tezgâhta yüksek bir tabureye oturuyorum-"Bir randevum var."

Bunu takip eden sessizlik, bir puronun humidurun içinde nasıl hissetmesi gerektiğidir.

Hava geçirmez bir kutuda sessiz bir şekilde mühürlenmiştir.

"Bir randevu." kelimenin gerçekliğini test ediyor gibi. "Vay be.

şanslı adam kim?" "Mark

Lancaster."

"Figürler," diyor, kelimeyi alaycı bir nefesle söylüyor. "Ne demek *rakamlar*?"

", Yas. Herif ne zaman gelse sana . Saklamaya da alışmıyor."

"Belki de cesur olmayı seviyorumdur. Nerede durduğumu ya da onun ne istediğini merak etmeme gerek yok."

"Peki sence ne istiyor?" "Bir randevu.

Belli ki."

"Onun gibi adamlarla hiçbir şey belli olmaz."

"Onun gibi erkekler mi? Detaylandırmanı istiyorum çünkü ne demek istediğinden emin değılim.

."

"Zengin adamlar, Yas. İstediklerini istedikleri zaman elde etmeye alışmış ayrıcalıklı adamlar."

"Bazıları, araba, yaşadığınız mahalle, giydiğiniz kıyafetler ve spor ayakkabılara gözünüzü kırpmadan verdiğiniz paraya bakarak sizin de zengin bir adam olduğunuzu iddia edebilir."

"Ne demek istediğimi

biliyorsun." "Beyaz mı demek

istiyorsun?"

"Hayır. Demek istediğim bu değıl. İşinize karışmak istemiyorum-"

"Ve yine de, sizinkinden uzak durmaya çok dikkat ettiğim halde, kesin bir işime burnumu sokma havası alıyorum."

"Bu yani? Kısasa mı? Ben Vashti ile çıkmaya başlıyorum, sen de gidip ilgi gösteren ilk erkeği mi kapıyorsun?"

"İnanın bana, ilk ilgi gösteren o değil." "Sadece şunu demek istedim-"

"O sadece kabul ettiğim ilk kişi. Mark'la çıktığınız için onunla çıkacağımı ima etmediğinizi *biliyorum*."

İçimden bir ses, Josiah'nın evinde Vashti'yi görene kadar Mark'ın teklifini pek ciddiye almadığımı hatırlatıyor. Ama yine de, Josiah bunu bana söyleyemez.

"Bunu ima etmek istememiştim ama Vashti'nin geceyi burada geçirdiği belliydi ve-"

"Bunu seninle yapmayacağım," diyorum, kelimeleri oklavaya alıp düzleştirerek öyle bir tonda söylüyorum ki bana neye mal olduğunu sadece ben biliyorum.

Duraklıyor, devam etmeden önce birbirimize savurduğumuz onca şeyin üzerindeki tozun kalkmasına izin veriyor. "Ve bunu seninle yapacak vaktim yok," diye cevap veriyor sonunda, sabırsızlıkla kırpılmış kelimelerle. "Evden ne zaman çıkıyorsun? Çocukları kontrol etmek için uğrayacağım."

"Yedi."

"Güzel. Gitmem gerek."

Cep telefonunu tezgâhın üzerine bırakıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Harika geçti."

Tartışma üzerinde durmak için fazla zamanım yok çünkü birazdan çocukları zamanında almak için araba havuzuna gitme ve trafikle mücadele etme zamanı gelecek. Neyse ki bu akşam futbol antrenmanı yok. Eve dönerken yolcu koltuğundaki Kasım'a yan gözle bakıyorum ve dikiz aynasından Deja'yı izliyorum.

"Bu gece dışarı çıkıyorum çocuklar," diyorum sesimi rahat tutarak. "Ama babanız sizi kontrol etmek için gelecek."

"Kendi başımızın çaresine bakınız," diyor Deja, her zamanki kasıtlı kayıtsızlığına savunmacı bir not ekleyerek. "Neredeyse on dört yaşımdayım."

"Biliyorum." Bakışlarımı yoldan ayırıp bir anlığına onun aynadaki gözleriyle buluşuyorum. "Ama Clint ve Brock yan olmayacaklar, yani baban belki eve dönerken kafasını içeri sokar."

"Nereye gidiyorsun?" Kassim sorar.

Yalan söyleyebilirim. Gerçeği gizleyebilirim. Belirsiz bir yanıtla geçiştirebilirim ama neden? Vashti'yle birlikte, ebeveynlerinin başkalarıyla çıkmasını sorun etmediklerini gösterdiler. Ayrıca, Mark beni evden alacak ve yüzü kampanya reklamlarında boy gösteren adam annelerini dışarı çıkarmaya geldiğinde çocukların kafalarının karışmasını istemiyorum.

"Aslında bir randevum var."

Sözlerimin ardından gelen şaşkın sessizliğe bakılırsa, Elon Musk'ın bir sonraki Mars seyahatine katılacağımı söylediğimi sanırdınız.

"Kim o?" Kasım soruyor, sesi daha gergin, daha bastırılmış.

Ona bir bakış atıyorum ve gözlerindeki bir şey kalbimi sıkıştırıyor. Hayal kırıklığı mı? Üzüntü mü? Bilmiyorum ama bu kesinlikle onun her zamanki iyimserliği değil.

"Ben Mark Lancaster."

"Mahallenin her yerinde saçma sapan tabelaları olan beyaz adam mı?" Deja homurdanıyor ve Mark'ın kampanya sloganını papağan gibi tekrarlarlarken en iyi WAVE sesini takınıyor. "*Lancaster Can.*"

"O çok iyi biri, Day," diye devam ediyorum ölçülü bir ses tonuyla, evimizin çıkışına doğru ilerlerken. "Beni saat yedide alacak ve dediğim gibi, baban da gelecek."

"Akşam yemeğinde ne var?" Kassim sorar.

Gerçekten bu kadar çabuk mu ve her zamanki *beni evden ve evden yeme* tetikleyicisi mi devreye girdi, yoksa konu çok rahatsız edici olduğu için mi yeniden yönlendiriyor bilemiyorum. Her iki durumda da konunun değişmesini memnuniyetle karşılıyorum.

"Lazanya artığı."

Evini temizlediğimizde Byrd'n el yazısıyla yazdığı yemek kitaplarından birini buldum. Meşhur lazanyasından başlayarak her yemeği en az bir kez denemek benim için kişisel bir meydan okuma. Başlarda sadece mutfakta birkaç püf noktası öğrenmek içindi, ancak el yazısıyla yazdığı bir tarifi her hazırladığımda, kendimi bir şekilde ona daha yakın hissediyorum.

"Ewww," diye sızlanıyor Deja arkadan. "Babam geliyorsa, restorandan bir şeyler getirmesini isteyebilir miyiz?"

"Oooh, evet." Kasım'ın yüz ifadesi heyecana dönüşür. "Vashti'nin kaburgaları."

Siktir et şu kaburgaları.

Josiah'ın inanılmaz küçük şefini duymaktan çok sıkıldım. Çok başarılı bir aşçı değilim ama dn akşamki lazanya harikaydı ve çocuklarım akşam yemeği için köpek maması ısıtıyormuşum gibi davranıyor.

"Eğer istersen," diye mırıldanıyorum, garaj yoluna dönüp garaj kapısını kaldırıyorum. "Benim için sorun değil. Yani ben yokken iyi olacaksın, değil mi?"

"Elbette." Deja kapıyı açar ve hızla dışarı çıkar. "Biz bebek değiliz, anne."

Hazırlanmak için bolca zamanım olması için içeri girmem gerekiyor ama Kasım kıpırdamıyor. Yolcu koltuğunda oturmuş, sırt çantasının fermuarıyla uğraşıyor.

"İyi misin, Seem?" Motoru durduruyorum ve onu düşünmek için koltuğumda hafifçe dönüyorum.

"Evet, iyiyim." Burnundan keskin bir nefes çekiyor ve başını sallıyor.

"Bak, baban ve benim başka insanlarla çıkmamızın senin için tuhaf olduğunu tahmin edebiliyorum. Boşanmak herkes için zordur."

"Başkalarıyla çıktığın için üzgün değilim ve eskiden olduğu gibi sürekli kavga etmektense boşanmış olmanızı tercih ederim."

İki kere düşündüm. Çok dikkatli olmaya çalıştık, çocukları giderek artan düşmanca konuşmalarımızdan korumak için tartışmalarımızı hep garaja taşıdık. Tabii ki zaman zaman kavga ettiğimizi duyuyorlardı ama Kasım bunu sıradan bir olaymış gibi anlatıyordu.

"Kavga ettiğimizi ne zaman duydun, Seem?"

"Her zaman." Omuz silkiyor, sırt çantasını askısından tutup kapıyı açıyor. "Bazen korktuğum için Deja'nın odasına gider ve onunla birlikte yatağa girerdim."

"Neyden korkuyorsun evlat?"

"Boşanacağınızı söylediler ama Deja işler değişse bile her zaman birbirimize sahip olacağımızı söyledi, o ve ben."

"Hâlâ biz de varız." Uzanıp kesilmeye fena halde ihtiyacı olan saçlarını okşadım.

"Biliyorum." Bana yaşına göre fazla yaşlı ve bilgili olan küçük bir gülümseme veriyor. "Ama artık farklı."

Kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yani sorun değil. Sadece farklı."

"Ne dediğimizi hatırlıyor musun? İyi olmamak sorun değil ve sen her zaman biri. Baban ya da ben değilse, Dr. Cabbot. mı?"

"Anladım." Arabadan iniyor, açık araba kapısında duraklıyor ve başını tekrar içeri sokuyor, gözleri babasınıninkilere çok benziyor, karanlık ve ciddi. "Ben, um... Sanırım senin lazanyanı alacağım, eğer sorun olmazsa?"

Benim tatlı oğlum. Empatim.

"İstemiyorsan lazanyayı yemek zorunda değilsin. Baban Vashti'ninkilerden biraz getirebilir-"

"Hayır, lazanyanı istiyorum. Çok güzeldi. Gerçekten." Dudaklarını büküyor. "Deja'nın iğrenç dediğini biliyorum ama o sadece... Bilirsin işte."

"Evet." Yüzümü buruşturup çantamı aldım ve arabadan indim. "Biliyorum."

Buzdolabından lazanyayı çıkardım, fırına attım ve hazırlanmak için üst kata çıktım. Keşke daha fazla zamanım olsaydı, ama bu ucuz araba yıkama versiyonu, vücudumda uçuşan su, vur-kaç fırçalama ve ağda ve sonunda çok da kapsamlı olmayan bir cila. Serin taşın sadece cildimde değil, sinirlerimde de sakinleştirici sihrini göstermesini umarak yüzüme hızlı bir yeşim taşı yuvarlaması yapıyorum.

Yansıma bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Ama bu saçla ne yapacağım?"

Her zamanki kuaförüm şehir dışında ve yeni biriyle fön çekirme riskini almak istemedim. Cehennem derecesine ayarlanmış bir ipek baskı, buklet modelimi mahvedebilirdi.

"Anne."

Aynadan döndüğümde Deja'nın banyomun kapısında durduğunu görüyorum.

"Day, ne ?"

"Duyduğuma göre sezon sonunda şehir merkezinde *Hotwives*'ın yeniden bir araya geldiği özel bir çekim yapılacaktı." Ellerini çenesinin altında birleştiriyor. "Lütfen Hen Teyze beni içeri sokabilir mi diye bakar mısınız? Gitmeyi çok istiyorum."

"Hendrix'le konuşalım. Eğer sizi içeri sokabilirse ve orada olacaksa, o zaman bakarız."

Bu onu şimdilik yatıştırmış gibi görünüyor ve başını sallıyor, ama gözleri başıma kayıyor. Kaşları çatıldı. "Orada neler oluyor?"

Parmağını saç yuvama doğru .

"Carmen şehir dışında, ben de kendim yaptım ve..." Uzanıp bir bukleyi çekiştiriyorum. "Beğenmedin mi?"

"Yani, sorun yok." Gevrek yüzü aksini söylüyor. Banyoya giriyor ve yüzümün etrafında oldukça gevşek bir şekilde asılı duran birkaç kilidi çekiyor.

"İlk randevum için 'aight'taha iyisini yapmak isterdim..." Bir solucan konservesi açmak istemediğim için sözümü kesiyorum.

"Anlıyorum, ama bu saç modeli o değil."

"Bir önerin var mı?" Bornozumun kemerini daha sıkı bağlayarak ve popomu banyo tezgahına dayayarak soruyorum.

Saçlarıma eleştirel bir gözle bakıyor. "Ne giiyorsun?"

Dolabımın girintilerinde bulduğum ve şimdi banyo kapısının arkasında asılı duran yanık turuncu bir tulumu gösteriyorum.

Kıyafetle benim aramda spekülatif bir bakış fırlattı. "Hemen döneceğim."

Kulpundan tuttuğu büyük bir çantayla geri döner. Tezgâhın üzerine koyduktan sonra bir sprey şişesi, birkaç ürün ve bir difüzör yerleştiriyor.

"Otur." Makyaj masamın önündeki tabureye başıyla işaret ediyor.

Saçımı ve birkaç bukle arttırıcı ürün ekledikten sonra, biraz yapışkan durulama maddesi çekiyor, bukleleri ayırıyor ve saçımı baş aşağı çevirmemi istiyor. Aynada nihai sonuca bakarken, ne kadar farklı görüldüğüne hayret ediyorum. Kesinlikle kendim yaptığımdan çok daha iyi. Aslında Carmen'in yaptığı kadar iyi.

"Vay be, Day." Buklelerden birini uzatıp geri yayılmasını izliyorum. "Harika bir iş çıkarmışsın."

"Henüz bitmedi." Başını düşünceli bir şekilde eğiyor ve saç malzemelerinden oluşan sihirli kutusunu karıştırıp çivili tokalar çıkarıyor. "Bunları Hen Teyze'nin beni götürdüğü güzellik malzemeleri dükkanından aldım."

Saçlarımı ortadan ayırıyor, ön tarafa kayganlaştırıyor ve ardından çivili tokaları düzleştirilmiş yanlar boyunca çaprazlayarak kulaklarımın etrafında ve omuzlarıma doğru süzülen bir bukle bulutu bırakıyor.

Tezgâhtan el aynasını alıp saçlarımı her açıdan inceliyorum.

"Bu harika görünüyor." Ona dönüp bakıyorum, kızım için içimde yeni bir gurur kabarıyor. "Bu işte gerçekten iyisin."

"Biliyorum." Tam olarak sırtıtmıyor ama dudakları kendini tutuyormuş gibi seğiriyor. "Yani beğendin mi?"

"" Ayağa kalkıp kapıdan tulumu alıyorum ve ona hevesli bir gülümseme sunuyorum. "Hepsini bir arada görmek ister misin?"

Sanki artık benden hoşlanmadığını hatırlamış gibi gözlerindeki zevk sönüyor. "Hayır, ama bana Hen Teyze'yle olan *Ateşli Kadınlar* olayını anlatır mısın?"

Bir an yaşadığımızı sanıyordum. Ne zaman gerçek bir bağ kuracak gibi olsak, bunu bozmak için bir şey söylüyorum, bir şey yapıyorum -ne yapacağımı asla bilemiyorum.

"Evet, tabii. Hendrix'e sorup size haber veririm." Omzumun üzerinden ona bakıp gülümsemeyi başarıyorum. "Yardıma için teşekkürler Day. Buna bayılıyorum." Başını sallıyor ve başka bir şey söylemeden gitmek için dönüyor. İç çekerek makyajımı yapmak için oturuyorum. Altın ve yeşil göz farı, bakırımsı dudak rengim ve yanaklarımdaki bronzlaştırıcıyla eşleştirdiğim ışıltılı tokalar yüzümü değerli metallerin çarpıcı paleti.

Aynada sadece sütyenim ve iç çamaşırlarımla kendimi görüyorum. Gençken veba gibi hissettiren dolgun göğüslerimi, göbek deliğimin etrafındaki minik çatlakları ve yıllar içinde vücudumda meydana gelen ince ve pek de ince olmayan tüm değişiklikleri not ediyorum. Kalçalarımı çok yuvarlak oldukları için eleştirmemeyi, nasıl ayakta durabildiğim için minnettar olmayı öğrendim. Straplez şekillendirici bir vücut şekillendirici giyiyorum ve kazağın içine giriyorum. Yapılandırılmış bir korsajı var ve göğüslerimi kaldırarak onlara *merhaba* diyor. Hafif bir yün ve kaşmir karışımı olan kumaş

Kalçalarımın ve popomun tüm kıvrımlarını sıyırıyor, geniş bacaklarımın arasından geçerek yere değiyor.

Dolabın boy aynasında bana bakan kadın bir yabancı ya da en azından uzun zamandır görmediğim biri. Kendinden emin duygusallık görünmez bir pelerin gibi etrafımı sarıyor. Yanık turuncu, tenimin koyu bakır-kahverengisini yakarak çıplak bir kolumun ve omzumun güçlü kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Şekillendirici belimi sıkıyor, sırttan popoya ve kalçalara uzanan kıvrımı daha belirgin hale getiriyor, dramatik çukurları ve açıları vurguluyor.

Birçok kez aynadaki gözlerim boş ya da kederden morarmıştı. Bu gece berrak ve sürmeli, gizem ve sırlarla kararmış gibi görünüyorlar, kedi gözlü bir bakış beklentiyle parlıyor. Gülerек yatak odasına koşuyorum ve söz verdiğim gibi Hendrix ve Soledad'ı FaceTime'dan aramak için komodinden telefonumu alıyorum. Soledad'ın kızlarından birinin bu akşam futbol antrenmanı var ve Hendrix'in yarın büyük bir sunumu var.

"Hey, ho," diyor Hendrix kameraya, mutfak tezgahında oturmuş, önünde açık bir dizüstü bilgisayar ve bir kase pho ile. "Hadi resmin tamamını görelim."

"Göster bize!" Soledad arabasının ön koltuğundan sesleniyor.

Telefonu banyo tezgahındaki aynaya geri çekiliyorum ve 360 derece dönerek onlara bakıyorum.

"Lanet olsun, kızım!" Hendrix gürlер. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Erkeği ilk buluşmada aşık etmeye mi?"

"Harika görünüyorsun, Yas." Soledad yüzünü yelpazeliyor. "Ateşli."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Alt dudağımı çiğniyorum. "Uzun zamandır biriyle çıkmadım ve bilmiyorum. Çok mu fazla? Yeterli değil mi?"

"Tam kıvamında," diye garanti veriyor Hendrix. "Ve saçların her şeyi tamamlıyor. Bunu sen mi yaptın?"

"Deja." Buklelerini okşuyorum. "Beğendin mi?"

"Harika görünüyor," diyor Hendrix. "Size söylüyorum. Çocuk influencer'lar patlıyor. Bu saç olayıyla bir şeylerin peşinde olabilir."

"Her neyse." Gözlerimi deviriyorum. "O notların peşine düşmesi gerekiyor. Kaç takipçisi olduğundan çok vizeleriyle ilgileniyorum."

"Bunu duydum." Hendrix omuz silkiyor. "Sadece gerçek bir yeteneği olduğunu ve sosyal medyada harika olduğunu söylüyorum."

"Tamam. Tamam." Tezgâha geri dönüp oturuyorum. "Bunu sonra konuşuruz."

"Evet, sonra," diyor Soledad. "Bu gece tamamen sen ve Mark'la ilgili. Gergin misin?"

"Pek sayılmaz." Ekranda iki grup inanmayan gözle karşılaşıyorum. "Tamam. Birazcık."

"İyi olacaksın," diyor Hendrix.

"Teşekkürler çocuklar," dedim onlara. "Beni yalnız bırakın ama her şeyin nasıl gittiğini size bildireceğim."

Kapı zili çaldığında, hava açlığı çeken ciğerlerime kocaman bir nefes çekiyorum. Kendimi merdivenlerden sakın bir şekilde inmeye ve fuayeye doğru yürümeye zorluyorum, yüzüme parlak bir gülümseme yerleştiriyorum ve kapıyı açıyorum.

Josiah ön verandada duruyor, geniş ve yüksek, ışık yüksek elmacık kemiklerinin altında gölgeler oluşturuyor. On buçuk yıldır kocam olmayan ilk randevuma çıkmak üzereyken bu kadar iyi olduğu için eski sevgilime lanet olsun.

"Si, hey." Fuayeye geri döndüm. "Mark olduğunu sanıyordum. Erkencisin."

"Anthony ve Vashti arasında, bu gece Grits'te her şey kontrol altında." İçeri giriyor, Otis de peşinden geliyor ve kapıyı arkasından kapatıyor, elinde bir paket servis kabı tutuyor. "Ayrıca Deja mesaj atıp ona yemek getirmemi istedi."

"Lazanya artıkları Kasım için yeterince iyiydi ama Vashti'nin kaburgalarının eline su dökemez."

"Kızarmış tavuk," diye düzeltiyor Josiah hafif bir gülümsemeyle. "Sen..."

Gözleri, buklelerimdeki çivili iğneleri, kıvrımlarımı şekillendiren canlı pantolon takımını ve ayaklarımı zorla soktuğum ışıltılı ayakkabıları değerlendirmek için zaman .

"Güzel." Kaşlarının arasına bir çizgi çizerek başka tarafa bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, ses tonum alaycı. "Övgü dolu sözlerin yüzünden kafamın şişmesine imkan yok."

"Bunu randevunuza bırakıyorum." Merdivenlerin dibine kadar yürür ve "Day, yemeğin geldi" diye bağırır.

Yüzü Noel Baba'nın bacadan yeni inmiş hali gibi aydınlanmış bir halde ona doğru eğildi.

"Baba!" Dejah parmak uçlarına kalkarak babasının yanağına bir öpücük konduruyor ve ondan yemeği alıyor.

Beni en son ne zaman böyle karşıladığını hatırlamıyorum. Bir dönemden geçtiğimizi biliyorum ama küçük bir parçam Deja ve Josiah'ın hala paylaştıkları rahatlığa imreniyor. Yumuşak ve sıcak bir şey elimi okşuyor ve Otis'in ayaklarımın dibinde oturduğunu, zarif başını avucuma soktuğunu görmek için aşağı bakıyorum.

"Hey, eski dostum." Kulaklarının arkasını kaşıyorum, eğilip fısıldıyorum. "Beni gördüğüne her zaman seviniyorsun, değil mi?"

Josiah'ı daha önce de Otis'le konuşurken yakalamıştım. Hatta bu konuda onunla dalga bile geçtim, ama köpeğimizin sabit kara gözlerine bakınca, Otis'in her kelimeyi anladığını düşündüğü için onu suçlayamam, çünkü beni bütün gün olduğundan daha fazla görüyormuş gibi hissettiriyor.

"Sen başka bir şeysin," diyorum kıkırdayarak.

Kapı çalıyor ve tüm konuşmalar kesiliyor, Deja ve Josiah tüm dikkatlerini kapıya veriyorlar. M kemmek bir zamanlamayla... ya da benim bakış aıma göre kusurlu bir zamanlamayla... Kassim merdivenlerden aşağı iniyor ve yarı yolda bir basamağı oturuyor, dirseğini dizine dayıyor ve saha kenarında oturuyormuş gibi eline alıyor.

"Siz sadece..." Kaşlarını beklentiyle kaldırıyorum, kaışmalarını ve bana biraz mahremiyet vermelerini umuyorum, ama kimse hareket etmiyor. "Ugh."

İlk randevumdaki gülümsememi takınarak kapıyı açıyorum. Mark Lancaster elinde bir buket iekle verandanın önünde duruyordu. Kusursuz bir şekilde dikilmiş koyu renk takım elbisesi ve arduvaz rengi açık yakalı g mleğı, arkaya taranmış sarı saçlarıyla kontrast oluşturuyor. Sırtındaki   çift g z n ağırlığına rağımen, çiçekleri ve onu gördüğümde gerçek bir zevkle ruh halim hafifliyor. Uzun boylu ve yakışıklı ve bana sanki önce tatlı istiyormuş gibi bakıyor.

Benim. Ben tatlıyım.

"Mark, merhaba." Buketi kabul ediyorum, burnumu kâğıda sarılı kır çiçeklerine doğıru indiriyorum. "Bunlar çok güzel. Teşekkür ederim."

"Merhaba, Yasmen. Sen..." Mavi gözleri parlıyor, yüzümde ve vücudumda gezinirken ısınıyor ve sonra ailemin fuayede arkamda toplandığını fark ettiğinde genişliyor. "Ummm, harika. Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Tüm ete buradayken ve her hareketimizi izlerken onu içeri davet etmek istemiyorum. Dönüp iekleri en yakındaki Wade'e, ki o da Josiah oluyor, gözümü kırpmadan itiyorum. "Bunları benim için suya koyabilir misin? Teşekk rlar."

Bir teredd tt n ve Mark'a aynı anda hem araştıran hem de uyaran uzun bir bakıştan sonra kabul ediyor. Adam Kongre için yarışıyor. Josiah boğazımı kesip beni Tesla'sının bagajına tıkacağını mı sanıyor? O artık benim kocam değıl. Kiminle ıktığımla ne kadar az ilgilendiğini biliyorum.

Vashti'nin gömleğinden başka bir şey giymeden nasıl göründüğünü de biliyorum. Bu zihinsel hatırlatmayla, çantamın içinde gerekli şeyleri kontrol ediyorum ve seyircilere dönüyorum.

"Bay Lancaster'ı tanıyorsunuz." Verandadaki uzun boylu adamı işaret ettim. "Mark, ailem."

"Merhaba." Mark gülümsüyor, bakışları çocuklarıma daha fazla zaman ayırıyor ve benim için getirdiği çiçekleri tutan eski kocamın üzerinde beceriksizce geziniyor.

"Merhaba," diyor Kassim. "Onu nereye götürüyorsunuz?"

Merdivenlerden çıkarken oğlumun ciddi yüz ifadesine yarı şaka yarı alaycı bir bakış attım.

"Demiryolu," diye cevaplıyor Mark. "Biraz kuzeyde yeni bir yer."

"Orası hakkında bir şeyler okumuştum," diyor Josiah, gözlerinden ilgi fişkırıyor. Kendisi restoran işletmeciliğinden başka bir şey yapmıyor ve bu konsept ilgisini çekiyor. "Eski bir treni restorana dönüştürmüşler."

Mark'ın gülümsemesi kenarlarından gevşiyor, omuzları iki santimetre alçalıyor. "Çok övgü alıyor."

"Duydum ki-"

Josiah'nın sözünü keserek, "Ne düşündüğümü sana bildiririm," diyorum. Sonra Mark'a dönüp başımla ön verandayı ve kaçışımı işaret ediyorum. "Hazır mısın?"

"Elbette." Sırtışı genişliyor ve bana önden yürümemi işaret ediyor. Ön verandaya doğru yelken açıyorum, kapıyı beni izleyen Wades'in üzerine kapatıyorum ve parlak bir gülümsemeyle sevgilime dönüyorum.

"Hadi gidelim. Açlıktan ölüyorum!"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

YASMEN

Mark Lancaster bir kaplumbağanın kabuğunu bile etkileyebilir.

Klasik bir politikacı, yakışıklı ve alçak, yumuşak sesiyle sizi içine çekiyor. Zengin. İyi giyimli.

Uzun boylu mu?

Hayır. Oraya gitmiyorum. Bu gece öğrenmeyeceğim. Bebek adımları. Joisah yatıya kalmaya hazır olabilir ama ben değilim. Akşam yemeği, içkiler, sohbet ve eğer hissedersen belki bir öpücük. Bir öpücük ya da biraz dil, o an karar vereceğim. Aksi takdirde, bu iffetli bir akşam olacak. Bu gece aşık olduğum tek şey tabağımdaki kızarmış tavuk ve sarımsaklı patates püresi.

"Yemekler harika," diyorum zarif bir yemek salonu olarak yeniden düzenlenen trenin etrafına bakarak. "Ve burası da çok güzel. Harika bir seçim."

"Skyland'in en iyi restoranlarından birinin sahibi olarak," dedi, gözleri kadehinin kenarından bana gülümseyerek, "etkilemesi zor bir kadınsın, ama ben kararlıydım."

"Kızım ödevi anladığını söylerdi." "Ödev mi?" Şaşkınlık kaşlarını kırıştırıyor.

"Özür dilerim." Yemeği yutuyorum ve hızlıca bir yudum su içiyorum. "Çocukların söylediği bir şey."

"Kızım bunu bilmediğim için şu anda gözlerini deviriyordur."

"Bir kızın mı var? Adı ne? Kaç yaşında?"

"Adı Brenna ve on altı yaşında. Kampanya için halkın gözü önünde olmaktan nefret ediyor, bu yüzden onun mahremiyetini korumaya çalışıyorum. Annesinin de öyle. İkisi de aday olmadı. Eski eşim tam zamanında boşandığımızı, böylece kampanya işleriyle uğraşmak zorunda kalmayacağını söylemekten hoşlanır."

"Ne zamandır boşsun?"

"Beş yıl," diyor. "Çok iyi bir koca ya da baba değildim. Genelde işim uğruna ailemi ihmal ettim. Hırslım karşılığını verdi ama aynı zamanda bana her şeye mal oldu. Hâlâ hayatımı yeniden inşa ediyorum."

"Adaylık böyle bir mi? Yeniden inşa etmek mi?"

"Belki biraz. Ailem gitmişti ve bu beni her şeyimi adadığım işimle baş başa bıraktı. Sanırım bunun düşündüğüm kadar tatmin edici olmadığını fark ettim ve başka neler *olabileceğini* merak etmeye başladım."

"Muhtemelen oyumu alacaksın," diyorum yarı alaycı bir ifadeyle. "Muhtemelen mi?"

Onun niyet ettiği gibi gülüyorum ve omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? Oyum, öylece veremeyeceğim kadar çok insana mal oldu."

"Ciddiyim." Peçetesini masaya fırlatıyor ve öne doğru eğilerek gözlerimi tutuyor. "Hangi endişelerinizin giderilmesini istersiniz?"

"Birçoğu, ama benim asıl merak ettiğim soylulaştırmayla nasıl başa çıkmayı planladığınız."

Atlanta'nın tarihi Siyah topluluklarına para ve kaynak getiren aynı gruplar, uzun süredir yaşayan vatandaşları dışarı itenlerle aynı.

"Bence ilgili herkesin yararına olabilecek çözümler var" diyor.

"Bana diplomatik davranma." Gülümsemem devam ediyor ama sertleşiyor. "Onlarca yıldır bu topluluklarda yaşayan insanların, isterlerse orada kalmaya hakları var, zorbalıkla ya da vergilerle oradan çıkarılmaya değil ve olan da bu."

"Planım, yerlerinden edilenler için uygun fiyatlı konutlar ve şu anda bu topluluklarda yaşayan çoğu kişi için korumalar içeriyor."

Sırıttırıyor, doğal olmayan beyaz dişleri muhtemelen liseden beri başını belaya sokup çıkarıyor. "Gecenin geri kalanını bölge için planlarımı tartışarak geçirebiliriz ama ben güzel bir kadınla bir gece geçirmeyi umuyordum."

Bir kahkaha atıyorum ve yemeğe devam ediyorum. "Özür dilerim. Seni sorguya çekmek istememiştim."

"Hey, eğer flörtümden bunu , büyük sahneye hazır değilim demektir." Koltuğunda geriye yaslanıyor. "Ama zamanımızı daha iyi değerlendirebiliriz."

Gözleri yüzümde dolaşıyor, çıplak omzuma gidiyor ve sonra kaçınılmaz olarak, erkeklerin her zaman yaptığı gibi, göğüslerimde dinleniyor. Parmaklarımı şıklatıp ona burada olduğumu hatırlatma isteğine karşı koyuyorum, ama dikkatini çektiğimde bundan zevk alamayacaksam, dikkatini çekmek için giyinmenin ne faydası var? Sokaktaki rastgele erkeklerin kurt ısıklıklarını ve kaba yorumlarını saymazsak, bir erkek bana bu şekilde bakmayalı uzun zaman olmuştu. Bu odaklanmış, sürekli, yoğun bakış arzusuyla ısındı. Tenimi ısıtmasına izin veriyorum ve gülümsemesine karşılık veriyorum.

"Demek boşandıktan sonraki ilk randevun benim," diyor.

"Evet." Kadehimi kaldırıyorum ve bir yudum almadan önce ona gülümsüyorum. "Bunu ne ele verdi? Fuayemde toplanan Wade karşılama komitesi mi? On yaşındaki çocuğumun niyetinizi öğrenmek istemesi mi?"

"O çiçeklerin şimdiye kadar çöpe gittiğine eminim."

Neredeyse şarabımı tükürecektim. "Neden öyle dedin ki?"

Tereddüt ediyor, gözlerini kısıyor ve devam etmeden önce beni dikkatle izliyor. "Josiah ile aranızı neyin bozduğunu sormamın bir sakıncası var mı? Herkes şok oldu. Siz ikiniz çok sarsılmaz görünüyordunuz."

"Olmayana kadar öyleydik." Acı acı gülüyorum. "Birbiri ardına yaşadığımız depremlerin büyüklüğü için Richter ölçeği yok."

"Onu seviyordun," bunu bir soru olarak değil, bir gerçek olarak söylüyor.

Boğazımdaki ani ısıyı yutuyorum. "Hem de çok." "Ve seni sevdi."

Öleceğim güne kadar seni seveceğim.

"Çok fazla," diye kabul ediyorum, kadehimi dikkatlice yere bırakıp gözlerimi indiriyorum.

"Yaşadığınız tüm kayıpları biliyorum ama sizin kadar güçlü bir çift olarak bunun sizi bir araya getireceğini düşündüm."

"Öyle olmasını umuyordum ama belki de aynı anda birbirimizi rahatlatacak kadar iyi değildik. Biliyorum... içinde bulunduğum durumda pek yardımcı olamadım."

"Depresyonda mısınız?" diye soruyor, ses tonu baş edebileceğim nazik bir sonda gibi.

"Evet." Ona hüznle gülümsüyorum. "Çok ve uzun bir süre. Kendime gelemedim. Karmaşık bir keder. Depresyon. Bana ikisi de söylendi. Her zaman ayağa kalkıp kendime gelebiliyordum ama Byrd ve Henry'den sonra... Yapamadım. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Terapistim bazen her şeyi bir arada tutan insanların, gerçekten dağıldıklarında en az hazırlıklı olanlar olduğunu söylüyor."

"Bu herkes için çok fazla olurdu. Hepimiz kayıpları farklı şekilde yaşarız."

"Evet, o zamanlar ben tamamen hareketsiz kalmam gerekirken Josiah'ın hareket halinde olması ve benim yaşadığım acıdan kaçınması gerektiğini anlamamıştım.

içeri."

Kendini merdivenlerden ve koridordan çocuk odasına sürüklediği geceleri hatırlıyorum, sallanan koltukta bana bakıyordu, onun yorgunluğu benim kederden kaynaklanan halsizliğimle çatışyordu. Birbirlerini nasıl kurtaracaklarını bulamayan iki kazazede ruh. İkisi de batıyor.

Boşandıktan sonraki ilk randevumu nasıl evliliğimin otopsisine çevirdim? Her şey dönüp dolaşıp Josiah'ya geliyor. Bu gece değil.

Mark'a en tatlı gülümsememi göstererek, "Çok daha önemli bir konudan bahsedelim," diyorum. "Tatlı."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

JOSIAH

Senin yatmaya hazırlanman gerekmiyor mu?" Deja'nın yatak odasının kapı pervazına yaslanarak soruyorum. Kayıt yapmaya hazırlanıyormuş gibi ışığını ve tripodunu kuruyor ama okul gecesi ve geç oluyor.

"Senin eve gitmen gerekmiyor mu?" diye karşı çıkıyor. "Yoksa annemi mi bekliyorsun?"

Ukala.

"Kardeşine ödevinde yardım ediyordum."

Deja şüpheli bir bakış . "Dahi çocuğumuza uykusunda bile yapabileceği bir ödev için yardım mı ediyordun?"

"Terapi hakkında da konuşuyorduk." Odasına doğru bir adım daha attım. "O bana Dr. Cabbot'la işlerin nasıl gittiğini anlatıyordu, ben de ona seanslarımdan bahsediyordum."

"Nasıl geçti?"

Sözlerimi tartıyorum. Terapi bana göre olmayabilir ama Kassim'le yaptığım konuşmalara bakılırsa o bundan keyif alıyor. Yardımcı olduğunu düşünüyor ve ben de aynı fikirdeyim. On üç yaşındaki kızıma bile belki... sadece belki... benim de terapiden bir şeyler aldığımı itiraf etmek benim için zor.

Peki bu benim hakkımda ne söylüyor?

"Dr. Musa ," diyorum.

Telefonu masasına bırakıyor ve önümüzdeki hafta Cadılar Bayramı şerefine turuncu ve beyaz hayaletlerle süslenmiş siyah saç bonesinin dantelli kenarının altından beni inceliyor.

"Henry hakkında mı konuşuyorsunuz?" diye soruyor. "Ya Byrd Teyze?"

Çenem cevabın etrafında kenetleniyor ve kelimeleri serbest bırakmak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum çünkü bunu daha önce çok az tartıştım.

"Evet." Boğazımı temizleyip yatağına oturuyorum, ihtiyacı olursa daha fazla konuşmak istediğimi belirtmek istiyorum. Birkaç hafta önce bile muhtemelen buradan çıkmanın bir yolunu bulur, konuşmayı dizlerinin dibinde keserdim. Dr. Musa ile konuştuktan sonra bir şeyler değişti, ailemi bu kadar genç yaşta kaybetmenin içimde asla kabul etmediğim, hatta onarmadığım bir şeye nasıl zarar verdiğini açtım. Bu, daha derine inmemiz ve bu travmayı Byrd Teyze ve Henry'yi kaybetme sürecimle ilişkilendirmemiz için bir kapı açtı.

Ya da onları kaybetme sürecini nasıl hiç yaşamadığımı, öyle görünüyor.

Deja masasındaki sandalyeyi çeviriyor ve bana bakacak şekilde üzerine oturuyor.

"Onlar öldüğünde çok güçlüydün. Her şeyi bir arada tuttun" diyor, annesine çok benzeyen genç yüz hatları sertleşiyor. "Ve annem dağıldı. Her şeyi havaya uçurdu."

"Deja, annen hakkında böyle şeyler söyleme konusunda sana ne demiştim? O elinden geleni yaptı. Hepimiz elimizden geleni yaptık. Keder herkes için farklı görünür. Belki de o benim yapamadığım bir şeyi yaparken, sen onu dağılıyormuş gibi, beni ise güçlü gördün."

Yutkunuyorum ve birbirine bağlı ellerime bakıyorum, dirseklerim dizlerimde.

"Belki de *hissediyordu*. Ben bir şekilde onların gittiğini kabullenemezken o kabulleniyordu. İyileşmesi için ne gerekiyorsa yapıyordu." Deja'nın gözlerindeki kızgınlık tortularıyla karşılaşıyorum. "Bu güç gerektirir."

Bunu yaşarken buna inandığımdan emin değilim. Yasmen'i zayıf mı hissettirdim? Beklentilerimle mi? Hayatımızı geri almak ve devam etmek için sabırsızlığım, kaybettiklerimizle baş edemememle Yasmen'in acısını *artırdım* mı?

"Onu savunmak zorunda değilsin baba. Ben de oradaydım."

"Orada mı?" Bu kelimeyi kullanmasına kaşlarımı çatıyorum. "Nerede? Neredeydin Day?"

Ayağa kalkıp sırtını bana dönerek tripodun ışığını kapatıyor ve ayaklarını içeri katlıyor. "Ben sadece boşanmayı ve tüm olanları kastetmiştim. Kendim gördüm."

Yatağa doğru yürüyor, esniyor ve bana bakmıyor.

"Haklısın," diyor, yorganını geri çevirerek. "Geç oldu. İyi geceler baba."

Kızım az önce beni kovdu mu?

Başlığını düzeltiyor ve yatağa tırmanıyor, yastığının ve başlığının üzerinde asılı duran şeffaf çekiyor, böylece bana hayaletler ve goblinlerle kaplı belirsiz bir şekil kalıyor.

"Şu büyük ışığı kapatabilir misin baba?" diye soruyor. Kesinlikle reddedildi.

Onu kaçınma taktiğinden dolayı aramıyorum ama Yasmen'e karşı olan kızgınlığının temeline inmek için bir not alıyorum. Artık bunu tipik bir ergen öfkesine bağlayamıyorum.

Işığı kapatıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Merdivenlerden aşağı iniyorum, en alt basamakta Clint ve Brock'un garaj kapısının kalkma sesini duyunca duraklıyorum. Kapı komşularımız evde olduğu için çocuklar hakkında endişelenmeden çıkabilirim ama kıpırdamıyorum.

Yasmen'i *mi* bekliyorum?

Birazdan evde olur, değil mi? Bu gece okul var.

"Bruh, o on altı yaşında değil," diyorum mutfağa girerken. "Ve sen de onun babası değilsin."

Mutfağın köşesinde, Otis'in kıvrılıp uyuduğu köpek yatağının yanında duruyorum ve gelmesi için bacağımı sıvazlıyorum. Burnundan yorgun bir şekilde nefes alıp verişine ve ayağa kalkmayı reddedişine bakılırsa, benimle evimize kadar birkaç blok yürümek yerine ondan maraton koşmasını istediğimi sanırsınız.

"O eve gelmeden buradan gidelim."

Sözlerime rağmen, Mark'ın lanet buketini bıraktığım tezgâha doğru yürüdüm.

"Bunları suya koy," diyorum Yasmen'i taklit ederek. " demek koyarım. Boktan çiçeklerini suya koymam için bana güveniyorsan kompost olacaklar."

Çiçekleri "yanlışıklıkla" çöp kutusuna atmak çok kolay olurdu ama bu çocukça olurdu. Otis'in beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım.

"Yargılayıcı piç," diye mırıldandım.

Çiçekleri geçip Kasım'ın kaldırmaya zahmet etmediği lazanyaya bakıyorum. Güzel kokuyor. Yasmen'in birçok yeteneği var ama mutfak becerileri hiçbir zaman bunların arasında yer almadı, bu yüzden bunun nasıl ortaya çıktığını merak ediyorum. Yakındaki çekmecedен bir çatal kapıp doyurucu bir örnek alıyorum.

"Mmmm," diye homurdanıyorum, erişteyi, peyniri ve hindi kıymasını çiğniyorum. "Soğuk bile güzel."

Otis, başını tezgâha yaslayabilecek kadar uzun boyuyla kendi gözleriyle görmek için yaklaşıyor. Kokluyor, cam tavaya bakıyor ve ağlamaklı bir şekilde sızlanıyor.

"Hayatta olmaz," diyorum ona, yakasından çekiştirerek tezgahtan uzaklaşmasını sağlıyorum. "Senin süslü çiğ diyetini uygulamak için onca zahmete giriyorum, sana lazanya vereceğimi mi sanıyorsun? O zaman ben-"

Duvarda canlanan küçük bir ekran dikkatimi çekiyor. Kurduğumuz güvenlik sisteminin çeşitli yerlerde -oturma odası, yatak odamız ve mutfak- birkaç monitörü var. Kamera her türlü aktiviteyi yakalıyor.

Gerçek zamanlı olarak verandada. Duvardaki küçük monitöre doğru yürüdüğümde ne göreceğimi biliyorum.

Yasmen randevusundan döndü. Gitmeliyim, arka kapıdan sıvışıp işime bakmalıyım. Lanet olası uzun bir gün oldu ve sabah 7'de Siyah girişimciler için bir networking kahvaltım var.

Ama kendimi gitmeye zorlayamıyorum.

Ayaklarım yere çivilenmiş. Gözlerim ekrana perçinlenmiş.

Yasmen ve Mark'ın ne dediğini duyamıyorum ama klasik ilk buluşma dansı bu. Adam neredeyse benim kadar uzun, bu yüzden ona gülmek için başını arkaya eğmek zorunda kalıyor ve bu da boynunun zarif sütununu ortaya çıkarıyor. Gülümsemesi yeterince masum, ama bakışları bir meşale gibi, boğazını, kolunun ve omzunun çıplak çizgisini yakıyor, göğüslerinde oyalanıyor.

Tanrım, bu gece çok güzel görünüyor. Yasmen olduğu için bana her zaman iyi görünür ama kapıyı açtığında alışkanlıktan neredeyse ona uzanacaktım. Eskiden böyle bir oyunumuz vardı. Giyinir, sonra makyajını yapardı, onu öptüğümde makyajını bozacağımı çok iyi bilirdi. Elimin pantolonundan aşağıya inme, sütyenini çıkarma, göğüslerini avuçlama ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. Ona doyamıyordum. Ellerimi ondan uzak tutamıyordum.

Bir kere.

Bir zamanlar öyleydik ve sonra... sonunda ne olduysak o olduk.
Sert. Soğuk. Sessiz.

Mark yaklaşıyor, beyaz dişleri verandanın sıcak ışığında parlıyor. Parmaklarını onunkilerle birleştiriyor ve ellerim yumruk oluyor. Neden sadece gitmiyorum? Bu çok rahatsız edici. Mahremiyeti hak ediyor ama ilk öpüşmeleri olabilecek şeyi izlemeden duramıyorum. Onu kendine doğru çekiyor, boştaki eliyle sırtının alt kısmına dokunuyor ve vücutları aynı hizaya gelene kadar onu kendine çekiyor.

Hey. Bitirdin mi?

Evet. Yeni bitti. Seni özledim. Gelmeyi isterim. Geceyi geçirir misin?

Duvardaki monitöre dönüp bakıyorum. Ayrılmışlar, ilk öpücük geride kalmış. Kadının yüzünü göremiyorum ama adamın gözleri tutkuyla parlıyor, eli kadının sırtında bir aşağı bir yukarı geziniyor, sonra belini kavıyor.

Vashti'nin teklifini kabul etmeliyim. Kendimi başka bir kadına kaptırmalı ve Yasmen'i ilk öptüğüm anı düşünmemeliydim. Benimle birlikte onun varoş dairesinin içinde bitirdik. Onu duvara bastırdım, dillerimiz sevişiyor, ellerimiz çılgınca. Parmaklarım külotunun içine girdi ve inledi, ağzını benimkinden çekti ve başını duvara geri bıraktı, onu parmaklamamı izledi. Elimin üzerine boşalana kadar gözlerimizi ayırmadık. Gözleri dumanlı, o güzel, dolgun alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış bir halde dağılışını izledim. Büyük, güzel göğüsleri geriliyor, tutkuyla kabarıyor, vücutlarımızın birbirini nasıl arzuladığının şiddetli çalkantısıyla.

Ruhlarımızın, zamanın bile bozamayacağı bir bağla nasıl kenetlendiğini.

Aletim fermuarımı dürtüyor ve bir elimi tezgâha diğer avucumu ereksiyonuma bastırıyorum. O geceyi hatırlamak bile beni sertleştiriyor. Gözlerini hiç ayırmadan beni pantolonumdan nasıl tuttuğunu, önce nazıkçe çektiğini, sonra benim ısrarımla beni inleyen çekiştirmelerle daha da sertleştirdiğini. Bu beni bir ergen gibi kot pantolonumun içine boşalttı ve hiç umurumda değildi. Dağınık ve sıcaktı ve birbirine ait olan iki insanın birbirini bulup çarpıştığı filmlerdeki gibi hissettiriyordu. Yanıyorlar. Bakarlar

Çünkü bunu hayatınız boyunca bulma ihtimaliniz nedir ki?

O bizdik.

Ve Şimdi verandada Mark adında bir adamla öpüşüyor ve ben de başka bir kadını yatakta beklemek için eve gidiyor olmalıydım.

Ama ben yapamam. Bunu hissedip Vashti'yle birlikte olmak? Yanlış geliyor. Saygısız. Bencilce. Byrd'ün sesini kulağımda duyabiliyorum.

Evlad, seni bundan daha iyi yetiştirdim.

"Evet, yaptın," diye mırıldanıyorum hayıflanarak, kendimle ve elimle geçireceğim bir geceyi kabullenerek.

Hey, belki yarın? Uzun bir gün oldu. Erken başla.

Birkaç dakika boyunca yanıt gelmiyor ve yanıtını nasıl ifade edeceğini düşünürken güzel yüzünün Şaşkınlıkla buruştuğunu neredeyse görebiliyorum. Her zaman dikkatli ve ölçülüdür. Vashti ve benim huylarımız birbirine çok benziyor. Belki de bu yüzden çalışıyoruz.

Vashti: Tamam. Anlıyorum. Biraz dinlen ve yarın görüşürüz.

Bu asalet anından pişmanlık duymayacağımdan emin olmadığım için bacağımlı tekrar Otis'e doğru sıvazlıyorum. Ekrandaki verandanın görüntüsüne bakıyor ve dişlerini gösteriyor, kulakları dikilmiş, zayıf vücudu gerilmiş, koruyucu içgüdüğü, kendisine ait olduğunu düşündüğü birine dokunan bir yabancı gördüğünde yüksek alarmda.

"Dostum, anlıyorum," diyorum, arka kapıyı açtığımda gülüşüm biraz acı. "Ama gitmemiz gerek."

Ve verandadaki tabloya bir saniye daha bakmayı reddederek sonunda bakıyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YASMEN

Bunu daha fazla erteleyemeyiz."

Josiah'nın kapalı ofis kapısının önünde duruyorum, mutfaktan gelen kokular ve sesler beni bir nebze olsun rahatlatıyor. Henry'yi burada, karanlıkta tek başıma yerde kaybettiğimde Grits perili bir ev haline gelmişti ama o gecedan önce burası benim ikinci evimdi. Nihayet yeniden öyle hissetmeye başladım.

Derin bir nefes alarak bu sabah Josiah'ı görmeye hazırlandım. Son birkaç haftadır birbirimizden kaçıyorduk. Vashti ile yatıya kaldığından beri. Mark'la buluştuğumdan beri. Grits'te ara sıra koridorda karşılaşmamız dışında, son zamanlarda neredeyse hiç aynı odada bulunmadık. Futbol maçlarında bile kenarda birlikte durmadık. Eğer bu sabah işletme müdürümüzle bir toplantımız olmasaydı, evde Skyland Derneği için tatil projeleri üzerinde çalışıyor ve bu kapının diğer tarafındaki adamdan uzak duruyor olacaktım.

Kapıyı çalıyorum ve Josiah'nın derin bariton sesiyle içeri girmemi söylemesini bekliyorum. Masasının arkasında oturuyor, gözlerini önündeki dizüstü bilgisayara dikmiş. Kafasını kaldırmıyor ama yazmaya devam ediyor. Sessizlik devam ediyor, garipliğe uzanıyor, ben de odanın ortasındaki kanepe ve sehpanın yanındaki koltuklardan birine çöküyorum ve çantamı yere koyuyorum.

"Harvey yolda," diyor, hâlâ gözlerini ekrandan ayırmadan. "Son toplantısı birkaç dakika uzadı ama yakında burada olur."

"Tabii. Harika."

Nemli avuçlarımı bacaklarımın üzerinde gezdiriyorum, kot pantolon ellerimin altında pürüzsüz ve serin. Kıpır kıpır ve yapacak bir şeyler ararken, topuzumu sıkıyorum. Saçlarımla uğraşmaktan yorulduğum için geçen hafta sonu kutu örgüler yaptırmıştım. Bu sabah saç tellerine serpiştirilmiş birkaç altın kelepçeyle süslenmişler.

Sonuç olarak, kendimi güzel hissediyorum. Ve kendime güveniyorum ve Josiah'nın sadece benim için sakladığı sinirli ruh halinden etkilenmeyeceğim. Sonunda dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve oturma alanına doğru yürüyor. *Onu* görmezden gelmek için sıramı savarak tırnaklarımı inceliyorum.

"Örgüleri sevdim."

Şaşıarak başımı kaldırdığımda onu karşımdaki deri koltuğun kolunda otururken buldum. Kişisel bir şey söylemesini beklemiyordum. Kesinlikle görünüşüm hakkında değil. Gözleriyle karşılaştığımda, haftalardır olduğu gibi soğuktu ve yüzü okunamaz haldeydi.

"Teşekkürler." Söyleyecek başka bir şey bulmak için zihnimi yokluyorum. Kelimeleri ona yeterince hızlı söyleyemediğim günler geride kaldı. Mutlak bir sessizlik içinde yemek yiyen çiftleri izler ve birbirimize bunun asla biz olmayacağımıza dair söz verirdik.

"Deja'nın gördün mü?" diye sordum.

"Evet." Kaşlarını çatı. "İngilizce'den C aldığına inanamıyorum."

"Eskiden en iyi olduğu ders buydu. Sorun sadece notlar değil, sosyal medyada çok fazla zaman geçirdiğinden endişeleniyorum."

"Bence biz sert bir şekilde bastırmak zorunda kalmadan dengeyi bulacaktır. Onunla ilişkiniz zaten yeterince gergin ve-" "Gergin mi?"

Sesim sessiz bir uyarıya dönüşerek soruyorum.

"Bunu kendin söyledin, Yas." Aptal kaslı kollarını aptal geniş göğsünde kavuşturuyor. "Day'le işleri nasıl halletmemiz gerektiği konusunda kavga etmeyelim. Kasım'ın futbol oynaması konusunda daha fazla düşündün mü?"

"Geçen sefer sorduğunda *asla* dediğimden beri mi? Hayır. Ayrıca, onun futbolu var."

"O da gerçekten futbol oynamak istiyor."

"Bir çocuk kendisi için iyi olmayan pek çok şeyi gerçekten isteyebilir, örneğin beynini defalarca duvara çarpmak ve hayatını, aklını ne için riske atmak gibi? Bir oyun için mi? CTE hakkında ortaya çıkan her şeyle birlikte, bunun risk almaya değeceğini düşünmüyorum. Pek çok ebeveyn artık futbol oynamıyor."

"Sence de biraz dramatik davranmıyor musun? Ben futbol oynadım. Preach oynadı. Theo oynuyor."

"Preach'i severim ama Theo'nun oynamasına izin vermesi benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onun ve Liz'in çocukları için verdikleri kararların bizimkiler için verdiğimiz kararlarla hiçbir ilgisi yok. Kassim bana futboldan neredeyse hiç bahsetmedi."

"Bundan hiç bahsetmedi," diye karşılık verdi sabırla, "çünkü seni seviyor ve seni üzme istemiyor, ama neredeyse her gün bana soruyor."

"Tabii ki, çünkü sen havalı bir ebeveynsin."

"her şeye hayır diyen biri değilim çünkü çocuklarımın kendi kararlarını vermelerine izin veremeyecek kadar korkak ya da tutucu biriyim."

"Bu ne cüret!"

Ayağa fırlıyorum, bir saniye daha yerimde duramıyorum. Hareket etmeliyim, bu öfkenin dolaşmasına izin vermeliyim, yoksa damarlarımda tıkanacak. Adımlarım bizi ayıran boşluğu tüketiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan tam önünde, güçlü bacaklarının arasında duruyorum. Hava bir şimşekle cızırdıyor

Saldırı, ani, sıcak ve tehlikeli. Tahmin edilemez. Sığınmalıyım ama geri adım atmıyorum.

İfadesi esrarengizliğini koruyor, yüzünün sade güzelliği etkilenmiyor ama nefesi derinleşiyor. Buna karşılık, aramızdaki hava yoğunlaştıkça nefes alma mücadelesiyle göğüslerim yükselip alçalıyor. Bu kadar yakinken, varlığı beni eziyor ve yoksun duyularım onu yutuyor. Kolonyasının eşsiz erkek kokusuyla karışması. Çenesinin sertliği, ağzının şehvetli kıvrımıyla savaş halinde. İri vücudunun dinlenirken bile yaydığı sıcaklık beni sarıyor.

Birden kuruyan dudaklarımı yalıyorum, o da kısık gözlerle bu hareketi izliyor. Bu bakışla avlandığımı hissediyorum, sanki kendi bedenimin kurduğu, kendi zihnimin tasarladığı bir tuzağa adım atmışım gibi. Uzun zaman önce gömdüğümüzü sandığım bir şey yükseliyor, bizi kuşatıyor, öldüğünü sandığım bir bağa yeni bir hayat veriyor. Josiah'dan hâlâ hoşlandığımı aylardır biliyordum ama şu anda, gözleri kararırken, çenesi bükülürken ve elleri yumruk olurken, merak etmeden duramıyorum...

O da hala benden etkileniyor mu?

"Kusura bakmayın, geciktim." İşletme müdürümüz Harvey aceleyle içeri giriyor ve elindeki evrak çantasını yere bırakarak koltuğa yığılıyor.

"Başlamadan önce kahve alma şansım var mı?" diye soruyor, hala bize bakmıyor ve ayaklarının dibindeki açık çantadan bir yığın kağıt çıkarıyor.

"Elbette," diyor Josiah. Ayağa kalktığı anda, ben hareket etmediğim için vücutlarımız arasında sadece birkaç santim var. Ondan yayılan sıcaklıkla kalbim göğsümde çarpıyor, sanki kafese kapatılmış ve dışarı çıkmaya hazırmış gibi. Bir an bana bakıyor, burnundan keskin bir nefes çektikten sonra etrafımdan dolaşıp uzun adımlarla ofisten çıkıyor. Hava ciğerlerime çöküyor ve destek almak için kanepenin koluna tutunuyorum. Zihnim dönüyor, o kısa saniyelerin uyandırdığı tüm duyguları sıralayan bir santrifüj.

Öfke. Karışıklık. Coşku.

Arzu.

"Neyi böldüm?" Harvey, sehpanın üzerine yayılmış kâğıtlardan başını kaldırmadan sorar.

"Ha?" Kanepenin bir ucuna oturmuş, aptalca soruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Siz ikinizle on yılı aşkın bir süredir çalışıyorum. Şimdiye kadar, sadece size bakarak bile son sözü kimin söylediğini anlayabilirim."

"Biz iyiyiz." Elimi enseme gezdirerek oradaki yeni gerginliğe masaj yapıyorum.

Harvey bana kuşkulu bir bakış fırlatıyor ama daha fazla soru soramadan Josiah elinde bir fincan kahveyle dönüyor.

"Siyah, değil mi?" diye soruyor.

"Tanrı seni korusun." Harvey fincanı kabul eder, derin bir yudum alır ve gözlerini kapatır. "Bu sabah kahvemi içemedim ve başım ağrımaya başladı bile. Bu iyi geldi."

"Güzel." Josiah bakışlarını Harvey'nin oturduğu koltuktan benim oturduğum kanepeye çevirdi. Belli ki bana katılmaktan başka çaresi yok. Yine de diğer uca geçmeden önce tereddüt ediyor, uzun bacaklarını önüne uzatıyor.

Harvey bir yudum daha kafein sonra, "Öncelikle," dedi. "Söylemeliyim ki, bu geçişi nasıl başardığınız gerçekten takdire şayan. Boşandıktan sonra birlikte iş yapmaya devam eden çok az çift vardır."

İkimiz de cevap vermiyoruz, ama Josiah'ya bir bakış attığımda, yüz ifadesi boş, dümdüz karşıya bakıyor.

Saatini kontrol ediyor. "Öğle yemeği için açılmadan önce personel toplantısına katılabilmem için buna girebilir miyiz? Zaten geç başlıyoruz."

"Elbette." Harvey'nin kaşları kalkıyor ama Josiah'nın aceleciliğinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Şimdiye kadar Josiah'nın her zaman önce iş yaptığını biliyordu.

Harvey kahve fincanını masaya bırakır. "Charlotte'un genişlemesiyle ilgili tartışmayı yeniden ele almak istiyorum."

Josiah da ben de bu yorumu sessizlikle karşıladık. Byrd'ün vefatından hemen önce işler o kadar artmıştı ki Georgia'da başka bir yere, hatta başka bir eyalette sıcak bir şehre hayal ediyorduk.

"Bu konuya girmeden önce," diyorum Josiah'nın bakışlarından özenle kaçınarak. "Genişleme konusunu ilk konuşmaya başladığımızda, bunun için bastıran asıl kişi bendim ama çok şey değişti. Si, ben... burada olamadığımda burayı kurtardığını biliyorum. Şimdi genişlememiz gerektiğini düşünmüyorsan, erteleyeceğim."

Genişleme fikri beni hala heyecanlandırıyor, ancak günlük operasyonlardan ne kadar uzak olduğumu düşünürsek, zorlamayacağım.

"Grits benim olduğu kadar senin de, Yas," diyor Josiah, gözlerimi yakalamak için başını eğerek.

"Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim, ama hepimiz biliyoruz ki ben-"

"Benim için en önemli olan iki şeyle ilgileniyordun. Çocuklarımla." Samimiyetle parlayan gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ve kendinle. Yaşadığın onca şeyden sonra, bunu beklemeye hakkım vardı. Day ve Seem'e göz kulak olmasaydın, burada tutunmam mümkün olmazdı."

Gülüyor ama içi boş, kendini küçümseyen bir gülüş. "Gerçi burada o kadar da iyi bir iş çıkaramadım-"

"Dur," diye kestim sözünü. "Bizi ayakta tutman bir mucize. O zamanlar bunun değerini tam olarak bilemediysem özür dilerim. Eğer bunu senin için daha da zorlaştırdıysam."

Aramızda uzayan saniyeler boyunca birbirimize bakıyoruz. Harvey gelmeden önce odayı saran gerginlikten sonra, birbirimizi destekleyen sözlerimiz yabancı ama hoş geliyor.

"Peki ne düşünüyorsun Harvey?" Daha eşit bir zemine geri dönmeyi umarak soruyorum. "Yani, işler inanılmaz iyi gidiyor ama daha yeni yeni ayaklarımızın üzerinde duruyoruz. Şimdi büyümemiz gerektiğini düşündüren ne?"

"Fırsat." Ağzı, benim para yiyen sırtış dediğim şekilde geriliyor. "Charlotte'un en popüler bölgelerinden olan NoDa, North Davidson'da bir restoran kapanıyor. Birinci sınıf bir gayrimenkulden bahsediyoruz."

Josiah, "Madem bu kadar iyi," diyor, "neden zıplıyorlar?"

"Emekli olma zamanı." Harvey omuz silkiyor, dudaklarının kenarlarını aşağı doğru kıvrıyor. "İşi satıp Florida'ya taşınmaya karar vermiş yaşlı bir çift."

"Her şey kontrol edilirse bunu yapabilecek durumda mıyız?" diye sordum.

"Öyleyiz," diyor Harvey. "Vashti'nin mutfaktaki liderliği, Anthony'nin yönetime eklenmesi ve sizlerin akıllıca, stratejik kararlar almanızla son birkaç çeyrek çok iyi geçti. Grits'in şimdiye kadarki en iyisi."

"Doğru." Josiah başını öne eğiyor, yüzünde tetikte ve meraklı bir ifade var. "Alan kiralandı mı?"

"Senin burada Grits için yaptığına benzer şekilde yeniledikleri bir ev," diye cevap verir Harvey. "Notu devralırsın, ama inan bana, burası o kadar sıcak ki, bunu karşılamakta zorlanmazsın. Charlotte bir sonraki Atlanta gibi."

Josiah, odada burada büyümüş tek kişi olarak kendini beğenmiş bir tavırla, "Bir sonraki Atlanta diye bir yer yok," diyor.

Harvey, "Charlotte yine de yaşamak için en iyi şehirler listesinde yer alıyor," diye karşı çıkıyor. "Bankacılık büyük ve insanlar refah içinde. Charlotte'un bu kısmı da hızla gelişiyor. Bir sürü sanatçı ve harika restoranlar var. Şükran Günü'nden sonra, Noel'den önce birkaç günlüğüne gelip bakabilir misiniz diye soruyorlar."

"Birkaç gün mü?" Bir bakışımı Harvey'nin hevesli ifadesinden Josiah'nın aniden kapanan yüzüne kaydırıyorum.

"Evet, ikinizin de görmesini isterdim elbette," diyor Harvey. "Ve bir gün kadar takılıp bir şeyler konuşmanızı, mahalleyi görmenizi isterler. Böylece seni biraz tanıyabilirler. Burayı herhangi birine vermek istemiyorlar. Hızlı bir gece gezisi."

Gece boyunca mı? Beynim çılgık atıyor, kulaklarımın arasında uyarı zilleri çalıyor.

Birlikte mi?

"Yas ve ben bunu biraz daha tartışabilir miyiz?" Josiah bakışlarını Harvey'ye sabitleyerek sorar.

"Elbette." Harvey öne doğru eğilip sehpanın üzerindeki sayfalardan birkaçını kavırıyor, bazılarını bana, bazılarını da Josiah'ya uzatıyor. "Bu arada, işte restoranın ve mahallenin bazı tanıtım materyalleri."

Fotoğraflara göz gezdiriyorum ve kendimi gülümserken, kalbim çarparken buluyorum. NoDa eklektik ve büyüleyici ve Skyland'e çok benziyor. Restoran bir ev, Grits için yenilediğimizden daha küçük ama daha az tuhaf değil. Fotoğraflar yaz mevsiminde çekildi çünkü herkes atlet, parmak arası terlik ve şort giyiyor. Ön tarafta bir çim alan var ve masalar çimlerin üzerine kurulmuş. Her tondan insan etrafta dolaşıyor, gülümsüyor ve yemek yiyor.

Bu yerle ilgili bir şey beni çekiyor. Josiah her zaman sayıların adamı olmuştur. Ona verileri, gerçekleri gösterin ve o karar versin. Benim hesabım daha yumuşak. Daha güneyde, kafamın içinde değil ama kalbim ve içgüdülerim arasındaki farkı bölüyor. Aramıza giren düşmanlığı düşününce, harika ortaklar olduğumuzu unutmak çok kolay. Onun akli ve benim içgüdülerimle Atlanta'da harika bir şey inşa ettik.

Tekrar yapabilir miyiz?

"Bunu sana bırakıyorum," diyor Harvey, açık duran ve sehpanın üzerine parlak renkli fotoğraflar dökülen dosyaya doğru başını sallayarak. "Karar vermene yardımcı olabilecek bazı rakamları ve özellikleri sana e-posta ile göndereceğim. Benim fikrim, en azından gidip görmezsen delirmiş olursun. Burayı satışa çıkarırlarsa, bu konumuyla kapışılır ve fazla beklemezler."

Harvey çantasını kapatıp ayağa kalkıyor ve bana gülümsüyor. Ben de ayağa kalkıyorum ve geleceğini bildiğim sarılma ve yanağıma konduracağı öpücük için öne doğru eğiliyorum.

"Burası sensiz aynı değil," diye fısıldıyor kulağıma, bana biraz daha sıkı sarılıyor. "Döndüğüne sevindim, o da öyle."

Şaşırmış ve duygulanmış bir şekilde eski dostumuza bakıyorum ve gülümsemesine ve sıkmasına karşılık veriyorum. "Teşekkürler, Harv."

Josiah da ayağa kalkarak, "Seni geçirebilirim," diyor. "Aç mısın? İstersen sana yiyecek bir şeyler hazırlayabiliriz."

Harvey, Josiah'yı ofis kapısına kadar takip ederek, "Her zaman isterim," der.

Onların sesleri ve kahkahaları, benim duyamayacağım kadar uzaklaşana kadar koridordan ofise süzülüyor. Fotoğraflardan birini elime alıyorum, bu fotoğrafta Josiah ve benden birkaç on yaş büyük bir adam ve bir kadın verandada oturuyor.

Merry Herman ve Ken Harris, *Mal Sahipleri*.

"Hikâyeniz nedir?" Bizimle tanışmak isteyen çifte bakarak yüksek sesle düşünüyorum.

Bir gecelik bir
yolculuk.

Birlikte.

Josiah ve benim ayrı odalarımız olacaktı elbette, ama yine de... ikimizin başka bir şehirde çocuksuz, Grits'siz olması fikri.

Vashti yok.

İçime istenmeyen bir heyecan yayılıyor. Harvey gelmeden önce paylaştığımız o an aklıma geliyor ve nefesim . Isı

Damarlarımda sızılaşıyor, içimde hareket ediyor ve yanıyor.

Onu istiyorum.

Yapmamalıyım. Artık çok geç. Harekete geçmeyeceğim, ama neredeyse unuttuğum bu hain acı tozlu köşelerden bana kükrüyor, gölgelerden bakıyor ve ince örülmüş örümcek ağlarının arasından bana ulaşıyor. Vahşi ve aç. Eğer akıllıysam, onu aç bırakacağım, inkâr edeceğim, çünkü eskisinden farklı olarak, tatmin olmayacak.

YİRMİNCİ BÖLÜM

JOSIAH

Harvey'i mutlu bir şekilde yoluna gönderiyorum, sonra isteksizce ofise dönüyorum, koridorda bir süre oyalanıyorum.

Harvey gelmeden önce Yas'ın nesi vardı?

Yasmen'in bacaklarımın arasında durduğu o anları hatırlamamak için beynimi fırçalamak istiyorum ama kokusu kıyafetlerime, zihnime siniyor. Sıcaklığı gözeneklerime işliyor. Bedenlerimiz hiç temas etmemiş olsa da onu hala hissediyorum. Ama en net hatırladığım şey gözlerindeki ateş.

Yıllardır görmediğim bir ateş. Öfke mi? Evet. Öfke mi? Belki de.

Arzu? Kesinlikle.

Onu hala istediğimi itiraf etmekten daha kötü olan şey, onun da beni isteyebileceği ihtimali.

Böyle bir şey olmayacak. Bir daha olmaz.

"Harvey gitti mi?" Vashti mutfaktan salona adım atarken standart beyaz şef kıyafetini giyerek soruyor. Ufak tefek ama narin değil. Onda bir gerilme gücü, sakinleştirici bulduğum bir dinginlik çekirdeği var. Ondan çok hoşlanıyorum. Ona daha da fazla saygı duyuyorum ve onu asla incitmek ya da yanıltmak istemiyorum.

"Evet." Ona gülümsüyorum. "Tavuklu turtaya bayılıyor."

"Kimin yok ki?" Gölüyor, bana yaslanana kadar yaklaşıyor. Parmak uçlarında yükseliyor, avucunu göğsüme bastırmak için aramıza uzanıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Bu gece seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

İş yerinde ihtiyatlıyızdır. Çıktığımızı bilmeseniz, davranışlarımızdan çoğu kişi tahmin edemezdi ama aramıza mesafe koymamın nedeni bu değil. Yasmen'in anısı hâlâ düşüncelerimde dolaşırken, burada durup Vaşti'yle bu geceden bahsetmek yanlış geliyor. Başımı çevirip onu dudaklarından kısaca öpüyorum ama nazikçe yanımdan uzaklaştırıyorum. Hayal kırıklığı yüz ifadesinde yükselip alçalıyor, neredeyse ben fark edene kadar kayboluyor.

"Mutfağa dönsen iyi olacak," diyor, gülümsemesi her zamanki parlaklığından biraz yoksun. "Bugünün spesiyali doğru hazırlanmalı, yoksa tam bir felaket olur." "Git öldür onu." Ofise doğru başımı salladım. "Yas'la konuşmam gerek.

gitmek zorunda."

Yasmen ve beni merak ettiğini biliyorum ama evliliğimiz, boşanmamız ve hatta şu anki anlaşmamız hakkında nispeten az şey sordu. İyi bir adam olacağıma güveniyor ve ben de öyle olacağım. Eğiliyorum ve kalçasının hafif kıvrımını sıkarak ağzına uzun bir öpücük bırakıyorum. Küçük bir inilti çıkarıyor ve öpücüğü derinleştirmek için başını eğiyor. Kapıdan gelen bir ses dikkatimi dağıtıyor ve Vashti'nin omzunun üzerinden bakışlarım Yasmen'inkilerle kilitleniyor. Ofisin kapısında duruyor, gözleri bulutlanmış ve ağzının yemyeşil kıvrımı sımsıkı çekilmiş. Mark'la ilk öpüşmesini izlediğim geceyi düşünmeden edemiyorum. Tekrar öpüştüler mi? Başka bir randevuları oldu mu?

Berbat mı?

Bilmek istemiyorum.

Vashti arkasına bakıyor, Yasmen'in bizi izlediğini görünce şaşırıyor. Ona gülümsüyor, elimi sıkıyor ve mutfağa geri dönüyor.

"Bir saniyen var mı?" Yasmen'in taşıdığı çantadan onun temkinli ifadesine bakarak soruyorum. "Harvey'nin söyledikleri hakkında biraz konuşmak istiyorum."

"Elbette." Arkasını döner ve ofiste kaybolur.

Vashti mutfakta, Yasmen ise ofiste. Preach kıcıyla güler ve iki kadın arasında kaldığımı söylerdi ama hislerimde hiçbir bölünme yok. Çok net söylüyorum. Eski karımı istemek yeni bir şey değil. Onu hiç istemedim mi? Öleceğim güne kadar onu isteyebilirim. Seksen yaşında olacağız ve muhtemelen o kadın yürüteçle odaya girdiğinde aletim hala sertleşecek, ama bir daha yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Güvenilmez olduğunu kanıtladı ve aksini düşünmek aptallık olur.

"Peki ne düşünüyorsun?" Harvey'nin bıraktığı fotoğraflardan birkaçını alarak soruyorum. "Değerlendirmeye değer mi?"

Umarım her şey normalmiş gibi davranmak öyle olmasını sağlar. Dr. Musa ile yaptığım konuşmalara bakılırsa, görünüşe göre benim yöntemim bu.

"İçimden bir ses evet diyor." Koltuğa yerleşiyor. "Ama yanılıyor da olabilirim."

İkimiz de onun içgüdülerinin geçmişte ne kadar güvenilir olduğunu biliyoruz. Aramıza biraz mesafe koymayı tercih ederek, karşısındaki koltuk yerine masamın kenarına oturuyorum.

"Rakamları görmek istiyorum," diyorum. "Ama Harvey'nin düşündüğü kadar iyi bir fırsatsa-"

"Ve nadiren yanılır."

"Ve nadiren yanılır, o zaman daha önce yapmak istediğimiz şeyi tam olarak yerine getirmiş oluruz..."

Duruyorum, bakışlarını tutuyorum ve bitmemiş cümlemin kendi adına konuşmasına izin veriyorum. *Her şeyden önce.*

"Bu bizi tekrar rayına oturtacaktır," diye bitiriyor. "Yani, genişleme için." "Doğru. Ve bir gecelik bir ziyarete gitmekte bir sakınca görmüyor musun?"

Soruyu zararsızmış gibi sordum.

Boğazını temizliyor, gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Tabii. Annem Şükran Günü için geliyor ve bir hafta kalacak. Belki o buradayken gidebiliriz, böylece çocuklarla birlikte olur."

"Fena fikir değil." İstemsizce gülümsüyorum. "Carole yemeğe geliyor mu? Umarım yine chitlings pişirir. Çocuklar bunu hâlâ unutamadı."

"Aman Tanrım. Koku. Nasıl şikayet ettiklerini ve reddettiklerini hatırlıyor musun? Bu yıl onların tadına bakmaya kararlı." Gülümsemesi azalıyor. "Sen, şey... Şükran Günü için planların hakkında konuşmadık."

"Tabii ki burada olacağım."

Başka nereye gidebilirim ki? En başından beri çalışanlarımızdan Şükran Günü ya da Noel'de çalışmalarını istemeyeceğimize karar vermiştik. Biz de istemedik.

"Vashti'nin..." olup olmadığından emin değildim. Yasmen gözlerini kaçırıyor ve dudaklarını yalıyor. "Belki ailesiyle falan tanışırsın diye düşünmüştüm."

"Henüz değil." Bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum ve onu yakından inceliyorum. "Peki ya Mark? Annenle tanışmaya geliyor mu?"

"Şaka mı yapıyorsun? Neden ben...? Hayır."

"Çok mu erken?" Ses tonumun hafif olmasını umarak soruyorum.

"Bunu hiç tartışmadık bile. Biz orada değiliz." "Siz ikiniz yine dışarı mı çıktınız?"

Gözlerini kısıyor, başını eğiyor. "Birkaç kez. Neden?"

"Sadece merak ettim." Umursamazca omuz silkiyorum. "Bakalım annen bir günlüğüne çocuklarla takılmak istiyor mu?"

"Harvey'e sor bakalım, Şükran Günü'nden sonraki Cumartesi günü gelmemiz ev sahibi için sorun olur mu?"

"Kulağa hoş geliyor."

Bunu hallettikten sonra ayağa kalkıyor ama hemen gitmiyor.

"Şükran Günü'ne gelelim. Bizimle mi yiyeceksin?"

"Neden ki?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Geçen sene iyiydi, değil mi?"

Geçen yılki Şükran Günü yemeğindeki acı sessizliği "iyi" olarak tanımlamak tam olarak doğru mu bilmiyorum ama gerçeklerden daha güvenli. Yas ve benim aynı odada olduğumuz her an cehennem gibi garipti ama aile bir aradaydı, lanet olsun. Çocuklar yemeklerini bitirir bitirmez odalarına çıktılar ve ben de hemen oradan ayrıldım.

"Evet, iyiydi." Yasmen'in sert gülümsemesi bana onun da aynı şekilde hatırladığını söylüyor. "Sadece bir şey varsaymak istemedim."

Yasmen bir şeyle boğuşuyor.

Anlatır: alt dudağını ısırır, sol kulak memesini çekiştirir, kaşlarının arası kırışır.

Üzerinde çalıştığı şeyin söylemeye değer olup olmadığına karar vermesini bekliyorum. "Yani, Vashti'de yanında getirebilirsin," diyor üç dakika sonra. saniyeler. "Şükran Günü yemeğine yani."

Bunu beklemiyordum.

"Vashti mi? Şükran Günü yemeğine onu da getirmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Bunu yüksek sesle duymak onu duraklatmış gibi görünüyor. Yavaşça başını sallıyor, sanki kendi kendine anlamaya çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırıyor.

"Evet. Eğer istersen. Bu sana bağlı. Yani, çocuklar seni orada isteyecek ve-"

"Ne yapmak istediğini soracağım ve size haber vereceğim. Onu düşündüğünüz için teşekkürler."

"Elbette," diyor ve daha fazla konuşmadan, garip bir hal alabilecek bir konuşma yapmadan oradan ayrılıyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YASMEN

Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor annem.

Lavaboda tatlı patatesleri yıkamayı bırakıp ona bakıyorum. Deja'ya bakmak geçmişteki halime dikiz aynasından bakmaksa, anneme bakmak da geleceğime olası bir bakış sunuyor. Gözlerinin etrafındaki birkaç çizgi dışında, cildi gergin, pürüzsüz ve kahverengi. Annemin hayatı boyunca Noxzema kullandığına eminim. Bazen geceleri kalın beyaz kremi sürerken onu izlerdim. Süslü ya da pahalı bir şey değil. Her şey eczaneden alınma ama cildi harika. Umarım onun yaşına geldiğimde ben de böyle olurum.

"Josiah ve yeni kız arkadaşını Şükran Günü yemeğine davet etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündün," diye devam ediyor kırmızı çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak.

"Anne, bir şey olmaz." Suyu kapatıyorum ve tatlı patatesleri tezgahın üzerindeki bir kaseye koyuyorum. "Bunlar temiz."

"Soy onları. Adı ?" "Vashti."

O bunu biliyor. Üç kez sordu ve annem fillere eşyalarını bıraktıkları yeri hatırlatabilir. Onun keskin bakışlarından kaçarak patatesleri soymaya başladım.

"Onlara akşam yemeğinin dörtte olduğunu söyledim. Hâlâ uygun mu?" diye sordum. "Mmmh. Aşçı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Dünya çapında bir şef, evet." Bir gülümsemeyi bastırıyorum çünkü bunun nereye gittiğini zaten biliyorum.

"Ama bu yemeği benim pişirdiğimi biliyor, değil mi?" Annem egnogundan bir yudum alır. Noel'i beklemez. "Birkaç çeşit yemek getirebilir ama-"

"Elbette bir şeyler getirip getiremeyeceğini sordu, ben de ona çok sevineceğimizi söyledim, ama yemeği sen pişiriyorsun-"

"Hindi, yeşillikler, patates ve tatlı patates güveci, boyun kemikleri."

"Boyun kemiklerinde güvende olduğumuza eminim."

"Çalı fasulyesi, kızarmış tavuk,-"

"Anne, evet. Senin pişirmedeğin birkaç yemek getirecek. Sorun olmaz."

"İyi misin?" "Ne demek istiyorsun?"

Annem yuvarlak kalçalarından birini tezgâha yaslıyor ve gözlüklerini başının üstüne doğru itiyor. "Kızım, benimle oynama. Seni ben büyüttüm. Seni tanıyorum. Josiah'ın bu kadınla çıkması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ma-"

"Bana 'Anne' deme." Tezgâhtaki tabureye başıyla işaret ediyor. "Otur."

"Yarın gelecek insanlarımız var ve öncesinde yapmamız gereken çok şey var-"

"Bunu anladım. Neden erken geldiğini düşünüyorsun? Şimdi otur ve konuş benimle."

Keskin bir nefes alıyorum ve oturmadan önce yavaşça bırakıyorum. Beklentiyle ona bakıyorum, kaşlarım kalkık.

"Neden bana bakıyorsun?" diyor. "Sana zaten bir soru sordum. Josiah'ın tekrar biriyle çıkması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Benim için sorun değil." Omuz silkip tezgâha bakıyorum ve parmağımı granit yüzeyde gezdiriyorum. "Grits için harikaydı. Çocuklar onu seviyor. Josiah..."

Doğru kelimeleri arıyorum. Onu seviyor mu?

"Josiah'nın ona çok değer verdiğini söyleyebilirim," diye bitiriyorum. "İşler ilerliyor gibi görünüyor, bu yüzden onlara iyi şanslar diliyorum."

"İlerliyor mu? Evlenme teklif edebileceğini falan mı düşünüyorsun?"

"Teklif" kelimesini duyunca Josiah'nın bana nasıl evlenme teklif ettiğini düşünmeden edemiyorum. İkimizin de hiç beklemediği bir anda, ender rastlanan, düşüncesizce bir hareketti.

"Um, hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum." Kaşlarımı çatıyorum, çünkü ne bilebilirim ki? "Ben sadece... birlikte yattıklarını biliyorum."

Bunu söylemeyi, ona anlatmayı planlamamıştım ama annem asla paylaşmayı düşünmediğim şeyleri içimden çıkarmanın bir yolunu buluyor. Büyürken hiçbir şeyden kaçamadım.

Annem yanımdaki tabureye oturdu. "Ve sen bunun seni rahatsız etmediğini söylüyorsun... hiç."

"Neredeyse iki yıldır boşanıyoruz. Bunun olması kaçınılmazdı. Ayrıca, ben de biriyle çıkıyorum."

"Kim?" Annem tek kaşını kaldırdı.

"Mark adında bir adam. Yani, ciddi ya da özel değiliz ama birkaç kez çıktık. Ondan hoşlanıyorum. İyi bir arkadaş."

"Yani ikiniz de hayatınıza devam ediyorsunuz."

"Sence dolma yapabilir miyim?"

Annem neredeyse yumurtalı içkisini tükürüyordu, konunun aniden değişmesinden mi yoksa dolmayı benim pişirmem fikrinden mi, emin değilim. "Sen mi?"

"Evet, ben." Hafif bir kahkaha atıyorum ve gözlerimi parmaklarıma dikerek tatlı patatesleri soymaya devam ediyorum. "Byrd'ün tarifini denemek istedim."

Saniyeler sessizlik içinde geçiyor ve anneme bakmak için soyma işlemine ara veriyorum. Küçük gülümsemesi köşede kıvrılıyor.

"O çılgın kızı özlüyorum," diyor usulca. "Eskiden tatillerde eğlenirdik."

Byrd, annemin mutfağını paylaştığı birkaç kişiden biriydi. Eski güzel günlere dair skandal hikayeleri, şamatalı kahkahaları, yemeklerine ve ailelerine duydukları yadsınamaz sevgi tatil anılarımın çoğunu renklendiriyor.

"Ben de." Elini sıkıyorum ve küçük bir gülümseme sunuyorum. "Evini temizlediğimizde yemek kitaplarından birini buldum. Tüm tarifler onun el yazısıyla yazılmış. Birkaç tanesini deniyorum."

Byrd'ün tariflerini kullanmak bir şekilde kendimi ona daha bağlı hissetmemi sağlıyor.

Omuz silktim ve patateslere geri döndüm. "Hepimiz iyi bir aşçı olmadığımı biliyoruz ama bu yıl onun dolmasını denemek istedim. Eğer berbat olursa, sen-

"Olmayacak. Mükemmel olmasını sağlayacağız." Göz kırıyor. "Lisedeyken sana yemek yapmayı öğretmeye çalıştığım da hızlı kuyruğun beni dinlemeliydi."

Gençken yemek yapmaya hiç ilgi göstermediğim ama sonunda bir restoran sahibi olduğum süregelen bir şakadır.

"Dersimi aldım." Kıkırdıyorum. "Sanırım kaybettiğim zamanı telafi ediyorum." "Geç olması hiç olmamasından iyidir."

"Geç demişken." Saatile bakıyorum. "Kassim'in terapi seansı bir süre önce bitmiş olmalıydı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Josiah'ya mesaj atacağım."

Telefonuma uzanıyordum ki Kasım arka kapıdan hızla mutfağa girdi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Josiah onu takip ediyor, hızı daha sakın.

"Büyükanne!" Kasım kendini anneme atıyor ve sarılmanın gücüyle onu sırtından sallıyor.

"Kassim, dikkatli ol," diyor Josiah ama sesi hoşgörölü. "Şükran Günü yemeğimi pişirmeden önce onu bayıltma."

Annem Kasım'ın yüzünü ellerinin arasına alır ve başının üstünü öper, sonra dikkatini Josiah'ya çevirir.

Gözlerinde derin bir şefkatle, "Kedinin kime ilaç verdiğine bakın," diyor. "Bu kadar güzel olduğuna memnun olsan iyi olur, yoksa sana hiçbir şey pişirmezdim."

Josiah anneme ulaşmak için birkaç adım atıp onu kollarının arasına alırken kısık bir kıkırdama .

"Şansımı test etmeyeceğim," diyor. "Uçuşunuz nasıldı?"

"Güzel." Arkasına yaslanıp yüzüne bakıyor. "İyi misin?" Gülümsemesi kayboluyor çünkü sorunun ne olduğunu anlıyor, Annemin içgörüsünün kanıtı. Byrd tatilleri özel kılardı ve artık kimse onun yokluğunu Josiah kadar şiddetli hissedemezdi.

"Evet, hanımefendi," diyor basitçe. "Ben iyiyim."

"Anne, akşam yemeğinde Hint yemeği ," diyor Kasım, sırt çantasını arka kapının yanındaki kancaya asarken.

"Nerede olduğunuzu merak ediyordum," diyorum.

"Özür dilerim." Josiah mutfak adasına yaslanıyor ve annesinin hazırladığı tarttan bir elma dilimi koparıyor. "Dr. Cabbot'tan çıktıktan sonra dışarıda yiyeceğimizi söylediğimi sanıyordum. Saffron'a gittik."

Annem onun elini tokatlar ve ayakkabıcıyı ulaşamayacağı bir yere kaydırır.

"Sorun değil," diyorum ve ona *bakmak* zorunda kalmamak için tezgahı silmek üzere arkamı dönüyorum. Morehouse marka kapüşonlu bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giyiyor; iş dünyasının ince kıçlısı mı yoksa gündelik susuzluk tuzağı mı tercih ederim emin değilim. Adamın gerçekten bırakması gerekiyor. Ve yaşlanıyor, çünkü görünüşe göre bunun da bir faydası olmuyor. Yaşlandıkça inceliği daha da kötüleşiyor ve konsantre olamıyorum. Bu tatlı patatesleri soymadan önce o gidene kadar bekleyeceğim, yoksa eski sevgilime gizlice salyalarımı akıtırken bir parmak ucumu kaybedeceğim.

"*Fortnite* oynayabilir miyim?" Kassim yalvaran gözlerle bana soruyor. "Yarın okul yok."

"Tabii, ama o şey takılıyken uyuyakalmayın. Jamal'la aranızın nasıl olduğunu biliyorum."

Mutfaktan fırlar ve nal seslerinin merdivenleri tırmanışına bakılırsa bir at sürüsünü de beraberinde götürür.

"Şu çocuk ve oyunları," diye mırıldandı annem, ayakkabıcısına dönerek. "Siz Charlotte'tayken ben de şu dolaba bakayım. Buraya son geldiğimde her şeyi yeniden düzenlemiştik ve eminim şimdiye kadar eski haline dönmüştür."

Josiah ve ben birbirimize hızlı ve anlamlı bir bakış atıyoruz. Annem her geldiğinde, her şeyi düzenlemek ve derinlemesine temizlemek zorunda kalıyor. Çocuklar şikayet ediyor ama bu bizim şakamız haline geldi. Charlotte'tan döndüğümüzde bizden çok nefret edecekler.

"Akşam yemeği için yarın saat dörtte mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak anneme bakıyor.

"Evet ve geç kalma." Dudaklarını büküyor. "Duyduğuma göre bir misafir getiriyormuşsun."

"Evet, hanımefendi."

"Peki benim yaptığım ve endişelenmesine gerek olmayan şeylerin listesini aldı mı?" Annem hem meydan okuyan hem de alaycı bir bakışla soruyor.

"Evet, ben ." Sırıttıyor ve çekini öpmek için eğiliyor. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor annem.

"Eminim seni sevecektir." Josiah'nın bakışlarındaki açıklık, gözleri bana dikildiğinde biraz azalıyor. "Ben zıplayacağım."

"Seni geçireyim." Ellerimi bulaşık havlusuna kuruluyorum. "Dr. Cabbot'la nasıl gittiğini duymak istiyorum."

"Yarın görüşürüz anne," diyor Josiah ve arka kapıdan çıkıyor.

Dışarı çıktık ve o arabasına yaslandı. Aramızda güvenli bir mesafe bırakıyorum. Kokusunun ve sıcaklığının beni saracağı kadar yakın değil.

"Nasıl gitti?" diye sordum.

"Güzel. Dr. Cabbot gördüklerinden memnun. Elbette bana her şeyi anlatmıyor ama Kasım'ın gelecek seneyi atlayacak kadar iyi performans gösterme konusunda biraz endişeli olduğundan bahsetti. Terapinin, yedinci sınıfa kadar iyi olup olmadığını anlamak için yapılan bir seçmenin parçası olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

Esprisiz bir kahkaha attım. "Sanırım bu kadar çok şey beklediğim için benim hatam olduğunu düşünüyorsun? Muhtemelen haksız değilsin."

Nazik bir parmakla çenemi gözleriyle buluşacak şekilde kaldırıyor ve dokunuşuyla beni şaşırtıyor.

"Yapma bunu." Yüzünü buruşturuyor. "Onlara baskı yapmakla ilgili yaptığım yorum için sana bir özür borçluyum. Bazen bir pislik olmam dışında hiçbir mazeretim yok ama bu senin suçun değil."

"Çok olduğumu biliyorum."

Avucunun sert sıcaklığına doğru eğiliyorum. Başparmağının çenemin üstünde, ağzımın altındaki hassas deride gezindiğini aynı anda fark ediyorduk gibiyiz. Bana bu şekilde dokunmasının sadece kas hafızasından kaynaklandığına eminim. Bedenlerimiz unutmayı seçtiğimiz şeyleri hatırlıyor. Hemen geri çekilmesini bekliyorum ama yarım ay gecenin loşluğunda beni izleyişi, neredeyse isteksizce dokunuşunu geri çektiğinde parmaklarının çenemde gezinişi nefesimi boğazıma hapsediyor.

Zihnim, şımartmayı göze alamadığım bir anılar albümünü tarıyor. Kalbimi çarptıran birkaç saniye boyunca onu ilk gördüğüm ana geri dönüyorum. Onu ilk öptüğüm ana. İlk kez seviştiğimizde, aşkımızı *itiraf ettiğimizde*, sikiş sonrası bükülmüş çarşafların, birbirine dolanmış kolların ve bacakların, öpücükten morarmış dudakların ışıltısında seslerimiz kısılmıştı. Aramızda böyle bir kimya vardı ki

Dokunduğu her yeri yakıyordu; teni, yatağı, kalpleri. Hiçbir şey güvenli değildi ve son birkaç tehlikeli yılımdan sonra olmak istediğim bir şey varsa o da güvende olmaktır.

Şu an bir ilişkisi var. Yasak bölge.

"Yani saat dört, değil mi?" Bir adım geri çekiliyorum. "Sen ve Vashti burada olacak mısınız?"

"Evet." Alarmına basıyor ve Rover'ın ışıkları yanıp sönüyor. "Otis metabolize edecek pahalı bir şey bulmadan eve dönsem iyi olacak. Bulamadığım ayakkabıları yemiş olma ihtimalini henüz göz ardı etmedim."

Josiah'nın tenis ayakkabılarının dolabımda özenle saklandığı düşüncesiyle öksürerek kendi hilemde boğuluyorum.

"Evet, ona hak vermemek elde değil," diye katılıyorum.

Üzgünüm, Otis.

Josiah önce eve, sonra Brock ve Clint'inkine, First Court'a ve Skyland'in küçük köşesini çevreleyen etkileyici evlere bakıyor, ağzının kenarlarına ironik bir gülümseme yerleşiyor.

"Ne kadar hiç düşündün mü?"

Bunu düşündüğümde, kaybettiklerimizi de düşünmek zorunda kalıyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak. "İlk dairem bir ayakkabı kutusuydu."

"Hamam böcekleriyle." Başımı sallayarak kıkırdıyorum.

"Ve su basıncı yok. Bir yıl boyunca iyi bir duş alamadım." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "İlk Şükran Günü'nü hatırlıyor musun? İşeyecek bir kabımız bile yoktu."

İlk Şükran Günümden bir gece önce markette yaşadığım anıya teslim oluyorum. Genelde ciddi olan kocam beni kucağına aldı ve alışveriş arabasına koydu. Arkaya atladı ve market koridorlarında gülerek ve herkesin bize attığı tuhaf bakışları görmezden gelerek ilerledik. Yapabilirim

Neredeyse yüzüme çarpan havayı hissedecektim, metal arabanın tekerleklerinin ağırlığımızı protesto edişini duyacaktım. *Kendine özgü kokusunu alıyorum - temiz, erkek, o - ve sıcaklığını sırtımda hissediyorum.*

Bazı temel şeyleri almıştık. Süt, yumurta, ekmek, söğüş et. Çok az paramız vardı ama ikram olarak her birimiz sevdiğimiz bir şeyi seçtik. Benim için altı paket üzümlü Fanta. Onun için bir paket tatlı-tuzlu patlamış mısır karışımı.

"Kasaya gittiğimizde yeterli paramız yoktu," diyor gülümseyerek, sanki o geceyi benimle birlikte zihnimde yeniden canlandırıyormuş gibi.

"Aman Tanrım." Gülüyorum, yüzümü bir an için ellerime gömüyorum. "Arkamızda Şükran Günü yemeği için bir sürü şeyle dolu arabaları olan onca insan var ve biz her seferinde bir ürünü geri koymasını için kasiyere uzatıyoruz. Paramızın yetmesi için ne kadar düşmemiz gerektiğini anlamaya çalışıyoruz."

"Patlamış mısırımı sakladık," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum ama dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. "Sodamı sakladığımızdan oldukça eminim. Hatırlayın, elektrikler kesilmişti ve boktan dairemiz buz gibiydi ama soda sıcaktı."

Byrd'lere de gidebilirdik ama tatillerde evi hep dolu olurdu ve biz de yalnız kalmak istediğimiz için orada kalırdık. Mahalledeki o köhne dairede bir kez bile soğuktan şikayet ettiğimi hatırlamıyorum. Bunun yerine, Josiah'ın telefonundan çalan Al Green'in "Let's Stay Together" şarkısıyla serenat yaparak, yanan mumlar, PBJ sandviçleri ve ılık üzümlü Fanta ile gecenin tadını çıkardık. Seviştiğimizde çılgınca, sımsıkı, sanki o benim dünyadaki tek varlığımış ve ben de onun her şeyiymişim gibi birbirimize gömülüyorduk. Çünkü bu doğrudu. Bugün bile "Let's Stay Together "ı duyduğumda biraz kızarıyorum. Şarkı o geceye ve birbirimizi sıcak tutmak için yaptığımız tatlı, kirli şeylere ait.

Evliliğimizin en zayıf yılları olan o yıllar, bir şekilde aynı zamanda en iyi yıllardı.

Onun beni gazozumu feda ederken hatırlaması, benim ise onu hatırlamam çok ironik. Acaba bu her şey için geçerli mi ve gerçek her birimizin hatırladıkları arasında bir yerde mi saklı? Anılarımızı olması gerektiğini düşündüğümüz şekilde yeniden şekillendiriyoruz. Olduğundan daha iyi mi yaptım? Hiç daha kötü hale getirdim mi?

Onu içime çekiyorum, yüzünün keskin hatları ağzının dolgunluğuyla yan yana duruyor. Kanaatkârlığı, onun için en önemli olan insanlara duyduğu şefkatle tezat oluşturuyor. O benim için mükemmel anlam ifade eden bir muamma.

Ya da en azından eskiden öyleydi.

"Güzel bir geceydi," diyorum, bakışlarımızı ayırmaya çalışırken boğazım yanıyor. Sanki yine o küçük dairenin ortasındayız, titriyoruz, battaniyelerin altında büzüşmüşüz ve mum ışığında bakkaldan aldığımız ucuz yiyecekleri yiyoruz. Mükemmel bir memnuniyet. Bir yumruk, nostalji ve pişmanlık sızana kadar kalbimi sıkıyor.

"Gitsem iyi olacak," diyor ve sonunda başını çevirip uzaklaşıyor.

"Evet, yarın görüşürüz," diyorum, gülümsemem pamuk ipliğine bağlı.

Kapıyı açıp içeri giriyor, Rover'ı çalıştırıyor ve gidiyor. O gittikten sonra uzun süre garaj yolunda durdum, soğuktan titriyordum.

BÖLÜM YIRMI İKİ

JOSIAH

Bekle. Zili henüz çalma."

Parmağım Yasmen'in kapı zilinde, kollarımda dengede duran kapalı tabak kutusunun üzerinden Vashti'ye bakıyorum.

"Gerginim," diyor gözlerini sıkarak. "Aptalca olduğunu biliyorum ama elimde değil. Sanki ailenle tanıştıyormuşum gibi hissediyorum."

Bizimle birlikte verandada bekleyen Otis, Vashti'den bana bakıyor ve ben onun sinirlerini yatıştırırken o da yerleşiyormuş gibi başını patilerinin üzerine koyarak uzanıyor.

"Endişelenecek bir şey yok." Kutumu kaydırıyorum ve ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Sadece çocuklar, Yas ve sanırım Grits'ten akşam yemeği için gidecek yeri olmayan birkaç kişi var."

"Ve kayınvaliden."

"Eski kayınvalide," diye düzeltiyorum ama Carole Miller asla eski bir şey gibi hissettirmiyor. Bana evladıymışım gibi davrandı ve bu boşanmayla da bitmedi. O ve Byrd'ün birbirlerini çok sevmeleri ailelerimiz arasındaki bağı daha da güçlendirdi. "Sen Carole'u seveceksin, o da seni sevecek."

"Yasmen'in beni davet etmesi gerçekten harika. Pek çok kadın eski sevgilisinin yeni kızına karşı bu kadar nazik ve kabul edici olmaz."

"Bu senin için Yas." Çenemi kendi küçük tabak kutusuna doğru eğiyorum. "Ayrıca, bu kadar yemeğin yanında kesinlikle bir sürü hediye getirmişsin."

"Carole'un listesinden bir şey pişirmemeye özen gösterdim."

"Şehirdeki en iyi şeflerden birisiniz, Carole'un talepleri konusunda soğukkanlı olduğunuz için teşekkürler."

"Oh, anladım. Aşçılık okuluna gitmiş olmam onun mutfağını devralabileceğim anlamına gelmiyor. Benim annem de aynı şekilde. Eski kafalı, buna saygı duyuyorum."

"Bence gayet iyi anlaşıyorsunuz." Kaşlarımı kaldırıyorum ve işaret parmağımı zile yaklaşıtıyorum. "Hazır mısınız?"

Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Hazır."

Zile basar basmaz kapı açılıyor.

"Baba!" Kasım neredeyse zıplayarak söylüyor. "Çok fazla yemek var."

"Eğer bununla bir ilgin varsa uzun sürmez. Vashti'ye yardım et.

Yemekler, Seem," diyorum Otis özgürlüğüne kavuşmuş bir mahkûm gibi yanımızdan geçip fuayeye girerken. "Otis!"

Duruyor, hızlı tepkisinde itaat var ama seğiren kulaklarında ve sallanan kuyruğunda sabırsızlık var. Yasmen'i aramak için doğruca mutfağa gideceğini biliyorum ve Carole kendi alanında köpeklere tahammül edemiyor.

"Burada kal." Oturma odasının köşesindeki yatağına doğru başımı sallıyorum. Küçümseyerek ofluyor ama pozisyonunu alıyor ve şöminenin yanına kıvrılıyor.

Kassim Vashti'den birkaç tabak alıyor ve mutfağa doğru ilerliyoruz. Büyük bir kaos bekliyordum ama daha iyi bilmeliydim. Carole'un aşçılıktaki hüneri ve Yasmen'in ev sahipliğindeki üstünlüğü sayesinde mutfak pırıl pırıl ve ağız sulandıran kokularla dolu. Tüm bulaşıklar tezgahın ve mutfak adasının üzerinde düzgünce dizilmiş. Yemek odasına doğru baktığımda, masa tanıdık porselenler ve gümüş takımlarla donatılmıştı. Orada

müstehten miktarda yemek. Midem gurulduyor ve Carole tatlı patates güvecine ceviz eklemekten başını kaldırıp bakıyor.

"Şimdiden karnının konuştuğunu duyuyorum." Gülüyor ve mutfak adasının boş bir bölümünü işaret ediyor. "Yemeği yere koy."

Kassim ve ben kutularımızı dikkatlice yerleştiriyoruz. Carole ellerini, önünde "Büyükannenizin Büyükannesi Değil" yazılı önlüğün ön ceplerine sokuyor.

"Peki burada kim var?" Carole, Vashti'yi gözlüklerinin kenarından dostça bir gülümsemeyle inceleyerek sorar.

"Bu Vashti," dedim. "Vashti, Carole Miller."

Vashti elindeki tabağı yere bırakarak, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum." Carole, Vashti'nin tavalarından birinin üstünü kaldırıyor.

"Hmmmph. Somon kroket."

"Evet, hanımefendi. Annemin tarifi," diyor Vashti, artık yemekten konuştukları için sesindeki belirsizliğin bir kısmı gidiyor. "Mısır pudingi için de."

"Mısır pudingi mi?" Carole'un yüz ifadesi tetikte. "Peki bu nerede?" Vashti başka bir tabağın kapağını kaldırarak altın sarısı, tatlı kokulu puding.

"Bunu yemeyeli yıllar oldu." Carole onaylayarak gülümsüyor. "Sizinkiler nereli?"

Vashti, "Tüm ailem şu anda Kaliforniya'da yaşıyor," diyor. "Ama aslında Louisiana'dan batıya ."

"Demek kanında biraz Cajun var."

"Var. Şunlara bir bakın." Vashti sırtıyor ve kapalı bir kabın kapağını çekerek pudra şekeri serpilmiş beignet'leri ortaya çıkarıyor.

"Yemeğe ne kadar yakınız?" İnledim.

"Hazırız," diye cevap veriyor Carole dalgınca, gözleri hâlâ beignet'lerde ziyafet çekiyor. "Yas gelir gelmez. Duş almaya ve üstünü değiştirmeye gitti. Bir saniye içinde aşağıda olur ve biz de başlayabiliriz."

"Ben buradayım."

Yasmen mutfağa girdiğinde vanilyanın tatlılığını andıran bir kokuyla karşılaşır. Altın kelepçeler, yukarı doğru kıvrılmış saç örgülerine dağılmış durumda. Siyah geniş paçalı pantolonu ve kelly yeşili kazağı, gösterişli vücudunun iniş ve çıkışlarını gözler önüne seriyor. Dudaklarına mat kırmızı bir dudak boyası sürmüştü. Tüm bu detaylar onu taze ve güzel gösteriyor ama benim dikkatimi çeken küpeleri.

"Onları bulmuşsun!" Kasım, kulaklarından sarkan boyalı hindi küpelerini hafifçe çekestirmek için yanına yaklaşıyor.

"Evet." Ona sırtarak karşılık veriyor. "Dolabımın arkasındaki bir kutuda, kaybettiğim diğer mücevherlerle birlikte duruyordu. Onları bana hangi doğum günüm için verdiğinizi bile hatırlayamıyorum."

"Otuzuncu," diyorum, dilimi çok geç ısırarak.

Yasmen burada olduğumu yeni fark etmiş gibi bakışlarını bana çeviriyor. Gülümsemesi bir an için duraksıyor, sonra sabitliyor.

"Oh, evet," diyor. "Sanırım haklısın."

Haklı olduğumu biliyorum çünkü o yıl ona küçük bir tekerlek olan altın bir kolye hediye etmiştim. Arkasında "Tekerlekler kadar" yazıyordu. Eminim onu da kaybetmiştir, ama muhtemelen evliliğimizde tekerlekler kesinlikle düştüğünden beri onu aramaya zahmet etmemiştir.

"Hey, Vashti." Yasmen gülümseyerek birkaç tabağın kapağını kaldırıyor. "Geldiğiniz ve bu kadar çok yemek getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değildi." Vashti'nin gerginliği kaybolmuş gibi görünüyor ve gülümsemesi geniş ve doğal. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Tabii ki." Yasmen'in bakışları benim üzerimden Carole'a kayıyor. "Hazır mıyız anne?"

"Oturma odasındaki tüm o aç insanlar öyle umuyor." Carole kıkırdıyor. "Grits'teki çalışanlarınızdan altısı geldi."

Yasmen'in yüzünde memnuniyet ifadesi beliriyor. Bu kadın partileri seviyor. Ne kadar çok o kadar neşeli. "O zaman yapalım."

Tabaklarımızı doldurup yemeğe dalarken masanın etrafında restorandan tanıdık yüzler görmek çok güzel. Milky benim bir yanıma, Vashti de diğer yanıma oturuyor.

"Kızın nasıl Milk?" Makarna ve peynirden Carole'un meşhur mısır ekmeğine kadar her şeyle dolu tabağında nereden başlayacağıma karar vermeye çalışırken soruyorum.

"O iyi." Bir rulo ısıyor ve devam etmeden önce biraz çiğniyor. "O ve ailesi Şükran Günü'nü kocasının Memphis'teki ailesiyle geçirmeye gittiler. Noel'i burada geçirecekler."

Durakladı ve bana baktı. "Beni için size minnettarım. Tatiller kaybettiklerimizi en çok özlediğimiz zamanlardır, öyle değil mi?"

Bugün Byrd Teyze'yi özleyen tek kişi ben değilmişim. Onsuz nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Milky'nin ağzında ve alnında sert çizgiler var. Adamı tanıdığımdan beri ilk kez yaşlanmış görünüyor.

"Burada olmana sevindim Milk," diyorum usulca. "Her zaman başımın üstünde yerin olduğunu biliyorsun."

İşler tuhaflaşmadan önce ikimiz de Carole'un her zaman mükemmel bir şekilde hazırladığı hindimizi dilimliyoruz. İç malzemesinden biraz alıyorum. Yemek dilime değer değmez donup kalıyorum, çatal ağzımla tabak arasında asılı kalıyor. Çatalı yere bırakıp acele etmiyorum, bir süre daha dolmanın tadını çıkarıp test ediyorum.

"Carole," diyorum kaşlarımı çatarak. "Dolmanız çok lezzetli. Tadı şey gibi..."

Byrd's.

Yüksek sesle söylemiyorum çünkü bugün kaybın hatırlatılmasını istemiyorum ama içimi bir nostalji dalgası kaplıyor. Kederle birlikte değil, neşeyle sarmalanmış. Lezzetler ağzımda patlıyor, tıpkı sadece Byrd'ün tattığı gibi ve o da burada oturmuş, sevdikleri için yemek pişirmenin zevkiyle parlıyor olabilirdi.

"Dolmayı ben yapmadım," diyor Carole.

"Vay canına." Gözlerimi Vashti'ye çeviriyorum. "Harika bir iş çıkardın, V. Uzun zamandır bu kadar güzel bir şey yememiştim."

Vashti biraz sert bir sesle, "Ben de yapmadım," diyor. "Peki ya menüdeki dolmam ne olacak? Çok sevdiğini söylemiştin."

"Oh, biliyorum, ama bunu sen yapmadıysan, o zaman kim-"

", " diyor Yasmen masanın diğer ucundan.

"Sen mi?" İnanmayarak soruyorum. Ağzı geriliyor ve yarı yemek yiyen, yarı dinleyen insanların olduğu sıraya bilinçli bir bakış fırlatıyor. "Öyle demek istemedim, Yas. Sadece... tadı tıpkı Byrd'ünkine benziyor."

Ağzının etrafındaki gerginlik hafifliyor ve küçük bir gülümseme köşeleri kaldırıyor. "Onun tarifini kullandım."

"Sende mi?"

"Eşyalarını karıştırırken," diyor Yasmen, çatalıyla bir makarna ve peynir yığınının delerken. "Bazı tariflerinin yazılı olduğu bir defter buldum. El yazısıyla."

Herkes dinliyor ve muhtemelen sorgulamamı sonraya saklamalıyım ama bilmem gerekiyor. Byrd'ün Grits için kullanmadığı ama ailesine ve arkadaşlarına ayırdığı bazı tarifler var, sanki bizim için özel bir şey saklıymış gibi. Doldurmasının bu özel versiyonu da onlardan biri. Vashti o zamandan beri Grits'in menüsünü kendi yarattığı şekilde yeniden şekillendirdi, bu nedenle şu anda servis ettiğimiz yemekler

Byrd'ünü tam olarak yansıtmıyor. Fotoğraflarım, hatıralarım ve Byrd'ün onu hatırlamam için bıraktığı her türlü şey var. Köpeği bile bende ama yemeği? Onu bir daha asla yiyemem. Tam olarak onun hazırladığı şekilde değil, bu yüzden yakın olan her şey bile değerli bir şey. Tarifleri el yazısıyla görmek ise paha biçilemez.

Yasmen omuz silkiyor, bakışlarını tabağına indiriyor ve hüzünle gülümsüyor. "Sanırım bu beni ona daha yakın hissettirdi. Çok iyi bir aşçı olmadığımı hepimiz biliyoruz ama
."

"Çok lezzetli." Masadaki diğer herkesi görmezden gelip gözlerini tutuyorum, ta aşağılardan minnettarlığımı iletmeye çalışıyorum. "Bir ara defteri görmek isterim."

Yavaş yavaş herkesin yemeyi bıraktığını fark ediyorum ve hepsi farklı derecelerde merakla Yasmen'den bana bakıyor. Gözleri kucağında, sırtı dimdik duran Vashti hariç herkes.

"Her neyse," diyorum, ani gerginliği ortadan kaldırmayı umarak. "Bu hindi de harika Carole, her zamanki gibi."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor Carole, kızına araştıran bir bakış fırlatarak. "Şimdi sen ," diyor Milky, dolmadan bir çatal dolusu alarak. "Tadı Byrdy'ninkine benziyor. O tarifleri de görmem gerek Yas."

"Her zaman." Yasmen gülüyor, gözleri Milky'nin onayıyla ısınmış. "Şimdi Kasım, anneannen en sevdiğin yemeği yaptı. Tatlı patates güveci nasıl?"

Bu dönüşle birlikte herkes tabağına dönüyor, memnuniyet homurtuları masadaki sohbetin uğultusunu noktalıyor.

Vashti'ye alçak sesle "Bu somon kroketler çok güzel," diyorum ve masanın altından uzanıp elini tutuyorum. Sanki ona sadece bir konuda güven vermek için dokunuyormuşum gibi samimiyetsiz geliyor ama parmaklarımı geri sıkıyor ve başını kaldırıp bana yarım ağızla gülümsüyor.

"Teşekkür ederim." Dirseğinin dibindeki tatlı çaydan bir yudum alıyor. "Şimdi bana Charlotte'a yaptığın bu yolculuktan biraz daha bahset."

"Cumartesi yola çıkıyoruz," diyorum ses tonumu düz ve nötr tutarak. Yolculuk hakkında kasıtlı olarak fazla düşünmemiştim. "Gerçekten çok hızlı. Pazar öğleden sonra geri uçacağız."

"'Biz' sen, Harvey ve Yasmen mi oluyoruz? Cumartesi günü hepiniz uçuyor musunuz?"

Bir kaşık patates püresini oyalanarak yiyorum, çiğnerken ve cevap verirken acele etmiyorum. "Harvey'nin Charlotte'ta ailesi var, Şükran Günü için çoktan oraya gitti ve biz de onunla buluşacağız."

Vashti çatalını bırakıyor ve bana doğru kısık bir bakış fırlatıyor. "Yani sadece sen ve Yasmen mi seyahat ediyorsunuz?"

Deja, ağzı bir şeylerle dolu Vashti'nin yanından, "Evet," diye sesleniyor. "Büyükanнем bizimle kalıyor. Bize her şeyi temizletecek. Umarım yine chitterlings pişirmez. Sen hiç yedin mi, V?"

Vashti, Deja'ya cevap vermek için gözlerini benimkilerden ayırıyor. "Ne? Özür dilerim.

Hiç ne yaşadım mı?"

"Chitterlings." Deja ağzını kapatıyor, gözleri parlıyor. "Çok kötü kokuyorlar."

"Onları Clorox'ta yıkıyorum," diye araya giriyor Carole, hem Deja'nın hem de Vashti'nin dehşete düşmüş ifadelerine gülerek. "Bütün zehir hemen akıp gidiyor. Şimdiye kadar kimse benim yemeklerimi yerken ölmedi. Siz neyin iyi olduğunu bilmiyorsunuz. Sana da biraz ayırayım Vashti."

"Sorun değil. Hayır, teşekkür ." Vashti küçük bir kahkaha atmayı başarıyor ama ayık gözleri bana dönüyor ve hâlâ Yasmen'le benim birlikte seyahat etmemizin ne anlama düşündüğünü biliyorum. Böyle bir ima olmamalı. Bizler artık evli olmayan ve hayatlarına devam eden, hatta başkalarıyla çıkan iki yetişkiniz.

Yine de... Vashti'ye bundan bahsetmemiştim çünkü ben de bu konuda bir şeyler hissediyorum. Dehşet ve beklenti arasında gidip geliyor. Onu eziyorum çünkü mantıksız, tehlikeli ve faydasız.

"Çok kısa bir yolculuk," hatırlatıyorum elini tekrar sıkarak.

"Biliyorum. Keşke bana söyleseydin." Görünüşte çayından bir yudum daha almak için elini geri çekiyor ama bunun bir kınama hareketi olduğunu hissetmeden edemiyorum.

"Önemli olsaydı yapardım," diyorum, sadece onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Ama önemli değil. Sadece iş."

Bana bakışında ironi ve küçük bir endişe kırıntısı var. "Tamam, Josiah. Sen öyle diyorsan."

Yemeğe geri dönüyor ve yanındaki Deja ile sohbet ediyor. Masanın diğer ucuna bir göz atıyorum, Yasmen en iyi hosteslerimizden biri olan Bayli ile sohbet ediyor, başını arkaya atmış, boğazının uzun genişliği odayı dolduran ve şakaya katılmanızı isteyen kahkahalarından biriyle çalışıyor. Bir bardak suyunu almak için öne eğildiğinde parlak renkli, yapışkan hindi küpeleri sallanıyor. Koyu renk gözleri eğlenceyle parlıyor, yanakları onu mutlu gösteren bir gülümsemeyle kalkıyor. Onu uzun zamandır görmediğim kadar mutlu. Aslında bu doğru değil. Aylardır mutlu görünüyordu ve bunun farkına varmak göğsüme batan küçük bir iğne gibi.

Geri döndü.

Evlendiğim, dünyayı hiç terlemeden koşturan, çocuklarımıza, kendine, herkese bakan kadın geri döndü.

Sevdiğim kadın geri döndü. Terapi, ilaç, zaman. Onu her zamanki gibi güzel, parlak ve kendinden emin bir şekilde bize geri getirmek için gereken her şeyi biliyorsa ne olayım, ama oldu.

Vashti kolumu çekiştiriyor ve ben de ağızımı onun gülümsemesine uydurmaya çalışarak ona bakıyorum. Sakin ifadesi bana Yasmen ve benim yalnız seyahat etmemizle ilgili endişelerini bir kenara bıraktığını söylüyor. Her şeyin yolunda gideceğine inanıyor. Bana inanıyor.

Umarım onun güvenini hak ediyorumdur.

"Ne için minnettar olduğumuzu söyleyecek miyiz?" Deja yemekten çok sohbet etmeye başlayınca soruyor.

Ona bakıyorum, şaşıyorum ama memnun oluyorum. Belli ki bazı şeyler yaşıyor, ama özünde hala ailesiyle birlikte olmayı seven ve tatilleri çok seven bir kız.

"Bu harika bir fikir." Önce ona sonra da bu öneri karşısında yüzü aydınlanan Kasım'a gülümsüyorum.

Deja herkese "Her zaman masanın etrafında dolaşıp neye minnettar olduğumuzu söyleriz" diyor.

"Hatırladığına sevindim Day," diyor Yasmen, ellerini çenesinin altında birleştirerek. "Başlamak ister misin?"

"Elbette," diyor Deja. "Tüm yeni takipçilerim için minnettarım. Beni Kurly Girly on the Gram ve TikTok'ta bulabilirsiniz."

Herkes beklendiğı gibi gülüyor ve Deja'nın sırtışı tüm yüzünü kaplıyor.

Büyüleyici.

Masanın etrafında dolaşarak her birimiz neye minnettar paylaşıyoruz. Grits çalışanlarından onlar için önemli olan şeyleri, hayatlarından kesitleri, özellikle de Milk'i dinlemek . O ve ben Byrd hakkında pek konuşmuyoruz ama onu en az Yasmen ve benim kadar özleyen biri varsa o da Milk'tir. Ona neden daha fazla ulaşmadığımdan emin değilim. Belki de bir açıdan bana kaybettiklerimi hatırlatıyor. Dr. Musa ile yaptığım birkaç terapi seansı bile, incindiğimde içime kapandığımı ve kendimi işe gömdüğümü fark etmeme yardımcı oldu, ki bunu biliyordum. Ama aynı zamanda fark ediyorum ki

Ne kadar izole olduğumu, yaralarımı tek başıma yaladığımı. Belki de bilinçaltımda, çok şey kaybettiğim için, bir gün yalnız *kalacağım*dan korkuyorum.

Eğer Dr. Musa'nın karşısında , onun psikopatça saçmalıklarının bana bulaşmasına gülerdim.

"Ne için minnettarım?" Yasmen başını öne eğiyor. "Vay canına. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Hile yapmam ve birden fazla şey söylemem gerekecek."

Gözlerini tabağındaki yemek kalıntılarına dikeyor, dudağını ısıyor ve çatalıyla oynuyor.

"Çocuklarım. Açıkçası hâlâ burada olmamın sebebi onlar." Sanki istemediği bir şey söylemiş gibi iri gözlerle yukarı bakıyor. "Demek istediğim, herkes zor birkaç yıl geçirdiğimizi biliyor. Deja ve Kassim, sizler benim için her şeysiniz. Kardeş gibi hissettiren arkadaşlar için minnettarım. Ve sanırım en çok da her zaman tüm yaraları iyileştirmeyen ama yaralarımızla bile yeniden nasıl mutlu olacağımızı öğreten zaman için minnettarım."

Sözleri üzerimizde geziniyor, bazılarımızı diğerlerinden daha fazla etkiliyor. Carole gözlerini hızla kırıştırarak gözyaşı tehdidine karşı koyuyor. Yas'ın en zor anında o bile kızına ulaşamamıştı. Carole'u burada, Yasmen'le birlikte gülerken görmek bu tatili daha da özel kılıyor.

"Kassim," diyor Yasmen. "Senin sıran."

Kasım daha dik oturuyor ve sanırsınız ki bir sınıfın başında rapor vermeye hazırlanıyor. Aşırı başarı geninin nerede daha güçlü olduğundan emin değilim, bende mi Yasmen'de mi, ama Kasım çift doz almış olmalı.

"Terapi için minnettarım," diyor Kassim tereddüt etmeden. "Dr. Cabbot harika biri. Konuşacak birinin olması hoşuma gidiyor."

Bu çocuğun terapiye gittiğini ve bunun kendisine yardımcı olduğunu söylemesi çok basit ama çok derin. Kaç yetişkin yardıma ihtiyacı olduğunu asla kabul etmez? Konuşacak birine ihtiyaç duyduğunu? Terapinin sağlayabileceğini anlamaya başladığım yardımı hiç almıyor? Hızlı bir utanç okuyla . Oğlum on yaşında, daha cesur.

hiç olmadığım kadar duygulandım. Başımı kaldırdığımda Yasmen'in gözlerinin Kasım'da değil, bende olduğunu görüyorum. Zevk, gurur - gülümsemesinin küçük kıvrımında bunların bir karışımı açıkça görülüyor.

Tatlıdan sonra bazı konuklar ayrılır, bazıları futbol için televizyonun önünde kamp kurar.

Vashti bana, "Bu çok harikaydı," diye fısıldıyor. "Bayıldım."

"Sevindim. Yola çıkmaya hazır mısınız?" Başını sallıyor ve ben de etrafıma bakıyorum ama çocuklarımdan bir iz yok. "Kassim ve Deja'ya gideceğimizi söyleyeyim."

"Onlara benim için hoşça kal de. Arabaya doğru gidiyorum. Geç kalktım ve erken yemek pişirmek. Çok yorgunum."

"Ben de sana endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştim," diye takılıyorum. "Carole ısırmaz bile."

"O harika biri. Ona veda edeceğim ve her şey için teşekkür edeceğim."

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, Deja'nın nerede olduğunu bildiğimden oldukça eminim. Telefonunu, tripodunu ve bir dizi saç ürününü hazırlamıştı. Bütün geceyi telefonuyla geçirmeyeceğine dair söz verdikten sonra beni öpüyor ve dışarı itiyor. Kasım da odasında, kulaklığını takmış Jamal ile video oyunları oynuyor. Otis ayaklarının dibinde uyukluyor.

"Hey, baba," diyor, gözleri ekrandaki aksiyondan hiç ayrılmadan. "Otis bu gece benimle kalabilir mi?"

Otis'e bakıyorum. Özellikle tatil günlerinde benim evim yerine burada kalması alışılmadık bir durum değil, ancak bazen eve gelmek için sızlanıyor. Köpek benden uzakta uyumaya dayanamıyor.

"Elbette, ama eve gelmek için ağlamaya başlarsa geri dönmeyeceğim."

"İyileşecek," diyor Kasım köpeğin başını okşayarak. "Değil mi Otis?"

Otis başını Kasım'ın kucağına bırakıyor ki bu benim için yeterli bir işaret.

"Sen ve Deja sabah erkenden onu gezdirmelisiniz," diye hatırlatıyorum Kasım'a. "Dışarısı hâlâ karanlık, o yüzden yalnız gidemezsiniz."

"Biliyorum. Ona çoktan sordum. Sorun olmadığını söyledi."

Otis'in kulaklarının arkasını ovmak için uzanıyorum ve Kasım'a dönmeden önce bir saniyeliğine avucumun içine eğiliyor.

"Tamam o zaman," diyorum ve Kasım'ın başına hızlı bir öpücük bırakıyorum. "Seni seviyorum, evlat."

"Ben de seni seviyorum baba."

Carole merdivenlerin dibinde duruyor, yorgunluk çizgileri ağzını ve gözlerini çevreliyor. Artık eskisi kadar genç değil ve iki gündür bu kadar çok kişiye yemek pişirmek onu yoruyor olabilir.

"Seni özlemediğimi umuyordum," diyor Carole dirseğini benimkine dolayarak. "Seni görmek güzeldi."

Ona yandan sarılıyorum ve ailemizin bir araya geldiği ve benimle birlikte durduğu yüzlerce başka zaman gibi hissediyorum, ama şimdi her şey farklı.

"Seni görmek de güzel Carole. Her zamanki gibi harika bir iş çıkardın."

"Vashti ile tanışmak harikaydı. Çok tatlı biri." Bana baktı, gülümsemesi yerindeydi ama gözleri kısılmıştı. "O kızın incindiğini görmekten nefret ediyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?" Bildiğimi sandığım halde soruyorum.

"Evlat, sen aptal değilsin, ben de değilim." Gülümseme kaybolur. "Seni tanıyorum Josiah, kızımı da tanıyorum."

"Belki de konuşman gereken kişi odur," diyorum ona, yorumun keskin kenarlarını yuvarlayarak. "Çünkü o gemi çoktan kalktı ve kaptanı da oydu. O iş bitti."

"Bana öyle gelmiyor. Yanında başka bir kadın otururken Yasmen'e baktığın gibi değil."

İçimdeki tüm çelişkili duygularla birlikte ihtiyacım olan son şey Carole'un işleri daha da kötüleştirilmesi.

"Vashti arabada bekliyor," diyerek konuşmaya son noktayı koyuyorum. "Gitsem iyi olacak."

"Kötü bir niyetim yoktu. Seni oğlum gibi seviyorum. Bunu biliyorsun." "Biliyorum." Yanağından öpmek için eğildim.

"Sanırım Vashti tabaklarından birini mutfakta unutmuş. Çıkarken alabilir misin? Ve beignet'ler için ona tekrar teşekkür et."

Mutfağa girdiğimde, bu kadar çok tabak ve bu kadar çok insanın olduğu büyük bir yemekten sonra şaşırtıcı derecede temiz ama Yasmen telefonuna bakarak sırtıyor, burada tek kişi.

"Bunu tek başına mı yaptın?" Temizlik yapmayı düşünmediğim için düşüncesizliğime kaşlarımı çatıyorum. Carole bize her şeyi hallettiklerini söylemişti ama tüm işi sadece o ve Yasmen mi yapıyordu?

Telefonundan başını kaldırdığında Yasmen'in gülümsemesi biraz bozuluyor.

"Oh, hayır. Annem ve Bayli yardım etti. Hatta annem bulaşık makinesini doldurmaya yardım etmek için Deja'nın şımarık kuyruğunu birkaç dakikalığına çekiştirdi. Çok uzun sürmedi."

"Oh, güzel." Telefonuna başımı salladım. "Erkek arkadaşın mı?"

Bu beni ilgilendirmez ve bana attığı bakış da gösteriyor. Beynimin konuşma fonksiyonunun kontrolünü ne zaman kaybettim? Bunu sormak istememiştim. Mark'a mesaj atması umurumda değil.

"Erkek arkadaşım yok." Telefonunu pantolonunun cebine sokuyor ve hafif bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakıyor. "Ama Mark'ı kastediyorsan, hayır. Hendrix ve Soledad sadece kontrol ediyorlardı."

Başımı sallayıp etrafa bakıyorum, temiz tezgâhlarda başıboş bir tabak var mı diye araştırıyorum. "Annen Vashti'nin tabaklarından birini unuttuğunu mu söyledi?"

"Hiç sanmıyorum." Yasmen'in kaşları çatılıyor. "Gitmeden önce iki kez kontrol etti."

Oyalanmak için bir nedenim olmadığını bildiğim halde konuşmak zorunda hissederek tereddüt ediyorum. "Seem'in bugün söyledikleri iyiydi, değil mi?"

İki elini kalbinin üzerine koyarak bir nefes verdi. "Onunla hiç bu kadar gurur duyduğumu hatırlamıyorum. Kazandığı hiçbir mükemmel puan ya da ödül, bugün o masada benim için söyledikleriyle kıyaslanamaz."

"Evet." Yanındaki tezgâha yaslanıyorum. "O başka bir şey. Açık açık söyledi. Hiç utanmadan. Tanıdığım çoğu erkek bunu yapmaz, terapi görüyor olsalar bile."

"İşte yetiştirdiğin genç adam bu," diyor, uzun kirpiklerinin kıvrımından bana doğru bir bakış fırlatarak. "Terapiyle ilgili sorunların olduğunu biliyorum ama sen onun için gidiyorsun. Ona her şeyin yolunda olduğunu gösterdin ve bu sayede daha sağlıklı olacak."

"Ben mi modelledim?" Alay ettim. "Sanırım ikimiz de bunun yararlarını göstermek için benden çok daha fazlasını yaptığını biliyoruz."

"O zaman yapmıştık," diyor. "Hâlâ çok iyi bir takım olduk, değil mi?"

Havada yeni bir gerilim dolaşüyor, etrafımızı sarıyor. İkimiz de bir santim bile kıpırdamadığımız halde, sanki aramızda sadece bir nefeslik mesafe varmış gibi hissedene kadar beni çekiştiriyor. Sanki bedenlerimizi ayıran boşluk kayboluyor ve yakınlaşıyoruz. Nefesinin serinliği, hafızamda yumuşak olduğunu bildiğim teninde ısınan vanilyanın sarhoş edici kokusu. Duyularım onu uzun çekişlerle içine çekiyor, ta ki bir saniye daha nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar-

"Gitsem iyi olacak." Tezgâhtan uzaklaşıp arka kapıya doğru ilerliyorum ve soğuk havanın kafamı ondan uzaklaştırmasını umarak kapıyı açıyorum.

Ama yapabileceğinden emin değilim. Denemek zorunda olsam da hiçbir şeyin yapabileceğinden emin değilim çünkü o kendi seçimini yaptı. O ben değildim. Ben değilim. Burada kalamam. Ne bu mutfakta ne de burada, hâlâ onu isterken.

"Josiah," diyor arkamdan.

Yüzümü ona dönmüyorum ama başımı çevirerek sadece profilimi gösteriyorum. "Evet?" "Cumartesi sabahı görüşürüz, tamam mı?"

Kahretsin. Charlotte.

"Evet. Araba bizi saat 10'da alacak."

"Harika. Um..." Söylemesi gereken şeyi söylemesini beklerken sanki nefesimizi tutmuşuz gibi hissediyorum. "Mutlu Şükran Günleri."

Başımı sallıyorum, arkama bakmıyorum ve Vashti'nin beklediği arabaya doğru yürüyorum.

"Aptal." Ellerimi ceplerime sokuyorum, hayal kırıklığıyla dişlerimi sıkıyorum. "Hiç öğrenmiyorsun."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

JOSIAH

Vashti geceyi benimle geçirmek istiyor.

Tabii ki . Bu bir tatil. Son zamanlarda işler çok yoğun olduğu için baş başa çok az zaman geçirdik. Ve eğer dürüst olursam -kendime ve ona karşı dürüst olmam gerekiyor- Yasmen'le ofisimde yaşadığımız o gergin andan beri bundan kaçınıyordum. Belki de onu ön verandada o özenti kongre üyesini öperken izlediğimden beri. Onu başka biriyle gördüğümde verdiğim tepki mantıksız, orantısız ve rahatsız ediciydi. Bu konuyu önümüzdeki hafta Dr. Musa ile konuşmam gerekiyor ama muhtemelen çok gecikmiş olan bu konuşmaya yardım etmek için burada değil.

"Akşam yemeği gerçekten harikaydı," diyor Vashti, buzdolabına Tupperware istiflerken. "Herkes harikaydı ve Yasmen'in annesi çok tatlı."

"Evet." Dairesinin mutfağındaki tezgâhta duran yüksek taburelerden birine oturuyorum. "Carole türünün tek örneğidir."

O kızın incindiğini görmekten nefret ediyorum.

Vashti'nin dairesine giderken yol boyunca eski kayınvalidemin sözleri kafamda dönüp durdu. Söyleyeceklerini duymak istemedim ve Tanrı biliyor ki bununla uğraşmak istemiyorum ama o haklı. Vashti'ye zarar veremem. Zihnim bugün masanın diğer ucundaki Yasmen'in görüntüsünü bırakmıyor, başını geriye atmış, boğuk kahkahası bana doğru süzülüyor. O aptal hindi

Boynuna fısıldayan küpeler. Boşandığımdan beri zor, soğuk ve yalnızdım ve hayatıma devam etmeye gerçekten ihtiyacım vardı. Hayatımın en acı verici dönemini geride bırakmak isterken, Vashti'yle olan bu ilişkinin acımı azaltacağını umuyordum. Yasmen'e karşı *hiçbir şey* hissetmemek için beklersem, sonsuza kadar aynı noktada duracağım.

Ama belki de ona karşı şu hissettiğimden daha az şey hissedene kadar hareketsiz kalmalıyım.

Bu yutması zor, yalnız bir hap. Dümdüz gidiyor, kovalayıcı yok, ama düşündükçe, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu daha iyi anlıyorum.

Yemek artıkları kaldırıldıktan sonra, Vashti adada bacaklarımın arasında durmak için yanıma geliyor ve berrak gözlerle bana bakıyor. O bana güveniyor ama ben kendime güvenmiyorum. Yasmen'i istemek konusunda bir şey yapacağımı söylemiyorum ama böyle hissederken başka biriyle ilişki yaşayamam.

Vashti'nin parmakları omzumun üzerinden geçip boynumu okşuyor.

"Vash," diye başlıyorum, elimi onun elinin üzerine koyup daha fazla ilerlemesini engellerken, "konuşmamız gerek."

"Elbette." Kulağımın arkasından öpmek için eğiliyor. "Sonra mı?"

Ayağ'a kalkıyorum, onu dikkatlice bir adım geriye çekiyor ve mutfak adasının diğ'er tarafına geçip dirseklerimi granit yüzeye dayayarak ona bakıyorum.

"şimdi."

"Tamam." Kısa kahkahasında gergin bir belirsizlik var. Bir şekilde, bunun olacağını biliyor muydu? şükran Günü yemeğ'inde şüpheleri su yüzüne çıkmış olsa da bunları çabucak bir kenara itti. Belki o da en az benim kadar inkâr ediyordu.

"Bu konuşma için bir i kiye ihtiyacımız var mı?" diye yarı şaka, tezgah'tan bir şişe şarap almak için yürüyor.

"Uhhh... Ben iyiyim, ama teşekk rl'ler."

"Sanırım yapacağım." Bir kadehi neredeyse ağzına kadar dolduruyor ve yüksek tabureye zıplamadan önce şişeyi aramızdaki tezgâha bırakıyor. "Çünkü 'konuşmamız gerek' demek genellikle iyiye işaret değildir."

Bu konuda ona güvence bile veremiyorum çünkü bunun nasıl acıtmayacağından emin değilim. Ne kadar beklersem o kadar kötü hissedeceğimi biliyorum.

"Seni incitmek istemiyorum, Vash."

"O zaman yapma," diyor, sesi zayıf bir fısıltıya dönüşüyor, gözlerindeki ışık biraz azalıyor.

"Bence artık birbirimizi görmemeliyiz." Bunu düzeltmek için acele ediyorum çünkü Grits'in onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. "İş dışında tabii ki. Diyorum ki-"

"Benden ayrılıyorsun."

Bakışlarımız onun el değmemiş şarap kadehinin üzerinde kilitleniyor ve derin bir nefes alıyorum. "Sanırım bunu şimdi bitirsek daha iyi olacak."

Kirpikleri düşüyor, gözlerinde ne varsa örtüyor ve şaraptan uzun bir yudum alıp kadehi dikkatlice yere bırakıyor.

"Yasmen?" diye soruyor.

Onun sorusu karşısında, o kadar yalın ve açık ki, ben de aynı olmak istiyorum ama durum bundan daha karmaşık.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Ve hayır."

Kaşlarını kaldırdığında, devam ediyorum.

"Evet, evliliğimle ilgili çözülmemiş bazı sorunlarım var. Hayır, Yasmen'le aramızda hiçbir şey yok. Olmasını da planlamıyorum."

"O zaman neden sadece-"

"Çünkü bu adil değil. Seninle birlikteyken başkasını düşünen bir erkek istemezsin."

"Oh." Hızla göz kırpmıyor ve alt dudağını ısırıyor. "Yani bunca zamandır kafanın içinde miydi?"

" bir şey değil."

"Ama onu düşünüyor ve ona karşı bir şeyler hissediyorsun." Vashti nefesini tutmuş yanıtını bekliyor gibi görünüyor, omuzlarında ve şarap kadehinin narin sapını kavrayan parmaklarında gerginlik var.

Vashti'ye elimden geldiğince nazik bir şekilde, "Hayatıma devam etmek için Yasmen'e karşı bir şey hissetmemeyi bekleseydim," diyorum, "asla yapamazdım."

Sözlerimin doğruluğu ikimizin de içine işliyor. İşte bu. Her ne kadar böyle olmasını istemesem de, Yasmen'i unutmak asla yapabileceğim bir şey değil. Bu ona güvenebileceğim ya da onunla tekrar birlikte olabileceğim anlamına gelmiyor. İkisini de yapabileceğimden emin değilim ama bu duyguları kalbimden söküp atamıyorum. Kim olduğumun dokusuna işlemişler. Bu, kendim için çözmem gereken duygusal bir çıkmaz ve çözene kadar başka kimseyi dahil edemem.

"Beni önemsedğini biliyorum," diyor Vashti, gözlerinde yaşlar parlayarak. "Sana zaman verebilirim. Bu işi yürütmeye çalışmaya devam edebiliriz."

Kulağa yorucu geliyor. Yasmen için hissettiklerimle savaşmak tam zamanlı bir iş haline geldi. Vashti'ye ihtiyacı olanı verdiğimden emin olmak için ek iş yapmak ne ona ne bana ne de Yasmen'e haksızlık.

"Hayatındaki adamdan her şeyi hak ediyorsun, Vash," diyorum elini tutmak için uzanarak. "Bunun ben olacağımı umuyordum. Gerçekten öyle, ama daha azıyla yetinmeni istemiyorum."

Bir damla gözyaşı yanağından süzülüp elimin arkasına düşüyor ve ben kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Hayatıma devam etmeyi, Yasmen'i sistemimden söküp atmayı o kadar çok istiyordum ki bataklığımıza bir başkasını daha bulaştırdım. Suçluluk içimi kemiriyor ve bunu mümkün olan en nazik kapanışa getirmekten başka bir şey istemiyorum, bu yüzden rahatsız edici sessizlikte oturuyorum, ona bunu işlemesi için alan tanıyorum.

"Bunun aşk olduğunu hiç söylemedik, değil mi?" diye mırıldanıyor boğuk bir kahkahayla.

Onu sevdiğimi hiç söylemedim. Bunun doğru olmadığını hep biliyordum. Bu kelimeleri ve kalbimi şimdiye kadar tam olarak bir kadına verdim ve bu bana bir acı ve pişmanlık bombası olarak geri tepti. Bir dahaki sefere bu sözleri söylediğimde, Yasmen'i bir şekilde dışarı çıkarmayı başardığım ve bir mucize eseri başka birini içeri aldığım için olacak. Ama o zaman şimdi değil.

Boğazımı temizliyorum. "İşte biz-"

"İyi olacağım," diye araya giriyor, gözleri sertleşiyor ve çenesi meydan okuyan bir açığa ayarlanıyor. "Bir ilişkinin kariyerimi raydan çıkarmasına izin vermeyecek kadar uzun süre çok çalıştım. Grits şehrin en gözde mekânlarından biri. Bundan vazgeçmeyeceğim."

"Güzel. O zaman anlaştık."

"Sanırım insanlara sorarlarsa söylüyoruz. Büyütmeye gerek yok." Küçük bir kahkaha attı. "Yani, büyütülecek bir şey değildi."

"Hey." Kafasını kaldırmasını bekledim. "Seninle oynamıyordum. Gerçekten hayatıma devam etmek istiyordum. Önemseydiğim biriyle bir şeyler yapmaya hazır olduğumu umuyordum. İşte bu buydu. Umarım buna inanıyorsa ve bunun başka bir şey olduğunu düşünmene asla yol açmak istemedim."

"Hiç yapmadın, hayır." Ağlamaklı bir gülümseme sunuyor. "Ama haklısın. Bana karşı senin ona karşı olduğun kadar çılgın olan bir erkeği hak ediyorum."

"Ben..." Bana yönelttiği inanmayan bakış karşısında sözlerimi kestim. "Umarım hak ettiğin her şeyi alırsın."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YASMEN

Yasmen!" Annem aşağıdan bağıyor. "Şoför seni havaalanına götürmek için dışarıda."

"Birkaç dakika içinde aşağıda olacağım," diye bağıyorum.

Odanın envanterini çıkarıyorum. Kıyafetlerim yatağın üzerinde, bavulun içinde değil de yanında dağınık durduğu için birkaç dakika oldukça iddialı görünüyor. Duşumu almışım ama bornozumu giymişim, eşarbım hâlâ örgülerimin üzerinde.

Düşüncelerimi düzenlemeye ve ilk olarak ne yapacağımı bulmaya çalışırken, "Uyuyakalmak için onca sabah varken," diye mırıldanıyorum.

Parmak uçlarımda pencereye gidip perdelerin arasından bakıyorum. Siyah bir Suburban garaj yolumda rölantide çalışıyor. Belki de Josiah'ı henüz almadıysa onu alması için şoförü gönderebilir ve sonra benim için geri gelebilirdim. Bu mükemmel planı uygulamaya vakit bulamadan kapıya sert bir şekilde vuruluyor.

"İçeri gel anne." Bornozumu yatağın üzerine atıyorum. "Aslında biraz yardıma ihtiyacım var."

"On dakikadır dışarıda beklediğimize göre," diyor Josiah, ses tonu sert, yüz hatlarına sinirli bir ifade çizilmiş. "Acele etmezsen uçağı kaçıracağız. Ne yapmamı istiyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda ikimiz de donup kaldık. Ben, üzerimde sadece sütyenim ve külotumla kıpırdamadan duruyorum.

"İhtiyacım olan şey," diye homurdanarak bornozu tekrar kavradım ve kollarımı kollarından geçirdim, "buradan gitmen."

Josiah yerinden kıpırdamıyor ama bakışlarını omzumun üzerinden bir yere sabitliyor. "Carole meşgul olduğunu ve şu anda yardımcı olamayacağını söyledi ama seni kontrol etmem için beni gönderdi."

Önce annem Vashti'nin geride bırakmadığı bir yemek için onu mutfağa gönderdi. Şimdi de bu.

Seni görüyorum, anne.

Kızınızla boşandığı kocasını eşleştirmek cezalandırılabilir bir suç olmalı.

Anne katili mi?

"Ben hâlâ giyinirken seni yatak odama göndermemesi gerektiğini bilmeliydi," diyorum ona, boynumdaki bornozun yakasını kavrayarak.

"Belki de daha önce görmediğim bir şey olmadığını fark etmiştir." Ses tonu kasıtlı olarak rahattı ama gözlerini kaçırmadan önce vücudumu taramasında hiç de rahat bir şey yoktu. "Sanırım kontrolümü kaybetmeden seninle aynı odada bulunabilirim."

Peki ya benim kontrolüm?

"Buradan çıkmamız gerek," diyor. "Ne konuda yardıma ihtiyacınız var?"

İsteksizce iç çekiyorum ve yatağın üzerine serpiştirilmiş giysilere başımı sallıyorum. "Duş aldım, bunları bavula atıver."

"Tüm bunlar bir gecelik konaklama için mi?" Kaşlarını çatıyor ve katlamaya başlıyor.

"Bir kız her şeye hazırlıklı olmalı." Zoraki bir sırtışıla, dolabıma girip giyinmek için odadan çıkıyorum, ancak kıyafetlerimi yatakta bıraktığımı fark ediyorum. Odaya geri döndüğümde Josiah'nın işaret parmağından dantelli siyah bir tanga sarkıyordu.

"Ver şunu bana." İç çamaşırını kaptığım gibi bavula tıktırdım. "Biliyor musun? Bende bu var. Fazla bir şey değil. Arabaya git, hemen geliyorum."

"Sadece senin yavaş kışına yardım etmeye çalışıyorum." Başını sallayarak kıkırdıyor. "Beni rahat bırakırsan hemen hazır olabilirim."

Gözlerimi deviriyorum ve kolunu iterek onu kapıya doğru itiyorum. Lacivert kazak, dar olmamasına rağmen kollarının ve gövdesinin yontulmuş kaslarını şekillendiriyor. Onun göğsüyle benimki arasındaki küçük boşluğun aşırı farkındayım. Göğüslerimin bornoza bastırıldığında daha dolgun hissettiğinin bilincindeyim. Sütüyenim, hassas meme uçlarımı fırçalayan ipeksi bir kafes. Kalbim, vahşi bir canavar, dışarı çıkmak için çarpıyor. Yalınayağım. Geniş ve uzun boyuyla, birlikte durduğumuzda bana kendimi güvende hissettirecek şekilde üzerimde yükseliyor. Ama şu anda kendimi güvende hissetmiyorum. Her kesik nefes, aramızda zonklayan bu sessizliğin her saniyesi tehlikeli hissettiriyor. Tehdit altındayım ama düşman içimde. Tehlike, eskiden benim olan bir adama verdiğim haince tepkilerde. Bana bakıyor, koyu renk gözleri kukuletalı, beni yakından izliyor ve gitmek için hiçbir harekette bulunmuyor. Parmaklarım kolunun etrafında kenetleniyor ve parmak parmak tutuşumu bırakıyorum.

"Bana on dakika ver," diyorum, sesim tütsülenmiş ve boğuk. Onu bu odadan ve çevremden uzaklaştırmak için çaresizim.

"Beş olsun." Kapıdan çıkarken omzunun üzerinden kısa sözler savurur.

Yedi dakika sürer. Cehennem köpekleri peşimdeymiş gibi odanın içinde hızla dolaniyorum, ki bu gerçekten çok uzak değil, kıyafetlerimi ve banyo malzemelerimi çantama atıyorum ve makyaj çantamı büyük boy bir dolduruyorum. Giyiniyorum ve Deja'nın yatak odasının kapısına vurarak davetinin açılmasını bekliyorum. İçeri girdiğimde yatağını çevreleyen tül perdeleri geri çekiyor. Başını dışarı çıkarıyor ve uykulu gözlerle bana bakıyor. Leopar desenli ipek bir bone saçlarını örtüyor ve Marvel pijamaları giyiyor. Storm'un tebeşir beyazı gözleri

Neredeyse kızımınki kadar dikkatle. Bu haliyle genç ve savunmasız görünüyor, gardını almaya vakti yok.

"Selam." Gülümsüyorum, kapı pervazına yaslanıyorum. "Selam." Geriniyor ve esniyor. " kaç?"

"Erken. Uyumaya devam edebilirsiniz ama biz havaalanına gidiyoruz. Siz büyükannenize iyi davranın."

Yastıklarına gömülüyor ve örtüyü boynuna ve omuzlarına çekiyor. "Deuces, Anne," diye mırıldanıyor yatak örtüsünün derinliklerinden. "Biz iyi olacağız."

"İndiğimizde ararız. Büyükannen burada ama kardeşine göz kulak ol." "Her zaman öyle." Sesi unutulmaya yüz tutuyor, son heceler uykuya geri dönerken.

Onun kapısını kapatıp Kasım'inkini açıyorum. Hâlâ mışıl mışıl uyuyor, yorganını atmış, kollarını yastığının altında kavuşturmuş. Onu uyandırmıyorum ama parmak uçlarımla dışarı çıkıp merdivenlerden inmeden önce saçlarına hızlı bir öpücük konduruyorum.

Antrede beni kahve ve pastırma kokusu karşılıyor. Çantamı kapıda bırakıp mutfağa doğru yürüyorum. Annem bisküvi haline getirdiği hamurdan başını kaldırıp bakıyor.

"Gidiyor musun?" diye soruyor.

"Evet." Ona doğru yürüyorum ve kalçamı adaya yaslıyorum. "Ne yaptığını biliyorum ve durman gerekiyor."

Gözlerini geniş bir masumiyetle açıyor. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Şükran Günü gecesi, Vashti'nin bırakmadığı tabak için Josiah'yı mutfakta yanıma gönderdin. Bu sabah da onu üst kattaki yatak odama 'yardım etmesi' için gönderdin."

"Meşguldüm." Un kaplı ellerini hamurun genişliğinde sallıyor. "Bu bisküviler kendi kendilerine yapmazlar."

"Anne, biz boşandık. Ara vermedik. Ayrıldık. Bitti ve Josiah başka biriyle birlikte."

"Ve Vashti'yi gerçekten seviyorum," diyor annem. "Çok tatlı bir kız." "Öyle."

"Birbirine ait olduğu aşıkâr olan iki insanın ortasında kalmak için fazla tatlı."

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum, içimde bir hayal kırıklığı var. "Anne, yapma-"

"Diğer insanların bunu göremediğini mi sanıyorsun? Senin onu hala istediğini ve onun da seni hala istediğini?"

"Beni istemiyor," diye cevap .

"Görüyorum ki onu hâlâ istediğini inkâr etmemişsin." Annemin yüzündeki zafer ifadesi sinir bozucuydu.

"Keser misin artık?"

Sözcükler niyet ettiğimden daha yüksek sesle ve daha güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor, tüm hayal kırıklığım, kızgınlığım ve öfkemden güç alıyor. Hepsi kendime odaklanmıştı ama ona yöneltilmişti. Annem sesimin keskinliği karşısında irkilmiyor bile, ama bakışlarımı tutuyor.

"Onu geri istiyor musun?" diye soruyor, bana cevap verme şansı tanımadan. "Çünkü eğer istiyorsan, burada nadir bir fırsatın var. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadan baş başa bir hafta sonu. Sadece ikiniz. Belki gerçekten konuşabilir ve birbirini ikiniz kadar seven -affedersiniz, *seven*- iki insanın nasıl olup da birlikte olmadığını anlayabilirsiniz, çünkü ben biliyorsam ne olayım."

Sorusu kafamdaki duvarlarda .

Onu geri istiyor musun?

Yapmış olsam bile, o artık alındı. Kendisine, döngüde yaşıyormuş gibi hissettirmeyen bir kadın buldu.

Ön bahçeden gelen iğrenç bir korna sesi, onun konuşmasını çok şükür ki kısa kesti. Josiah'ın şoföre korna çaldırdığını biliyorum.

"Gitmem gerek." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Numaralarımız sende var tabii. Senin ya da çocukların bir şeye ihtiyacı olursa ara. Yarın gece döneceğiz."

"Anladım ama söylediklerimi düşünmen lazım Yasmen. *Henüz* çok geç değil ama ya onunla evlenirse?"

"Evlenmek" kelimesini duyunca donup kalıyorum, parmaklarım bavulumun sapını kavıyor. Kalbim ayakkabılarımın içinde atıyor çünkü onun sorusuyla ayağıma düştü. Josiah'ın yeniden evlenebileceğini elbette her zaman biliyordum ama bu ihtimalin hiçbir zaman belirli bir yüzü, bedeni ve kişisi olmamıştı. Şimdi var. Ve o güzel, yetenekli, kendine güvenen ve muhtemelen yataktan kalkmayı olimpik bir spor gibi hissettirecek kadar hayata tutunmasını asla kaybetmeyecek bir kadın.

"Hoşça kal anne," diyorum çantamı mutfaktan çıkarıp fuayeye doğru yuvarlarken. "Gitmem gerek."

Ben verandaya çıktığımda Josiah banliyönün yolcu tarafına yaslanmıştı. Kamyonetten uzaklaşarak birkaç adım ilerliyor ve bagaja koymak üzere valizimi alıyor.

Ben makyajımı yaparken ve Josiah telefonundaki e-postalara cevap verirken trafik hafif ve yolculuk olaysız geçiyor.

"Onlara baktığımda çocuklar hâlâ uyuyordu," diyor.

"Evet." Kucağımda küçük bir ayna, gözlerimin altına ve birkaç pürüzlü noktaya kapatıcı sürüyorum. "Deja ile kısa bir süre konuştum ama Seem kıpırdamadı bile."

"İndiğimizde onları kontrol edeceğiz."

"Vashti bu sabah nasıldı?" Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz kendime lanet ederek soruyorum ama fondötenimi süngerle karıştırırken elimi sabit tutmayı başarıyorum.

Josiah bana bakmak için başını çeviriyor. "Bugün konuşmadık ama iyi olduğunu varsayıyorum. Eğer merak ettiğin buysa, biz dönene kadar o ve Anthony restoranı idare edecekler."

Öyle değil.

O sabah onu onun evinde gördükten sonra, sanırım geceyi hep onun evinde geçirdiğini düşündüm. İlişkileri hakkındaki merakım sonsuz. Kuşkusuz iş yerinde çok ketumlar ve PDA yapan bir çift değiller. Ara sıra el ele tutuştuklarını görüyorum ama asla birbirlerine sarılmıyorlar. İşler iyiysen Josiah ve ben böyle değildik. Benden daha çekingen olmasına rağmen, Josiah her zaman utanmadan sevecen ve kolayca göstericiydi. Ben etrafımdayken beni rahatsız etmemek için Vashti'ye karşı kendini tutuyor mu? Yoksa her zaman bu kadar ölçülü müdürler? Yalnızken nasıllar?

Yatakta nasıllar?

Elim kayıyor. Kirpiklerin alt sırasının altında koyu kahverengi bir kalem çizgisi belirliyor.

"Lanet olsun." Parmağımı yaladım ve rahatsız edici izi dikkatlice sildim.

"İyi misin?" Josiah gözlerini Apple saatinden ayırmadan soruyor.

"Evet. Sadece yoldaki bir tümsek."

Dumanlı gözüme geri dönüyorum. Göz farı bittikten sonra yanaklarıma ve çeneme biraz Trophy Wife aydınlatıcı sürüyorum. Rihanna bir daha şarkı kaydetmezse, Fenty vermeye devam ettiği sürece benim için sorun yok. Bu adil bir takas.

Telefonlarımız aynı anda gelen bir mesajla çınlıyor. Kaşlarımı doldurmaya çalışıyorum, bu yüzden Josiah'ın kontrol etmesi için bırakıyorum.

"Harvey," diyor, saatinden gelen mesajı okurken. "Asistanının bize otel programını gönderip göndermediğini soruyor."

"Anladım." Ona yan gözle bakıyorum. "The Hardway, değil mi? Restorandan çok uzakta olmayan butik otel?"

"Evet, internette gerçekten güzel görünüyordu."

Cebinden telefonunu çıkarıp bir yanıt yazıyor.

Hartsfield-Jackson kalkış kapısına yanaştığımızda makyajım tamamlanmış ve sırtımdan aşağı sarkmaları için eşarbı çıkarmıştım. Josiah iki çantamızı da alıp havaalanı girişine doğru yuvarlıyor. Önümüzdeki birkaç saat boyunca,

Harvey'nin bizimle seyahat ediyor olmasını ve böylece tampon görevi görmesini defalarca diledim. Sadece ikimiz olduğumuzda, çok fazla ya da az konuşmak gibi bir hataya düşüyoruz. Doğru yerine yanlış şeyler. Charlotte'a gitmek, odama yerleşmek ve Josiah'la sadece kesinlikle gerekli olduğunda iletişim kurmak için sabırsızlanıyorum. O da aynı fikirdeymiş gibi, yerimize oturur oturmaz kulaklıklarını takıyor. Ben de kulaklığımı kapatıyorum.

ve tüm uçuş boyunca uyuyormuş gibi yap.

İner inmez Harvey bizi alması için başka bir araba ayarlıyor ve bizi Hardway'e götürüyor. Uykusuzluk ve sabahın erken saatleri beni yakalıyor ve tek düşünebildiğim restorani satan çiftle buluşmadan önce odamda bir saat dinlenme ihtimali. ve lobi tam bir faaliyet kovanı. Giriş yapan konukların oluşturduğu kuyrukta birkaç dakika bekliyoruz. Resepsiyona ulaştığımızda ayaklarım ağrıyor ve daha rahat ayakkabılarımı özlüyorum. Serçe parmağımdaki ağrıya o kadar odaklanmışım ki, ön büro müdürünün sözleri bulanıklığımı zorlukla delip geçiyor.

"Başka oda yok da ne demek?" Josiah kaşlarının arasında bir çizgi oluşarak tersledi. "Rezervasyonum burada."

Ona Harvey'nin asistanının gönderdiği e-postadaki onay numarasını gösterir.

"Evet efendim," diyor Amanda, isim etiketine göre, abartılı bir sabırla. "Size 428 numaralı odanın anahtarını verdim."

"Evet, ama az önce bana onun için bir anahtar da verdin," diyor başını bana doğru eğerek. "428 numaralı oda için."

"Evet, rezervasyonunuz kral boy yatak," diyor ekranına bakarak. "İki kişi için. Josiah Wade ve Yasmen Wade."

"Ayrı odalarımız olması gerekiyordu," diye neredeyse çığlık atacaktım.

Josiah bana, "Bu belli ki bir yanlış anlaşılma," diyor. "Bize başka bir oda verecekler."

"Çok üzgünüm ama dediğim gibi, başka oda yok." Amanda özür dileyen bakışlarını ikimiz arasında bölüştürüyor. "Şehirde büyük bir kadın konferansı var. Bir kilise etkinliği ve buradaki tüm odalar dolu. Elimizdeki tek oda 428."

"Harvey'i arıyorum. O bu işi halleder," diyorum, çantamdaki telefonu karıştırırken sesimde bir çaresizlik notası var. Geceyi Josiah ve bir *yatakla* geçirmemin imkânı yok.

Amanda yardımcı olmamak için, "Oturma odasında bir çekyat var," diyor. "Belki sen-"

"Hayır," diye araya girdim, Harvey'nin telefonunun her çalışında kalp atışlarım hızlanıyordu.

"Yasmen," dedi Harvey, sonunda cevap vererek. "Siz burada mısınız? Otel nasıl?"

"Otel," diyorum, "bize bir oda ayırmış."

Bu durumun ne kadar feci olduğunu anlaması için bunu içine sindirmesine izin veriyorum.

"Yeni asistanım karıştırmış olmalı. Son zamanlarda çok fazla hata yapıyor. Onda bu var-"

"Harvey, yeni asistanını *umursamadığım* için beni affet ama bir çözümün var mı?"

"Başka boş odaları yok mu?"

"Hayır, şehrin her yerinde bir kadın konferansı düzenleniyor ve her yer dolu. Bunu düzeltmelisin." İçinde bulunduğumuz durumun gerçekliği üzerime çökerken sesim yükseliyor. "Yapamayız-"

"Yas," diye araya giriyor Josiah, sesi sakın ve eşit. "Önemli bir değil. Oturma odasındaki çekyatı alacağım. Sadece bir gece."

Dünya bir gün içinde sarsıldı. Bir olay hayatımızın akışını sonsuza dek değiştirebilir. Tek bir gece olduğunu biliyorum ama iki yıldan uzun bir süredir aynı çatı altında ilk kez bir gece geçireceğiz.

Ona bakıyorum ve yüz ifadesi amansız, ama bu sanki kendisine ve dolayısıyla bana uyguladığı kasıtlı bir kontrol gibi geliyor.

Ve belki de işe yarayacaktı, ofisteki o anın anısı son birkaç haftadır peşimi bırakmasaydı beni rahatlatacaktı. Bacaklarının arasında dururken, iradelerimiz çarpışırken, duygularımız havada kaynarken. Her ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, hiçbir şey ifade etmediğine inansam da, ikna olmadım.

Aramızda hiçbir şey hiçbir şey ifade etmedi.

"Her şey girecek," diyor anahtarı cebine koyarken.

"Güven bana." Ona güvenmediğimi nasıl söyleyebilirim?

Benim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

JOSIAH

Harvey, bunu düzeltmelisin."

Bir elimle telefonu kulağıma götürürken diğer elimle ensemin tutarak 428 numaralı odanın önündeki koridorda ilerliyorum.

"Çekyatta uyuyabileceğinizi söylediğinizi sanıyordum," der Harvey, açıkça kafası karışmış bir halde. "Ve bu iyi olurdu."

"Yalan söyledim."

"Neden yalan söyleyesin ki?"

"Belli ki," diyorum sesimi alçaltarak, "çünkü Yasmen'in bunun iyi olmadığını bilmesini istemiyorum."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Dinlemiyorsun."

"Evet, korkuyorum. Eski karınla bir gece aynı odada kalmaktan korkuyormuşsun gibi geliyor."

"Korktun mu?" Volta atmayı bıraktım. "Pfft."

Harika bir çürütme.

"Sen oturma odasında kanepede olacaksın, o da yatak odasında. Sorunu anlamıyorum."

Bir sorun olmamalı. Bunu biliyorum, ama geceyi o odada birlikte geçirirsek her şeyin değişeceği hissinden kurtulamıyorum...

Tekrar.

"Cidden bir şey olacağını düşünmüyorsun, değil mi?" Harvey sorar. "Yani, sen ve Yasmen arasında?"

Zaten oluyor.

Ofisime geldiğim o günden beri zemin santim santim kayıyor. Belki daha da önce. Gece boyunca aynı odada olmak mı? Yanlış bir hareket, bu kayma tektonik bir hal alabilir.

"Vashti'yi aldatacağını düşünüyorsun. Endişelendiğin şey bu mu?" "Bunun konuyla ilgisi yok." Burnumun köprüsünü sıkıp uzun bir nefes al. "Vashti ve ben ."

Arkamdan gelen küçük bir soluk sesi, Yasmen'in irkilmiş gözleriyle karşılaşmak için yavaşça dönmeme neden oluyor.

Lanet olsun.

Henüz ona söylemeyi planlamıyordum, hele de bu şekilde.

"Harvey," diyorum, ona ihtiyatla bakarak, "gitmeliyim. Öğle yemeği saat birde, değil mi?"

"Evet, sizinle orada buluşurum," diyor. " olmaz."

Cevap vermeden telefonu kapatıyorum, telefonu cebime koyuyorum ve yüz ifademi kesinlikle şaşırmamış bir hale getiriyorum.

"Vashti ile ayrıldınız mı?" Yasmen kaşlarını çatarak soruyor.

"Evet."

"Ne zaman?"

"Şükran Günü."

"Oh, ben..." Gözleri yere düşer. "Bunu duyduğuma üzıldüm." "Öyle mi?" Sesim yumuşak ve gerçek bir meraktan yoksun bir şekilde soruyorum.

Tekrar yukarı baktığında yüz ifadesi bana hiçbir şey söylemiyor. Cevap verme zahmetine girmeden odaya geri dönüyor. Eşikte tereddüt ediyorum.

Onu takip ettim, kapıyı arkamdan kapattım.

Güpegündüz. Bir saatten az bir süre içinde toplantımız var. Halletmemiz gereken işler var. Bir şey olmayacağını biliyorum, ama son zamanlarda ne zaman yalnız kalsak, bizi her zaman birbirimize çeken, kalıcı olarak koptuğunu düşündüğüm o bağ beni çekiştiriyor.

"Sanırım bu giydiğim biraz fazla gündelik olabilir. Uçak için iyiydi," diye sesleniyor yatak odasından. "Ama değiştireceğim."

Kanepeye yerleştim ve oda servisi menüsünü aldım. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim ve midem canavar sesleri çıkarıyor.

"Umarım restoranlarında güzel yemekler vardır," diyorum diğer odadan duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Çok açım, iyi yemeği unut. Pişmiş her şeye razıyım."

Kafamı kaldırıyorum ve cevabım boğazımda düğümleniyor. Kapı hafif aralık, yatak odasından bir parça görünüyor. Yasmen sütyeni ve iç çamaşırlarıyla duruyor. Görüntüde sadece pembe saten, dantel ve pürüzsüz kahverengi teni görünüyor ama hayal gücüm boşlukları doldurabiliyor. Bu sabah onu yarı çıplak görmek ve tangasına rastlamak yeterince kötüydü. Beni Yasmen'e "yardım etmem" için yukarı gönderdiğinde Carole'u dinlememem gerektiğini bilmeliydim. Ama daha iyi bilmiyor muydum? O giyinirken onun yatak odasına -eskiden *benim* yatak odamdı- gitmenin tehlikesini fark etmemiş miydim? Tehlikeyi görüp de üzerine atılmak aptallık ve umursamazlıktır. Olmayı göze alamayacağım iki şey. Genelde olmadığım iki şey, ama bu kadınla hep olağandışı şeyler oldu.

"Ah, evet." Bakışlarımı kasıtlı olarak baştan çıkarıcı manzaradan kaçırıyorum. "Açlıktan ölüyorum."

Kapıyı açıyor ve başını dışarı uzatıyor. "Banyoya girmen mi gerekiyor? Burada işim bitti."

Omuzlarından dirseklerine kadar uzanan örgüler onu daha da genç gösteriyor. Üstüne geçirdiği kırmızı örgü elbise vücudunun her kıvrımını seviyor ve ortasını saran siyah kemer göğsünden beline, kalçalarına ve poposuna uzanan çizgiyi abartıyor.

"Yok, böyle iyiyim." Boğazımı temizliyorum ve gözümü çevirip menüye bakıyorum. "Yine de yakında bir şeyler yemezsek bu menüyü yiyeceğim."

"Bil bakalım bende ne var?" Gülümsemesi tatlı, tanıdık ve bulaşıcı; ben de kendimi gülümserken buluyorum.

"Ne?"

Yatak odasına koşuyor ve saniyeler sonra büyük boy çantasıyla çıkıyor.

"Ta-da!" Bana küçük bir çanta fırlattı.

Yakalıyorum, pakete baktığımda gülümsemem azalıyor. Chicago usulü patlamış mısır, benim zayıflığım.

"Vay canına." açmadan birkaç saniye tutuyorum. "Teşekkürler."

"Hâlâ seviyorsun, değil mi?" Gülümsemesi küçülüyor. "Dün gece marketten kendime atıştırmalık bir şeyler alıyordum ve patlamış mısır gördüm. Eğer sevmiyorsan-"

"Hâlâ bağımlıyım," diye itiraf ediyorum, poşeti açıp tatlı-tuzlu mısırdan bir avuç yiyorum. "Teşekkürler. Öğle yemeği yiyene kadar bu beni idare eder."

"Uber'i çoktan istediniz mi?"

"Şimdi yapacağım."

Örgülerin ön kısımlarını topluyor ve kollarını kaldırarak üstten bir düğüm haline getiriyor, geri kalanını sırtından aşağı gevşek bırakıyor. Bu hareket göğüslerini kaldırıyor ve vücuda oturan elbiseye doğru bastırıyor. Patlamış mısırı dişlerimin arasında öğütüyorum. Test ediliyorum. Belli ki. Geçmek zorundayım. Başarısız olmak felaket ve aptalca olurdu. Reddedilmekten hoşlanan biri değilim.

Ben kimsenin aptalı değilim. Asla bastıramadığım bu bağırsak yumruklayıcı, penis sertleştirici şehvete teslim olmayı dūřunmek için her ikisi de olmalıyım. Kayıtsız değilim. ekimin karşılıklı olduğundan, onun da bir şekilde beni istediğinden eminim. Ama hayatının geri kalanında beni istemiyor ve bu birbirimize verdiğimiz söz. O sözünü tutmadı. Bu hiç adil değil. Neler yaşadığını biliyorum ama nasıl incindiğini anlamak asla acını azaltmaz.

Patlamış mısırı oturma odasındaki alçak masaya koyuyorum, sonra telefonumu alıp Uber siparişi veriyorum, böylece Yasmen'in o lanet elbisenin içinde ne kadar güzel göründüğünün dışında odaklanabileceğim bir şey oluyor.

Arabaya bindiğimizde biraz rahatlıyorum, güvenli bir şekilde yanıma oturuyorum, arka koltuğun genişliği bizi ayırıyor. Gözlerimi kapatır kapatmaz, restorana giden on dakikalık yolculuk boyunca onu susturmaya karar vermiştim ki, duyularıma işkence etmek için başka bir yol buldu. Bu sefer kokusuyla.

"Bu lanet koku da ne?" Başımı çevirip yüzünü inceledim. "zr dilerim efendim," diyor Uber şoförü, bana özür dileyen bir bakış fırlatarak dikiz aynasında. "ğle yemeğinde sarımsaklı düğüm yedim. Hala kokuyor olabilirsin-" "Sen değil," diyorum ona, gözlerim hâlâ Yasmen'de. "Sen." Kollarının altını kokluyor, kaşlarını çatıyor. "Benim kokumu almıyorsun." "Güzel bir koku," diye itiraf ediyorum. "Ama bu yeni. Eskiden giydiğin değil."

"Oh." Bir bileğini burnuma bastırıyor. "Bu mu?"

Bileğini dudaklarıma götürüp orada zonklayan nabzı emmeye, susamış bir vampir gibi dilimle damarları takip etmeye ne kadar yakın olduğumu bilmiyor. Her saniye daha da kötüleşiyor.

"Evet, işte bu." Bileğini itiyorum ve pencereden dışarı bakmak için başımı çeviriyorum, Noel için süslenmiş büyüleyici mahalleyi, çelenkleri ve sokak direklerindeki ışıkları görmüyorum.

"Honey Chile'den aldım. Vanilyalı. Beğendin mi?" "Güzel, evet," diyorum aniden.

"'Sorun değil', birinin bana yaptığı en iyi iltifatlardan biri olmalı," diyor kuru bir kahkaha atarak.

"İstediğin bu mu?" Başımı çevirip ona bakıyorum. "İltifat mı? Ne kadar güzel görüldüğünü ve koktuğunu söylememi mi istiyorsun? Mark egonu yeterince şişirmiyor mu?"

Bunu neden söyledim ki?

Dudaklarındaki gülümseme soluyor ve gözleri kısılıyor. Öfkesi ve kızgınlığıyla baş etmek, tatlı ve baştan çıkarıcı olduğu zamanlardan çok daha kolay.

"Kimsenin iltifatına ihtiyacım yok," diyor, sesi bıçak gibi keskin. "Hele ki senin iltifatlarında ciddi olmadığını bildiğim halde."

Başımı sallıyorum ve kendimle alay eden bir kahkaha atıyorum. Onları kastetmedin mi? Keşke bilseydi.

"Bak, Yas. Özür dilerim." Korkak olduğum için özrümü onun yüzüne değil pencereme söylüyorum. O kadar anlayışlı ki, kafamda ve pantolonumun içinde gerçekten neler olup bittiğini bilmesine ihtiyacım yok.

"Çok şey oluyor," diyorum. "Ama hıncımı senden çıkarmamalıyım."

"Hayır, yapmamalısın," diye cevap veriyor, ateşi çoktan sönmüş ses. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." *Sen benim sorunumken olmaz.* "Yine de teşekkürler. Görünüşe göre geldik."

Uber, koyu kırmızı panjurlu beyaz bir Viktorya dönemi evinin önünde durur. Koyu kırmızı bir kapıya çıkan kısa basamakları çiçek kutuları çevreliyor. Noel ışıkları ön verandada parıldıyor ve pencerelerde çelenkler asılı.

HH Eat'za girdiğimizde Harvey bizi selamlamak için bekleme alanındaki banktan kalkıyor.

"İşte " diyor. "Tam zamanında. Odalar için tekrar özür dilerim. Asistanım yaptığı hata yüzünden perişan oldu."

"Biz de öyle," diye mırıldandım.

"Her şey yoluna girecek," diyor Yas, bana sert bir bakış atarak. "Olur böyle şeyler. Elimizden gelenin en iyisini yapacağız, değil mi Si?"

"Elbette geleceğiz." Hostes kürsüsünün arkasından restorana bakıyorum, çoğunlukla koyu deri ve yıpranmış ahşaptan oluşan dekoru fark ediyorum. "Lütfen bana yemeğin programın bir parçası olduğunu söyleyin."

"Ah, evet. Merry ve Ken sizin için özel bir şeyler hazırladılar," diyor Harvey ve onu restorana kadar takip etmemizi işaret ediyor.

Grits'ten daha küçük, biraz daha rahat. Biz gerçekten ev ortamını benimsiyoruz ve dekorumuz da bunu yansıtıyor. Yemekler ev tarzı favoriler olabilir, ancak Grits'in lüks dekoru ve birinci sınıf sunumu deneyimi yükseltiyor. En azından biz bunu amaçlıyoruz. Burada, küçük şehrin bir fonksiyonu olabilecek bir sıcaklık ve samimiyet var, ancak muhtemelen sahipleri tarafından kasıtlı bir hesaplama.

"Zaten bizi bekliyorlar," diyor Harvey ve bizi restoranın arka tarafındaki büyük kabinde oturan çiftte götürüyor. "Josiah ve Yasmen Wade, Merry Herman ve Ken Harris ile tanışın."

Yasmen elini uzatıyor ve dostça gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bunu dört gözle bekliyorduk," diyor Merry, önce Yasmen'in sonra da benim elimi tutarak. "İkinizle de tanışmak çok güzel. En popüler yemeğimizi hazırladık, ancak menüde tercih ettiğiniz başka bir şey varsa bize bildirmeniz yeterli."

"Belki de onlara seçeneklerinin ne olduğunu söylemeliyiz, bebeğim," diyor Ken, beyaz, orta boylu, kırışmış saçlı ve uyanık ela gözlü bir adam. Onu altmış beş ile yetmiş yaşları arasında tahmin ediyorum ama bazen bunu söylemek zor olabiliyor.

"Haklısın." Merry orta boylu, soluk tenli, saçları muhtemelen bir zamanlar sarıyken şimdi griyle karışmış bir kadın ve kocasına gülerken mavi gözleri parlıyor. "Oturalım ve sonra konuya girelim."

Yasmen ve ben kavisli kabinin bir tarafına kayıyoruz, Harvey ortada oturuyor ve Merry ile Ken bize bakıyor. Yasmen'in kalçasının uzun çizgisi benimkine değdiğinde irkiliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, endişeli bir kaş çatmayla beni izliyor. Biraz eğiliyor ve göğsü koluma bastırıyor.

Lanet olsun. Kafamı oyuna veremezsem tüm bu yemek işkence olacak.

"Evet. Tamam." Alışkanlığımın dışında, şehvetimi bastırıyorum, bir gülümseme çağırıyorum ve onu çiftin üzerine çeviriyorum. "Açlıktan ölüyorum. Neyimiz var?"

BÖLÜM YİRMİ ALTI

YASMEN

Merry ve Ken hedef çiftler. Mükemmel terbiye edilmiş tavuk ve yumuşak sebzelerle doldurulmuş bir tencere üzerinde, yaşlıları tanıyoruz. Çift. Ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlar. Müstehcen bir şekilde değil. Çatal tutmadıkları zaman, el ele tutuşuyorlar. Adam konuşurken kızın küpesiyle oynuyor. Kadın onun koluna yaslanıyor, başını omzuna koyuyor. Yıllardır sahip olduğunuz ve hala değer verdiğiniz bir battaniye kadar denenmiş ve sıcak olan kolay bir yakınlığı paylaşıyorlar.

"Uzun zamandır yediğim en iyi yemeklerden biriydi," diyor Josiah, tabağındaki son lokma kaybolduğunda arkasına yaslanarak. "Ve şefimiz Atlanta'nın en iyilerinden biri."

Vashti.

Artık birlikte olmadıklarını sindirecek zamanım bile olmadı. Bir düzine soru zihnimi kurcalıyor ve şu an hiçbirine cevap vermenin zamanı değil. Bana cevap ya da açıklama borçlu değil. Çıkıyorlardı. Şimdi değil. Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmiyor ama Merry ve Ken'i izlerken Josiah ve benim eskiden nasıl olduğumuzu düşünmeden edemiyorum. Gençken birbirimiz için bu kadar hevesli olmamız ve şimdi bizimkisi küller içinde yatarken aşkları hala sıcak olan iki kat yaşımızdaki bir çiftin karşısında oturmamız ironik.

"Mükemmel bir şefimiz var," diyor Ken. "Ama burası kapanınca Paris'e taşınacak."

Şaşırtıcı bir şekilde, satış konusunu ilk kez gündeme getirdik, bu yüzden buradayız. Onlar bize çocuklarını anlattı, biz de onlara kendi çocuklarımızın resimlerini gösterdik. Başlangıç hikayelerimizi, işlerimizin nasıl ortaya çıktığını konuştuk. İkisi de çalıştıkları büyük bir yemek şirketi aracılığıyla tanışmışlar ve kendi işlerini kurmaya karar vermişler.

Josiah suyunu yudumlarken, "Atlanta'daki lokasyonla burası arasında sürekliliği garanti edecek harika bir şef bulmakta sorun yaşamayız," diyor. "İş o noktaya gelirse."

"Rakamlarımızı gördünüz," diyor Merry. "Buradaki işimizin ne kadar kârlı olduğunu biliyorsunuz. Biz de ev ödevimizi yaptık ve Grits hakkında biraz bilğimiz var. Bizim yaptığımız işle sizin yaptığınız iş arasında pek çok benzerlik var. NoDa şehrin en sıcak bölgelerinden biri. Patlama içinde bir patlama. Charlotte'un yıldızı hızla yükseliyor ve bu mahalle en çok rağbet gören yerlerden biri."

"Burası eklektik bir yer," diye devam ediyor Ken. "Burada zanaatkârlardan oluşan bir topluluk ve şehirdeki en iyi yiyeceklerden bazıları var. Harika bir yaya trafiği sağlıyor. Hafta sonu kalabalığımıza ancak yetişebiliyoruz."

"Etkileyici," diyorum gülümseyerek. "Burada yaptığınız şey."

"İkinizden de çok etkilendik," diyor Merry. "Bizim yolculuklarımızla sizinkiler arasındaki paralellikleri seviyoruz. Bunu üstlenecek başka bir çift bulmak harika olurdu."

"Biz artık bir çift değiliz," diyor Josiah, parmağının ucuyla masanın ahşap damarlarında gezinerek. "Biz boşandık."

"Oh." Ken'in kaşları kalkıyor. "O zaman daha da etkilendim. Bırakın *eski* hayat arkadaşınızı, hayat arkadaşınızla iş yapmak bile yeterince zor. Varsaydığım için böyle oldu. Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil," diye onu temin ettim. "İşimize ve çocuklarımıza öncelik verdik.

En önemlisi onlar. Arkadaş kalmayı başardık."

Başımı kaldırıp baktığımda Josiah'nın beni izlediğini görüyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve birkaç saniye boyunca ayrılmıyor. Isı boynuma tırmanıyor ve yanaklarıma sıcıyor. Sonunda bakışlarımı kucağımdaki keten peçeteye doğru çekiyorum.

"Arkadaşlar, ha?" Merry aramıza bakıyor, alaycı bir gülümseme ağzının etrafındaki ince çizgileri aşındırıyor. "Bunu görebiliyorum. Evlilik kısmıyla hiç uğraşmadık ama diğer her şeyi yaptık."

"Ne?" Başımı kaldırdım ve onun sözlerine kilitlendim. "Siz ikiniz evli değil misiniz? Ama ne zamandır-"

"Otuz yıldır birlikteyiz." Ken, Merry'nin başının üstünü öpüyor. "Başarılı bir iş ve iki başarılı çocuk, ama yüzük yok."

Josiah, "Bu... alışılmadık bir şey," diyor.

"Biz öyleyiz," diyor Merry ve gülüyor. "Ama bizim için işe yarıyor. Kağıda ya da donanıma ihtiyacımız yoktu. Büyürken gördüğüm evliliklerin çoğu tuzaktı, kadınları küçültmek için bir araçtı. Ken'imın bunu yapacağını hiç sanmıyorum."

Öpmek için parmak eklemeni kaldırıyor.

"Sadece bir kurum olarak buna gerçekten inanmıyoruz," diye ekliyor Ken. "Ama birbirimize sonsuza dek inanıyoruz. Kendi şartlarımıza göre birlikte bir hayat kurduk."

"Bizi bir arada tutan tek şey," diyor Merry, Ken'e şefkatle bakarak, "aşkımız, ama bu da onun kanıtı. Her an ayrılabiliriz."

"Ama ikimiz de asla yapmazdık. Asla da olmadı. İddia ediyorum ki, bize tanıdığı özgürlük sayesinde yaptığımız evlilik çoğu evlilikten daha güçlü ve daha gerçekçi."

"Yani açık bir ilişkiniz mi var?" Harvey sorar. "Bunu bilmiyordum."

"Açık değil. Biz tek eşliyiz." Ken, Merry'ye eğlenen bir bakış attı. "En azından ben hep öyle olduğumuzu düşünüyorum."

"Her zaman." Merry kıkırdıyor ve Ken'in koluna daha sıkı sarılıyor. "Birbirimizi seçtik ve fikirlerimiz hiç değişmedi."

Bir garson elinde tatlı tepsisiyle masamıza gelip sohbeti yeniden yönlendiriyor ama söylediklerinden kurtulamıyorum. Josiah ve ben bu yolu seçmiş olsaydık, asla boşanmazdık. Sadece yollarımızı ayırmış olurduk ama sanırım acı ve kırgınlık bizi takip etmeye devam ederdi. Bir kağıt parçası bağlılığınızı tanımlamaz ama yokluğu da tanımlamaz. Josiah ve benim bir zamanlar sahip olduğumuz şeyin, evlenmemeyi seçmiş olsaydık da aynı derecede güçlü olacağından ve ayrı düştüğümüzde aynı derecede acı vereceğinden şüpheleniyorum. Düşüncelerim Josiah'ın bana verdiği, o zamanlar parasının yettiği tek şey olan basit altın yüzük ve çipli elmas yüzüğe gidiyor. O hindi küpeler ve yıldönümümüzde bana verdiği tekerlekli kolyeyle aynı mücevher kutusunda. Elmaslar, iblisler ve hayaletler için bir mahzen.

"Çikolata mı?" Josiah sorarak beni hüzünlü düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Ha?" Ondan tatlı tabağına doğru bakıyorum.

"Çikolata çok lezzetli," diyor Merry. "Ama armut cirosu muhteşem. Herkesin en az bir kez denemesini tavsiye ederim."

"Armut en sevdiğim meyvedir," diyorum ona gülümseyerek. "Uzun zamandır armut yememiştım. Ciro yapacağım."

"Armut ağaçları arka tarafta," diyor Ken ve elindeki bıçakla böreği tabağıma kaydırıyor. "Bizden çok önce buradaydılar. Biz sadece onları devam ettiriyoruz. Eyaletteki en iyi armutlardan bazıları."

"Yarışmalar kazandılar," diye ekliyor Merry, gülümsemesinde gurur var. "Denediğinize pişman olmayacaksınız."

"Aman Tanrım," diye inliyorum, ılık armutları ve yufkayı ağzımda çevirirken. "Bu ölümcül bir günah olmalı."

Merry güler. "Sana söylemiştim."

"Tadına bak," diyorum, yapışkan tatlının bir kısmını çatalıma yığıyorum ve Josiah'nın ağzına götürüyorum. Bu bir alışkanlık. Eskiden yemeklerimizi hep paylaşırdık. Hemen açıyor, gözleri takdirle kapanıyor.

"Vay canına," diyor, çikolatalı pastayı bırakıp tepside kendi cirosunu almak için uzanıyor. "Bunun tarifi işle birlikte mi geliyor?"

"Mükemmel bir başlangıç," diyor Ken. "Bizi kağıt üzerinde gördünüz ve şimdi de şahsen tanıştınız. Operasyonumuzu gördünüz."

"Yemeğimizi yedik," diyor Merry gülümseyerek. "İlgileniyor musun?"

"Burada harika bir yeriniz var." Josiah çatalını önündeki tabağa bırakıyor. "Güzel bir yer. Harika bir mahalle. Yasmen ve benim somut planlar yapmadan önce bu konuyu görüşmemiz gerekiyor."

"Mesele sadece burada ne olabileceği değil," diyorum onlara. "Ama genişlemenin Atlanta'da yaptıklarımızı tehlikeye atmayacağından emin olmak."

Harvey, "Bütün numaralarını aldım," diye araya girer.

"Paradan bahsetmiyor," diyor Josiah. "Bu genişlemeyi denetlememiz gerekecek. Biz de bir patlama yaşıyoruz ve bu bizden çok şey talep ediyor. Kendimizi dağıtmak istemiyoruz."

"Çocuklarımız her şeyden önce gelir," diyorum. "Bu genişlemeyi kabul edersek onları aldatmayacağımızdan, yanlarında olmamız gereken şeyleri kaçırmayacağımızdan emin olmalıyız."

"Buna saygı duyuyoruz." Merry parmaklarını Ken'inkilerle masanın üzerinde birleştiriyor. "Kaç yaşındaydılar?"

"Deja on üç yaşında," diyor

Josiah. "Ve Kassim on

yaşında," diye ekliyorum.

"İkizlerimiz küçükken bu binayı inşa etmenin yoğunluğu içindeydik," diyor Ken, Merry'yle alaycı bir gülümseme paylaşarak. "Çok şey kaçırdık."

"Ve bunun bedelini çok ağır ödedik." Merry iç geçiriyor, her zamanki neşeli ifadesi biraz kararıyor. "Neyse ki işler çok kötüye gitmeden rotadan çıktıklarını fark ettik."

Ken, "Artılarını ve eksilerini tartın, önce onları tutun," diyor. "Ve bize haber ver, ama çok uzun sürmesin. Bu kadar emek verdiğimiz bu yerin biz ayrıldığımızda emin ellerde olduğunu bilmek isteriz. Tam da burada görmek isteyeceğimiz türden insanlara benziyorsunuz, ama her halükarda yeni yılda burayı satışa çıkaracağız."

"Ve bu olur olmaz" -Merry parmaklarını şıklatır- "gitmiş olacak."

Tatlıyı bitiriyoruz ve yemek odasından masaya geçtiğimizden daha detaylı bir şekilde tesisi geziyoruz. Arka tarafta, duvarları şarap şişeleri ve her çeşit likörle dolu geniş bir oda var. Ken yüksek bir raftan bir tane alıyor ve Josiah'a uzatıyor.

"Size minnettarlığımızın bir göstergesi olarak bunu vermek istedim," diyor Ken. "İkinizin buraya gelip burayı görmeniz, neyle ilgili olduğumuzu görmek için zaman ayırmanız çok şey ifade ediyor."

"Vay canına." Josiah kare şişenin üzerindeki etiketi okuyor, sesine bir hayranlık notası karışıyor. "Yamazaki. Güzelmiş. Çok teşekkür ederim."

Josiah'nın pahalı Japon viskisi hakkında konuştuğunu duymuştum ama henüz kendim tatmamıştım. Turumuzu, hava sıcak olduğunda müşterilerin ferforje masalarda yemek yiyebildiği küçük bir avluda sonlandırıyoruz. Bu tam da müşterilerimiz için yapabileceğimiz türden bir şey. Burası harika bir yer ve ikinci bir Grits burada gelişebilir. Josiah'ın gözlerindeki parıltıyı tanıyorum. Atlanta'da ilk başladığımızda da vardı. Adam meydan okumayı seviyor.

"Seninle tanışmak çok güzeldi," diyor Merry, Uber'i beklerken yanağıma bir öpücük kondurmak için öne doğru eğilerek. Uzaklaşmak için hamle yapıyorum ama kolumu nazikçe sıkarak beni kendine yaklaştırıyor.

"Çok geç değil," diye fısıldıyor kulağıma.

Yüzüne bakmak için arkama yaslanıyorum. Başını hafifçe önümüzde vedalaşan Josiah ve Ken'e doğru eğiyor.

"Ben..." Ben de Josiah'ya bakıyorum, ne kadar yakışıklı görüldüğünü görünce kalbim haince çarpıyor, geniş bir gülümseme zayıf yanaklarını kırıştırıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Merry sinsi, alçak bir kahkaha atıyor. "İkinizi öğle yemeği boyunca kimsenin bakmadığını sandığınız anlarda birbirinize bakışlar atarken izledim. Belki ikinci bir şans?"

Gözlerim Josiah'nın geniş omuzlarına, kusursuz bir şekilde dikilmiş ceketinin altındaki sırtının güçlü hatlarına, çarpıcı profiline ve külot eriten gülümsemesindeki beyaz dişlerine takılıyor.

"Parkta yürüyüşe çıkmadım, Merry."

"Kim parkta yürümek ister? Bence bu adam seninle çılgınlar gibi koşar."

Sözleri serin havada aramıza yerleşiyor ve ben ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Söylediklerinde doğruluk payı var mı, yoksa bunu öğrenmek için gururumu riske atmaya hazır mıyım, bilmiyorum.

Onu geri istiyor musun?

Annemin sorusu düşüncelerimin arasında geziniyor, rahatsız edici ve iç gıcıklayıcı. Aramızda kaynayan çekimi daha ne kadar görmezden gelebilirim? Artık Vashti'yle birlikte olmadığına göre, baskı yapmalı mıyım? Bakalım ilgilenecek mi... Neyle? Boşanmayı talep ettim ve şimdi libidom ortaya çıkıp oynamak istiyor, ondan *ne* istiyorum?

Merry'ye "Her şey için teşekkürler," dedim. "İrtibatta olacağız."

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor, ama gitmeme izin veriyor ve el sallıyor.

Uber kaldırıma yanaşıyor ve ben de minnetle biniyorum. Restorandayken zaman su gibi geçmişti, ama şimdi işimiz bittiğine göre, uzun gün

bana yetişiyor. Merry ve Ken ile dört saatten fazla zaman geçirdik. Odaya vardığımızda, geri dönmek zorunda kalana kadar hareket etmek istemiyorum.

Oda.

Merry ve Ken'le tanışmak, restoranı kontrol etmek, dikkatimi 428 numaralı odada bekleyen açık ve mevcut tehlikeden uzaklaştırdı. Josiah bir metre temdeyken uyumak zorundayım.

"Bunu döndüğümüzde konuşalım, olur mu?" Harvey, Josiah'nın penceresine doğru eğilir, kaşları sorgulayıcı bir şekilde kalkıktır.

"Tamam." Josiah küçük bir selam veriyor ve camı açıyor. Harvey arabaya iki kez vuruyor ve biz kenara çekerken restorana geri dönüyor. Başımı koltuğa yaslamama izin veriyorum.

"Peki ne düşünüyorsun?" Kirpiklerimin arasından onu izleyerek soruyorum, gözlerim yorgunluktan ağırlaşıyor.

Josiah başını arkasındaki deri koltuğa yaslıyor ve ellerini karnının gerginliği üzerinde birleştiriyor. "Bence bu harika bir fırsat."

"Anlaştık."

"Elbette bunun maddi olarak neye mal olacağını, ama aynı zamanda bizden ne isteyeceğini de tartmalıyız." Başını çevirip bana bakıyor. "İlk aşamalarda çok fazla burada olmam gerekecek. Eğer ben çok fazla ortalıkta olmazsam, çocuklarla ilgilenmek sana daha çok düşer."

"Sanırım bu benim için sorun olmaz. Sadece bir sezon için." Akşamın ilk ışıklarında gözlerini yakalıyorum. "Bizim için harika olabilir. Çocukları iyi ayarlamamıza yardımcı olur."

"Evet. Bunu düşünmüştüm elbette. Üniversite fonu, ilk arabaları, ilk evleri için yardım parası."

"Annem bunların hiçbirini karşılayamazdı. Kısmi burs aldığım için şanslıydım ve ğrenci kredilerini geri ödemek başlangıçta zor oldu. Onlar için daha iyisini istiyorum."

"Byrd'ün arabam, yani ikinci el Honda için bana yardım edecek parası kesinlikle yoktu."

"İkinci el mi?" Gülüyorum. "Bu daha çok dördüncü ya da beşinci el gibiydi." "Hey." Sahte kaşlarını çatıyor. "Bütün yaz araba yıkamacıda çalıştım.

o şey."

Kıkırdayarak biraz öne eğildim. "Ve ilk randevumuzda beni o ölüm tuzağında almaya cüret etti. O yırtık ön koltukta oturduktan sonra tetanos aşısı olmalıydım. Kelimenin tam anlamıyla yerden yukarı yırtılmıştı."

"Seni bununla gezdirdiğime inanamıyorum." Bir gülümseme dudaklarını büküyor ve omuzları sessiz bir kahkahayla titriyor. "Ya da ikinci bir randevu olduğuna."

"Emniyet kemeri takmamız gerektiğini hatırlıyor musun?" "Ve o polis tarafından durdurulmuştuk?"

"Polis tarafından *durdurulmadık*," diye hatırlatıyorum ona. "Moreland'da yangın çıkan kızarmış tavuk lokantasının arkasına park etmiştik."

"Kahretsin." Elini başının üzerinde gezdirip gülüyor. "Haklısın."

"El feneriyle camlara vurdu çünkü hepsi buğulanmıştı ve biz..."

Sikişmek.

Buharla ıslanmış anılar etrafımızda uçuşuyor. Ben ön koltukta üstte, kalçalarım onun üzerine yayılmış, elbisem belimde toplanmış, külotum o içeri girebilsin diye kenara itilmiş. Eve gidemedik. Josiah geç saatte terk edilmiş otoparka girmişti ve etrafta kimse yoktu çünkü birbirimize sahip olmamız *gerekiyordu*. Acil sıcaklık sağduyu ve ihtiyatı yakıp kül etmişti.

Kalbim çılgınca çarpıyor ve ciğerlerim nefessiz kalıyor. Dudaklarımı yalıyorum ve o da bu hareketi takip ediyor, ağırlaşmış gözleri anıdan mı yoksa bu andan mı yanıyor, emin değilim.

Öksürüyorum ve dik oturuyorum. Josiah camdan dışarı bakmak için arkasını dönüyor, böylece konuşmamız da sona ermiş oluyor. Yolculuğun son birkaç dakikasını sessizlik içinde geçiriyoruz, şehir parlak ışıkların ve dallara dizilmiş ve cicili bicili yıldızlardan sarkan tatil iyimserliğinin vızıltısı içinde.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

JOSIAH

Akşam yemeği için oda servisi mi?" Kafamı yatak odasına sokarak Yasmen'e soruyorum.

Buluşmamızdan bu yana geçen birkaç saat içinde ikimiz de kendi köşelerimizde dinleniyorduk. Yan yatmış, bir yastık başının altında, diğeri dizlerinin arasında. Saç örgüleri omuzlarına ve sırtına doğru dalgalanarak etrafına yayılıyor. Öğle yemeği buluşmamızdan beri kıyafetlerini değiştirmiş ve yüzünü makyajdan arındırmış. Eşofmanları ve Aggie gurur tişörtüyle, çoraplı ayaklarını altına sokmuş, görür görmez aşık olduğum o üniversiteli kız olabilirdi.

"Evet, lütfen." Sırt üstü yuvarlanıyor, tavana bakıyor ve inliyor. "Bu odadan çıkmak zorunda kalmadığım sürece yemeği bana bir yalak içinde getirmeniz umurumda değil."

İçeri girip yatağın kenarına oturdum ve ona oda servisi menüsünü uzattım. "Biftek güzel görünüyor."

"Zaten biftek yedim. Haftada bir kereden fazla kırmızı et yememeye çalışıyorum. Bir istisna yapmak zorunda kalabilirim çünkü iyi bir mantar sosu için çöp olduğumu biliyorsun."

"Hala orta pişmiş mi?" "Evet."

". Pekala, şu siparişi ."

Yemeğin gelmesini beklerken ben de üzerimi değiştiriyorum, eşofman altımı ve Morehouse kapuşonlu tişörtlerimden birini giyiyorum. Banyodan çıkıp yatak odasına tekrar girdiğimde Yasmen yastıklara yaslanmış oturuyor.

"ocukların da bizim yaşadığımız türden bir üniversite deneyimi yaşamasını çok isterdim," diyor hüzünle.

"Bir HBCU mu?"

"Bu noktada Day ile her şeye razıyım. Üniversiteye hiç ihtiyacı olmadığını söyleyip duruyor. Kassim muhtemelen MIT, Harvard ya da başka bir yere gidecek."

"Oğlunun büyük olasılıkla bir Ivy League okuluna gidecek olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi görünen tanıdığım tek anne siz olabilirsiniz."

Gözlerini deviriyor ve küçük bir gülümsemeye izin veriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Yanındaki yatakta telefonu çalıyor.

"Muhteşem ocuklarımızdan söz açılmışken," diyerek telefonu kaldırıyor. "Onlar arıyor. FaceTime."

Yanına oturuyorum, yastıklara yaslanıyorum ve yüzleri belirlediğinde ekrana bakıp gülümsüyorum.

"Anne!" Kassim diyor. "Baba, hey!"

"Selam evlat," dedim. "Bugün neler yaptın?"

"Jamal ile *Madden*." Yüzü aydınlandı. "Ama bil bakalım büyükannem ne yaptı?"

"Söylenecek bir şey yok." Yasmen gülüyor. "Dolabını mı temizlettin? Duşunuzu diş fırçasıyla mı temizlediniz?"

"Evet, her zaman yaptığı gibi," diyor, ağzındaki baklayı çıkarma hevesiyle neredeyse zıplayarak. "Ama yine chitterlings pişirdi."

Yasmen burnunu kırıştırıyor. "Bütün evimi mi kokuttu?"

"Hayır!" Kasım'ın gülümsemesi inanılmaz derecede genişliyor. "Onları pişirmeden önce çamaşır suyuyla temizledi ve hiç koku alamıyorsun."

Yasmen'le hızlı bir panik bakışı paylaşıyorum. "Yeme onu."

"Tadına baktım biraz." Kasım yüzünü buruşturuyor. "O kadar da kötü değildi."

Deja kafasını fotoğrafa sokuyor. "Ama sonra ona onları bu kadar çok temizlediğini hatırlattım çünkü chitterlings kelimenin tam anlamıyla pislikle dolu-"

"Deja Marie," diye uyarıyorum. Küfür ettiğini biliyorum ama on yaşındaki çocuğum henüz aynı şeyi yapmasa harika olurdu.

"Evet, ." Sırıttıyor, benden annesine doğru bir bakış fırlatıyor. "Siz neredesiniz?"

"Charlotte'ta," diye yanıtlıyor Yasmen. "Bunu biliyorsun. Yarın evde olacağız."

"Hayır, yani, şu anda neredesin?" Kaşlarını çatıyor. "Yatakta mısın?"

Oh, lanet olsun.

FaceTime önizlemesinde, Yasmen ve benim omuz omuza oturduğumuzu, yastıklarla desteklendiğimizi, ikimiz de çekime sığmaya çalışırken kafalarımızın neredeyse birbirine değdiğini görüyorum.

Yasmen doğruldu, benden birkaç santim uzağa eğildi. "Biz sadece oda servisini bekliyoruz."

"Bütün gün toplantıdaydık," diye ekliyorum. "Canımız dışarı çıkmak istemedi, o yüzden annenin otel odasında yemek yiyoruz."

"Harika," diyor Kassim, sorgulamadan. Ancak Deja'nın gözleri sabit ve şüpheli bir şekilde üzerimizde kalıyor. "Bilin bakalım büyükannem bugün Deja'ya ne söyledi?"

"Tanrım," diyor Yasmen. "Ne?"

"Dedi ki," diye başladı Deja ve güldü. "'O kadar kalın kafalısın ki, sırt yağının yağlı olduğuna inanmıyorsun.'"

"Yağlı!" Kassim söze karışıyor. "Biraz kızarttı ve her yer yağ oldu."

"Ve yemek yaparken müzik almaya başladı," diye devam ediyor Deja. "Ama Temptations'dan 'Merry Christmas' ve Commotion'dan 'Jesus Is Love' gibi daha önce hiç duymadığım şeyler."

"The Commodores," diye düzeltiyorum.

Yasmen, birkaç dakika daha Carole'un Konteyner Mağazası'ndan aldığı itlembikler ve kutularla yaptığı tüm tuhaf şeyleri anlattıktan sonra, "Telefonu bykannene ver," diyor.

"Tamam," diyor Kasım, elinde telefonuyla odadan koşarak çıkarken. "Büyükanne!"

"Bunu oturma odasına götüreceğim," diyor Yasmen ve Carole'un onu karşılamaya geldiğini duymadan hemen önce ayağa kalkıp yatak odasından çıkıyor.

Annesinin Deja'nın sorduğu türden sorular sormasını istemiyor, aynı odayı paylaşmak zorunda olduğumuzu fark etmesini istemiyor. Yemeğimiz geldiğinde Carole ve Yasmen hâlâ sohbet ediyorlardı. Garsona bahşış veriyorum ve tepsimizi yemek alanındaki küçük masaya bırakıyorum.

"Annem selam söylüyor," diyor Yasmen, karşımdaki masada otururken.

Sipariş ettiğim tavuk piccata'yı ortaya çıkarmak için tabağımın kapağını kaldırıyorum. "Onu henüz ıldırtmadılar mı?"

"Henüz değil." Yasmen gülerek tabağındaki kapağı da kaldırıyor. "Ooooh. Bu biftek nefis görünüyor."

Tavuğuma imrenerek bakıyor. Çok tahmin edilebilir.

"Ve yine de," diyorum, gülümsemem bilerek, "benimkini tatmak istiyorsun."

"Yani, sadece birazcık." İki parmağını kaldırıp uçları arasında küçük bir boşluk bırakıyor.

Ben tabağımı ona doğru kaydurdım, o da kendi tabağını bana doğru kaydırđı. Yemeğimizi her zaman paylaşır, birbirimizin tabağındakilerden tadardık.

"Oh, bu çok iyi," diye inliyor.

Ağzımda eriyip giden bifteği ısıyorum, o kadar yumuşak ki. "Kahretsin, bu çok iyi."

"Halvsies?" Dudaklarının kenarlarında umutlu bir sırıtış beliriyor.

Sözümü sakınmadan tabağımı masaya doğru kaydırıyorum ve o da bifteğini bölüp yarısını benim tabağıma koyuyor, sonra aynısını benim tavuğuma yapıyor. Tabağı bana geri uzatıyor ve ne kadar güzel olduğunu homurdanarak mideye indiriyoruz.

"Otel yemeği için fena değil." Ağzımı keten peçeteyle siliyorum ve koltuğumda arkama yaslanıyorum. "Tatlı ister misin?"

"Tek istediğim," diyor, "Yamazaki'nin tadına bakmak." "Ciddi misin?"

"Kırıp atın. Onu evine götürüp önümüzdeki yarım yüzyıl boyunca küflenmesine izin vereceksin."

Çantamdan viski şişesini çıkarıyorum, bardan iki bardak alıyorum ve onunla bitişikteki oturma odasında buluşuyorum. O kanepeye, ben de tam karşısındaki koltuğa oturuyorum.

"Serttir," diye uyarıyorum ve onun için bir bardak dolduruyorum.

"Daha güçlü kullanabilirim." Uzun bir nefes çekiyor ve nefesi kesiliyor, hafifçe göğsüne vuruyor. "Yalan söylemiyormuşsun. Yine de güzel. Tadı saf altın gibi."

"Yaklaşık şu kadar tutuyor. Yavaş ol." Daha ölçülü bir yudum alıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu iyi bir şey. Tadını çıkarmalısın."

"Annem çok iyi vakit geçiriyor. Emekli olduktan sonra buraya taşınırsa hiç şaşırmam."

"Çocuklar buna bayılır."

"Ben de öyle. Bazen merak ediyorum ..." Yasmen omuz silkiyor.

"Bilmiyorum. Belki o yanımda olsaydı işleri daha iyi idare edebilirdim."

Sessiz kaldım, bunu değerlendirdim ve isterse devam etmesi için ona alan tanıdım.

"Mesafe ve doğru ilaçlarla," diye alaycı bir şekilde devam ediyor, "o zamanlar kendimi ne kadar izole ettiğimi anlayabiliyorum. Bunun her şeyi nasıl da

daha kötü."

Bu gibi durumlarda kesinlikle yanlış bir şey söyleme konusunda kanıtlanmış bir sicilim var, bu yüzden bunun yerine bir yudum daha alıp sessiz kalıyorum.

"Dr. Musa ile işlerin nasıl gittiğini sormamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor.

"Bu iyi." Bardağı yan sehpanın üzerine koydum ve ellerimi başımın arkasında birleştirdim. "O iyi biri. Daha önce düşünmediğim şeyleri düşünmemi sağlayan bir tarzı var."

"Ne gibi?"

"Dostum, nereden başlasam? Anne ve babamı bu kadar genç yaşta kaybetmenin üstesinden nasıl gelemediğim gibi. Bunun beni nasıl etkilediğini. Byrd ve Henry'yi bu kadar yakın bir zamanda kaybetmenin üstesinden gelebilecek araçlara sahip olduğumu sanmıyorum."

Kendimi küçümseyen bir kahkaha atıyorum. "Kimi kandırıyorum ki? Muhtemelen bir fark yaratmazdı. Aralarında yıllar olsaydı muhtemelen daha iyi idare edemezdim."

"Olağanüstü koşullarda yapabileceğimizin en iyisini yaptık. En azından Dr. Abrams kendime böyle söylemem gerektiğini söylüyor." Neredeyse boş olan bardağından bir yudum daha alıyor. "Beni kendi nazik gözlemcim olmaya teşvik ettiği bir şeyi var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kendimi açıkça görmek -iyi, kötü, güzel, çirkin, hatalar, yanlışlar- gerçekten ne düşündüğümü ve hissettiğimi kabul etmek ve bu duyguları yargılamamak anlamına geliyor. Kendimi anlamak. Sansürlememek. Kendime karşı şefkatli olmak."

"Kendine karşı nazik olman fikri hoşuma gidiyor," diye cevap veriyorum, gözlerinin üzerime dikildiğini hissettiğimde bile başımı kaldırmıyorum.

"Düşündüğünüzden daha zor. Toplumun bize dayattığı beklentiler, miras aldığımız şeyler ve en kötüsü olan anne suçluluğu arasında

zor."

Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve ona yandan bir bakış atıyorum.
"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bir bacağını altına kıvrıyor, gözleri hem temkinli hem de açık. "Elbette."

"Şükran Günü'nde bir şey söylemiştin." İçkime uzanıyorum ve güçlendirici bir yudum alıyorum çünkü sorunun cevabını bilmek istediğimden emin değilim ama sormak zorundayım. O gün akşam yemeğinden beri beni rahatsız ediyor. Bunu söylediğinde, söylemediği şey hakkında çok derin düşünmek istemedim ama zor konuşmaları görmezden gelmemeyi öğreniyorum. Zor duygular.

"Ne dedim ben?" diye soruyor, kaşları birbirine yaklaşmış.

"Çocuklar için minnettar olduğunuzu söylediniz çünkü onlar olmasaydı hala burada olacağınızı düşünmüyordunuz."

Kelimeler odanın sessizliğinde zonklıyor. Dünyadaki tek iki kişi biz olabiliriz, o kadar sessiz ki. Sanki geçici bir zaman kapsülünün içindeyiz, gerçeklikten ve bu duvarların ötesindeki dünyadan .

"Bununla ne demek istedin?" cevap vermeyince soruyorum. "Ne demek istediğimi sanıyorsun?"

"Sen hiç..." Cevabının en kötü, en korkunç şüphelerimi doğrulaması ihtimaline karşı soruyu bitirmeden önce duraklıyorum. "Hiç kendine zarar vermeyi düşündün mü?"

"Kendime zarar mı veriyorum?" Kaşları kalkıyor, burun delikleri keskin bir nefesle açılıyor. "Eğer bu konuşmayı yapıyorsak, bana gerçekten bilmek istediğin şeyi sor Si."

"Hayatına son vermeyi düşündün mü?"

Böyle zor bir soruyu sorabileceğiniz en yumuşak şekilde soruyorum ve yanıtını beklerken hala karnımda panik yaratıyor. Bir yutkunmayla boğazı hareket ediyor ve sonunda bakışlarını yere indiriyor.

"Dr. Abrams ile ilk seansımda bana aynı soruyu sordu." Boğazımda bir ayı kapanı kapıyor ve bir an için kelimeleri serbest bırakamıyorum.

"Peki sen ne dedin?"

Şehir ışıkları pencereden parılıyor ve tek aydınlık oturma odasındaki masaların üzerindeki lambalardan geliyor. Loş ışıktaki gözleri gölgeler ve gözyaşlarıyla doluyor.

"Ona hayatıma son vermek istemediğimi söyledim," diyor. "Ama onu *yaşamak* istemediğimi söyledim. Uyandığımda hala uyuyor olmadığım için hayal kırıklığına uğruyor ve '*Aman Tanrım*' diye düşünüyordum. *Bunu tekrar yapmalıyım. Yine* burada olmalıyım. Beni yataktan kaldıran tek şey, kendime bakmak için bile hiçbir isteğim olmamasına rağmen çocuklarıma bakmam gerektiğini bilmektir. Bütün gün kendime, eğer gidersem beni ne kadar özleyeceklerini hatırlatmak zorunda kaldım. Uzun zamandır olmak istediğim son yer burası olmasına rağmen, burada olmazsam neleri özleyeceğimi. Her gün her an acı çektim."

"Peki," diyorum çenemi açmaya çalışarak, "çocuklarının sana ihtiyacı olduğunu, seni özleyeceklerini kendine hatırlatırken, benim sana ihtiyacım olduğu hiç aklına geldi mi? Benimle birlikte neleri özleyeceğini düşündün mü? Yoksa ben hiç hesaba katılmadım mı?"

Cevap vermeden önce ihtiyatla yüzümü tarıyor. "Dr. Abrams'ın radikal dürüstlük diye bir kavramı var. Olabildiğince dürüst olmaktır. Sana karşı bunu yapmak istiyorum ama yapmalı mıyım emin değilim."

"Bunu kaldıramayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Yapabileceğimden emin değilim."

"Dene."

Bacaklarını yukarı çekiyor, kollarını bacaklarına doluyor ve çenesini dizlerine . "Sana çok kızmıştım."

"Henry için." Çenemin içini ısıırıyorum, aklıma en fark edilemez şekilde kendimi cezalandırıyorum. "Orada olmadığım için. Biliyorum. Sanmıyorum.

Ben de bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

Orada değildim, bu yüzden kendime işkence etmek için kendi anılarımı inşa ettim. Ben yüzlerce kilometre uzaktayken Yasmen'i kaç kez yerde tek başına hayal ettim?

Başını iki yana sallar. "Sana kızgın değildim çünkü düştüğümde orada değildin. Sonrası için sana kızgındım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir keresinde birinin, insanların acılarını düzeltmeye çalıştığınızda, onlarla oturup bağ kurmak yerine onları kontrol ettiğinizi söylediğini duymuştum. O zamanlar bunu ifade edecek kelimelerim yoktu ama artık bunu ifade edecek bir dilim var."

"Peki bu dil nedir?"

"Bu, senin hatalı olduğunu ve her şeyin senin suçun olduğunu söylemek değil. Bu, kederimizde ne kadar uyumsuz olduğumuzu anlamamdır."

"Uyumsuz mu?"

"Mümkün olan her şekilde. Durmam gerekiyordu. İşlemek için ve belki de o boşlukta çok uzun süre kaldım. Eminim öyleydi ama sanki hiç durmamışsın gibi hissettim. Üzerinde çalışmam gereken her şeyden kaçıyormuşsun gibi hissettim. Ve bunların hiçbirisi hakkında konuşmadık."

"Haklısın. Yapmam gerekeni yaptığımı sanıyordum. Başımızın üstünde bir çatı tutuyor ve işi kurtarmaya çalışıyordum. Dr. Musa ile konuştuktan sonra, tüm bu kayıplarla uğraşmak zorunda kalmamak için çalıştığımı fark ettim. Bunların hiçbirisi için donanımlı değildim ve kendimi yeterli hissetmeye ihtiyacım var."

"Sen tanıdığım en becerikli adamsın," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bu işi yürütememek seni çıldırtmış olmalı. Beni iyileştirememek ya da ayağa kalkıp yola devam etmem için beni ikna edememek."

"Son zamanlarda gerçekten düzeltemediğim kişinin kendim olduğunu fark ettim."

Uzun saniyeler boyunca birbirimize bakıyoruz. Genelde gözümü kaçırıyorum ama bu gece kuralsız bir oda gibi geliyor. İstedğim kadar bakabilirim.

gözlerinin ardında yatanları, uzun zamandır çözemediğim gizemleri görmek istiyorum.

"O kadar berbat durumdaydık ki," diyor yere kayarak, dizlerini yukarı çekmiş ve sırtını kanepeye dayamış bir halde.

"Neredeydin? Hâlâ çözmem gereken çok şey var." "İkimizin de var ama daha iyiyiz, değil mi?"

"Biz boşandık, Yas. Nasıl daha kötü olabiliriz anlamıyorum."

Bana bakıyor ve pişmanlık mı, üzüntü mü yoksa rahatlama mı gördüğümü bilmiyorum. Bir kez olsun onu okuyamıyorum. Boğazımı yakmasının tadını çıkararak viski bardağının yarısını deviriyorum.

"O gece nereye gittin?" diye soruyor, sesi yumuşak ve merakla çalkalanıyor. "Kavga ettiğimiz gece."

Boşanmak istediği gece.

Dr. Musa ile tüm içimi döktüğüm o ilk seans dışında, mümkün olduğunca o geceyi tartışmaktan ve hatta düşünmekten kaçındım. Yasmen'le bu konuda konuşmak, açmaya değmeyecek bir solucan kutusu gibi görünüyordu.

İçkiyi de yanıma alarak onun yanına, yere oturmaya gidiyorum. Aramızda birkaç santim ve yarısı boşalmış bir Japon viskisi şişesi var. Çok gecikmiş olan bu konuşma, geriye kalanlara ihtiyaç duyabilir.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

YASMEN

O gece nereye gittim?" Josiah soruyu bana geri atıyor, kara kaşları anılar ve içkiyle bulutlanmış gözlerinin üzerinde toplanmış. Yarım bir gülümseme, Mizahtan yoksun, ağzının köşesini kıvrıyor. "Preach ile takıldım. Sarhoş oldum ve onun evinde sızdım."

"Hiç sarhoş olmuyorsun."

"Bence karınızın boşanmak istemesi yeterince iyi bir bahane."

Yamazaki bardağını bükülmüş dizlerimin üzerinde dengeleyip sıcak avuçlarımin arasına alarak serinliğini hissediyorum.

"Henry'yi kaybettiğimde yanımda olmadığını yüzüne vurduğum o gece... bu doğru değildi," diyorum. "Çok karanlık bir yerdeydim ama bu bir mazeret değil. Özür dilerim."

"Doğruydum." Sesi bastırılmış, acı dolu. "Ben orada değildim."

"Senin hatan olmasa da kendini affetmelisin Si. Sana o yolculuğa çıkmanı söylediğimi söylediğinde haklıydın. Söyledim. Asla bilemezdik. Tahmin edemeyeceğimiz ya da kontrol edemeyeceğimiz pek çok şey bize karşı komplo kurdu."

"Hastane aramadan önce bile bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum. Uçak iner inmez hemen geri dönmek ve eve uçmak istedim. Bir şeyler ters gidiyordu. Eve gelmeliydim. Bu her şeyi değiştirebilirdi."

"O gece bana Grits'i kapatmamamı söylediğini kaç kez tekrarladığımı biliyor musun? Eve erken gitmemi?" Gözyaşları sesimi kalınlaştırıyor. "Ya da yapılacaklar listemde olduğu halde bir hafta önce o gevşek tahtayı tamir ettirmedığım için kendimden nasıl nefret ettiğimi?"

Ayağım takıldı.

Grits'te tek başıma, alarmı kurmak için acele ederken, ayakkabım gevşek bir döşeme tahtasının yarattığı küçük boşluğa sıkıştı ve sert bir şekilde karnımın üzerine düştüm. Milky'yi hasta ve yorgun olduğu için eve göndermişim. Ve orada, başka bir odadaki telefonuma ulaşmak için geçen uzun dakikalar içinde kötü bir ayak bileği burkulmasıyla yerde tek başıma Henry'yi kaybettim.

Plasental abrupsiyon.

Kötü bir düşüş olduğunu biliyordum, sert bir düşüş. Kendimi yakalayamadım, bu yüzden en büyük darbeyi midem aldı, ama Henry'nin hava alamadığını bilmiyordum. O kadar çok gün sallanan sandalyede oturup duvarındaki yazılara baktım, onun nefes alamadığını düşündüm ve nefesimi tuttum, gözlerimin önünde siyah noktalar belirene kadar kendime oksijen vermeyi reddedebildiğim kadar reddettim. Hiçbir şeyi değiştirmeyen küçük bir ceza.

"Her zaman çok hareketliydi." Kelimeleri boğazımdan zorla çıkarıyorum.

Josiah'nın ağzının güçlü çizgisine alaycı bir gülümseme dokunuyor. "O çocuğun seni Cowboys seçmelerine katılır gibi tekmelediğini söyledik."

"Değil mi?" Buhar gibi gelip geçen kısa ömürlü bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Ama düştükten sonra hiçbir şey olmadı. Hiç hareket etmedi ve ben biliyordum ki..."

Suyum geldi, kan ve panikle pembe bir renk aldı. Çılgınca hastaneye giderken onu kaybedeceğimi biliyordum. Doktor ultrason yaparken, kalp atışlarını beklerken gözyaşlarım boğazımda düğümlendi. Hemşirelerin kocaman gözlerindeki gizlenemeyen dehşet. Henry'nin gelmeden önce öldüğünü doğruladığında doktorun profesyonel şefkat maskesi.

"Bir parçam onunla birlikte öldü," diyorum Josiah'ya, sesim çıkmak için tırmalıyor. "Ve o parça olmadan nasıl yaşayacağımı öğrenmem uzun zaman aldı."

Soğuk, steril odada uyuşmuş bir halde oturuyordum ve doktorun benimki gibi bir durumda sezaryenin en iyi seçenek olduğunu söylediğini yarı yarıya duyuyordum. Sekiz ay boyunca bebeğimin yaşam kaynağı olan bedenim bir mezara dönüşmüştü.

"Bazı geceler," diye fısıldıyorum, gözlerim sabit ama görmüyor, "bu hayalet acıyı hissediyorum. Karnımın üzerine düştüğüm için değil ama. Bileğimden kaynaklanıyor. Yere düştüğümde nasıl burkulduğunu. Ayağa kalkmam ne kadar uzun sürdü ve o dakikaların ona neye mal olduğunu merak ediyorum. Kendim hastaneye gitmek yerine ambulans çağırmalı mıydım? Eğer yapabilseydim... Eğer hiç..."

Bu yarım kalmış düşünceyi, beni rahatsız eden diğer tüm keşkeler ve gerçekleşmemiş kehanetlerle birlikte gömerken gözyaşlarım yanaklarımı çiziyor. Josiah beni kendine çekiyor, kollarını etrafıma sarıyor. Onun sıcaklığına, o kadar tanıdık bir kucaklaşmaya sarılıyorum ki, bunu yaşamadığım için acı çekiyorum. Geçmişimiz peşimizi bırakmazken, beni bu geceye bağlıyor, bazı günler çok uzakta hissettirmeyen bir kara deliğe geri sürüklenmemi engelliyor. Elleri sırtımda büyük ve sıcak, uzun, güven verici hareketlerle omzumdan belime doğru okşuyor. O kadar güzel kokuyor ki, boynunun kıvrımlarına gömülüyorum. Titreyen ellerimle kollarını kavriyorum, bu ana ve bu adama şiddetle sahip olduğumu hissediyorum. Bu gece o benim. Bu çok gecikmiş bir konuşma ve bu sadece bizim için, başka kimse için değil. Sadece bizim. Birlikte kurduğumuz ve kaybettiğimiz hayat için duyduğumuz üzüntünün yakınlığı.

Gözyaşlarım yavaşlıyor ve kuruyor ama beni bırakmıyor ve kıpırdamam için dünyanın yanıyor gerekiyor. Artık sırtımı okşamıyor ama elleri üzerimde kalıyor. Bir santim bile kıpırdarsam bırakacağından korkuyorum, bu yüzden nefesimi tutarak ona yaslanıyorum. Ama başımın tepesini , bütün havam boşalıyor. Ona bakana kadar başımı arkaya eğiyorum. Tanrım,

Böyle çok güzel, yüzünün hatları çok sert, ama kendisi çok savunmasız. Ağzı, kontrolü elinde tuttuğu zamanlardaki gibi sıkıca kapalı değil, rahat ve şehvetli bir kıvrım. Gözleri, keskin olmak yerine uykulu ve ağır kapaklı. Dünyanın bu özel köşesinde güneş doğana kadar ona bakabilirim.

O kadar yakınız ki kaçınılmaz olarak ona uyum sağlıyorum. Kalp atışlarının hızlanmasına. Etrafımdaki kaslarının sıkılaşmasına. Nefes alışının benimkine uyacak şekilde hızlanmasına, düzensiz ve sert bir şekilde dudaklarımızın üzerinde dalgalanmasına. Bir santimetre bile kımıldasam öpüşeceğiz. O kadar yakın ki, dudaklarımı yalarsam, onunkileri de yalayacağım. Yönetebileceğimden emin olmadığım bir yoğunlukla onu tekrar tatmak istiyorum.

"Si." Adını itiyorum ve göğsüm kabaran nefeslerle yükselip alçalıyor. "Vashti ile ayrıldığınız için üzgün olup olmadığımı tekrar sor."

Gözleri kararıyor, daralıyor, uzun kirpikleri kıvrılıyor ve köşelerde birbirine dolanıyor. "Öyle misin?"

Boynunun arkasını kavriyorum, gerçeği dudaklarına bırakmak için onu daha yakına çekiyorum. "Tabii ki hayır."

Birbirimize çarpıyoruz ve yıllar sonra ilk öpüşmemiz daha en başından alevleniyor. Dudakları aç, çaresiz ve tanıdık. Beni alt ediyor, *bildiğini sanman*. *Hiçbir fikrin yoktu*. Uzun zamandır tanıdığım bir adamın beni ilk kez bu kadar ateşli öpmesi. Onun tadı, orman yangınının hızı ve yoğunluğuyla her şeyin önüne geçiyor. Ne görebiliyorum, ne duyabiliyorum, ne de hissedebiliyorum. Tüm duyularım dudaklarımızın arasında toplanıyor ve tek yapabildiğim viskinin tadını almak ve dilindeki arzuyu hissetmek.

"Yaş," diye nefes nefese adımı söylüyor ve alnımızı birbirine bastırıyor. "Durmamız gerek."

"Neden?" Dudaklarımı gölgeli çenesinin sıyrıklarında gezdiriyorum.

"Bu iyi bir fikir değil. Yapamam... Seninle tekrar oraya gidemem." Gözlerindeki tutkunun vahşiliği, kararlılık ve ihtiyatla örtüşüyor.

Alkol ve nostaljinin cadı kazanı gibi kaydattığı bu eski duygular aklımızı başımızdan aldı ama hatalarımı ya da birbirimizi incittiğimiz tüm yolları silmedi. Silebileceklerini düşünmekle aptallık etmişim. Ayağa kalkıp odanın içinde yürümeye başlamadan önce dudakları şakağıma kısa bir anlığına değiyor. İki elini yüzünde gezdiriyor, pantolonundaki tekmelik onun da en az benim kadar istediğine şüphe bırakmıyor.

Ta ki hatırlayana kadar.

Hava serinliyor ama kalbim hâlâ göğsümde gümbür gümbür atıyor. Dudaklarım  p c ğ n n titizliği yüzünden zonkluyor. Bacaklarımın arası hâlâ ıslak. Utanç karnımda birikiyor ve hızla ayağa kalkıyorum, bundan ve ondan uzaklaşmaya ihtiyacım var.

" z r dilerim," diye mırıldanıyorum, yatak odasına koşup kapıyı kapatıyorum, kapının önüne yığılıyorum ve hayal kırıklığı  ığlığımı bastırmak için dudağımı ısıırıyorum. Evet, çünkü vücudum uğulduyor, gidecek hiçbir yeri yok, ama aynı zamanda bunu yaptığımı unuttuğum için kendime de kızıyorum. Bu benim hatam ve ikinci bir şansım yok.

Seninle bir daha oraya gidemem.

Soyunma zahmetine bile girmeden, kıyafetlerimi giyerek serin çarşafların arasına kayıyorum. Başımı yastığa koyduğumda gözyaşlarımın sızladığının hissediyorum ama dökülmelerine izin vermeyi reddediyorum. O yan odada bana hayat veren  p c ğ nden pişmanlık duyarken olmaz. Kendimi binlerce farklı şekilde tekmeliyordum ki kapıdan gelen bir ses beni durdurdu. Sırt  st  dönüyorum, dirseklerimin üzerinde doğrulup Josiah'nın kapı aralığını dolduran heybetli çerçevesini izliyorum.

"Bir kez," diyor, sesi kısık ama kontrollü, gözleri sıcak ve tereddütsüz. "Bunu bir kez yapalım, sistemimizden çıkaralım ve bu geceyi unutalım. İşe yaramasının tek yolu bu."

Bunu yapabilir miyim? Muhtemelen onu her zaman isteyeceğimi bilerek, ona bir kez daha sahip olarak yaşayabilir miyim? Her zaman birlikte bulduğumuz zevk vaadiyle bedenim *evet diye* bağıyor. Aklım ve kalbim emin olup olmadığımı soruyor. Onu incittim. Bunu biliyorum ama onun beni ne kadar incitebileceğinden haberi var mı? Eğer ona bedenimi verirsem, kalbimin de onu takip etmekten başka bir şey yapamayacağını? Keşke daha önce konuşsaydık. Keşke terapiye gitseydik. Keşke doğru terapisti, doğru ilaçları, doğru her şeyi zamanında bulsaydım. Bir dünya fark yarattırdı. Belki de bizi kurtarırdı, ama bunların hiçbiri olmadı ve geriye kalan tek şey bu.

Onun bedeni, bu gece ve daha fazlası değil.

Ben alırım.

Doğruluyorum, çarşaflar belime dolanıyor, sonra tişörtü başımın üzerine çekiyorum. Göğüslerimi her zaman sevmiştir, bu yüzden ona göstermekte acele etmiyorum. Arkama uzanıp sütyenimin mandalını açıyorum. Askılar kollarımdan aşağı kayarken ve sert meme uçlarım ortaya çıkarken gözleri lamba ışığında parlıyor. Keskin, kesik nefesi odayı dolduruyor. Yorganı bacaklarımdan itiyorum ve pantolonumu aşağıya, dizlerimin üzerinden ayaklarıma doğru çekiyorum. Pantolonumu bir köşeye fırlattığımda, odanın öbür ucuna geçip üzerimde yükseliyor. Ona bakmak için boynumu geriye atıyorum, parmaklarım onu soyma ve her sert kasını ve kıyafetlerinin altında saklı sıcak tenini keşfetme ihtiyacıyla yanlarımda seğiriyor. Konuşmaya, mantık yürütmeye, koşulları sıralamaya ya da fikrimizi değiştirmeye başlamadan önce ona uzanıyorum.

İkinci öpüşmemiz ilkinden daha patlayıcı. Ağzımı yağmalamasında, öpüşürken inlemesinde ve kollarımı kavrayışında hiçbir çekingenlik yok. Göğüslerimi avuçluyor, meme uçlarını okşuyor ve ben de onun dokunuşuna boyun eğiyorum. Bunun için açlıktan ölüyorum. Çok uzun zamandır seks yapmadım, ama arzuladığım sadece fiziksel rahatlama değil. Onun tüm odağı

Gözleri üzerimde, dokunuşundaki hürmet, yaşadığımız onca cehenneme rağmen bir şekilde hayatta kaldı.

Eli göğüslerimden karnıma doğru iniyor ve bacaklarımın arasında durup sırlıklam külotumun üzerinden bana dokunuyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve başparmağını klitorisime bastırıyor, ipeği kenara itiyor ve elini bana doğru düzleştiriyor. Gözleri benimkileri yakarken, şiddetle sahiplenirken, amımı avuçluyor.

"Bu gece benim, Yas." Sesi yarı hırıltı, yarı iniltiydi.

O son yaptığından beri kimse bana dokunmadı ve bunu başka bir erkekle yapmak ciddi olarak aklıma gelmedi. Buna inanmazdı, şüpheleri arzusunun hemen ötesinde gezinirken bana bakıyordu. Onu gönderen kadını görüyor. En son içime girdiğinden beri vücudumun nasıl boş hissettiğini anlayamaz. Onu çok özlediğimi, bazen ona yakın hissetmek için onun ayakkabılarını giydiğimi. Geceleri, yatağında yalnızken, kollarımda kendini kaybettiği her seferinde yaptığı gibi adımı haykırışının odamızdaki yankılarını duyduğumu. O bunu anlamazdı, ben de başımla onayladım. Bu gece ben onunum.

İç çamaşırını indirip çıkardığında nefesim hızlanıyor. Bacaklarım yatağın kenarından sarkacak şekilde beni çeviriyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Başının tepesine, saçlarının derin dalgalarına ve omuzlarının güçlü çizgisine bakıyorum. Eğilip bir uyluğumun derisini öpüyor, bacaklarımı kaldırıp topuklarımı şiltenin üzerine koymadan önce bu samimi hareketi diğerinde de tekrarlıyor. Bu pozisyon beni tamamen ortaya çıkarıyor ve dizlerim istemsiz bir alçakgönüllülükle birbirine doğru düşüyor.

"Aç," diyor, onları birbirinden ayırarak. "Seni görmek istiyorum. Bu amcığı birçok kez düşündüm."

Bir parmak eklemine dudaklarımın arasından geçirip klitorisimi okşuyor, nefesimi kesiyor ve bacaklarımdaki kasların gerilmesine neden oluyor. Başını eğiyor ve

burnundan derin bir nefes aldı.

"Tanrım, evet," diye mırıldanıyor ve ağzını bana doğru indiriyor.

Dudakların, dilin ve dişlerin saldırısı altında kıvranıyorum. Kalçalarımı kavırıyor, beni daha yakına sürüklüyor ve ağzı için beni yerinde tutuyor. İniltisinin derin gürültüsü vücudumun merkezinde titreşiyor ve ben paramparça olmanın eşiğinde, tepeden tırnağa titriyorum. Bir parmak, iki parmak, üç parmak eklediğinde, bir damlayı bile kaçırmaktan korkuyormuş gibi beni emip yaladığında, ellerim saçlarını pençeliyor. Elimde değil. Başını, ağzını kalçalarımın daha derinlerine itiyorum. Utanmadan dizlerimi kavırıyor, daha geniş bastırıyor, kalçalarım zıplarken ve göğsüm kabarırken kendimi ona açık tutuyorum. Çarpan dalgalar gibi boşalıyorum, ıslak ve sert, her mantıklı düşünceyi boğuyor.

"Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh, Tanrım." Bu bir ilahi, bir dua, başım yatakta ileri geri sallanırken dudaklarımdan tekrar tekrar dökülen bir ayin. Orgazm karnımdaki, bacaklarımdaki kasları sıkıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve çarşafı yumrukluyorum. Parmaklarını amımın üzerinde gezdiriyor, gözlerini benimkilerle kilitliyor. İkimiz de sesimin ne kadar ıslak olduğunu duyuyoruz ve ben yavaşça kendime gelirken o parmaklarını yalayarak temizliyor.

Beni nazıkçe yatağa geri çevirdiğinde hâlâ titriyorum. Onu soyunurken izlerken ağzım açık ve gözlerim aç. Eşofmanını başının üzerinden sıyrarak kaslı karın kaslarını ve özenle kesilmiş pazularını ortaya çıkarıyor. Göğsünü her zaman sevmişimdir, göğüs kasları oyulmuş ve pürüzsüz, meme uçları teninin zengin kahverengisi içinde koyu renkli diskler. Pantolonu ve külotu onu takip ediyor ve ben dudaklarımı yalıyorum. Onu ağzıma almak istiyorum. Eski erkek arkadaşlarımı dehşete düşürecek şekilde oral seks konusunda her zaman titiz olmuşumdur ama dudaklarımı Josiah'ın etrafına ilk kez sardığım andan itibaren bunu sevdim ve ona hevesle ve sık sık kafa verdim.

"Bana öyle bakma," diyor alaycı bir kıkırdamayla ve yatağa tırmanıyor. "Ağzında uzun süre kalmayacağıma söz veriyorum."

Neredeyse "Bir dahaki sefere o zaman" diyeceğim ama unutmayın ki bir dahaki sefer olmayacak. Sadece bu gece. Onu hemen şimdi, hızlı ve sert bir şekilde içimde hissetme arzusu, bu tek gecelik erteleme tadını çıkarabilmek için her şeyi yavaşlatma ihtiyacıyla savaşıyor.

Prezervatif takıyor ve ben neredeyse gülerek ona nedenini soruyorum. İlk çıktığımız günlerden beri prezervatif kullanmamıştık. Her zaman hamile kalmaya çalışıyordum ya da kesinlikle çalışmıyordum ve doğum kontrol hapı kullanıyordum. Bu tamamen güven üzerine kurulu tek eşli bir ilişkiydi. Artık öyle değiliz. İkimiz de bekârsız. O başka bir kadınla ilişki yaşıyordu ve benim başka biriyle birlikte olmadığımı varsayamaz.

Bacaklarımın arasına yerleştğinde, içime girmesini bekliyorum ama çeneme, boynumun kıvrımına öpücükler konduruyor ve açgözlü bir emişle ağzını meme ucumda açıyor. Başını kendime doğru çekiyorum, o göğüslerime taparken bacaklarımız birbirine dolanıyor. Ağırlığını dirseklerine veriyor ve ben de elime almak için aramıza uzanıyorum. Önce yavaş, sonra hızlı bir şekilde okşuyor, sıkıyor ve gevşetiyorum. Alnını benimkine yaklaştırarak sert bir nefes veriyor.

"Dursan iyi olur," diyor. "Tabii üzerine boşalmamı istemiyorsan."

Ona hınzırca gülümseyerek içeri girmesine rehberlik ediyorum. Bu ana, bedenlerimizin uzun zaman sonra yeniden bir araya gelmesine hazırlıklı değilim. Her parçam onu hissedince nefes nefese kalıyor. Sadece bedenim değil, ruhum da yeniden onunkiyle birleşiyor. Parmakları bir kasanın üzerindeki taklalar gibi üzerimde oynuyor ve ben ona açılıyorum. Sadece onun için bu şekilde. Kıpırdamadan duruyor ve hareket etmek yerine beni öpmek için başını eğiyor. Sert ama öpücük o kadar yumuşak ki gözlerim doluyor. Omuzlarını, sırtını, kışını okşuyorum, zaman güzel olduğu yönlerini yeniden keşfediyorum ve nasıl değiştiğini fark ediyorum. Hatırladığım kadar büyük ve sert. Vücuda oturuşu da aynı derecede sıkı ve mümkünse daha mükemmel. O hareket etmeye başladığında bedenim hoş geldin diye inliyor.

"Kahretsin, Yas," diye inliyor saçlarıma ve kalçamı kavrayarak dizimi kalçasına destek olacak şekilde yukarı kaldırıyor. "Bu hiç mantıklı değil."

Seks sırasında sesinin, dilinin sertleşmesini seviyorum. Tamamen kontrollü, her zaman cilalı olan yüzü, kendini içimde kaybettiğinde çöküyor. Her zaman gözlerimi başımın içinde döndüren noktaya vurduğunda bir iniltiyi bastırıyorum. Karıştırmasına, aramasına ya da tahmin etmesine gerek yok. Vücudu benimkini tanıyor. Tenimiz, ellerimiz, nefeslerimiz ilk seferki kadar heyecan verici olan tanıdık bir ritim buluyor. İçime giriyor, yatak hareket ederken ve yatak başlığı duvara çarparken homurtu ve iniltilerimiz birbirine karışıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bedenlerimizin ilkel dansına ve *alıp verirken* çıkardığımız vahşi seslere bırakıyorum, ta ki o aramıza uzanıp klitorisimi okşayana kadar, böylece ben ondan önce tekrar boşalıyorum. Başını eğiyor, şakaklarımızı öpüyor, bir eli arkamızdaki duvara dayanmış, diğeri kalçamı kavıyor.

"Bebeğim." Üzerimde gerilirken uzun bir nefesle ağzından dökülüyor.

Muhtemelen kaydığını bile fark etmediği bu sevecenlik karşısında kıpırdamadan duruyorum. Onun bedenini istiyorum ama bu yakınlığı, onun şefkatini de bir o kadar özlüyorum. Onu sıkıca kavrayarak, sırtının kaslı bölgesini çaresiz ellerle haritalıyorum. Boğazının gergin derisini emiyorum, dişlerimi omzuna geçiriyorum, bıraktığında refleks olarak onu sıkıyorum.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, duymam gerektiğine yemin edebilirim ama odadaki tek ses kesik kesik nefes alış verişlerimiz. Dünyayı sarsan bir olayın ardından gelen sessiz şok. Tüm parçalar etrafımıza düşerken, bildiğim dünyayı yeniden düzenlerken sessizce birbirimizi izliyoruz.

Gecenin bir yarısı, güçlü kolunun beni arkamdan tutmasıyla uyanıyorum, tutuşu sahiplenici, elleri dolaşiyor. Yüzümü büyük bir avucunun içine alıyor, başparmağı yanağımı okşuyor, gözleri lamba ışığında parlıyor ve beni öpüyor. Bir kere demiştik ama beni tekrar becerdi.

İkinci seferde daha da iyi. Daha yavaş, daha hassas ve daha yürek parçalayıcı
çünkü bu sefer biliyorum *ki...* bu son.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

YASMEN

Anne, yemekte ne var?" Kasım ofisimin Fransız kapılarından bakarak soruyor.

Harrington'ın destekçilerinden bando için yeni üniformalar hakkında gelen bir e-postaya bakıyorum. Deja'yı bando üniforması içinde ölü bulamazsınız ama Kasım trombon çalmakla tehdit edip duruyor, o yüzden ben de dahil olabilirim.

"Akşam yemeğinde ne var?" Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gülümseyerek onu kızdırıyorum. "Neden bu evde sürekli yemek yapan bir tek ben varım?"

Kasım mahcup görünüyor, gözleri irileşiyor ve ağzı biraz açılıyor. "Şey... yemek yapamadığım için mi?"

"Bana sıfırdan bir robot yapabildiğini ama basit bir tarifi takip edemediğini mi söylüyorsun?"

Kaşları alçalır, çatılır. Eğer bir şey "basit" ise, Kasım onu yapabilmesi gerektiğini varsayar.

"Belki spagetti?" Sesi yumuşuyor ve omuzları kararlı bir güvenle dikleşiyor.

Bugün, spagetti. Yarın, dünya.

"Hint yemeği sipariş ettim bile." Yüz hatları rahatlamış gibi görünüyor ve ben de gülüyorum. "Ama teklifin için teşekkürler."

Cep telefonum masanın çalıyor ve Mark'ın aradığı kişi ekranda beliriyor. Kaşlarımlı atıyorum, aramayı görmezden gelmek istiyorum. Hiçbir zaman özel ya da ciddi olmadık. Bu konuda ona karşı tamamen drsttm ama Josiah'la geçirdiğim gece yüzünden uzun süredir kullanmadığım "dzşme" kaslarım ağrımadan hareket edemezken onunla konuşmak hâlâ yanlış geliyor. O adam hala onu *yere* koyuyor. Dn beni havaalanından alıp eve doğru yola çıktığından beri Charlotte'taki o gecenin yarattığı anıları... tamam *fantezileri*... bir kenara itiyorum.

"Açacak mısın?" Kasım masamın karşısındaki sandalyeye çöküp telefonunu çıkararak soruyor.

"Sanırım mahremiyet bir annenin bekleyemeyeceği kadar büyük bir şey," diye mırıldanıyorum, onun her şeyden habersiz olduğunu bilerek.

Dördüncü alışta telefonu aldım. "Mark, selam."

"Yasmen." Sesinden memnun bir nota geçiyor. "Seni yakaladığıma sevindim.

Bir an için sesli mesaja düşecek sandım."

"zr dilerim. Ben..." Oyuna dalmış olan Kasım'a bakıyorum. "Meşgulm. Sen nasılsın?"

"Güzel. Seni zledim."

Buna dürüst ve aynı zamanda incitici olmayan bir şekilde nasıl yanıt vereceğimi bilemiyorum.

"Bu çok tatlı." Pek de hevesli olmayan cevabım karşısında irkildim. "Evde olmak güzel. Ne var ne yok?"

"Noel ağacınızı aldınız mı merak ettim?" "Noel ağacı mı?"

Ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Kasım'ın hevesli gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor. şükran Günü'nn üzerinden sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen ağacımızı genellikle şimdiye kadar asmış olurduk.

"Ailemin bir ağaç çiftliği var," diyor Mark. "Şu meydanda bütün ay ağaç satılan yer var ya? Orası babamın."

"Bunlar Skyland'deki en iyi ağaçlar."

"Tabelada öyle yazıyor," diye kıkırdıyor. "Az önce otoparktan harika bir tane aldım. Bakmak istersen getirebilirim."

Kassim'in bakışları "ağaç" kelimesinden beri bana sabitlenmiş durumda. O ve Deja Noel'i çok seviyorlar ve ben de bu haftaki listemde ağacı almak vardı.

"Eğer beğenmezsen," diye devam ediyor Mark, "kız kardeşime götürürüm. Dört çocuklu bekar bir anne ve tam zamanlı çalışıyor. Onu tanıyorum, henüz bir ağaç düşünmedi."

"O zaman neden sadece ona götürmüyorsun?" Ses tonumu hafif tutarak soruyorum.

"Çünkü seni görmek istiyorum ve bu da bana iyi bir bahane gibi geldi."

Sadece bir ağaç, ama o söyleyince.

"Oh...tamam." Bir süre sessiz kaldıktan sonra kabul ettim. "Neden olmasın?"

"Belki ağaç sonra bir akşam yemeği yeriz? Ya da bir içki?" "Um... bugün okul var ve çocuklarım-"

"Doğru. Özür dilerim. Düşünemedim. O zaman ağacı bırakabilirim."

Adam bana bir ağaç getiriyor.

"Paket sipariş verdim," demek için kendimi zorluyorum. "Akşam yemeğine kalabilirsin."

"Emin misin?" diye soruyor, ama *evet cevabının* hazır ve nazır beklediğini duyuyorum. "Elbette. Umarım Hintlileri seversin."

"Umarım bu ağacı seversin."

Otuz dakika sonra Mark, gördüğüm en büyük Noel ağaçlarından biriyle ön verandamda duruyordu.

"Şaka yapmıyormuşsun." Gülüyorum, bakışlarım dalları tırmanarak tepeye ulaşıyor. "Çok büyük ve güzel."

"Bu bizim ağacımız mı?" Kasım kafasını arkamdan verandaya doğru uzatarak soruyor. "Oha!"

"Eğer istersen." Mark sorgulayan kaşlarını bana kaldırdı. "Evet!" Ben onaylamadan Kasım bağılıyor.

"Tabii ki istiyoruz." Mark'ın içeri girebilmesi ve ağaca manevra yaptırabilmesi için geri çekiliyorum.

Aile odasında, her Noel'de kullandığımız pencerenin önüne tabanı çoktan yerleştirmiştim. Mark ağacı hızlıca sehpaaya yerleştirdi ve dalları tavana değecek şekilde dikleştirdi.

"Gün!" Kasım merdivenlerin dibinden bağılıyor. "Gel de ağacımızı gör!"

Sahanlığın tepesinde Deja'nın odasının kapısı açılıyor ve Deja başını dışarı uzatıyor. Saçlarının yarısı açık ve bir tarafta tokayla tutturulmuş. Diğer yarısı örgülü. Bu hafta mavi.

"Hangi ağaç?" diye soruyor, gözleri fuayede arkamdaki Mark'a kaymadan önce kısa bir süre bana takılıyor. "Merhaba, Bay Lancaster."

Ondan her bahsedildiğinde "tabelalı şapşal adam" diye dalga geçtiği düşünülürse, ses tonu son derece kibar.

Onun selamına gülümseyerek karşılık veriyor ve dördümüzün üzerine garip bir sessizlik çöküyor. Kapı zilinin sesi durumu daha da garipleşmekten kurtarıyor.

"Yemekler geldi." Kapıya doğru koştum ve teslimatçıdan tuzlu kokan yiyecek poşetlerini aldım.

"Sanırım iyi olacak," diyor Mark, gözleri merdivenlerden yukarı, Deja'nın dikkatli bir vurdumduymazlığın çizgileriyle belirlenmiş yüzüne kayıyor.

"Hayır, kal." Başımı mutfığa doğru eğiyorum. "Seni akşam yemeğinde ağırlamaktan mutluluk duyacağımızı söylemiştim. Bize o muhteşem ağacı getirdikten sonra en azından bunu yapabiliriz."

Kasım ona "En iyi tereyağlı tavuğu onlar yapar" diyor.

"Tavuk masala aldık mı?" Deja odasından tamamen çıkıp merdivenlerden inerken soruyor.

"Evet." Çantayı ona uzattım. "Siz başlayın."

Mark'la benim aramda hızlı bir bakış atarak çantayı aldı ve Kasım'a omzuyla çarptı. "Hadi, ucube."

Köşeyi dönüp mutfığa doğru neredeyse sekerek ilerliyor.

Çocuk tereyağlı tavuğa bayılır.

"Dediğim gibi, bizde bolca var," diyorum Mark'a ve ellerimi erkek kotumun arka ceplerine sokuyorum.

"Kalmak isterim." Yaklaşıyor, çocuklarımın az önce gittiği yöne bakıyor. "Daha çok istediğim tek bir şey var."

Dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğiliyor ve ben donup kalıyorum. Birkaç kez buluşmuştuk. Birkaç öpüşme ve tam olarak tutkuyla yanmamış olsam da iyiydi. Hoştu. Bu hoş değil. Josiah ile geçirdiğim geceden sonra, bu bir ihanet gibi geliyor. Bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyorum çünkü Josiah bunun bir daha asla olmayacağı konusunda beni uyarmıştı. Bir daha asla olmayacaktık. Ve yine de... Mark'ın ağzı benimkine daha sıkı bastırıyor, veremeyeceğim bir şey istiyor. Şimdi olmaz.

"Mark," diye mırıldanıyorum öpücüğün içinde ve geri çekiliyorum. "Ben...hayır."

Kaşları şaşkın bir şekilde çatılır. "Umuyordum ki-"

"Birbirimizi bir daha görmemiz gerektiğini sanmıyorum. En azından bu şekilde..." Kendimi tekrar gözlerinin içine bakmaya zorlamadan önce bakışlarımı ayaklarımızın arasındaki küçük parke zemine indiriyorum. "Sen harikası. Gerçekten öylesin, ama sıradan bir durum için bile hazır değilim."

"Anlıyorum." Anlayış yüzündeki çatık kaşları temizliyor ama gözlerini bulandırıyor. "Ben mi doğru kişi değilim yoksa o mu hala doğru kişi?"

Tek yapabildiğim sırtarak yüzümü buruşturmak oldu, içgörüsü ve açık sözlü sorusu beni şaşırttı. "Sanırım ikisi de?"

Ağzının bir köşesinde alaycı bir sırıtma beliriyor. "İlk vuruşumu yapacağım konusunda beni uyarmıştın, değil mi? İlk kez ıskalamıyorum. Sonuncusu da olmayacak."

Mavi gözlerine bakıyorum - klasik yakışıklı yüzünde zeki ve nazik. Başarılı, hırslı, prensip sahibi. Belki bir gün onun gibi bir adamın elimden kaçmasına izin verdiğim için pişman olurum ama Josiah'la paylaştığım öpücükler, dokunuşlar, karanlıktaki fısıltılar çok taze. Ona karşı hissettiklerim şu anda başka birini düşünemeyeceğim kadar içgüdüsel. Görünüşe göre başka birine karşı bir şeyler beslemeden önce eski sevgilime karşı hissettiklerimi bir kenara bırakmam gerekiyor.

"Sen, Mark Lancaster," diyorum elini iki elimin arasına alarak, "birilerinin sayı turusun."

Başını sallıyor, eğilip başıma hızlı bir öpücük konduruyor ve ön kapıya dönüyor. O merdivenlerden inip araba yolundaki Tesla'ya yönelirken ben de verandada durup onu takip ediyorum.

"Oh, ve, Mark!" Arabasının kapısını açtığı anda dönmesine neden olacak şekilde sesleniyorum. Veda sözlerimi beklerken yüz ifadesinde hayal kırıklığı ve kabullenme var.

"Oyum sana."

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. Bana gösterişli bir selam veriyor, arabaya biniyor ve uzaklaşıyor.

"Bay Lancaster akşam yemeğine kalmak istemedi mi?"

Döndüğümde Deja'yı antrede durmuş beni incelerken buluyorum, bir elinde LaCroix, güzel yüzünde karalanmış bir merak. Kollarımı soğuğa karşı kavuşturup içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Hayır, gitme vakti gelmişti." Havayı koklayarak onun yanından mutfağa doğru yürüyorum. "Hadi yemek yiyelim."

OTUZUNCU BÖLÜM

JOSIAH

Okul nasıldı?" Harrington'ın otoparkından çıkarken Kasım'a soruyorum.

"Güzel." Telefonunu çıkarmadan önce arka koltukta uzanan Otis'i sevmek için arkasını dönüyor. Doğruca *Roblox*'a gideceğini biliyorum.

"Hey. Oyunun içinde kaybolmadan önce benimle bir dakika konuş." Telefonu kucağına koydu. "Evet, efendim."

"Dersler ? Sıkılmadın mı?"

"Bayan Halstead bana yapmam için ekstra şeyler veriyor. Sınıfın geri kalanından farklı olarak."

"Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

Lanet olsun. Terapist gibi konuşuyorum. Dr. Musa beni etkilediğini bilmekten memnun olurdu.

Kassim omuz silkiyor. "Sorun değil. Bazı çocuklar benimle dalga geçiyor, sanki çok akıllıymışım gibi."

"Çok zekisin."

"Yine de bunu yüzünüze vurmak istemiyorum."

"Güzel. O adam olma. Kimseden daha iyi değilsin. Bayan Halstead sadece sınıf ödevlerinden daha fazla mücadeleye ihtiyacın olduğunu fark etti.

teklif ediyordu. Potansiyelinizi görüyor ve bunu gerçekleştirmek için elimizden geleni yaptığımızdan emin olmak istiyor."

"Evet. Jamal, henüz kimsenin yapamadığı şeyleri yapmamın harika olduğunu ve *Madden* falan oynadığımız sürece bir sınıf atlayabileceğimi söylüyor."

"Harika," diyorum Jamal'ın onay mührünün önemini anlayarak. "O zaman şu çalıyı keselim de eve gidip ödevini yapabilesin."

Uzanıyorum ve büyüttüğü dokulu 'froyu çekiştiriyorum.

"Ve ağacı süslemek!" Kasım geniş bir gülümsemeyle cevap veriyor.

Göğsümde küçük bir sızı var. Eskiden ağacı birlikte seçmek için büyük bir anlaşma yapardık. Genellikle Şükran Günü'nden sonraki Cumartesi günü, sonra da şekerlemeli sıcak çikolata içmek için Meydandaki Laughing Latte gibi bir yere giderdik. Son birkaç yıldır her şey o kadar kırıldı ki, bu da bir kenara bıraktığımız geleneklerimizden biri oldu.

"Ağacı mı?" diye sordum. "Evet, Bay Lancaster getirdi."

Zavallı direksiyon simidi. Kassim o adamın adını söylediğinde boğulacak gibi oluyorum.

"Mark Lancaster?" Kayıtsızca sordum.

"Evet, annemin yeni erkek arkadaşı."

Erkek arkadaş mı?

Cehenneme kadar yolu var. Onu *iki kez* siktiğimde erkek arkadaşını düşünmüyordu.

Düşünce ben onu geri çekemedi ortaya çıktı. Aralarında ciddi bir şey yokmuş gibi davranıyordu. Söylediğinden daha mı bağlılar?

Hayal gücüm, sarışın politikacının pijama altından başka bir şey giymeden yatak odamızdan çıktığını, merdivenlerden indiğini ve karımı becerdiği bir gecenin ardından çocuklarımla birlikte mutfağımda kendine bir fincan kahve yaptığını görüyor.

O senin değil.

Bir geceliğine öyleydi. Byrd ve Henry beri Charlotte'ta konuştuğumuz gibi kimseyle konuşmadım. Ya da hiç. Belki de terapi, daha önce bana çok zor gelirken, dertlerimi anlatmamı kolaylaştırdı. Yasmen'i bu şekilde tutmak, tekrar içinde olmak, bana bastırduğunda kalbinin çarpması, vanilya kokusunu ve eşsiz özünü solumak. Yumuşacıktı, kıvrımları sanki benim için yaratılmış gibiydi. Ve sadece benim için. İkimiz de anlaşmamıza sadık kaldık. Sanki o gece hiç yaşanmamış gibiydi. Hatta aramızdaki buzları erittiğimizden beri her şey daha iyi.

Her zaman o geceyi düşünmüyormuşum gibi davranmaya devam etmek zorundayım, vücudum bir başkasını ve bir başkasını arzulamıyor.

"İyi bir ağaç mı?" diye soruyorum. "Çok büyük," diyor Kasım. *Tabii ki öyle.*

"Şu Noel ağacı çiftliklerinden birinin sahibi. Anneme hâlâ bir ağaca ihtiyacımız olup olmadığını sordu ve getirdi."

Direksiyonum, özenti kongre üyesi hakkında daha fazla konuşmaya dayanamayacak.

"Bugün saç kesimini basit mi tutacağız?" diye sordum. "Yoksa biraz çizgi ve ok mu istiyorsun?"

Yapacağını bildiğim gibi gülüyor ve Jamal ile bir dahaki sefere berbere gittiklerinde deneyeceklerine karar verdikleri bir modeli tarif ediyor. Preach'in dükkânı The Cut'ın önüne geldiğimizde arkadaşımın başarısıyla gurur duyuyorum. İkimiz de işletme diplomasıyla mezun olmuştuk ve ne yapmak istediğimizi biliyorduk.

Byrd ve Yasmen Grits'i konsept haline getirmişti ama ben başka biri için çalışmak istemediğimi biliyordum. Preach dört yıl boyunca önce yurt odasında, sonra da kampüs dışındaki dairesinde saç kesti. Castleberry Hill'de The Cut'ı açacak parayı bulana kadar başka dükkânlarda çalışarak ve stant ücretlerini ödeyerek bu işin hakkını verdi; burası, son kontrol ettiğimde, ülkedeki Siyahlara ait işletmelerin en yoğun olduğu yerlerden biriydi.

"N'aber millet?" Preach kestiği saçların üzerinden gülümseyerek selam veriyor. "Şu saçlara bak, Seem. Benden kaçıyor musun, küçük adam?"

Kasım sırtıyor ve Otis'i her zaman kıvrılıp uslu durduğu köşeye götürüyor. Ben de Preach'in yanındaki boş berber koltuğuna oturuyorum.

"Sıra sende, Seem," diye sesleniyor Preach, az önce işini bitirdiği müşterisinin boynundaki ve omuzlarındaki saçları tararken.

Kasım koltuğa yerleşiyor ve Jamal'la birlikte buldukları deseni anlatıyor. Preach makasları harekete geçirir, gülümsemesi hoşgörölüdür.

"Dün spor salonunda seni özledim," diyor Preach.

"Aramadığım için özür dilerim." Oturduğum istasyondaki tezgâhın üzerinde duran dergilerden birini seçmek için ayağa kalkıyorum. "Şehir dışındaydım ve o zamandan beri arayı kapatmaya çalışıyorum. Çok şey oluyor."

"Biz kazandık... yine." Preach sırtıyor ve Kasım'ın saçlarından başını kaldırıp bakıyor. "Nereye gittin sen?"

"Charlotte'un genişlemesini yeniden gözden geçiriyoruz." Üstteki birkaç dergiyi karıştırıyorum, sesimi sıradan tutmaya çalışıyorum çünkü bu adamın örümcek hisleri karıncalanıyor. "Yas ve ben de gidip bir yer baktık."

Sorular ve yorumlar adeta başının üzerinde baloncuklar halinde patlıyor, ancak Kasım sandalyedeyken, ayrıntıları daha sonra talep eden bir konuşma bakışıyla yetiniyor.

Hiçbir şey alamayacak.

Charlotte'ta olanları geride bırakmam gerekiyor, araştırmam değil. Kafamdaki soruları bir kenara bırakıp müşterilerin konuşmalarına kulak kesiliyorum. Sohbet Falcons'ın bu sezonki şansından her zamanki GOAT tartışmasına kayıyor: MJ LeBron'a karşı.

"Bruh, 'Bron'a hakkını vermelisin," diyor saçlarını kestiren bir müşteri. "Toplum için her şeyi yapıyor."

"Kurduğu okulun o taşla ne alakası var?" Preach'in yanındaki berber Rick soruyor. "Mike ve Kobe gibi öldürme içgüdüğü yok onda."

"Kobe'yi Bron'a tercih ederim," diyor sıranın sonundaki sandalyede oturan adam.

"Shiiiiit." Preach, Kassim'i şekillendirmeyi bitirirken başını sallar. "Mamba'ya huzur içinde yat, o benim ilk beşimde, ama 'Bron'un üstünde değil."

"Kimi yakaladın, Kassim?" Rick cesaret verici bir şekilde gülümseyerek sorar.

"Um..." Kasım paniklemiş görünüyor, sanki bir sınava giriyor ve yanlış cevap vermekten korkuyor. "Jordan?"

Öne eğildim ve göz kırparak onu yumrukladım. "İşte benim oğlum."

Kassim gülümsüyor ve sandalyesinde daha uzun oturuyor. Ona yaptığım en ufak bir övgüyle nasıl da geliyor. Kendine güveni o kadar kolay artıyor ki. Sanırım bir babanın koşulsuz sevgisi ve kabulü bir çocuk için böyle bir şey olmalı. Benim babam askerdi ve sert bir adamdı ama sekiz yaşına kadar onun sevgisine ve kabulüne sahip oldum. Dr. Musa'ya göre, belki de onu kaybetmeyi hiç atlatamadım.

"Ne düşünüyorsun?" Preach, Kasım'a saçının arkasını kontrol edebilmesi için el aynasını vererek sorar.

"Vay canına!" Kasım sırtıyor. "Bahse girerim Jamal'inki bu kadar güzel görünmeyecektir." Preach'e para verip bacağımla sıvazlıyorum. "Otis, hadi."

Otis ayağa kalkıyor, esniyor sanki geciktiren benmişim gibi kapıda beklemem için yanımdan geçip gidiyor. Gözlerimi deviriyorum ve saçlarımdan birkaç tel koparıyorum.

Kassim'in gömleği.

"Hey, gitmeden önce sana bir şey sormam gerek Si," diyor Preach.

"Tamam. Seem, git Otis'le bekle. Dışarı çıkma. Burada kal." "Peki efendim," der ve kapıya doğru yönelir.

"Preach'e teşekkür ettin mi?" diye sordum. Kassim arkasını döndü. "Özür dilerim. Teşekkür ."

Yaklaşan Preach'e dönmeden önce birkaç adım uzaklaşmasına izin veriyorum. "Gerçek olan ne kardeşim?" diye soruyor kısık bir fısıltıyla. "En son konuştuğumuzda Yasmen Vashti'yle senin evindeydi ve yatıya kalmıştık. Drama. Şimdi de gecelemeye gidiyorsunuz. Ne var yok?"

"Hiçbir şey." Kolayca yalan söyledim. "Vashti ve ben ayrıldık. Ben ve Yas bir iş gezisine çıktık. Bu kadar basit."

"Vash ile ne zaman ayrıldınız?" "Şükran Günü'nde. Yürümüyordu işte."

"Hey, boşandıktan sonra ilk kez dışarı çıktın. Bir dahaki sefere iyi şanslar." Yüzümü arıyor. "Tabii bir dahaki sefere istemezsen ve eski sevgilini tamamen unutamadığını fark etmezsen."

"Hayır, kardeşim."

Saçma bir şeymiş gibi gülüyorum. Preach, Yasmen'in boşanmak istediğı gece beni tamamen çözülmüş gördü. Ne kadar yakın olsak da, onu hâlâ istediğimi değil, unutamayacağım bir gece için ona teslim olduğumu söylemek istemiyorum.

"Bu benim." Preach elini omzuma koyuyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Sen ve Yas hayatta bir kez yaşanacak bir şey yaşadınız."

"Artık öyle bir şey yok," diyorum elini sıkarak. "Erykah nasıl demişti? Belki bir sonraki yaşamda."

"Emin olmasaydım senin arkadaşın olmazdım."

"Boşanmak istedi. Boşandı da. Vashti'yle işe yaramamış olabilir ama ben devam ettim. Bu eski şeyleri kurcalamayı bırak, Preach. Yapabilsek bile

Bir şeyleri yeniden başlatırsam, Yas'ın ilk sorun belirtisinde beni uzaklaştırmayacağına nasıl güvenebilirim?"

"İkiniz de şu anda o zaman olduğunuzdan farklı yerlerdesiniz. Yani, o terapide. Sen terapidesin. Bunu kim tahmin edebilirdi ki? Sen tanıdığım en dar kışık, bastırılmış zencisin."

Ellerim ceplerimde, topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve bir kahkaha atıyorum. Komik çünkü doğru.

"Hepimiz ikinci bir şansa sahip değiliz, Preach."

"Peki, bir şans daha ver ve bu sefer çantayı karıştırma." "Çantayı karıştırmak mı? Ben yapmadım..."

Yüzündeki alaycı sırıtiş bana benimle dalga geçtiğini söylüyor.

"Pislik. Senin saçmalıkların için zamanım yok. Ben çıkıyorum."

"Ne dediğimi düşün." Beni kucakladı. "Ve eğer benimle konuşmayacaksan, en azından artık duygularınla temas halinde olduğuna göre doktorunla konuşabilirsin."

Duygularımla temas halinde olmak bunu ifade etmenin bir yolu. Ne zaman eski karımın yanında olsam kendimi zor *hissediyorum*.

Mark Wannabe'in aileme Noel ağaçları getirdiğini ve Yasmen için burnunu sonuna kadar açtığını düşündükçe öfke *duyuyorum*.

Hayal kırıklığına uğramış *hissediyorum* çünkü onu sistemimden çıkarması gereken bir gece geri tepti ve onu tekrar tattıktan, tekrar sahip olduktan, tekrar tuttuktan sonra, kahretsin, daha da derine gömüldü.

Duygularımla temas halinde miyim? Duygularım, en son nasıl yandığını bile bile test etmek istediğim sıcak bir soba.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

YASMEN

Yılım en sevdiğim gecesi.

Ya da en azından eskiden öyleydi. Yılbaşı gecesi, öncesi ve sonrasının noktada durursunuz. Yeni bir yılın aslında temiz bir sayfa açmadığını biliyorum. Vadesi geçmiş kira mı? Gece yarısı olduğunda hâlâ vadesi geçmişti. O çıkmaz iş? Hâlâ bir yere gitmiyor. Hastalıklı evlilik "Auld Lang Syne "ın sonunda kendini iyileştirmiyor. Bunu ilk elden biliyorum.

Ancak yenilik hissi, olasılık duygusu, koşullarınızı önemli şekillerde dönüştürmeniz için sizi teşvik edebilir. Son iki yıl dışında Grits'in düzenlediği tüm yılbaşı partilerini ben planladım. Geçen yıl Josiah ve ben neredeyse hiç konuşmuyorduk ve partinin planlanmasını Bayli ve birkaç personele bıraktım. Bu gece daha iyi durumdayız, ancak aramızda farklı türde bir gerilim oluştu. İki sikişli, tek gecelik ilişkimizi tartışmamış olabiliriz ama Josiah rüyalarımda çıplak dolaştığı için sık sık ter , nefes nefese ve bacaklarımın arası ıslak bir şekilde uyanıyorum.

"Parti çok heyecanlı," diyor Hendrix . " gibi iyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim. Tüm personel üzerine düşeni yaptı."

Etrafımız yeni yıl coşkusunu yarıda bırakmış parti müdavimleriyle çevriliyken Grits'in ikinci katında, sahanlığa açılan büyük bir masada oturuyoruz.

ve ana yemek salonuna bakıyor. Deja, Soledad, üç kızı ve bir kereliğine kocası Edward ile birlikte grubumuzu tamamlıyor.

"Süslemelere bayıldım," diyor Soledad, yan tarafa bakıp hâlâ tavandan sarkan ve duvarlarda asılı duran Noel ışıklarını ve çobanpüsküllerini tarayarak. "Her şey harika görünüyor."

"Yaptığın o özel örtü şefin öpücüğü." Ona sırtıyorum ve French 75'imi yudumluyorum. "Bu yeteneklerini dolara çevirmeyi gerçekten düşünmelisin, kızım."

"Bu da ne demek oluyor?" Edward gözlerini belki de bu gece ilk kez telefonundan kaldırarak soruyor. "Dolar mı? Neden bahsediyor, Sol?"

Soledad boğazını temizliyor ve gümüş çatal bıçak takımını masanın üzerindeki keten peçeteye yeniden yerleştiriyor. "Yas ve Hen bazı fikirlerimi bir işe dönüştürebileceğimi düşünüyor."

Hendrix, "Buna hiç şüphe yok," diye ekliyor. "Joanna Gaines'in Sol'a karşı hiçbir şeyi yok."

"Milyar dolarlık bir imparatorluk dışında," diye alay ediyor Edward, viskisini yudumlarken.

"Sadece an meselesi." Hendrix'in gülümsemesi gergin ve gözleri keskin. "Enerjisini buna odaklaması için fırsat verildiğinde."

Edward güler. "İyi arkadaşların var, tatlım."

"Gerçekten öyle," diye yanıtlıyor Soledad, kasıtlı olarak onun alaycılığını olduğu gibi ederek. "Belki de onların tavsiyelerini dinlemeliyim."

Edward'ın ağzına doğru giden bardak havada dondu. "Ciddi olamazsın. Kızlar elimizde."

"Joanna Gaines'in beş çocuğu var," diye araya giriyor Deja masanın öbür ucundan, kızarmış yeşil domates aperatifini çiğnerken.

"Onu gibi görünmüyor," diye ekliyor Lupe, uzun kirpiklerini masumca babasına kırıştıtarak. "Annemin, babam gibi davranmamasının nedeni olmak istemiyorum."

yapabileceği her şeyi yapar."

Masamızdaki tek yetişkin adamdan daha mantıklı konuşan, kendinden emin, sakın on üç yaşındaki iki çocuğa bakıyorum. Eğer bu kızlar bir gösterge ise yeni nesil korkutucu derecede vahşi.

Soledad, üç kızın da gözlerinin içine bakmaya zaman ayırarak Lupe'ye kararlı bir şekilde "Değilsiniz," diyor. "Hiçbiriniz değilsiniz. Sizi yetiştirmek tam da benim yapmak istediğim şey. Her zaman da öyle oldu."

"Peki ya biz gittikten sonra? Gelecek yıl liseye başlayacağım ve bu halı fareleri" -Lupe sırtarak kız kardeşlerini işaret ediyor- "çok geride değiller."

"Evet, anne," diye ekliyor Inez. "Artık bebek değiliz."

"Evimizi yönetmek, çocuklarımızı büyütmek," diyor Edward, kaşlarını çatarak. "Bu her zaman senin hayalindi."

"Onlardan biri," diyor Soledad, sözleri yumuşak ama içinde ondan alışık olmadığım bir çelik var. "Her şey değişir, değil mi?"

Karı koca arasında uzun bir bakış geçiyor ve kesinlikle geri kalanımızın sessiz bir konuşma yapıyorlar. Hendrix beni masanın altından tekmeledi. Homurdanıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Ben gitmeden önce bir şey ister misiniz?" Her şey güneş ışığı ve lolipoplar gibi gülümsüyorum. "Gidip gece yarısı kadeh kaldırmaya hazır olduğumuzdan emin olmalıyım."

"Böyle iyiyim, ama teşekkürler," diye cevaplıyor Edward, telefonunu kaldırıp ekrana bakmaya devam ediyor.

Soledad sert bakışlarını kocasının elindeki telefona sabitliyor, ağzı düz bir çizgi halinde. Bir saniye sonra gözlerini ondan kaçırıyor ve beni bakarken yakalıyor. Yüz ifadesi aydınlanıyor, her zamanki tatlılığına bürünüyor. Ne saklıyor? Ne tutuyor? Toplum içinde bir şeyleri bir arada tutmanın zorluğunun farkındayım. Dağılmadan önce sadece bir süre işe yarar. Bunu, geçen yıl oldukça dikkat çekici bir şekilde ve herkesin önünde dağılmış biri olarak söylüyorum.

birkaç yıl. Masanın altından elini tutup sıkıyorum. Neler olup bittiğini paylaşmaya henüz hazır olmasa bile, umarım Hendrix ve benim o hazır olduğunda burada olacağımızı biliyordur.

"Pekâlâ." Sandalyemi masadan itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Geri döneceğim, ama işim çıkarsa ve gece yarısından önce yetişemezsem, bensiz kadeh kaldırın."

"Hâlâ Lupe'de kalabilir miyim?" Deja soruyor. "Kassim Jamal'da kalıyor."

"Senin için de uygunsa, Sol?" Kaşlarımı sorgularcasına kaldırıyorum. "Benim için sorun yok," diyor Soledad.

"Gece yarısı bütün kızları eve götürebilirim," diye teklif ediyor Edward. "Eğer geride kalıp Hendrix ve Yasmen'le takılmak istersen, Sol."

Bu, genellikle yardım etmek için en azını yapan bir adam için son derece cömertçe görünüyor. Bu düşünce Soledad'ın da aklına gelmiş olmalı çünkü gözleri şüpheyile kısıyor.

"Elbette," diyor, kelimenin üzerine sakarin serpilmiş. "Teklif etmen ne büyük incelik, tatlım."

"Çok çalışıyorsun," diyor ona. "Her zaman kendin için zaman ayırdığından emin olmak istiyorum."

"Saçmalık," diye öksürüyor Hendrix eline doğru. "Özür dilerim. Bir şeyler ters gitti."

Söylediği yalanlar.

Hendrix ve ben ikimiz de biliyoruz. Umarım Soledad da biliyordur. Ondan hiç hoşlanmadım. İçimden bir ses ona güvenmememiz gerektiğini söylüyor.

"Eğer sadece yetişkin kızlar olacaksa," diyor Hendrix, "benim evimde kalalım. O kadar içki içmeyi planlıyorum, buraya arabayla bile gelmedim. Yürüdüm, bu yüzden birlikte benim yerime geri dönebilir ve yolumuzun üzerindeki çeşmeye uğrayabiliriz."

"Ah, evet. Uzun zamandır Yeni Yıl dileklerinde bulunmamıştım," diyor Soledad.

Her yılbaşı arifesinde insanlar çeşmenin etrafında toplanır ve gelecek yıl büyük bir getiri umuduyla bozuk paralarını atarlar.

"Paralarım hazır," diyorum. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmama izin ver, ama takılacağız."

En alt kata inen dairesel merdivenden dikkatlice iniyorum. Parti canlı, müzik hoparlörlerden bir kalp atışı gibi atıyor, kapılardan daha fazla insan geçtikçe kalabalık artıyor. Duvarlardan doluyuz ve kapasiteyi kontrol etmek için bir not alıyorum. Yılın en büyük gecesinde ihtiyacımız olan son şey kapatılmak. Josiah'ı tanıyorum, o bu işin üstesinden gelir. Bu gece onu görmedim ama muhtemelen her zamankinden daha fazla mutfaktaydı. Parti için yapılan tüm hazırlıklar, tatil kalabalığıyla geçen uzun saatler ve Charlotte'un genişleme çalışmaları nedeniyle Noel günü buraya geldiğinden beri birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Yine de o sabah aklımdan çıkmıyor. İkimiz de hevesliydik, çocuklarımızın hediyelerini yırtışlarını, ciyaklamalarını ve zevk çılgınlıkları atmalarını izliyorduk. Byrd'ün meşhur tatlı patatesli turta kreplerini pişirirken, o ocağın başında kazağının kollarını kollarının üzerine kadar çekmişti. Kahvaltıda kilolarımızı yedik, güldük ve konuştuk, Josiah masanın bir ucunda, ben diğer ucunda. Eski günlerdeki gibiydi. Hatta bazı daha iyiydi. O eve gidene ve ben soğuk yatağında tek başıma uyuyana kadar.

Ana kata ulaştığımda Cassie, şef üniforması ve yeni yıl partisi şapkasıyla barda duruyor ve barmenle sohbet ediyor.

"Mutlu Yıllar Patron," diye sıcak bir gülümsemeyle selamlıyor.

"Biz..." Saatime baktım. "Yılın yenilenmesine otuz dakika daha var. Şimdi acele etme. Her şey nasıl gidiyor?"

"Pürüzsüz."

"Herkes spesiyalleri yiyor gibi görünüyor. Sen ve Vashti menü konusunda harika bir iş çıkardınız."

Cassie memnuniyetini başıyla onaylayarak, "Beğenmelerine sevindim," diye yanıtlıyor.

"Pekala, gidip büyük kadeh kaldırma için yeterince şampanyamız olduğundan emin olayım. Sonra görüşürüz."

Yoğunlaşan kalabalığın arasından ilerliyorum ama her birkaç adımda bir durduruluyorum. Bütün mahalle bu yıl geri döndüğüm için mutlu görünüyor. Henry'yi ilk kaybettiğimde -sadece burada gevşek bir döşeme tahtasıyla değil, onu takip eden uzun aylar boyunca düşüp bir daha kalkamadığımda- bana attıkları o dikkatli bakış artık yok. Yemek odasından çıktım ve salonun eşiğinde durdum. Duruyorum.

Yeni başlangıçlar için bir gece. Elbisemin altına sıkıştırdığım kolyeyi çıkarıyorum ve başka bir kalıntıya bakıyorum. Alyansım, Josiah'nın yıldönümümüzde bana verdiği tekerlek tılsımıyla birlikte bir zincire ilmeklenmiş. Tılsımı ters çevirip arkasındaki yazıyı okuyorum.

"Tekerlekler düşene kadar."

Aptal kadın, bu gece giyiyorsun. Her zaman takıyorum, ama özellikle bu gece, Josiah'ı görmek zorunda olduğumda. Kolyeyi ve tılsımı elbisemin altına geri sokuyorum. Geriye dönüp bakılacak bir gece değil ama bir şekilde kendime engel olamadım.

Yemek odasında kahkahalar ve müzik var ama mutfakta tam bir kaos hakim. Vashti işleri yönetiyor, talimatlar yağdırıyor, genellikle yumuşak olan sesi kullanım ve aciliyetten dolayı sertleşiyor. Katılanlar için bu yılın en büyük partisi. Garsonlarımız ve mutfak ekibimiz içinse en yoğun parti.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Biz iyiyiz," diyor bana hızlıca bakarak ve alnındaki teri silerek.

Josiah ile ayrıldıklarından beri onunla çok az etkileşimim oldu. Hiçbir zaman gerçekten titreşmedik ya da , ama ondan kaçıyordum ve onun da benden kaçtığından şüpheleniyorum. Buharla dolu ve hareketlilikle uğuldayan mutfağa bakıyorum.

"Josiah'ı gördün mü?" Ben sordum.

Başını mutfağın arka tarafına doğru eğiyor, ağzının etrafındaki gerginliği saymazsak ifadesi sakın. "Kiler."

"Gidip kadeh kaldırmaya hazır olduğumuzdan emin olacağım," diyorum ona. "Mutlu yıllar Vashti."

Gözleri, başka biri olsa kızgınlık olarak algılayacağım bir şeyle parlıyor ama duygularının üzerindeki cam saydam değil. Ne gördüğümünden emin olamıyorum. Başını sallıyor ve siparişleri toplayan ve yemek hazırlayan ekibe geri dönüyor.

Grits için yenilediğimiz iki katlı evde gerçek bir mahzenimiz yok ama mutfağın arka tarafında içkiye ayrılmış geniş bir alan yaratarak idare ettik. İçeride Anthony, Milk ve Josiah bir soğutma istasyonundaki şampanya şişelerini arabalara yüklüyorlar. İçeri girdiğimde üç adam da bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum; Josiah'a uzun uzun bakınca onun kusursuz bir şekilde dikilmiş pantolonu, beyaz gömleği ve pantolon askılarıyla gayet iyi olduğunu görüyorum.

Pantolon askısı. Onları hiç giymezi. Yeni favori şeyim onu onlardan kurtarmak olabilir.

"Beyler," diyorum, biraz daha yaklaşıarak. "Büyük tost için hazırlanıyor musunuz?" "Evet," diye cevaplıyor Anthony. "Yaklaştık, o yüzden şampanyayı doldurun." "Bu gece çok güzel görünüyorsun, Yas," diyor Milk, bir adım atıp bir kolunu omuzlarıma doladı.

Payetlerle süslenmiş parlak pembe elbiseme bakıyorum. Yakası kolyemi saklayacak kadar yüksek ama mütevazı değil. Üzerinde değil

Göğüslerime yapışıyor, ıslıtlı ikinci bir deri gibi. Etek ucu uyluğumun ortasına geliyor. Tom Ford'un asma kilitli sandaletlerine para harcadım. Hendrix bunların bacaklarımı bir direğe ya da bir erkeğe sarılmış gibi gösterdiğini söyledi. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.

Ben de ona sarılıyorum ve yanağından öpüyorum. "Mutlu yıllar, Milk."

"Bunları çıkarmak ister misin?" Anthony soruyu Milky'ye yöneltir. "Ve bir sonraki parti için geri gelir misin?"

"Evet." Milky beni son bir kez sıkarak bırakıyor ve Anthony'nin şampanya şişelerinden oluşan ilk arabayı taşımasına yardım ediyor.

Josiah ve beni yalnız bırakarak. Gözlerden uzak bir yerde birbirimize bakıyoruz ve bir nefesliğine bu odanın ötesindeki eğlenceyi, üzüntülerini yudumlayan ve kadehlerde iyi vakit geçiren tüm insanları unutuyorum. Yine sadece biz varız. Birlikte inşa ettiğimiz her şey bu kapının diğer tarafında yatıyor. Gelişen işimiz, geliştirdiğimiz tüm dostluklar, hatta dünyaya getirdiğimiz çocuklar, bunların hiçbirisi buradan önce yoktu. Josiah ve Yas'ın sen ve ben'i. Kapıyı sürgülemek ve onu yeni yıl gelene kadar burada benimle birlikte hapsetmek için içimdeki gülünç dürtüye karşı koyuyorum.

"Yardım edebilirim." Kısmen şişelerle dolu ikinci arabayı işaret ediyorum.

"Hayır. Ben hallederim." Görünüşümü takdir eden gözlerle süzüyor. "Ayrıca, bu elbise ağır işlerde çalışmak için güzel ve bu ayakkabılar da hiç iş görmemiş."

Gülüyorum, Deja'nın gece için bana verdiği yüksek atkuyruğunu yumruklayıp bir omzumun üzerinden atıyorum. "Bu konuda haklısın."

Derin kıkırdaması odanın sessizliğinde gümbürdüyor ve ben titreyerek alçak, seksi tınıyı içime çekiyorum. Yıllardır kullandığı ve her zamankinden daha güzel kokan parfümü burun deliklerimi dolduruyor. Kapalı bir alanda eski kocama karşı içgüdüsel bir tepki veriyorum.

"Kodda sorun yok değil mi?" Cevabı bilme ihtiyacı kadar, adama kuru kuruya akmaktan kendimi alıkoymak için de soruyorum.

"Evet. Bayli sayıyor. Maksimum sayıya ulaştığımızda insanları içeri almayı bırakıyor. Bunun yaklaşık bir saat önce olduğuna eminim."

"tıklım tıklım." Bir kalçamı tezgâha yaslıyorum. "Herkes bayılıyor."

"Olağanüstü bir iş çıkardın." Arabaya bir şişe daha yüklüyor. "Jamal'ın evinde görünüyor, değil mi?"

"Evet, Deja da geceyi Lupe ile geçirecek."

"Ev çok boş. Boş bir gece. Lancaster'la büyük planlarınız var mı?"

"Mark?" Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Yeni yıla girmek için bir bağış kampanyası düzenlediğini duydum."

"Ve oylarına ihtiyaç duyduğu tüm Siyahlara kız arkadaşını göstermek istemedi mi?"

Göğüs kemiğimin arkası acıyor. Ağzımın kenarlarını aşağı doğru kıvrıyorum. "Yani Mark gibi bir adamın benimle çıkmak istemesinin tek nedeni bu mu?" At kuyruğumun tepesinden ayakkabılarıma kadar üzerimde geziniyor, aradaki geniş kıvrımlarda oyalanıyor. "Sanırım ikimiz de onun senin gibi bir kadını istemek için pek çok nedeni olduğunu biliyoruz. Asıl soru şu ki seni hak ediyor ve ben de hayır diyorum."

Birbirimizden gözlerimizi ayırmadığımız her saniye aramızdaki gerilim artıyor. Kalbimin her atışında ve nefesimin her kesilişinde, pantolon askısını indirip çıkarmak, gömleğinin düğmelerini açmak ve dudaklarımı kalbinin üzerine bastırmak istiyorum. Onu tekrar benim yapacak bir pücük.

"Onunla öyle değil," diyorum.

şişeleri doldurmaya ara verip birkaç saniye beni izledikten sonra işine devam ediyor. "Değil mi?"

"Hayır. Noel ağacıyla bize sürpriz yaptığından beri onu görmedim."

Alaycı bir azarlamayla başını sallıyor. "O adamı ağaçları için kullanmak."

"Ona söyledim..." Parmağımı tezgahın kenarında gezdiriyorum, gözlerini kaçırıyor. "Ona arkadaş olarak daha iyi olacağımızı söyledim." "Bizim gibi."

Başımı kaldırıyorum ve ona bakıyorum. Bakışları sabit, ama bir şey arıyor gibi görünüyor. Gerçekten bana mı yoksa kendi içine mi bakıyor, bilemiyorum.

"Tam olarak değil." Nefeslerimi düzenlemeye çalışarak kuru kuru gülüyorum. "Bir öpücükten öteye gidemedi."

"Bu doğru mu?" Tezgâha yaslanıyor ve güçlü kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Evet." Sesim köpük gibi çıkıyor, hafif ve havadar.

"Hiç konuşmadık..." Yere bakıyor ve sonra doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Charlotte'daki o gece."

Konuyu açan o olduğu için şoktayım. Aramızda bir hayalet gibiydi, hiç bahsedilmedi ama her etkileşimin yüzeyinin altında dalgalanıyordu.

"Yapmayacağımızı söylemiştik," diye hatırlatıyorum ona, nefesim daralıyor.

"Evet, ama oldu işte. Sadece her şeyin yolunda olduğundan ve işleri tuhaflaştırmadığından emin olmak istedim. Arkadaşlığınıza değer verdiğimi biliyorsunuz. Asla-"

"Biz iyiyiz," diye araya girdim, fantezilerimde onu becerirken ne kadar harika bir arkadaş olduğumu şiirsel bir dille anlatmasını duymak istemiyordum. Gerçekten olanları unutabileceğimi mi sanıyor? Fantastik, zihin eriten bir seksti. Eski günlerdeki gibiydi, ama daha da iyiydi. Görünüşe göre yokluk kalbi azdırıyor.

Bunu bir yastığa kanaviçe yap.

"Soledad ve ben geceyi Hendrix'le geçireceğiz," diyorum o bana ne kadar harika bir platonik arkadaş olduğumu daha fazla anlatamadan. "Yani çocuklar yokken özgür gecemde yaptığım bu."

"Okula dönmeden önce onları Old Mill'e götürmemi istediler."

Ve böylece sıradanlığa geri döndük, öpüşmediğimiz, sevişmediğimiz ya da karanlıkta sırlarımızı dökmediğimiz bu hayata geri döndük. Tek gecemiz silinip gitti. Evliliğimizi mahveden konular hakkındaki samimi konuşmamız yeni bir açıklık ve anlayış bıraktı.

Sevgi, saygı, samimiyet.

Hepsi orada, ama paylaştığımız tutku gitti. Ödediğim bedel bu. Bana böyle olacağını söylemişti ve en iyisinin bu olduğunu biliyorum.

Hiç gibi davranabilirsin.

Daha fazlasına sahip olmadan onun arkadaşı, iş ortağı, eş-ebeveyni olabilirsiniz. Onu istemeyi bırakabilirsin.

Dr. Abrams dürüstlüğün ruhun ilacı olduğunu söylüyor. Ona yalanın ilacını sormam gerekecek.

Buzdolabından arabaya iki şişe daha alıyor.

"Bu yeni bir marka mı?" Elindeki şampanyaya doğru başımı sallayarak soruyorum. "Evet, öyle." Bana sinsi bir bakış fırlatıyor. "Denemek ister misin?"

Kıkırdıyorum ama yaklaşıyorum. "Gece yarısından önce şişe patlatmak kötü şans getirmiyor mu?"

"Kendi şansımızı kendimiz yaratırız." Bir şarap anahtarına uzanır ve *bana* bir *cesaret* verir

Bak. Şekerci dükkânından çikolata kaçırın bir çocuk gibi sırtarak başımı sallıyorum.

Pop!

Bu ses beni güldürüyor, tıpkı şişeden akan köpük gibi, mahzenin kasvetinde çok parlak ve kabarcıklı.

"Bardaklarımız yok," diye soluyarak soğuk sıvının bir kısmını parmak uçlarımda yakalamak için öne çıkıyorum.

"Kimin ihtiyacı var ki?" Şişeyi yukarı kaldırır. "Yeni bir yıla. Tüm acılarınız şampanya olsun."

"Bunu sen mi buldun?"

"Hayır. Otis."

"Köpeğimiz mi?"

"Hayır, *Watch the Throne* albümünden "Otis" şarkısı. Evde egzersiz yaparken çalışıyorum ve Otis buna bayılıyor. Muhtemelen kendi marşı olduğunu düşünüyordur."

"O zaman tüm acılarınız şampanya olsun."

Şişeden bir dikişte içiyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor, bana baktıkça ısınıyor, yumuşuyor. Sözsüzce şişeyi bana uzatıyor ve ben de dudaklarımı az önce onunkinin olduğu kenarın etrafına doluyorum, bir Yeni Yıl öpücüğüne en çok yaklaştığımız an bu oluyor. Hava almadan önce yutabildiğim kadar yutkunuyorum, efervesan kabarcıklar boğazımı okşayıp kan dolaşımımı istila ederken nefes nefese kalıyorum.

"Yeni Yılınız Kutlu Olsun." Gülüyorum, bir kolumla ona sarılmak için eğiliyorum, dirseğimin kıvrımı boynuna dolanırken şişeyi hala tutuyorum. Bana karşı gevşemeden önce bir an için sertleşiyor, elleri kalçalarımaya geliyor, burnu boynuma düşüyor. Derin bir nefes alıp veriyor, ılık iç çekişi tenimde dolaşüyor. Ürperiyorum, daha da yaklaşıyorum, o başını çevirdiği anda ben de başımı çeviriyorum. Burunlarımız sadece birkaç santimle ayrılıyor. Yüzlerimiz o kadar yakın ki neredeyse dudaklarındaki şampanyanın tadını alabiliyorum.

"Mutlu yıllar bebeğim," diye fısıldıyor, nefesi ağzımı buğulandırıyor.

Aramızdaki hava berrak ama yine de her şey dağılmadan önce olduğu gibi şehvet ve şefkatle buğulu. Onun kollarında, onun kızı gibi hissediyorum.

Tekrar. Onu ılınca isteyen ve onu her zaman seveceğine söz veren kişi. Tekerlekler dşiene kadar onu sevmeye. Coşku ve şampanyayla dolu bu birkaç saniye, Charlotte'taki gecemizden beri bana her şeyden daha gerçek geliyor ama kapıdan gelen bir ses bu illüzyonu paramparça ediyor.

Vashti.

"Oh." Kocaman gözleri birbirimizin kollarında durmamızı izliyor. "Böldüğüm için özür dilerim. Anthony düşündü ki...şey, ben-"

"Bölmüyorsun," diyorum, Josiah'dan uzaklaşırken yanlış bir şey yaparken yakalanmışız gibi görünmediğimizden emin olmak için acele etmiyorum. "Biz sadece şampanyayı dolduruyorduk."

"Evet." Josiah son birkaç şişeyi de el arabasına yerleştirip kapıya doğru itiyor. "Garsonlar şişeleri her masaya götürmeye başlayabilir, böylece gece yarısı kadeh kaldırmaya hazır oluruz. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Evet." İkimizin arasında kuşku lu bakışlar fırlatıyor. "Sadece bir sorum var."

"Oraya gitsem iyi olacak," diyorum onlara, gülümsemem yüzüme yansıyor. "Neredeyse gece yarısı oldu."

Onları bir arada bırakıyorum ve karnımda biraz endişeli bir düğüm oluşuyor. Josiah'a ayrılıkları hakkında pek bir şey sormadım ama yürümediğini söylediğinde ona inanmıştım. Geçen ay onları pek birlikte görmedim. Yine de ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiği çok açık. Ya her şeye rağmen bunu çözmenin bir yolunu bulurlarsa?

Hangi iblisin buna sebep olduğunu bilmiyorum ama parmak uçlarımda mahzene geri dönüp kapının dışında duruyorum. İçeriden ne bir ses ne de bir konuşma geliyor. Bir casus filmindeymişim gibi sırtımı duvara dayayıp başımı hafifçe eğiyorum. Sadece bir saniyeliğine, ama onları kucaklaşırken görmeye yetecek kadar uzun. Kız çok ufak tefek, başı adamın çenesinin altına tam oturuyor, kolları

sırtının küçük kısmıyla bağlantılı. Hemen geri çekildim, koridorda olabildiğince hızlı ve sessizce koşmaya başladım.

Ona geri dönmesini engelleyen ne? Tekrar birlikte mi yatıyorlar?

Barıştılar da bana söylemedi mi? Çünkü neden bana söylesin ki? Söylemesine gerek yok. İki yıl boyunca birbirimize güvenmediğimiz ve aramızda iş ve çocuklarımızdan başka bir şey olmayan bir gece geçirdik. Bir geceydi ama hiçbir şey değişmedi.

Mutfağı hızla geçip yemek odasına ulaşmadan önce duvara yaslanırken gözyaşlarım boğazımı yakıyor.

"Hazır mısın, Yas?"

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp soruya bakıyorum ve aceleyle parmaklarımı gözlerimin altına götürüyorum.

Cassie'nin bakışları endişeyle doluyor.

"İyi misin? Tostu yapması için başka birini bulabiliriz-"

"Hayır." Doğrulup atkuyruğumu bir omzumun üzerinden atıyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor - tüm cesaret ve kabadayılık. "Ben hazırım."

Bunu planlayamadığım ya da burada olamadığım son birkaç yıldan sonra, gece başarılı oldu. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Josiah ve Vashti arasındaki olası bir uzlaşmanın bile. Bu yeni bir yıl, yeni bir gün. Geçmiş geride bırakması gereken biri varsa o da benim.

Bayli bana bir kadeh şampanya uzatıyor ve ben de sahnede DJ kabininin yanındaki yerimi alıyorum. Bir elimde mikrofon, diğer elimde şampanya, kalabalığa göz gezdiriyorum. Kabin, sadece alt katın tamamını görebileceğim şekilde değil, aynı zamanda yukarı bakıp üst kattaki masaların çoğunu da görebileceğim şekilde konumlandırılmış. Çatıda hoparlörler var, böylece yemek yiyenler tüm gece müziği duyabilecek ve benim kadeh kaldırmamı da duyacaklar.

"Beni dinler misiniz?" diye başlıyorum, geniş gülümsememi hiç . Herkesi tanımam için çok fazla insan var, ama yüzlerin çoğu

Tanıdık. Josiah ve Vashti'nin barda birlikte olduklarını fark ediyorum ama onlara takılıp kalmıyorum. Kassim'in futbol takımından aileler var. Skyland Derneği üyeleri. Honey Chile'den Sinja. Henry'yi kaybettiğimiz haftalarca kart ve çiçek gönderen düzenli müşteriler. Güveçleri ve bir yığın aşk romanı ile gelmeyi hiç bırakmayan Deidre, yemek odasının karşısındaki köşeye sıkışmış durumda. Clint bana başıyla onay verirken, Brock güzel kızlarını göğsünde tutuyor. Gözlerim, sırlarımı saklayan ve acılarımı dindiren arkadaşlarım Soledad ve Hendrix'in bana gülümsediği sahanlığa kayıyor.

"Kadeh kaldırmam gerekiyor," dedim. "Ama öncelikle hepinize bu gece geldiğiniz ve bu yıl boyunca verdiğiniz destek için teşekkür etmek istiyorum. Grits siz olmadan devam edemezdi."

Söyleyecek anlamlı bir şey bulmak için zihnimi yokluyorum. Hazırlıklı olsaydım, samimi hissettiren ama çok fazla şey açığa vurmayan güvenli bir şey hazırlardım. Ama yapmadım, bu yüzden elimde sadece muhtemelen yarın söylediğime pişman olacağım bu gerçek şey kaldı.

"Son birkaç yıldır bu partide değildim," diyorum. "Çoğunuzun bildiği gibi benim için zor bir dönemdi. Eğer bilmiyorsanız, hayatınızda her şeyinizi kaybettiğinizi hissettiğiniz bir zamanı düşünün. Ben öyleydim ve kendimi ortaya çıkıp başka türlü davranmaya ikna edemedim."

Sözlerim bir sessizlik fıçısının içine düşüyor gibi. Kendimden utanıyorum ve dudaklarıma gelen gülümseme gerçek ama zayıf.

"Eğer bu gece içinizden biri o durumdaysa, sizi pes etmemeye teşvik ediyorum. İyileşmek, büyümek ve yeniden neşeyi bulmak için kendinize zaman tanıyın. Bir yıl ne kadar fark yaratabilir ki, sadece birkaç dakika içinde yepyeni bir yıla giriyoruz. Yeni bir yılınız olduğu sürece, bir şansınız daha var demektir."

Bardağımı kaldırıyorum ve benimkiyle birlikte köpüklü bir bardak dalgası yükseliyor.

"İşte bir yıl daha, bir şans daha. En iyi şekilde değerlendirin." Gözlerim bana sabitlenmiş Josiah'ninkilerle çarpışana kadar odaya bakıyorum. "Ve tüm acılarınız şampanya olsun."

Odanın dört bir yanındaki insanlar kadehlerini dudaklarına götürür, yudumlar, yudumlar, geri sayım için tam zamanında şampanyayı indirirler.

"İşte , millet!" Mikrofona gülüyorum. "On, dokuz, sekiz."

Saymayı bırakıp kalabalığın kontrolü ele almasına izin veriyorum ve Hendrix, Soledad ve kızları ile Deja'nın hâlâ oturduğu sahanlığa bakıyorum. Kadehimi kaldırıp masaya bir öpücük konduruyorum. Bana gülümsemeden Deja hariç hepsi selama karşılık veriyor ama o kırgınlıkla değil. Bana bir bilmeceymişim, hâlâ çözmeye çalıştığı bir şeymişim gibi bakıyor. Ben de onu anlamaya çalışıyorum. Belki bu yıl birbirimizin şifresini çözeriz.

"Üç!" diye bağıyor kalabalık. "İki! Bir! Yeni Yılınız Kutlu Olsun!"

"Auld Lang Syne" ses sisteminden patlıyor, parti kornaları her yerde ciyaklıyor ve aşıklar sayfayı bir öpücükle çeviriyor. Her yönden gelen kucaklamaları kabul ediyorum ve gözlerimin Vashti'nin Josiah'ın yanağını öpmek için eğildiği odada gezinmesine izin veriyorum. Onları öpüşürken hayal etmişim. Vashti'yi onun evinde gördükten sonra bundan çok daha fazlasını yaptıklarını hayal etmişim ama bu gece onu tekrar Josiah'nın kollarında görmek dayanılmaz bir gerçeklikti.

"Gitme zamanı." Hendrix bir şişe şampanya sallayarak yanımda belirdi. "Parti sonrası benim evimde."

"Evet," diyor Soledad. "Edward kızları eve götürüyor. Geceyi en iyi şekilde değerlendirelim."

"Tamam." Bara bir kez daha bakıyorum ama Josiah ve Vashti artık orada değiller. "Hadi gidelim buradan."

Yoldan geçen bir garsondan kendime ait bir şişe alıyorum. Ayrılacağımı kimseye haber vermedim. Son birkaç haftayı plan yaparak ve

Herkes bu olay öncesinde, sırasında ve sonrasında ne yapacağını çok iyi biliyordu. Bunu anladılar.

Dışarıda, kaldırıma adım attığımızda soğğun sert karşılaşmasına hazırlıksızım.

Hendrix, stilettoalarını göstererek, "Bu ayakkabılar parke taşları için yapılmadı," diye yakınıyor.

"'Eve yürürüz,' dedi," diye hatırlatıyor Soledad Hendrix'in mükemmel bir taklidini yaparak. "O kadar da uzak değil," dedi.

"Evim hemen köşeyi dönünce." Hendrix titreyerek pelerinini daha sıkı sarıyor. "Ama annem donmak için fazla güzel. Sizin için ayak parmaklarımı kaybetmeyeceğim, o yüzden . Gidip bozuk paralarımızı çeşmeye atalım ki kalan şampanyayı benim evimde içebilelim."

Uzun bir kış havası çekiyorum, soğğun zihnimi Josiah ve Vashti'nin kilerdeki rahatsız edici görüntüsünden arındırmasına izin veriyorum.

"İyi misin?" Hendrix usulca sorar.

"Evet." Ona bakmak için döndüm. "Neden olmayayım ki?"

"Sadece biraz..." Soledad yan gözle bana bakıyor. "Bilmiyorum, bu gece zaman zaman üzgünüm."

"Her şey yolunda." Onlara alaycı bir gülümseme sunuyorum ve Meydan'ın ortasında, bozuk para atan insanlarla çevrili çeşmeyi gösteriyorum. "Hadi dilek tutalım."

"Unutma," diyor Soledad. "Bize dileğini söyleyemezsin yoksa gerçekleşmez."

Üçümüz çeşmenin kenarında durmuş, her birimiz ağırbaşlı ifadelerle gürül gürül akan suya bakıyoruz. Soledad bozuk parasını atıyor ve Hendrix de onu takip ediyor. Elbisemin ipek astarlı cebine uzanıyorum ve özellikle bu an için getirdiğim bozuk paraya dokunuyorum ama elim onun yerine boynuma gidiyor. Üzerinde çark tılsımı olan altın zinciri çıkarıyorum ve

eski evlilik yüzüğü. Başımın üzerine kaldırıp avucumun içine alıyorum. Hala tenimden sıcak, eski dileklerin ölü ağırlığıyla ağır. Yeni bir başlangıç zamanı, değil mi? Josiah'nın geçmişe bakmakla ilgilenmediği bu kadar açıkken neden eski hayatımdan kalma eski bir aşkın sembolüne tutunayım? Fazla düşünmeden onu çeşmenin ortasına fırlatıyorum. Bu gece dilek tutma gecesi değil. Hatalarımla yıkandığım ve değiştiremeyeceğim şeylerin peşimi bırakmadığı bir gece. Yarın kararlar için olabilir, ama bu gece pişmanlıklarla dolu.

Gözlerim yanıyor ve umarım arkadaşlarım gözyaşlarımın rüzgârdan ve soğuktan olduğunu düşünürler. Birbirimize ne dilediğimizi sormadan sessizce çeşmeden uzaklaşıyoruz, her birimizin elinde bir şişe şampanya ve kendi öğütlerimiz var. Daha birkaç adım atmıştık ki soğuk rüzgâr kulaklarıma bir fısıltı taşıyor.

Mutlu yıllar, bebeğim.

Sözünü geri almadı. Kekelemedi. Ya Vashti'nin kollarında olduğu o an masumsa? Ya bu gecenin en doğru anları o mahzende tek başımıza paylaştığımız, dudaklarımızın neredeyse buluştuğu anlarsa? Kalplerimiz göğüslerimizde konuşan davullar gibi çarptığında? Hiçbir şey gibi gelmemişti, aramızdaki her şeyin bittiğini hissetmemiştim, o gecenin bir son olması gerekirken. Kül olduğunu sandığım şey aslında yeniden alevlenmeyi bekleyen bir kor olabilir miydi?

Onu geri istiyor musun?

Annemin sorusuna cevap vermekten korkuyordum ama gözyaşlarımdan ıslanan yüzüm ve ağırlaşan kalbimle artık bundan kaçınamıyorum.

Benim var.

Josiah'ı bir arkadaştan, çocuklarımdan babasından daha fazlası olarak hayatıma geri istiyorum. Onu yatağında istiyorum.

Onu geri istiyorum.

Boşanmayı isteyen ben miydim? Evet. Hatalar yaptım mı? Tanrım, evet.

Aşılabilir gibi mi geliyor? İtiraf etmeliyim ki öyle.

Ama bu gece Mark'ı kıskanmış *olabilir*. Bana bebeğim dedi. Bana arzu ve şefkatle baktı. Bununla çalışabilirim. Bunun üzerine inşa edebilirim. Denemek zorundayım. Geçmişini bırakıp onsuz bir geleceğe tutunmadan önce emin olmalıyım. Ne zaman ya da ikinci bir şansım olur mu bilmiyorum ama mümkün olduğu sürece umuda tutunacağım.

Arkadaşlarımın beni takip edip etmediğine bile bakmadan topuklu ayakkabılarımla çeşmeye doğru kekeleyerek adım atıyorum. Geçmişini bir dilek kuyusuna attığım, durduğum noktaya geri dönüyorum ve eğilip suya bakıyorum. Çeşmenin tabanındaki ışıklar yığın yığın bozuk parayı aydınlatıyor ama kolye yok.

"Tam burada duruyordum," diye mırıldandım, bir dizimi çeşmenin kenarına dayadım, eğildim ve içeri baktım. "Burada olmalı."

Josiah'la sonsuza dek sürecektir mutluluğumun tekrar geleceğini ummaya hakkım yok. Bu mantıksız. Adil değil. Bunu bize, ona ve kendime ben yaptım. İkinci bir şansını hak etmiyorum ama bunun için savaşmaya değer mi?

Öyle mi?

Kendimi bundan vazgeçirmeden önce topuklu ayakkabılarımla çıkarıp buz gibi suya giriyorum ve soğuktan titriyorum. Etrafımdaki insanlar soluk soluğa kalıyor, bazıları gülüyor. Onları görmezden geliyorum ve sığ suda adım atıyorum, gözlerim bakır paralar arasında bir elmas parıltısı arıyor.

Sağ tarafımda küçük bir sıçrama dikkatimi aramadan uzaklaştırıyor. Hendrix yanımda duruyor, pantolonunun paçaları dizlerine kadar kıvrılmış. Soledad çeşmenin ortasında bize katılıyor, yalınayak ve titriyor. Üçümüz de birbirimize bakıyoruz ve hep bir ağızdan kahkahayı basıyoruz.

"Ne arıyoruz?" Hendrix soruyor.

"Altın bir kolye," diyorum onlara, fiskiye zeminine odaklanmış incelememe devam ederken. "Küçük bir elmas yüzük ve bir tekerlek tılsımı."

Birkaç dakika sonuçsuz aramadan sonra panik beni ele geçirdi. Kulağa ne kadar mantıksız gelse de, o kolyeyi kurtaramazsam bizi de kurtaramayacağımı hissediyorum. Eğilip bozuk para yığınlarını karıştırıyorum, gözyaşlarım soğuk yanaklarımı ısıtıyor. Tam pes etmek üzereydim ki bir altın parçası gözüme çarptı. Ona uzanıyorum, tılsım ve yüzüğün asılı olduğu zinciri alıyorum.

"Buldum!" Hala çeşmenin zeminini arayan arkadaşlarıma söylüyorum. Fıskiye'nin etrafında toplanmış, kendimi aptal yerine koymamı izleyen insanlardan bir çığlık yükseliyor. Kolye hâlâ soğuk ve ıslak ama başımın üzerinden geçirip tekrar boynuma takıyorum ve elbisemin içine sokuyorum.

Üçümüz fıskiye'nin kenarına doğru ilerliyor, yavaşça adım atıp dışarı çıkıyoruz.

"Bunun neyle ilgili olduğunu öğrenebilecek miyiz?" Hendrix pantolonunun paçalarını açıp ayakkabılarını toplarken soruyor.

"Şimdi teşekkür edip sonra anlatabilir miyim?" İtirafLARımın gecenin geri kalanında bizi nereye götüreceğine hazırlıklı olmadığım için soruyorum. Dinlenmek ve uyumak istiyorum ve bütün gece duygularımı ortaya dökmek ikisine de izin vermeyecek.

"Evet," diyor Soledad, aynı anda "Hayır," derken Hendrix'e sivri bir bakış atıyor. "Doğru zaman geldiğinde bize söyleyeceksin."

"Yapacağım." Kollarımı onların kollarına ve bizi Hendrix'in dairesine giden arnavut kaldırımlı yürüyüş yoluna geri götürüyorum. "Şimdilik sadece umudum olduğu sürece dileklere ihtiyacım olmadığını bilin."

BÖLÜM OTUZ İKİ

YASMEN

Her şeyi berbat ettim."

Ellerimi boynumun arkasında birleştirerek Dr. Abrams'ın önünde bir ileri bir geri yürüyorum. Pencereden gelen güneş ışığı, ofisinin etrafına asılmış bitkilerin yaprakları arasından süzülüyor. Masası uzak köşede, temiz ve düzenli bir şekilde duruyor, üzerinde birkaç kağıt yığını var. Genellikle oturduğum sandalyeyi işaret ediyor - pencerelerin yanındaki rahat koltuklarda karşılıklı oturuyoruz, konuşmalarımızı ışık ve sıcaklıkla güneşlendiriyoruz. Orada pek çok duygumun üstesinden geldim. Pek çok acıyla yüzleştiğim ve şeytanlarımla güreştiğim yer tam da burası. Ancak bu kez, yaptığım şeyin sonuçlarıyla yaşamama yardımcı olabilecek bir olumlama, meditasyon ya da günlük girişi olduğunu sanmıyorum. Sabahın keskin soğukunda Josiah'ı geri istediğimi fark etmek bir lütuf olduğu kadar bir lanetti de. Kendi yarattığım bir kâbusun içinde uyanmak gibi.

İkimiz de yerimize oturduğumuzda Dr. Abrams "Daha açık konuş" dedi. "Nasıl berbat ettiniz?"

Kabarık yastığı arkamdan çekip kucağıma yerleştiriyorum ve kenarındaki püsküllerle huzursuzca oynuyorum.

"Eski sevgilim. Sanırım onu hâlâ seviyorum."

"Ah, şu." Dudakları hoşgörlü bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Birkaç konuşmamızdan yola çıkarak bundan şüphelenmiştim ama bunu kendin anlamam gerekiyordu."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve yeterince hava alamıyorum. Sandalyenin kolçağını kavıyorum ve bir panik dalgasıyla savaşıyorum. Dalga değil. Bir tsunami. Başımın üzerine çöküyor ve beni bu işi çözülemeyecek kadar batırdığım her olasılığa batırıyor.

"Sakin ol, Yasmen," diyor Dr. Abrams. "Uzun nefes al. Yavaşça nefes ver."

Bu işe yaramamalı. Ciğerlerime hava çekme eylemi beni sakinleştirmemeli, daha iyi hissettirmemeli ama yine de genellikle işe yarıyor. İçeride şişen, beynime ulaşan ve havasız kalan ceplerime oksijen sağlayan soğuk hava akımı asla yardımcı olmuyor. Kalbim kekelemeyi bırakana ve görüşümdeki noktalar temizlenene kadar bunu birkaç kez yapıyorum.

"Her şeyi mahvettim." Başımı sallıyorum, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. "Kızım benden nefret ediyor. Kocam... eski kocamın benimle işi bitti. Ne düşünüyordum ki? Nasıl yapabildim..."

Sesim bir hıçkırıkla kesiliyor ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, utanç, suçluluk ve hayal kırıklığı beni boğazımdan yakalıyor, nefesim tekrar kısılana ve başım dönene kadar sıkıyor. Panik atak geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu, ama şimdi bir tanesinin eşiğindeyim.

"Diyelim ki her şeyi mahvettin."

Sakinleştirici bir tonda mırıldanan endişe verici sözler gözlerimi açmaya ikna ediyor. Göz kapaklarımın koruyucu kalkanının arkasına kaçmak istediğimde Dr. Abrams'ın nazik bakışları beni yerimde tutuyor.

"Olur böyle şeyler Yasmen. Depresyon değişmiş bir ruh halidir. Sadece üzgün hissetmek değil, beyninizin kimyası, hormonlarınız. Vücudunuz da bir katılımcıdır ve en az zihniniz kadar depresyonun rehinidir."

Antidepresana başlamadan önce tüm bunları tartıştık. Vücudum ve beyin kimyam için doğru karışımı bulmak için dozajlarla oynarken bunları tekrar gözden geçirdik.

"Depresyon," diye devam ediyor, "bir yalancıdır. Eğer size kimsenin sizi sevmediğini, yeterince iyi olmadığınızı, bir yük olduğunuzu ya da en uç durumlarda ölmenizin daha iyi olacağını söylüyorsa, o zaman sizi sevdiğiniz adam olmadan daha iyi olacağınıza ve nihayetinde onun da siz olmadan daha iyi olacağına kesinlikle ikna edebilir."

Depresyonun aldattığını biliyorum ama bu hastalığın gerçeği nasıl çarpıttığını, duygularımı nasıl manipüle ettiğini ve korkularımı bana nasıl çevirdiğini görünce bir an için nefesim kesiliyor. Kaybettiklerimin, teslim olduklarımın büyüklüğü, bir meteorun ağırlığı ve sıcaklığıyla üzerime düşüyor.

"Depresyonun bize söylediği yalanlara inanırken," diye devam ediyor, "bazen başka türlü yapmayacağımız kararlar alır ve şeyler yaparız. Depresif dönemlerden iyileşme sürecinin bir parçası da, o değişken ruh halindeyken yaptığımız ve karar verdiğimiz şeylerin sonuçlarıyla başa çıkmak olabilir."

"Serpinti mi? Boşanma gibi geri dönüşü olmayan bir şeye böyle mi diyorsunuz?" "Boşanma geri dönülmez bir şey değil. Sahip olabileceğiniz en kötü pişmanlık değil.

Depresyundayken ya da yas tutarken aldığınız kararların bir sonucudur" diyor Dr. Abrams. "Golden Gate Köprüsü hakkında bir belgesel var. Bir belgeselci bir yıl boyunca köprüde 24 saat kamera bırakmış. Yirmi dört atlayışı çekmiş."

"Aman Tanrım." Ellerimi kucağında sıkıca kavıyorum ve bakışlarını tutuyorum. En karanlık düşüncelerimle nasıl boğuştuğum gerçeğini biliyor. Hayatıma son vermeyi hiç denememiş olsam da, bu düşünce benim denenmemiş, trajedi öncesi versiyonumun asla hayal edemeyeceği bir şeye dönüştü: cazip.

"Hayatta kalan biriyle konuştular ve o ne dedi biliyor musun?" Duraklıyor, başımı sallamamı bekliyor, nefesi kesiliyor. "Atlar atlamaz

fikrini değiştirdi."

Ona baykuş gibi göz kırpıyorum. Bunun ağırlığı kemiklerime ve etime batıyor ve kalbimi kazıyor.

"Bu," diyor, "geri dönüşü olmayan bir sonuçtur. Boşanma olabilir de olmayabilir de. Bozuk ilişkiler olabilir de olmayabilir de. Bunları asla tamamen onaramayabilirsiniz ama yine de denemek için buradasınız. Bunun ne kadar harika bir hediye olduğunun farkında mısınız? Hala denemek için burada olmanın?"

Sıcak gözyaşlarımı geri kırpıyorum ve başımı sallıyorum.

"Haklısın. Hâlâ burada olduğum için minnettarım," diyorum. "Geriye dönüp terapiye ilk başladığım zamanlardaki günlüklerimi okuyorum ve şimdi düşüncelerimin ne kadar çarpık olduğunu, depresyonun beni beslediği yalanları nasıl yuttuğumu görebiliyorum. O kadar benim bir parçam olmuşlar ki gerçek gibi hissetmişim. O kişi tanımiyorum. Sanki hayatımdan başka biri sorumlumuş gibi geliyor. Sanki bu kararları başkası vermiş ve ben şimdi geri döndüm ve sonuçlarıyla yaşamak zorundayım."

"O kadınla barışmalısın Yasmen, çünkü o sensin. Terapi ve ilaçlarla kovduğun biri değil. *O sensin*. Ondan ayrılamazsın. Bunu kabullenene kadar gerçek huzuru bulamazsın. Onu yargılamak yerine ona şefkat gösterene kadar tam olarak iyileşemezsin."

Yan masadan kalemini ve defterini aldı, başını kaldırdı ve bana baktı. "Öyleyse bir tarih belirleyelim."

"Randevu mu? Ne için?"

"Kendinizi affedeceğiniz ve hayatınızı yaşamaya devam edeceğiniz günü takvime yazmamız gerekiyor."

"Bu şekilde çalışmadığına eminim."

"Bu şekilde çalışabilir. Zaten olmuş olanı değiştiremezsiniz. Yaptığınız ya da karar verdiğiniz şeyi. Yani iki seçeneğiniz var. İçinde debelenmek ya da

Sizi hayatınızın bir sonraki aşamasından alıkoyan suçluluk ve utanç duygusuyla boğuşun" -kalemle deftere dokunuyor- "ya da asla değiştiremeyeceğiniz şeyler için kendinizi yeterince cezalandırdığınıza karar verin ve kendinizi affedip ilerleyeceğiniz bir tarih belirleyin."

Nasıl bu kadar basit olabilir? Göğsüm sıkışıyor, nefesim daralıyor ve başım tekrar dönmeye başlıyor ve anlıyorum.

Bu bir döngü.

Bu sakatlayıcı suçluluk duygusu, bu muazzam utanç, ben izin verdiğim sürece geri gelecek, ama hiçbir şey değişmeyecek. Bunun beyhudeliği beni öfkeliyor çünkü ben burada oturup nefes alamazken, her gün kendimi cezalandırırken, hayatım beni bekliyor. Kendi ruhumun sınırlarında neşeyi bulmanın, kalbimin ve kendimin çizgileri boyunca memnuniyetin parametrelerini çizmenin gerekliliğini kabul etmeliyim. Çocuklarımla her şey mükemmel olduğu için değil. Hiçbir şey asla mükemmel olmayacak. Mükemmelliği bir kenara bırakmalıyım. Sonsuza dek mutlu olacağım garanti olduğu için değil. Belki bir gün Josiah'ı geri alabilirim. Belki her şeye rağmen bana bir şans daha verir. Ya da beni bir daha asla sevmeyebilir. Sevmese bile, bu şekilde yaşayamam. Kalbimin bir köşesinde, ruhumun bir odasında, sadece kendim için ve sadece bundan kurtulmak istediğim için neşeyi seçmem gereken bir yer var. İyileşmek, çocuklarım için, annem için, arkadaşlarım için kendimin en iyi, en eksiksiz versiyonu olmak istiyorum.

En çok da *benim* için.

Peki ne zaman kendimi affedeceğim ve hak ettiğimi düşünmesem bile hak ettiğim hayatı kurma işine girişeceğim?

Başımı kaldırıyorum, yanaklarımda biriken gözyaşlarımı siliyorum ve Dr. Abrams'ın defterinin üzerinde duran kaleme başımı sallıyorum.

"Bugün" dedim. "Bugün yaz."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JOSIAH

Bugün Deja'nın on dördüncü doğum günü ve bu konuda ne kadar duygusal olduğuma şaşırdım.

Musa'yı suçluyorum.

Duygularımla biraz fazla içli dışlı olmamı sağlamış olabilir çünkü bu sabah uyandığımda kızımın doğduğu günün fotoğraflarını açtım. Hastaneye gidişimizden başlayarak. Yasmen her şeyi kaydetmemiz konusunda ısrar etti, bu yüzden doğumun ilerleyişini belgeleyen düzinelerce fotoğrafım var, ilkinde sıkı bir gülümsemeden, sinirli bir kaş çatmaya ve sonunda ağzı açık bir şekilde feryat ederken çekilmiş bir fotoğrafa kadar. Şimdi buna gülebiliyorum ama bu bizim ilk hamileliğimizdi. Çok . Baba olmak hakkında ne biliyordum ? Benimkiyle o kadar az zaman geçirmiştik ki, her şeyi berbat edeceğimi biliyordum. Deja'yı başarısızlığa uğratacağımı, Yasmen'i hayal kırıklığına uğratacağımı. O zaman bunu ifade edememiştik. Bu yüzden dokuz ay boyunca homurdanarak yoluma devam ettim, kurdeşen dökeceğimden emindim, sonunda endişem çok yüksekti.

Merdivenlerden zıplayarak inen, saçları iri ve kıvrıkcık, dudakları pembe ve parıltılı güzel genç kadının tüm övgüsünü ben alamam ama onu ben mahvetmedim.

En azından henüz değil.

"Baba!" Dejah neredeyse kendini son iki basamaktan aşığı ve kollarına .

Onun küçük gövdesinin etkisini emerken içimdeki hava boşalıyor. Kollarım onun etrafında sıkılaşıyor ve onu daha da yakınımaya çekiyor. O çok değerli. Meydan okuyan. Güçlü iradeli. Dik kafalı ve bazen düpedüz aşğılık, ama o benim ve onunla uğraşmak isteyen herkes önce beni geçmek zorunda.

"Nefes alamıyorum," diye yalandan boğuluyor.

"Velet." Onu bırakmadan önce bir kez salladım. "Mutlu yıllar, sincap."

Şaşkın gözlerini benimkilere dikti. "Çocukluğumdan beri bana böyle hitap etmemiştin."

"Flaş haber. Sen hâlâ bir çocuksun. On dört yaşında büyümedin."

Yine de haklı. Yıllardır ona böyle seslenmemiştim. Küçük bir çocukken çok hızlıydı, bir yerden bir yere koştururdu. Biz ona ulaşamadan, hayati tehlikesi olan başka bir maceraya atılırdı. En azından benim için, ilk kez baba olan biri olarak, her şey hayati tehlike arz ediyordu.

"Çok şirin," diyor. "Ama lütfen arkadaşlarımla önünde bana böyle hitap etme."

"Yapmamaya çalışacağım. Buradaki plan nedir? Neler oluyor?"

"Sadece okuldan birkaç kız yatıya kaldı. Cassie istediğim yemeğı gönderdi mi?"

"Evet. Her şeyi mutfağı bıraktım." Tereddüt ediyorum, gününe gölge düşürmek istemiyorum ama onunla bir şey konuşmam gerekiyor. "Hey, pastan için-"

"Biliyorum." Gözlerini deviriyor. "Annem yapmak istediğini söyledi. Herkesi muhtemelen iyi olmayacağı konusunda uyarayım mı?"

Sinirim tepeme çıktı. Kasım yemekleri bırakmam için beni içeri aldığında Yasmen mutfakta değildi ama pişirdiğı kek tezgahın üzerindeydi.

cam. Ne yaptığını hemen anladım.

"Gün." Gözlerini yakalayıp tutuyorum ve omzuna hafifçe dokunuyorum.
"Limoncello'lu kek yaptı."

"O mu yaptı? Bu benim favorim. Bunu benim için yapan tek kişi Byrd Teyze'dir."

"Biliyorum ama eminim annen tarifi Byrd'ün defterinde bulmuştur ve denemek istemiştir."

"Oh." Dudağını ısırdı. "Tamam."

"Benim için annene nazik davranabilir misin?" "Tadı bok gibi olsa bile mi demek istiyorsun? Numara mı yapacaksın?"

"İkinci sınıftayken yaptığın kül tablasını hatırlıyor musun?" "Evet." Bana sırtlıyor. "İş yerindeki masanda duruyor."

"Bu iğrenç."

Gülümsemesi düşer ve gözleri kısılır.

"O kadar büyüdüyse," diyorum ses tonumu yumuşatarak, "o şeyin masamda olmasının tek nedeninin senin yapmış olman olduğunu bilecek kadar büyüksün. Ben sigara bile içmiyorum. Bu *onu* ne kadar sevdiğimle ilgili değil, *seni* ne kadar sevdiğimle ilgili."

Başını sallıyor ve ben de kalın buklelerini yüzünden uzaklaştırıp eğilerek alnından öpüyorum.

Kapı zili çalıyor ve gün ışığı gibi parlıyor.

"Geldiler."

Yasmen merdivenlerden inerken kapıyı açmak için koridordan fuayeye doğru koşar. Örgüler gitmiş ve doğal saçları kıvrıkcık bir Afro şeklinde ortaya çıkmış. Biraz renk katmış, kahverengimsi altın rengi röfleler ve teninin koyu bakır rengiyle parlak bir kontrast oluşturuyor.

"Hey." durana kadar son birkaç adımı atıyor.

"Selam." Ellerimi ceplerime sokuyorum çünkü tutacak kadar iyi görünüyor.
"Nasılsın?"

"Güzel." Omzumun üzerinden Deja'nın ciyak ciyak bağırان arkadaşlarının eve doluştuğu antreye bakıyor. "Hazır mısın?"

"Eğer öyleysen."

Sonraki birkaç saat içinde ev, on üç ve on dört yaşlarındaki bir grup kız tarafından istila edilir. Cassie'nin gönderdiği tüm yiyecekleri yiyip bitirirler. Deja hediyeleri açtıkça bir yığın ambalaj kağıdı ve kutu büyüyor, ortaya çıkan her hediyeyle bağırıyor ve gülüyor. Özellikle Yasmen ve bana bizden sadece para istediğini çünkü "hiçbir fikrimiz olmadığını" söyledi.

Oyunlar oynandıktan sonra sıra pastaya geliyor. Yasmen, tabaklardaki fildişi kreması ile sarı pastanın dilimlerini herkese dağıtırken yeterince rahat görünüyor. Sonunda bana doğru ilerliyor, gözlerimi tam olarak görmeden kocaman bir dilim uzatıyor.

"Çok lezzetli," diyor kızlardan biri, bir ısırık daha almak için çatalını pastaya batırırken. "Bunu siz mi yaptınız Bayan Wade?"

"Evet." Yasmen'in gülümsemesi tereddütlü, önündeki tabakta duran pastasına dokunulmamış. "Beğendiğimize sevindim."

"Tadı tıpkı Byrd Teyze'ninki gibi," diyor Deja, keki çiğneyerek ve annesine bakarak, gözlerinde kahrkaha yok ama kötü niyet de yok. "Teşekkür ederim anne."

Yasmen başını sallıyor, gülümsüyor ve sonunda kendi parçasını dilimliyor. Başını kaldırıp bana bakıyor ve el değmemiş pastama bir bakış atarak donup kalıyor.

"Zehirli olmasından mı korkuyorsun?" diye dalga geçerek ısırığını alıyor.

"Hayır." Çatalla dilimin köşesini deliyorum ve dudaklarıma götürüyorum.
"Beklemek en iyi kısmı."

"Hmmm." Çiğniyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Bu kadar beklenti yeter, Wade. Pastayı ye."

Byrd'ü bunu pişirirken izlerdim. Lezzetli olsa da hiçbir zaman favorim olmamıştı. Çikolatalı pastası bu onura sahip, ancak bu pastayı ısıtır ısırmaz, neden her zaman bu kadar popüler olduğunu hatırlıyorum. Limon tadı damağınızda zonkluyor ve o kadar nemli ki ağzınızda eriyor. Tatlı kreması tam kıvamında ekşiliğe karışıyor. Mükemmel bir şey.

"Bu işte gittikçe ustalaşıyorsun, ha?" Bir çatal dolusu daha kaldırıyorum.

"Deniyorum." Gülüyor ve tabağındaki parlak sarı kırıntılarla oynamak için çatalını kullanıyor.

Kızların çoğu ayrılıyor ama birkaçı kalıyor ve aralarında Soledad'ın kızı Lupe'nin de bulunduğu, kapalı kapılar ardında yaptıklarını düşünmekten korktuğum ergen kız şeyleri için üst kata çıkıyor.

"Sol bugün nerede?" Pasta için kullandığımız şeffaf plastik tabakları atarak soruyorum.

"Lottie'nin bütün gün işleri vardı," diyor Yasmen birkaç bulaşık yıkarken. "O yüzden Lupe'yi bırakıp kaçtı."

Başımı sallıyorum, çöp torbasını çıkarıp ağzını bağlıyorum ve garajdaki çöp kutusuna götürüyorum. Geri döndüğümde hâlâ lavabonun başındaydı. Yanında durup ellerimi yıkamak için sabuna uzanıyorum. Omuzlarımız birbirine değiyor ve bir elektrik akımı oluşuyor. Sadece kendi adıma konuşabilirim ama temas anında hissettiğim şey elektrik ve sıcak, sinir uçlarımda sızıyor. Yasmen'e bakıyorum, bulaşık yıkarken duraklamış, elleri suya batmış, nefesi kesilmiş.

Evet, hissetti.

"Seninle bir şey konuşmam gerekiyordu," diyorum ona.

Bu doğru, ama aynı zamanda aramızdaki gerginlikten uzaklaşmaya da ihtiyacım var.

"Ne oldu?" Yüzünü bana dönüyor, bir kalçasını lavaboya yaslıyor. Bulaşıkların suyu elbisesine sıçramış ve elbisenin kumaşı neredeyse

şeffaf ve göğüslerine yapışmış. Aklımı başımdan alıyor. Gözlerimi yüzüne dikiyorum.

"Vashti hakkında."

Yüz ifadesi kapanıyor ama bakışları tetikte. "Sanırım ne söyleyeceğini biliyorum."

"Biliyor musun?" Bundan şüpheliyim ama ne bildiğini *düşündüğünü* duymak isterim.

"Yılbaşı gecesi ikinizi gördüm. Mahzenden çıktıktan sonra. Arkama baktım ve siz ikiniz..." Parke zemine göz kırpmıyor. "Sarılmak."

Kaşlarımı kaldırıyorum, bununla nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

"Sanırım bana tekrar bir araya geldiğinizi söylemek istiyorsun," diyor aceleyle. "Birbirinize hâlâ değer verdiğinizizi biliyorum ve-"

"Charlotte'a gitmek istiyor."

Şok, gözlerindeki altın benekleri parlatıyor ama başka bir şey daha var. Bunu gizlemeye vakit bulamadan, yüzünde bir neon tabelası gibi rahatlama parlıyor.

"Yılbaşı gecesi bizi sarılırken gördüğünde bana Grits Charlotte'ta baş aşçı olmak istediğini söylemişti, ben de bunun sorun olmayacağını söylemiştim." Gerçekte nasıl hissettiğine dair daha fazla ipucu bulmak için Yasmen'i izliyorum. "Önümüzdeki birkaç ayı Cassie'nin burayı devralmaya hazır olduğundan emin olmak için harcayacak, bu da sorun olmayacak çünkü-"

"Cassie harikadır," diye dalgınca araya giriyor. "Hiçbir şeyi kaçırmaz. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Burada, Atlanta'da iyi olacağımızı mı düşünüyorsun? Evet, bence iyi olacağız, yeter ki-"

"Grits hakkında değil. Vashti'nin gitmesi hakkında."

"Yapmak istediği şey bu," diyorum omuz silkerek ama gözleriyle tam olarak buluşmadan.

"Ama burayı çok seviyor. Her zaman burada olmak istediğini söylerdi." "Artık değil."

"Siz ikiniz ayrıldığınız için mi?"

"Çünkü eninde sonunda tekrar bir araya geleceğimizi düşünüyor ve bunu görmek istemiyor."

Vashti'nin gidişinin temel nedenini ona söylemeye niyetim yoktu, ya da belki de vardı. Laboratuvardaki bir kimyagerin turnusol kağıdının üzerine gerçeği dökmesi gibi. Yasmen'in ne renge döndüğünü görmek istiyorum.

"Öyle mi?"

"Evet." Tezgâha yaslanıyorum ve lavabonun kenarını kavıyorum. "Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu düşünüyor."

"Ona bunun saçma olduğunu söyledin mi?" Yasmen soruyor, gözleri yüzüme sabitlenmiş ve nefesleri titreyerek çıkıyor. "Beni artık istemediğini mi? Bana bir metrelik sırıkla bile dokunmayacağını?"

Cezaya aç bir obur ve şehvete düşkün bir aptalım çünkü haftalarca kendimi bir gecenin yeterli olacağına ikna etmeme rağmen çenesini kavırıyor ve elimi beline koyarak onu kendime çekiyorum.

"Şimdi sana dokunuyorum."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YASMEN

Buna doğruluk anı derler.

Dr. Abrams'la son seansımdan beri, Josiah'ya nasıl hissettiğimi gösterme şansım olursa göstereceğime dair kendime söz verdim. Eğer bunu gerçekleştirme şansını yakalayamazsam, o kolyeyi çeşmeden geri almanın, umudu bırakmamanın ne faydası vardı?

"Ve ben," diyorum sert bedenine bastırarak, "sana dokunuyorum."

Üzerimde yükseliyor, uzun kirpiklerinin arasından aşağıya bakıyor, gergin kahverengi teninin altında çenesindeki kaslar geriliyor.

"Yas," diyor, sesinin baritonu daha alçak, daha boğuk. "Dikkatli ol.

Tabii sen-"

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve kelimeleri ağzından öpüyorum. Dikkatli ve sessiz olmaktan bıktım. Bu yol neredeyse beni bu adama sonsuza dek kaybettiriyordu. Dilimi ağzına daldırıyorum, onu yalıyorum -aç, susamış, kavrulmuş, açlıktan ölmüş- ve öpüşürken inliyor. Sırtımı kavlıyor, göğüslerimi göğsüne doğru düzleştiriyor. Elleri omurgamda buluşuyor ve belime doğru kayarak kıcımlı kavlıyor. Öpüşmeyi kesmeden, kalçalarımız aynı hizaya gelene kadar beni yukarı kaldırıyor ve çeliği elbisemin pamuğuna baskı yapıyor. Kendim hissetmek için ellerimi aramıza sokmaktan kendimi alamıyorum.

Onu pantolonunun üzerinden kavradığımda ağzımı bırakıyor ve alnını benimkine değdiriyor.

"Yas," diye nefes alır. "Yapamam... İstemiyorsun-"

"İstiyorum." Dişlerimle boynunu ısıyorum. "Ne dediğimizi biliyorum ama o geceyi düşünmediğim bir gün bile olmadı."

Kıpırdamadan duruyor, gözlerimi kendi gözleriyle yakalıyor ve başparmağını ağzımın üzerinde gezdiriyor. "Ben de."

Elleriyle belimi sararak beni tezgâhın üzerine oturtuyor, bacaklarımı açıyor. Kalçalarımın arasında durarak, bacaklarım parmaklarının altında çıplak kalana kadar elbiseyi yukarı itiyor.

"Dokun bana," diye kulağına nefes veriyorum ve bileklerimi boynunun arkasında birleştiriyorum. "Çok ıslağım."

Parmakları uyluğumdan yukarı kayıyor, araştırıyor, külotumu kenara itiyor ve beni okşamak için içeri kayıyor. Avuçlarımı arkamdaki tezgâha dayıyorum ve başımın geriye düşmesine izin veriyorum. Bir parmağını içeri ittiğinde, kendimi susturmak için dudağımı ısırarak haykırıyorum. Çenemi indirip onu izliyorum, gözlerinin erimiş karanlığıyla karşılaşıyorum. Arzu orada çok açık bir şekilde yazılı. Tahmin etmek yok. Merak etmek yok. İçeri ve dışarı okşuyor ve parmağını üzerimde gezdiriyor.

"Oh, Tanrım." Parmaklarının ısrarlı darbeleriyle sözcükleri dışarı atıyorum.

"Sessiz olmalısın." Dudaklarını göğüslerime sürtmek için eğiliyor ve sütyenimin ve elbisemin katmanları arasından sertleşiyorlar.

"Yapabileceğimi sanmıyorum." Kalçalarım onun dokunuşuna doğru sertçe yuvarlanıyor ve bir elimi boynunu kavramak için uzatıyorum. "Garaj."

Sert bir baş hareketiyle beni aşağı çekiyor ve bileğimden tutup garaja sürüklüyor. Hiç tereddüt etmeden cipimin arka kapısını açıyorum ve içeri girip uzanıyorum. Elbise geriye düşene kadar bacaklarımı kaldırıp açıyorum. Boğazından çıkan gırtlaksı bir sesle beni koltuğun kenarına çekiyor, külotumu indirip çıkarıyor. Hava sıcaklığıma, ıslaklığıma karşı serin,

Soğuk havadan ve beklentiden titriyorum. Başı elbisemin eteğinin altında kayboluyor ve dilinin ilk darbesiyle ağzının karşısında iki büklüm oluyorum.

Bir avucumu deri koltuğa dayıyorum ve diğeriyle başını kavrayacak şekilde uzanıyorum, kalçalarımı daha geniş açarak ona her şeyimi sunuyorum. Sadece bedenimi değil. Acımı, kederimi, pişmanlığımı, geçmişimi ve önümde uzanan her şeyi. Farkında olsun ya da olmasın, her şeyimi ona veriyorum. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi bana bakıyor.

"Seni istiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Si. Lütfen."

"Henüz değil." Beni yukarıdan aşağıya yalıyor, geriye doğru soyuyor ve emiyor. "Çok güzel. Tanrım, bunu özlemişim, Yas."

Orgazm içimde fırtınalar estiriyor ve hıçkırıklarımı tutamıyorum. Bedenimi sarsıyorlar ve bu sadece fiziksel bir rahatlama değil. Ruhumu, kalbimi özgür bırakıyor. Kilitlenmiş, hapsedilmiş her şey serbest kalıyor, havalanıyor. Çıglık atmamak için yumruğumu ısırıyorum.

"Lütfen sik beni. Si, lütfen."

Kemerinin şingirtisiyle, fermuarının tıslamasıyla, bedenimin girişindeki künt baskıyla cevap veriyor. Duraklıyor, hafifçe yukarı kalkıyor ve arabanın içindeki ışıkta gözlerimi yakalıyor.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Bacaklarımı onun etrafına doluyorum, ayak bileklerimi sırtının alt kısmında birleştiriyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Yavaşça içime giriyor, kendini santimlerle besliyor ve bu acı verici ve mükemmel, vücuduma onu tekrar tanınması için zaman veriyor. Kaslarım onun etrafında kenetleniyor ve dişlerinin arasından tıslıyor. Kabzasına kadar girdiğinde, kalçalarımız aynı hızda, ağırlığını dirseklerine veriyor, nefes nefese kalıyor.

"Yavaş gidemem," diye dudaklarıma yapışıyor. "Seni çok fazla istiyorum." "Yavaş gitme. Kendini tutma."

Sözlerim onu tutan zinciri kırıyor ve bir elini arkamızdaki cama dayıyor, diğeriyle bacağımı kavlıyor, dizimi omzuma doğru itiyor, daha derine giriyor, hızı o kadar vahşi ki araba sallanıyor. Her itişindeki güç havamı söndürüyor. İşimiz bittiğinde bunu hissedeceğim. Yalan söylemiyordu. Bu sert, yoksun bir adamın sahip olduğu bir şey. Ve her parçasını hakkım olarak alıyorum. O benim ve o içime girerken, alındaki ter gömleğinin üzerinden sırtını ıslatırken bile ellerimi omuzlarının eğiminde, gergin derisinin altındaki kas ve sinirin dansında, karnındaki çıkıntılarda gezdiriyorum. Her bir parçanın kime ait olduğunu hatırlatıyorum. Vücutlarımızın kayması ve sıkışması *ev, ev, ev, o, o, o* ritmini yaratıyor. Bu ezici bir yakınlık ve gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplanıyor çünkü içimde tekrar çok doğru hissediyor.

"Kahretsin, Yas." Boynuma öpücükler saçmak için başını eğiyor. "Boşalacağım."

başladı ama ben kıcını tuttum ve gitmesine izin vermedim.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye fısıldıyorum.

"Çekme."

Durup bana bakıyor ve kalın, kara kaşlarını çatıyor. "Başka hiç kimseyle ham olmadım. Söz veriyorum."

"Sana inanıyorum." Parmak uçlarımı dudaklarının dolgunluğunda gezdirmek için uzanıyorum. "Ver onu bana."

İnliyor, gözlerini sıkıca kapatıyor ve tüm düşünceleri çalan ve bana nerede olduğumuzu ve hangi gün olduğunu unutturan tüketen bir öpücük için başını eğiyor. Sis ve anılarla örtülü bir öpücük bu. Garajda etrafımızı saran soğuk hava yanaklarımı yalıyor. Sonsuzluk hiç vaat edilmemiş gibi ve hiçbir şey kaçınılmaz değilmiş gibi sarılıyor bana. Hiçbir şeyi hafife almayan kollarıyla. Serbest kalışının sıcaklığı içime doluyor ve onu diller, şişmiş dudaklar ve düzensiz nefeslerden oluşan bir kaos içinde öpüyorum. Uzun saniyeler boyunca

Kalplerimiz elbiselerimizin içinde çarpıyor, nefes alış verişlerimiz dünyadaki tek ses.

"Anne!" Deja içeriden sesleniyor.

"Oh, kahretsin." Josiah arabadan indi, üzerimden atladı ve arabanın arka kapısından çıktı.

Çok geride değilim, çıplak popomu soğuk deri koltukların üzerinde kaydırıyor ve garaj zemininde iç çamaşırımı arıyorum.

"Kahretsin," diye inliyorum. "Deja bizi görürse..."

"Ya da onun arkadaşları." Aceleyle pantolonunun fermuarını çeker ve kemerini bağlar. "Bizi öldürecek."

Ayak sesleri merdivenlerden aşağı iniyor, yaklaşıyor. Meme uçlarım hâlâ sert, utanmazca elbisemin korsajını dürtüyorlar. Boynumda Josiah'ın kirli sakalının hassas deriyi sıyırdığı yerde hafif bir yanma hissediyorum. Dölleri bacağımdan aşağı sızıyor. Berbat haldeyim. Sadece yaptığımız şeyi saklamak için çırpınmak değil, içim de. Kan damarlarımda dolaşüyor ve ben yüzüyorum. Bunun gerçekleşmiş olması bile beni çözüyor.

Hızlı bir öpücük için beni kendine doğru çekiyor, bana bakmak için değerli bir saniye ayırıyor, kıyafetlerimizi düzeltme yarışımızda bile gözleri daha nazik oluyor. "Yarın konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam."

Ona Deja'nın bizi yakalamasının umurunda olmadığını söylemek ve onu tekrar kendime çekmek, arka koltuğa sürünerek sarılmak ve çıplak teninin benimkine değmesinin tadını çıkarmak istiyorum. Ama umurumda. Sadece biz değil. Çocuklarımız ve onların beklentileri. Yaşadıkları değişimler. Si ve benim aramda her ne oluyorsa, onların iyiliği için bunu dikkatle yönetmeliyiz.

Deja mutfak kapısını sarsarak açıp kafasını içeri soktuğunda zar zor kaçmıştır.

"Gün," diyorum, arabanın kapısını son derece rahat bir şekilde açarak. "Ne var yok?"

"Ben de seni arıyordum." Boş garajın etrafına baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sadece arabada unuttuğum bir şeyi arıyordum." Hayali bir şey arıyormuş gibi yaparak orta konsolu karıştırıyorum. "Bana ihtiyacın var mı?"

Ellerini çenesinin altında birleştiriyor. "Lütfen sinemaya gidebilir miyiz?"

"Bugün senin doğum günün. Ne istersen yapabilirsin."

"Evet." Eve geri dönmek için dönüyor ama yavaşça bana bakıyor. "Oh, pasta için tekrar teşekkür ederim. Mükemmeldi. Her şey mükemmeldi."

Kalbim ısınıyor ve birkaç dakika önce bize gelmediği için çok mutluyum. Deja'nın Josiah ve benim aramda olanlara nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Henüz ne *olduğunu* bile bilmiyorum ama onu istediğimi biliyorum. Sahip olabileceğimiz her şeyi istiyorum, ama aynı zamanda kızımın parçalanmış ilişkimi de onarmak istiyorum.

"Güzel. Sevindim, bebeğim. Mutlu yıllar," diyorum gülümseyerek. "Siz hazırlanın, ben sizi sinemaya götüreceğim."

Kapı arkasından kapandığında, kamyona doğru yığıldım. Ucuz atlatmıştım. Ama aynı zamanda... Aman Tanrım. Bu çok ateşliydi. Eğer hala burada olsaydı, onu tekrar becerirdim. Birlikte vücutlarımızın yüksekliğini, bana baktığında gözlerindeki uyuşturucu duyguyu kovalamak için her şeyi yapardım. Kalbimin ona ulaşmak için nasıl gerildiğini.

Mutfağa girdiğimde telefonum tezgâhın üzerinde bir mesajla titriyor.

Josiah: Her şey yolunda mı?

Zar zor. Deja içeri girdiğinde sen kapıdan yeni çıkmıştın.

Josiah: Bu inanılmazdı.

Ben: Katılıyorum.

Dudağımı ısırıyorum, başparmağım tuşların üzerinde, bir sonraki sözlerim konusunda tereddüt ediyorum.

Siktir .

Ben: Tekrar yapabilir miyiz?

Josiah: İstiyorum ama konuşmamız gerek.

Ben: Tamam.

Josiah: Oh, ve bu arada... Külotunu aldım. 😊

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

JOSIAH

Bu kadar kısa beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum Dr. Musa'ya. "Ve bu kadar erken."

"Acil olduğunu söylemiştin." Masasının önünde bir ileri bir geri yürürken bana bakıyor. "Oturmalısın."

Vücudum bastırılmış enerjiyle uğuldası da kendimi onun karşısındaki koltuğa oturmaya zorluyorum. Dün gece zar zor uyuduğum için enerjik olmamalıydım. Ne düşünüyordum ki ben? Azgın bir ergen gibi Yasmen'i garajda becermek mi? Deja'nın arkadaşları üst kattayken? Yasmen'i sikmek. Aklımı kaçırdığımı psikiyatristimden daha iyi kim söyleyebilir?

"Eski sevgilimle yattım." Kel kelimeler ağzımdan döküldü. "İki kez."

"Tamam." Dr. Musa gözlüklerini düzeltiyor, profesyonel tavrı sarsılmamış. "Oraya gitmeden önce, hadi-"

"Naaaaaaaaw, Doktor. Doğruca oraya gitmeliyiz. Derin nefes almaya ihtiyacım yok. Olumlamalara da. Ve kesinlikle o duygu çarkına ihtiyacım yok. Nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorum."

"O zaman bana nasıl hissettiğini söyle." "Bir aptal gibi."

"Bu bir his değil."

"Lanet olsun. Direksiyonu bana ver."

Dudaklarını bastırıp gülümsemesini engelleyerek, üzerinde parlak renklerin ve duyguların sıralandığı kâğıdı bana uzatıyor. Önümdeki sayfada yüzen kelimeler denizinde kendimi bulmaya çalışarak onlara bakıyorum.

"Sanırım kafam karıştı." Daireyi daha fazla inceliyorum. "Endişeli.

Duygusal. Kesinlikle duygusal, o bok..."

Boğazımı temizliyorum ve üzerime sıçrayan kelimeler karşısında kaşlarımı çatıyorum.

Heyecan

lı.

Umutlu.

Korkmuş

.

Bunları yüksek sesle söylemeyi kendime yediremiyorum, Dr. Musa'ya bile, ama beni izleyişine bakılırsa, muhtemelen zaten biliyor.

"Bu neden acil bir durum oluşturdu?" diye soruyor.

"Biz boşandık. Yaptığın şey bu değil. Boşandığınızda, bunu durdurursunuz. Bu olmamalıydı, ama..."

Yutkunuyorum, kalbim çılgınca sevişmemizin anısıyla çarparken derin bir nefes alıyorum. Daha önce ya da o zamandan beri hiç kimse böyle hissetmemişti ve sanırım hiç kimse de hissetmeyecek. Sadece onun içinde olmanın nasıl hissettirdiğini değil, nasıl *hissettirdiğini* de. Aynı anda hem eve dönmek hem de çılgınca sevişmek gibi.

"Bunun olmaması gerektiğine emin misin?" Dr. Musa yumuşak bir sesle soruyor. "Yoksa tekrar olursa bunun ne anlama geleceğinden mi korkuyorsun? Eğer olmaya *devam ederse*?"

"Evet, o," diye mırıldanıyorum. "Bu olabilir" "Onu istiyor musun?"

Sert bir kahkaha atıyorum ve bu koltukta daha fazla kalamıyorum. Ayağa fırlıyorum ve tekrar volta atmaya başlıyorum, adrenalin, panik ve arzu vücudumda üç kişilik bir yarışa koşuyor.

"Elbette onu istiyorum. Onu her zaman istedim, yapamadığım zamanlarda bile..." Yutkunuyorum, kendi özel düşüncelerimde bile hiç ele almadığım utanç verici bir konudan bahsetme ihtimali karşısında bocalıyorum. "Onu istediğim zamanlar oldu, ama bedenim istemedi... şey, istemediğimde..."

Bu adama açıkladığım tüm sırlara rağmen, vücudumun cevap vermediği zamanlarla ilgili kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bu saçmalığı yüksek sesle söylemekten vazgeçiyorum.

Dr. Musa birkaç dakikalık garip bir sessizlikten sonra, "Pek çok erkek keder kaynaklı iktidarsızlık yaşıyor," diyor.

"Ben... o değildim," diye . "Sadece birkaç kez oldu. Yapamadım-"

"Josiah," diyor usulca, ben onun sabit bakışlarıyla karşılaşana kadar bekliyor. "Burada utanılacak hiçbir şey yok, asla. En azından vücudunun acısını ifade edebileceği tek yolla ifade etmesinden."

Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim ve göğsümde düğümlenen bir şey gevşedi.

"Artık böyle bir sorunum olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim." Sertçe gülüyorum, bu en hassas noktadan ayrılmaya hevesliyim. "Onunla yatmayı düşünmeden edemiyorum ama bu ona teslim olmam gerektiği anlamına gelmiyor."

"Neden ona teslim olmuyorsun?"

"Ona nasıl güvenilebilirim?" Durup ona bakıyorum. "Bunu tekrar yapamam. Hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

Ve işte gerçek. Yasmen'in beni terk etmesiyle yaşamak için sahip olduğum her şeyi ve orada olduğunu bilmediğim bazı şeyleri aldım. Beni hayatının dışına itmesiyle. Artık beni sevip sevmediğini bile bilmediğini söylemesi. Belki Vashti'yle çıkmak iyi bir fikir değildi ama hayatıma devam etmem gerekiyordu. En azından kendime *onu* içermeyen bir hayat kurmaya çalıştım. Yasmen'in yapmamı istediği şey bu değil miydi? Ayrılmamı?

"Eğer bu sadece içinden geçtiği bir evreyse," diye devam ediyorum, tekrar yerime oturarak. "İyileşmek için ihtiyaç duyduğu bir kapanış ya da her neyse, bunu yapamam." "Eğer bu istediğiniz bir şeyse," diyor Dr. Musa, "ve belli ki ona karşı çok güçlü hisleriniz var, bazı temel kurallar koyun. Beklentileriniz üzerinde anlaşın. Bu ilişkinin ikinize de ne kazandıracakını düşündüğünüzü, ondan ne istediğinizi, neyin kabul edilebilir olduğunu, bitirme gerekçelerinizi açıkça belirtin. Hepsini. Açık olun ve uzun vadede ikinizi de koruyun. Eğer bu ilişkiyi

Göründüğünüz kadar kötü..."

Sorgulayan kaşlarını kaldırıyor, sessizce gerçekten isteyip istemediğimi soruyor. "Evet. İstiyorum."

Onu istiyorum.

"O zaman başından beri yapmanız gerekeni yapın" diyor. "İlk seferinde ne yapman gerekiyorsa onu yap."

"Peki bu nedir, Doktor?"

Gülümsüyor, kaba bir şekilde değil. "Konuş onunla."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

YASMEN

Pazartesi sabahı çocukları bıraktıktan sonra evin önüne geldiğimde Josiah çoktan park etmişti. Arabayı evin önüne çekerken ona el sallıyorum. Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Garaj kapısı kalkar kalkmaz altıma giriyor ve arkamdan yürüyor. Kapıyı indiriyorum ve inmemi beklediğini bilmeme rağmen birkaç saniye sürücü koltuğunda oturuyorum. Yüzünde *konuşmamız gereken* bir ifade var ve bu birkaç anlama gelebilir. Biraz zaman ve biraz mesafe ile Cumartesi günü olanları daha iyi düşünmüş olabilir ve buraya bana gerçekten bittiğini söylemek için gelmiş olabilir.

Ya da belki yine sırtımı patlatmak için buradadır. Bu sefer üst kattaki eski yatağımızda.

Seçenekler.

Camı indirmemi işaret ediyor. Yapıyorum ve onu dikkatle izliyorum, bir şey söylersem yanlış bir şey olacağından ve hayatlarımızı tekrar mahvedeceğimden korkuyorum.

"Arabadan in Yas," diye yumuşak bir sesle emrediyor, kapıdan uzaklaşarak. "Konuşmamız gerek."

Dediğini yapıyorum ve eve girip mutfak adasındaki yüksek taburelerden birine oturuyorum. Yanımdaki tabureye oturuyor ve dirseklerini

granit yüzeyi.

"Cumartesi günü olanlar," diye başladı. "Biz-"

"Pişman değilim."

Bana bakıyor, kara kaşlarının arasında bir çizgi belirliyor. "Bunu bilmek güzel, ama bu sabah Dr. Musa ile konuştum ve-"

"Şimdiden mi? Saat daha dokuz."

"Planlanmıştı... erken. Bu yüzden olanlar hakkında konuştuk."

"Dr. Musa'ya birlikte yattığımızı mı söylediniz?"

"Evet."

Belki de bu konuda utanmalıyım ama çok gurur duyuyorum. Bak ne kadar ilerledi. Gerçek meseleler hakkında iletişim kurmaya gelince sus pus olmaktan, terapistine birlikte yattığımızı söyleyip muhtemelen rehberlik istemeye kadar?

Eğitim tekerlekleri kapalı.

"Peki terapistin ne dedi?"

"Tekrar yapmak isteyip istemediğimi sordu." Sıcak bakışları benimkilerle birleşiyor ve mutfak aniden çok küçük geliyor, aramızdaki hava dolu ve buharlı.

"Ve sen dedin ki?" Nefes nefese sordum. "Söyledim dedim. Var."

Rahatladım, biraz gevşedim, dudaklarımı yaladım ve ona araştıran bir bakış gönderdim. "Peki bu konuda ne yapacağız?"

"Eğer bunu yapmaya devam edeceksek -ki ben istiyorum, Yas- o zaman bazı temel kurallar koymamız ve beklentilerimiz konusunda net olmamız gerekiyor."

"Tamam. Ateş et."

"Bu bir uzlaşma değil."

Elbette bunu biliyordum ama bu kadar net, bu kadar kolay, sanki ona hiçbir maliyeti yokmuş gibi söylenen sözler, hayatının geri kalanını bu şekilde yaşama fikri, hala

Yanıklar.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. "Sadece sikişiyoruz."

Başını sallıyor, dolgun dudaklarının arasından bir kahkaha nefesi geçiyor. "Bu asla sadece sikişmek olamaz, bizimle olmaz. Bunu sen de biliyorsun. Her zaman daha fazlasını hissedeceksin, ama bunun olamayacağını açıkça belirtmek istiyorum."

"Anladım. Başka ne var?"

"En azından şimdilik bunu çocuklardan ve herkesten saklamamız gerekiyor," diyor. "Utanç duyduğum için değil. İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda? Ama çocuklarımız? Onlar yeterince şey yaşadı. Boşanmaya giden tüm o kavgalar ve belirsizlikler. Sonra ayrı olmamıza alışmaya çalıştılar. Sonra başkalarıyla çıkmaya. Bu çok fazla ve özellikle Kassim'in umutlanmasını istemiyorum."

"Ya Deja?"

"Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ama bunu ne kadar süre yapmak isteyeceğimizi bile bilmiyoruz. Geçici olabilecek bir şey için, zaten zor olan bir geçişi daha da karmaşık hale getirmeye değer mi?"

"Katılıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse," diyor elimi tutarak, "bunu başkalarının beklentileri veya yargılarının baskısı olmadan yapmamızı istiyorum. İnsanlar burunlarını sokmadan da yeterince yapışkan zaten."

"Yapışkan mı?" Başparmağımı elinin arkasına sürterek soruyorum. "Neden yapış yapış?"

"Nasıl olmasın ki? Biz evliydik. Hâlâ birçok yönden birbirimize bağlıyız. Hala birbirimizin hayatındayız. İlişki istediğin biriyle tanışırsan ne olacak? Ya da durmamız gerektiğine karar verirsen? Bu ilişki ikimizden biri için artık yürümüyorsa, bitmiştir."

". "Başımı eğip yüzünü tarıyorum. "Tüm şartlarınız bunlar mı?" "*Bizim şartlarımız. Aynı sayfada olmalıyız.*"

Tek şartım, onu nasıl bulursam bulayım alacağım. İkinci bir şansım olursa bunu kullanacağımı söylemişim. Boynuzlarından tutuyorum.

"Tamam. . Tüm bunlar mı?"

"Evet." Bileğimden çekiştiriyor ve açılmış bacaklarının arasında durana kadar çekiyor, eli kıcımlı avuçlamak için aşağı iniyor, parmakları yanaklarımın arasındaki boşlukta dinleniyor.

"Güzel." Boğazındaki üst düğmeyi gevşetiyorum. "Çünkü bugün izinlisin. Grits kapalı."

Başını eğiyor ve boğazımın dibine öpücükler bırakıyor. "Doğru." "Ve çocukları saat üçe kadar almayacağım."

Başparmaklarını meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor ve meme uçlarım süveterimin üzerinden çakıl taşları gibi görünüyor. Keskin bir şekilde içime çektiğim nefesim, herhangi bir tepki hissettiğimin diğer tek göstergesi. Sesimi eşit tutuyorum ve yüz ifadem değişmiyor. Ama her iki göğsümü de avuçlarının arasına alıp ağırlığını ve şeklini test ettiğinde, kazağı kaldırıp ipeğin arasından tek tek emdiğinde, etkilenmemiş gibi davranamıyorum bile. Çılgılık atmamak için mücadele ederken tırnaklarım omzuna batıyor. Kazağı yavaşça başımın üzerinden sıyrıp atıyor ve sütyenin düğmelerini açarak göğüslerimi serbest bırakıyor. Çok çökmüş hissediyorum. Nefes alış veriş değişiyor ve yüzünü onların arasına koyuyor, tam da bu ana gelmemiz umuduyla oraya sıkıttığım vanilya kokusunu içine çekiyor.

"Üst katta mı?" Nefesimi tutup cevabını bekleyerek fısıldıyorum.

Bu çok mu samimi olur? Sadece hızlı ve çılgınca mı istiyor, yoksa acele etmeyelim mi? Nefesler, inlemeler ve orgazmlarla birbirimizi yeniden keşfetmek ve eğer şanslıysam birbirimizin kollarında yatmak. Öpüşü çok tatlı, içimi yalaması, dudaklarımı ısırması, ağzımı harap ederken beni çenemden tutması. Sonunda geri çekiliyor, kazağımı ve sütyenimi topluyor. Sırtarak elimi tutuyor ve beni merdivenlere doğru götürüyor.

"Yolu hatırlıyorum."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

YASMEN

Bu çok gecikmiş bir şey," diyor Soledad, büyük şarküteri tabağını yemek masasının üzerine koyarken. "Bir araya gelmeyeli ne kadar uzun zaman olduğuna inanamıyorum."

"Bizim neyimiz var, sürtükler?" Hendrix bir mızrak zeytin, brie ve pepperoni alarak soruyor. "Oooh. İyi bir charcoochie tahtasına bayılıyorum."

"Şarküteri," diye düzeltiyor Soledad.

Hendrix, "Seninkiyle şirin kalıyorsun," diyor ve göz kırpmıyor. "Ama erkekleri ortaya çıkaran şey kuku."

"Bu bir kızlar gecesi," diye hatırlatıyorum ona. "Yani kuku yok. Yani, kuku hakkında konuşmak istemiyorsak, ama erkekler yok."

Soledad, "Sonunda biraz zaman bulabildiğimiz için mutluyum," diyor. "Yıl çok telaşlı başladı."

"Evet, son birkaç haftayı müşterimle Los Angeles'ta geçirmek çok yorucuydu." Hendrix ağzına bir üzüm attı. "Ama o yedi rakamlı anlaşmanın komisyonu buna değdi."

"Pekâlâ, Kara Lüks," diyorum ona çak yaparak. "Seni görüyorum."

Soledad kadehlerimizi beyaz şarapla doldururken hepimiz gülüyoruz.

"Buna ihtiyacım vardı." Uzun bir yudum alıyorum, boğazımı serinletmesine ve sinirlerimi gevşetmesine izin veriyorum. "Kassim basketbol oynuyor ve bu da boş vakitlerimin bir kısmını yiyor."

zaman. Onu erken ve geç saatlerde antrenmana götürmek, maçlarda orada olmak, ama vardığımız uzlaşma buydu. Ben futbol konusunda taviz vermeyince o da basketbol için pazarlık yaptı."

"Benim kızlarım her şeyin içinde." Soledad şarabından sağlıklı bir yudum alıyor. "Lupe aslında oyunculuk dersleri alıyor."

"Mankenlik yerine bunu mu seçti?" Hendrix soruyor.

Soledad, "Bunu kendisi için seçti," diye vurguluyor. "Onu görünüşü üzerinden ticaret yapmaya teşvik etmiyorum. Ona cephaneliğindeki tüm yetenekleri kullanmayı öğretiyorum."

"Peki kendi tavsiyenize ne zaman uymayı planlıyorsunuz hanımefendi?" Hendrix yarı şaka sorar. "Size cephaneliğinizden uzun zamandır bahsediyoruz. Bu dersi ona kendi annesinin yeteneklerini sonuna kadar kullandığını görmekten daha iyi ne örnek olabilir?"

"Haklı olmandan nefret ediyorum." Soledad gözlerini devirir. "Çok , pek düşünmedim ama düşüneceğim."

"Ben de çok yoğunum. İşler durmak bilmiyor," diye katılıyor Hendrix. "Tinder'a, Match'e, Bumble'a, hiçbir şeye girecek vaktim bile olmadı. BlackPeopleMeet.com'a bile giremedim. Siyahların buluştuğu kiliseye gitmem gerekiyor. Bazen en iyi erkekleri orada bulursun. Azgın ve çok tercih edilen!" Hendrix bir elini kaldırıp sallıyor. "Hallelujah."

"Tüm bu konuşma"-Soledad elini Hendrix'e doğru sallıyor-"kutsal şeylere saygısızlık gibi geliyor."

Telefonum cebimde çaldığında hâlâ kahkahalara boğuluyordum. Çıkardım ve Josiah'dan gelen yeni mesaja bakıp sııttım.

Josiah: Sanırım bu sabah bir şey çektim. Yatakta sana zar zor ayak uydurabildiğimi itiraf etmekten utanmıyorum.

Kıkırdıyorum ve hızlıca bir cevap yazıyorum.

Senin için tek bir kelimem var. 69.

Josiah: Bu bir kelime değil.

Ben: Ne derseniz deyin, bu sizin fikrinizdi.

Josiah: Onayladığınızı hatırlıyor gibiyim.

Yanaklarım kızarıyor ve kendimi matematik dersinde not tutan bir ergen gibi hissediyorum. Kafamı kaldırdığımda Hendrix ve Soledad aynı merakla beni izliyorlar.

"Kim seni dudağını ısırarak kirletti?" Hendrix alt dudağımı ısırırken beni taklit ediyor, umarım görüldüğüm gibi bile değildir.

Telefonu cebime geri koyuyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Bir erkeğin var mı?" Hendrix talep ediyor. "Çünkü eğer bize-"

"Mark mı?" Soledad araya giriyor. "Son zamanlarda çok mutlu görünüyor."

"Anketlerde iyi gidiyor," diye cevap veriyorum. "Benimle bir ilgisi yok. Ayrıca, ona sadece arkadaş olarak kalmamız gerektiğini düşündüğümü söyledim."

"Peki, kim o zaman?" Hendrix sorar. "Öyle ya da böyle öğreneceğiz."

"Diğeri olmak zorunda," diyorum onlara kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Çünkü o nunya."

"Oh, senin nunya'nı yakaladım." Hendrix ayağa kalkıyor ve beni yere yatırıyor. "Bırak beni," diye homurdanıyorum. "Aman Tanrım. Nesin sen... Bırak beni."

"Telefonunu al, Sol!" Hendrix kollarımı ve bacaklarımı yere sabitleyerek tüm vücuduyla üzerime uzanmasını emrediyor.

Soledad, o hain, kıvranan kadınlık simidimizin içinde kıvranıyor ve cebimden telefonumu almayı başarıyor.

"Buldum!" diye ciyaklıyor, ayağa fırlayıp oturma odasına gidiyor ve telefonumu muzaffer bir edayla başının üzerinde tutuyor.

Sonunda Hendrix'i itip ayağa kalkmayı ve Soledad'ın peşinden gitmeyi başarıyorum ama artık çok geç. Ona ulaştığımda yerde oturmuş, sırtını kanepeye dayamış, ağzı bir karış açık, kocaman gözlerle mesajlarımı okuyordu.

"Oh, yıldızlarım." Soledad başını geriye atar ve kıkırdar. "Buna inanamayacaksın, Hen."

Telefonumu kaptım ve bir iniltiyle kanepeye düştüm. İşte başlıyoruz.

"Bir bakayım," diyor Hendrix, telefonumu almak için elini uzatırken.

"Hayır." Başımı sallıyorum ve bıkkın bir nefes veriyorum.

Hendrix, Soledad'ın yanında yere çökerek, "Sol'un görmesine izin ver," diye yakınıyor.

"Hayır, telefonumu aldı." Tavana bakarak iç geçiriyorum ve artık saklamaya çalışmanın bir faydası olmadığı gerçeğini kabulleniyorum. "Josiah ile yattım."

Odanın üzerine kutsal bir sessizlik çöküyor... yaklaşık iki saniyeliğine ve sonra iki kadın da kıkırdamaya başlıyor. Ayağa kalktım ve ikisine de dar bir bakış attım.

"Ne zaman?" Hendrix soruyor, neşesi hâlâ yüzünden okunuyor.

"Yani onunla *en son* ne zaman yattığımı mı soruyorsun?" Sesim sonlara doğru yükselirken soruyorum.

Soledad'ın gözleri döndü. "Josiah ile bir ilişkin mi var?"

"Kocanla gerçekten bir ilişkin var mı?" diye sordum.

"Eğer *boşandıysanız* o gerçekten sizin kocanız mı?" Hendrix karşı çıkıyor. "Dökül bakalım."

Onlara Charlotte'taki ilk seferden ve garajdaki ikinci seferden bahsediyorum. Anlatırken çok heyecanlanıyorum ve son bir aydır gizlice dolaştığımızı itiraf ediyorum.

"Yani temel kuralları siz mi koyuyorsunuz?" Soledad şarküteri tabağını yemek odasından getirip oturma odasının ortasındaki üzerine koyarken soruyor. "Bu akıllıcaydı."

"Terapisti yapmamız gerektiğini söyledi," diye övünüyorum.

"Terapistine mi söyledi?" Hendrix gülüyor. "Vay canına. Daha önce terapistin yanına bile yaklaşmayan bir adamdan çok uzun bir yol kat etmiş."

"Değil mi?" Bir krakerin üzerine krem peynir ve biraz jöle sürüyorum.

"Sıcak biliyorum," diyor Hendrix, ifadesindeki esprinin bir kısmı uçup gidiyor. "Ama gerçek konuşalım. Bu işin neresindesin?"

"Oh, ben mi?" Beyaz şarabı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum. "Çaresizce aşık."

"Peki o nasıl hissediyor?" Soledad kaşlarını çatır.

"O... o değil..." Başımı sallıyorum, hayal kırıklığına uğramış ve koyduğumuz temel kurallara rağmen Josiah ile neler olup bittiğini nasıl ifade edeceğimden emin değilim. "Asla sadece bizimle dalga geçemeyeceğini söylüyor, ama herhangi bir noktada ikimizden biri bitti derse, kırgınlık yok."

Soledad, "Bu 'çaresizce aşık olmaktan' çok uzak," diyor.

"Bunu istiyorum." Bir arkadaşımından diğerine ayık bir bakış sallıyorum. "Sahip olabildiğim sürece. Onu istiyorum. İçten içe bana tekrar aşık olmasını umuyor muyum? Evet."

"Kız, düşmek mi?" Hendrix alay eder. "Bana o adamın sana olan aşkının hiç *bitmediğini* söyleyemezsin. Vashti onun senin güzel kışını unutmaya *çalışmasıydı*. Sonu iyi biten her şeyin iyi olduğuna inanıyorum ve her şey söylendiğinde ve yapıldığında erkeğini alacaksın, ama kendine dikkat etmelisin."

"Evet," diye kabul ediyor Soledad. "Siz özel misiniz?"

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Yani, sormadım ama evet."

"*Senin tarafında*, evet." Soledad ağzına bir zeytin attı. "Ama başka biriyle yatıp yatmadığını sormadınız?"

"Öyle olmadığını biliyorum. Demek istediğim... Si asla... o yapmaz-"

"Tabii ki evliyken değil," diyor Hendrix. "Ama senin ya da onun parmağında yüzük yok. Onu başka birini ezmekten alıkoyan ne? Ve bu senin için anlaşmayı bozan bir şey mi?"

Kesinlikle. Onu başka biriyle düşünmek... Gouda parçasını tabağıma bırakıyorum. Midem bulanıyor, şaraptan bir yudum alıyorum.

"İkinizin yarım kalmış bir işi olduğunu anlamak için üstün araştırma becerileri gerekmiyordu. Adam gözlerini senden alamıyor ve bunun tersi de geçerli," diyor Hendrix. "Seni önemsedığını biliyorum; sadece incinmeni istemiyorum."

"Biz varken başka biriyle yatacağına inanmıyorum..."

Biz ise...ne? Ne yapıyoruz? Karşılıksız ve garantisiz bir ilişki yürütüyoruz. Bu arada, ben ona aşığım.

Dizlerinin üzerine çöküp, tedbiri elden bırakmayan ve bana evlenme teklif eden Josiah'ı gerçekten untabildim mi? Çekingenliğini bir kenara itip alışveriş arabasına atlayan ve markette benimle birlikte kahkahalar atan Josiah'ı? Hamileyken ayaklarımı ovuşturan, doğum sırasında elimi tutan, çocuklarımızı doğururken nefeslerini benimkilerle eşleştiren?

Hayır, muhtemelen o adamı asla unutamadım ama çocuklarımıza zor zamanlarında çobanlık yapan, iyi olduklarından emin olmak için her zaman kalplerini kontrol eden Josiah'a yeniden aşık oldum. Kuşkularına rağmen oğlumuz için terapiye girmeyi göze alan ama sonra bunu kendini iyileştirmek için kullanmayı öğrenen adama aşığım. Aramızda eskisinden daha da parlak bir şekilde yanan tutkuya hayranım. Seviştığımızde, geçmiş

ve şimdiki zaman bizi tüketen kavurucu bir yakınlıkta çarpışıyor. Eskiden nasıl bir adamdı, şimdi nasıl bir adam, yıllar geçtikçe nasıl olgunlaşacak ve gelişecek... Josiah'ın tanıdığım her versiyonuna aşığım ve eminim ki dönüşeceği adam da kalbimi fethedecek.

"Onunla konuşacağım," diyorum sonunda. "Açık olmak gerekirse. Kuralları belirledik ama diğer insanlar hiç aklıma gelmedi. Onun da aklına geldiğini sanmıyorum ama haklısın. Aynı fikirde olduğumuzdan emin olmalıyım." Kanepeden uzanıp Sol'un ve Hen'in ellerinden birini tutuyorum. "Sizden sakladığım için üzgünüm çocuklar, ama bu sadece bize aitti, biliyor musunuz? Yine de sana söylediğim için memnunum. Şimdiye kadar kız kardeşlerime en yakın şey sizdiniz, ve senden hiçbir şey saklamak istemiyorum."

"Sanırım Edward'ın bir ilişkisi var," diye ağzından kaçırıyor Soledad.

Hendrix'le göz göze geldik ve ben kanepeden kayarak ikisinin arasına, yere düştüm.

"Bunu sana söyleten ne?" Ben soruyorum.

Gülüştü Soledad'dan duyduğum en yakıcı, en ısırtıcı şeydi. "Her gece uykusunda onun adını söylemesi mi?"

"Şu düvenin adı ne?" Hendrix sorar.

"Amber." Soledad gözlerini kırıştırıyor. "Ona uykusunda Amber'ın adını söylediğini söyledim, o da Amber'ın yeni asistanı olduğunu ve iş yerinde işlerin çok stresli olduğunu, muhtemelen bunu bilinçaltına attığını söyledi."

"Bu adam senin dün saat ikide doğduğunu mu sanıyor?" Hendrix gözlerini devirir. "Bana bu saçmalıkları anlatma."

"Ne yapacaksın, Sol?" Ben soruyorum.

"Henüz emin değilim." Omuz silkiyor. "Geçen hafta bir daha olmadı ama görmezden gelemem."

"Hayır, yapamazsınız," diye kabul ediyorum. "Ne yapabiliriz?"

"Şu anda mı?" Soledad başlar ve iç çeker. "Hiçbir şey. Bir yolunu bulacağım. Bu çalının arkasında gerçekten bir şeytan olup olmadığını görmek için onu izliyorum. Sırrını zorla ortaya çıkardıktan sonra, Yas, bunu senden saklamak istemedim."

"Senden bir şeyler saklamaktan bahsetmişken," Hendrix duraksıyor ve Sol ile bana bakıyor. "Annemle ilgili sana söylemediğim bazı şeyler var."

"Hen, oluyor?" Elini sıkarak soruyorum.

"Annemin yılbaşı gecesi yediğimiz meşhur Alman çikolatalı pastasını hatırlıyor musun?" diye soruyor. "Ben yapmıştım. Annem denedi ama yumurtalar hâlâ çiğdi ve içinde un topakları vardı. O sadece... tariflerini hatırlayamıyor. Gittikçe daha çok unutuyor ve şimdi de eve birinin girdiğine dair sanrılar görüyor. Birkaç kez polisi aramış. Onlar da..."

Duruyor, yutkunuyor, öfkeyle göz kırpmıyor.

"Beni aradılar ve her şeyi olduğu gibi bırakamayacağımızı ve onun için bir yer bulmayı düşünmem gerekebileceğini söylediler."

"Tanrım, Hen," diyor Soledad. "Çok özür dilerim."

"Sanırım geri dönüşün olmadığını yeni yeni anlamaya başlıyorum, biliyor musun?" Hendrix sulu bir gülümseme sunuyor ve bu onu gözyaşlarına en yakın gördüğüm an. "Bu zayıflatıcı bir hastalık ve her şey daha da kötüye gidecek. Hangisinin daha zor olduğundan emin değilim. Onu kaybetmek mi yoksa onun beni kaybetmesini izlemek mi?"

Hendrix hıçkırıyor, omuzlarını titreten bir hıçkırık çıkarıyor. Onu kollarımızın arasına alıyoruz, üçümüz birbirimize sokuluyoruz, zorluklarımız benzersiz ama sevgimiz ve birbirimize olan desteğimiz birbirine bağlı. Belki her şey darmadağın olduğunda yanımda bu olsaydı, kendimi toparlayabilirdim ama artık hayatımı boş vermeyi bırakmak istiyorum. Yavaş yavaş elimden gelenin en iyisini yapmayı ve sonuçlarına katlanmayı öğreniyorum. Şiddetle sevmeyi ve bu yeterli olmadığına kendimi affetmeyi.

Beklediğimiz gibi neşeli bir kızlar gecesi değil, en derin korkularımızı itiraf ettiğimiz ve karanlıkta sakladığımız şeylere ışık tuttuğumuz bir gece.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YASMEN

Yastıklı koltuğa çökerek kendimi büyük ekrandaki sunumu izlemeye zorluyorum. Harrington'ın oditoryumunun ışıkları sönmüştü ve Dr. Müdire Morgan, kütüphaneye yapılacak yeni bir ek bina hakkında bir şeyler söylüyor. Tam gözlerim kaymaya başlayıp uyuklamanın eşiğine geldiğimde, iri bir el kalçamı kavrayıp sıkıyor. Koltuğumda doğruluyorum, içime çektiğim bir nefes kulaklarıma kadar geliyor. Karanlıkta, yanımda oturan Josiah'ya yan gözle bakıyorum, daralmış gözleri ve çatık kaşlarıyla ekranı izliyor, sanki tüm dikkatini ekrana vermiş gibi. Yavaşça ceketini kucağından kaldırıp benimkinin üzerine koyuyor. Ceketin altından eli kalçamdan yukarı doğru uzanıyor ve bacaklarımin arasına giriyor, dokunuşu kot pantolonumda bir delik açıyor.

Bileğini kavrayıp ilerlemesini durduruyorum. Loş ışıktaki bana bakıyor, tek kaşı kalkık. Kulağıma fısıldamak için eğildi.

"Bana hayır mı diyorsun?" diye soruyor, boynumdaki nefesi bir ürperti yaratıyor.

Kulağına doğru eğildim. "Sana şimdi olmaz diyorum."

"Neden olmasın?" Gülümsemesi şeytani. "Adımı haykırdığında nasıl ses çıkardığını herkesin duymasını isterim."

Evliliğimiz boyunca gürültülü bir aşık olduğumu hatırlamıyorum, ama her seks yaptığımızda üç alarmlı bir yangın gibi geliyor ve bir siren gibi çılgık atıyorum. Elimde değil. Bu sefer hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum. Her zaman olağanüstü bir kimyamız vardı, şimdi daha da sıcak geliyor. Her dokunuş, her seferinde, güneşin üzerinde yürümek gibi. Daha iyi olamayacağını düşündüğümde, yeni bir seviyeye ulaşıyoruz, bir sonraki yüksekliğe ulaşmak için bulutlara tırmanıyoruz.

Avuç içi bacaklarımın arasına sertçe bastırıldığında nefesim kesiliyor, karanlığın ve ceketinin örtüsünün altından geçerek kotun içinden beni okşuyor. Nefesim kesiliyor ve istemsizce bacaklarım daha geniş açılarak ona yer açıyor. Teslim oluyorum, koltuğa geri uzanıyorum. Ona bakmak için başımı çeviriyorum ve o da beni izliyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve salonun zar zor görünen ışığında güreşiyor. Ona durması için yalvarmak istiyorum ve parmaklarını hissedebilmek için kotumu aşağı çekmek istiyorum. Dudaklarını yalıyor, gözleri kucağıma düşüyor, ceketinin altında kalçalarım onun dokunuşuna doğru yuvarlanıyor. Bir iniltiyi yutuyorum, dudağımı ısırıyorum ve nefesimi kısa, sıkı soluklarla bırakırken gözlerimi sıkıyorum. Kol dayanağını kavırıyor ve topuklarımı beton zemine bastırıyorum, bedenime kontrol için sessizce yalvarıyorum ama ondan durmasını istemeye isteksizim.

Tam *Harry Sally ile Tanışınca* orgazm çılgınlıkları atacağımı düşünürken ışıklar yanıyor. Ceket ve Josiah'ın eli aniden kucağımdan çekildi. Çok yaklaşmıştım. Sessizce boşalmak için dudağımı ısırabilirdim. Şimdi vücudum isyan ediyor, kalçalarımın arasında bir zonklama, boğazımda ve bileklerimde ısrarcı bir nabız, şakaklarımda kaynayan ter ve damarlarımda otoban hızıyla yarışan kan.

Dr. Morgan, salonda toplanan ebeveyn kalabalığına gülümseyerek, "Ve gelecek yıl için bütçe planlarımız sona erdi," dedi. "Bunların hiçbirini siz olmadan yapamazdık. Geçen yıl olimpik ölçülerde yeni bir havuz yaptırmak ve okul ücretini karşılayamayan nitelikli öğrencilere daha fazla burs vermek için yeterli para topladık."

Josiah ve ben gizlice hararetli bakışlar atarak alkışlara katıldık. Çocuğunuzun eğitimi için bu aileler kadar para ödediğinizde, bazen yüzme havuzları ve diğer çocukların katılımı için para toplamak pek de heyecan uyandırmıyor. Bağış toplamak nadiren işe yarar ama Dr. Morgan bu konuda çok başarılı. Hakkını vermeliyim ki, bu fahiş fiyat etiketini öğrencilere yardım etmek, ben buna varım.

Dr. Morgan gözlüklerini tek parmağıyla yukarı kaldırarak, "Bu yılın yarısını biraz geçtik," diye devam ediyor. "Şimdiye kadar inanılmazdı. Bu ikinci yarıyı en iyisi yapalım."

Ellerini çenesinin altında birleştirerek gündemin değiştiğinin sinyalini veriyor.

"Şimdi öğretmenlerimiz öğrencilerinizin gelişimini tartışmak için sabırsızlanıyor" diyor. "Bazılarınız son birkaç hafta içinde onlarla tanıştınız, ancak tanışmadıysanız, önümüzdeki bir saat boyunca sınıflarında olacaklar. Veli gecesine geldiğiniz için tekrar teşekkür ederiz. İyi akşamlar dilerim."

Josiah'ı otoparka doğru sürüklemek, ormanda تنها bir yer bulmak ve onu bir ağaca yaslayıp becermek istiyorum ama birkaç kişi bize doğru yöneliyor. Hayal kırıklığımı bastırıyorum, nefesimi düzene sokuyorum ve her konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum, yanımdaki uzun adamın elini bacaklarımın arasına sokmamış gibi kolayca gülümsediğinin son derece farkındayım. Ebeveynlerden bazıları iş sahibi ve Skyland Derneği hakkında sorular soruyorlar. Birkaçı antrenmanlarda ve maçlarda gördüğüm basketbolcu anneler. Josiah her maça geliyor ve Kassim ile temel bilgiler üzerinde çalışarak çok zaman geçiriyor. Sosyalleşmek ve dertleşmek için yeni bir ebeveyn grubu bulduk sayılır. Bizi genellikle farklı derecelerde hayranlık ve merakla izliyorlar. Boşandığımızı biliyorlar ama veli gecelerinde, maçlarda ve Kassim'in ya da Deja'nın etkinliklerinde hep birlikteyiz. Bu bana temel iyi ebeveynlik gibi geliyor. Kendi işlerini bir kenara bırak ki çocuklarına öncelik verebilesin... 101.

Kasım'ın takım arkadaşlarından birinin ailesiyle g l    rken Josiah'nın eli sırtımın alt kısmına doğru kayıyor. Bu sıradan bir dokunu , izleyen herkes için masum, ama bluzumun pamuğunda parlayan bir poker de olabilir.

Okul Aile Birliği komite başkanlarından biri birkaçımıza bağış toplama fikrinden bahsederken Josiah'ya bir bakış atıyorum. Sırıttıyor, kulağıma fısıldamak için eğiliyor.

"  u anda beni gerçekten becermek istiyorsun, değil mi?" diye soruyor, kelimeler boynumun hassas derisini yakıyor.

Gülümsemem sabit kalıyor, yüzüme yapı ıyor ama önümüzdeki on be  dakika boyunca etrafımda dönen konuşmaları zar zor duyuyorum ve kimsenin söylediği bir şeyi size söyleyemiyorum. Sırıttıyorum ve başımı sallıyorum ama Josiah'nın başlattığı ve bir türlü s nd remediği bu yangından başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum.

" ok cömertsin Yasmen," diyor Okul Aile Birliği Başkanı. "Minnettarım."

"Ha?" Adımın sesiyle sarsıldım. "Ne?"

"Bahar dansı için gönüllü olarak önderlik etmenizi gerçekten takdir ettiğimizi söylüyordum."

Bu da ne...

Orman seksini araştırıp hayal ettiğim için başıma bunlar geldi.

"Um, oh."  a kın bakı larım onun gülümseyen yüzünden Josiah'nın bilmi  sırtıtı ına kayıyor. "Tabii ki. Tabii ki. Çocuklar için her şeyi yaparım."

"Bu hafta sana e-posta gönderirim," diyor saatine bakarak, "ama gerçekten gitmem gerekiyor."

Etrafıma bakındığımda salonda son kalanların biz olduğunu görüp  a ırıyorum. Diğer ebeveynler çocuklarının öğretmenlerini görmek için ayrılmış ya da belki de bizim gibi öğretmenlerle çoktan konu mu  ve evlerinin yolunu tutmu lardı.

"Hazır mısın?" Josiah'a soruyorum, nefes nefese ve hala tahrik olmuş, ancak bu gece vibratörümle bir randevuya istifa ettim.

"Pek sayılmaz." Boş salona bir göz attı ve elimi tutarak beni koridordan yukarıya, sahneye doğru yürüttü.

Kıs kıs gülüyorum, omzumun üzerinden bakarak etrafta birileri var mı diye kontrol ediyorum. "Nereye gidiyoruz Si?"

"Dilim seninle biraz kaliteli zaman geçirmek istiyor ve aletim varlığıyla onurlandırılmayı talep ediyor."

Beni merdivenlerden yukarı ve sahne arkasına çekiyor. Gölgelemlerin derinliklerine doğru ilerliyoruz, kostümlerin, dekorların ve sahne ışıklarının yanından geçip koridorun en sonunda yer alan bir soyunma odasına giriyoruz. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve beni kapıya yaslıyor, kaslı kollarını başımın iki yanına koyuyor.

"Sana hâlâ kızgınlım," diye fısıldıyorum, önlenemez bir gülümsemeye ısırarak. "Bütçe sunumu sırasında bana böyle davrandığın için."

Elini kotumun kemerine sokuyor, parmaklarını külotumun içine daldırıyor ve klitorisimi okşuyor.

"Kendini deli gibi hissediyorsun." Gülüyor, ıslak parmaklarını ağzına götürüp yalayarak temizliyor. "Senin de tadın deli gibi."

Kahkahalarımız kesiliyor ve burnunu boynuma indiriyor, içine çekiyor ve aşağıya doğru öpüyor, bluzumun yakasını kenara iterek göğsümün üst kıvrımını emiyor.

Belimden kalçama kadar olan girintiyi avuçluyor ve ereksiyonunu karnıma . Vücudum otomatik olarak karşılık veriyor, onun uzun boyunun boyun eğmez çizgisinde eriyor. Boynunu kavriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Dilini emdiğimde inliyor ve elini tekrar pantolonumun içine, külotumun içine gönderiyor. Başlamadan beni parmaklıyor, başparmağını klitorisime sürterek

Arzunun yüzüme sıçramasını izlemek için geri döndüm. İçime tekrar tekrar girerken gözlerinin içine bakmak çok erotik.

Kollarım gevşekçe yanlarıma düşüyor. Onun dokunuşuna bağımlıyım. Dudaklarımdan saçma sapan sesler dökülüyor. Boğazımı avuçluyor, parmakları havayı zorlukla yudumlayana kadar sıkılıyor, bir şekilde nefes alma mücadelesi ve bedenimi ele geçiren hisler zevki yoğunlaştırıyor. Ellerinin, gözlerinin sıcaklığı mantıklı düşünceleri yerle bir ediyor. Akılsızca ona sürtünüyorum, hiç utanmadan, tamamen açıklıkla.

"Bu doğru." Bakışları yüzümde perçinlendi. "Elimi sür. Parmaklarımdan her yerine boşal."

İçimden bir hıçkırık patlıyor ve elini ağızma kapatıp başını sallıyor.

"Sessiz ol."

Parçalanıyorum ve parmaklarına dökülüyorum, gözyaşlarım kirpiklerimin arasından sızıyor. Ağızımı kapatan elini ısıırıyorum.

Gülüyor ve başını boynumun kıvrımına doğru eğiyor. "Çok . Durmayın."

Elini ağızımdan çekip onun yerine beni öpüyor ve çığlıklarımı yutuyor. Vücudum onun için ağlayana kadar itiyor, ovuyor, okşuyor. Serbest kalışım içimi titretiyor, içim titriyor. Ona doğru yığılıyorum, duygulara yenik düşüyorum, tükeniyorum. Çenemi kaldırıp önce ağızımın bir köşesini, sonra diğer köşesini öpüyor ve ıslak yanaklarıma daha fazla öpücük konduruyor. Fermuarına uzanmak için kendime geliyorum ama elimi tutuyor.

"Yapmak zorunda değilsin," diyor. "Seni böyle asılı bırakamazdım. Ayrıca, sadece seni öpmek istedim."

Öpüşmek için öpüşmeyi hep sevmiştir. Kalbim daralıyor. Yıllar önce beni bu şekilde kazandı ve beni hala elinde tutan şey de bu. Dışarıdan bakıldığında genellikle sert ve alaycıdır, ama benimleyken bunlar

katmanlar çözülüyor ve ben bir romantikle kalıyorum. Beni öpmek için gölgelerin içine çeken ve karşılığında hiçbir şey istemeyen bir adam. Kendisinin bu yönlerini benimle paylaşması çok şey ifade ediyor ve bu kırılganlıklarını başka biriyle paylaşması düşüncesi içimi sızlatıyor.

"Si, sen..." Bocalıyorum, aramızda oluşan hassasiyeti bastırmak istemiyorum ama bilmek istiyorum. "Başka biriyle... görüşüyor musun?"

Vücudunun granit hatları sertleşir.

"Başka biriyle görüşüp görüşmediğimi ya da başka biriyle yatıp yatmadığımı mı soruyorsunuz?"

Başımı duvara yasladım, berrak gözlerle ve hızla soğuyan bir tutkuyla onu izliyordum.

"İkisi de." Bakışlarını tutuyorum. "Yani, eğer ... şey, bağ yok demiştik. Ve eğer başka birini bulursak, zaman sorun olmaz. Bu kadar yeter-"

"Başka birini mi buldun?" İfadesi kararıyor, kaşları daha derin bir perdeye iniyor.

"Hayır. Her şeyi berbat ediyorum." Hayal kırıklığıyla iç çektim. "Hen ve Sol bazı mesajlarımızı gördü. Bizi öğrendiler ama kimseye söylemeyecekler."

"Tamam." Omuz silkiyor. "değil."

"Şey, onlar... özel olup olmadığımızı sordular ve ben-"

"Olmak istiyor musun?"

Kendimi ona bakmaya zorluyorum, çenem gergin, dişlerim sıkılı. Bu kadar çok şeyi saklı tutarken kalbimin bu sırrını bile itiraf etmek bir risk, ama bu benim ikinci , bu bizim ikinci şansımız *olabilecekse*, o zaman şansımı *deneyeceğim*.

"Evet," diye nefes alıyorum, cevap olarak ne söyleyecekse ona hazırlıklı oluyorum.

"Ben de istiyorum." Çenemi kaldırıyor, bakışlarımı tutuyor. "Başka kimseyi istemiyorum Yas."

Aramızdaki bu şey sürekli dönen, evrim geçiren, kendini yeniden yaratan canlı bir organizma. Tanıştığımız günden beri öyle. Onun hayatımda olmadığı, benim de onun hayatında olmadığım bir yineleme hayal bile edemezdim ama bunun, kuşkusuz kendi elimle, onarılamaz bir şekilde zarar gördüğünü düşünüyordum. Ama beni tekrar şaşırtıyor, yeniden canlanıyor, ipleri olmayan bir şey olarak başlıyor ama ipler filizleniyor ve onları kalbimin etrafına sarıyor.

Ya onunki?

Henüz soracak kadar cesur ama dua ediyorum ki o da benim kadar bu işe bulaşmış olsun.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

JOSIAH

Bunu bir daha yaşayacağımı hiç düşünmemiştim, bir kolum Yasmen'in kalçasında, çıplak bedenlerimiz yatakta birbirine sarılmış halde uyanmak.

Erkenden

Sabah güneşi, birbirimize sahip olma telaşıyla kapatmayı unuttuğumuz panjurların arasından parlıyor. En kötüsü de buna tekrar alışabilirdim. Sadece seks değil, *lanet* olsun. Bunu söylemek lazım. Seks hiç olmadığı kadar iyi ve bu bir şey söylüyor çünkü eskiden harikaydı. Bu kadar inanılmaz hissettiren şey bunun yasadışı doğası mı?

Yoksa sadece bu kadar mı iyi?

Eskiden bizi birbirimize çeken o bağımlılık yapıcı şey intikamla geri döndü ve kayıp zamanı telafi ediyor. Her öpücükte bir kanca var ve ben kurtulmaya çalışmayı bıraktım.

Ama dün gece şimdiye kadarkilerin en iyisiydi. Kassim, Jamal'ın ailesiyle kamp yapıyor. Deja Lupe'de kaldı. Bu gizli tüyo üzerine, garaja park ettim ve geceyi orada geçirdim. Acelemiz yoktu ve sadece çılgınca seks yapmakla kalmayıp acele de etmedik. Birlikte yemek yaptık. Bir şişe şarap açtık. Mumların aydınlattığı akşam yemeğinde konuştuk. Bir *randevu* gibi hissettirdi ve bu kontrol etmem gereken haince bir davranış.

Eskiden yapmayı sevdiğim bir şey olan gece rutinini izledim. Fönünü çekişini ve parlak desenli bir eşarbyı etrafına bağlayışını izledim.

Saç. Yüzünü yıkamak ve cilt bakım rutinine giren her şey. Tüm bu ritüeller, göğüslerini ortaya çıkaran dantelli transparan bir elbise giyerken gerçekleştiriliyordu; koyu renkli meme uçları, tüm bu Yasmen'i kaldıracak donanıma sahip olmayan bir korsajdan dışarı fırlıyordu. Dolgun şeftali poposu. Kalça yüksekliğindeki yırtmaçlardan uzun bacakları görünüyordu. Yanımdaki yatağa tırmandığında tüm bunlar bacaklarımın arasına bir tuğla koydu.

Dün gecenin anısı ve bu sabahki odun arasında yine sertleştim ve ona arkadan bastırarak bunu belli ettim.

"Vay canına," diye mırıldanıyor mizahla renklendirilmiş cızırtılı seksi bir sesle. "Sana da günaydın."

"Seni becermek istiyorum," diye mırıldanıyorum boynunun satenimsi tenine, elimi kalçasından yukarı kaydırıp çıplak göğsünü avuçluyorum. Başparmağımla meme ucunu kopardığımda nefesi kesiliyor ve kalçalarını içime doğru yuvarlıyor.

"Peki, gel de al."

Daha az konuş.

Dirseğimi kaldırıyorum ve onu yavaşça sırt üstü yatırıyorum. Güneş ışığı yüzünü kehribar rengine boyuyor, kirpiklerini yanaklarında gölge gibi bırakıyor. Ağzı abartılı, fiyonk ince bir şekilde çizilmiş, alt dudağı sulu ve öpücük şişmiş çünkü onu bir kez öpmeye başladığımda asla bırakamıyorum. Çenemdeki ve çenemdeki kirli sakallar köprücük kemiğinde, omuzlarının eğiminde belli belirsiz izler bırakmış. Çarşafı çekiyorum, orada olduğuma, dün gece onu sahiplendiğime dair daha fazla kanıt arıyorum. Sert olmasını istedi ve ben de ona verdim. Sırayla vahşi ve hassas, sert, doğru. Çok *doğru*.

"Bütün gün öylece bakıyor musun?" diye soruyor, başparmağıyla kaşımı çizmek için uzanıyor. "Yoksa bu konuda bir şeyler mi yapıyorsun?"

Bir parmağımı göğsünden aşağı, karnının üzerinden geçirip bacaklarının arasında bitiriyorum, onu ayırıyorum, okşuyorum. Bir parmağımı sokuyorum, onu sıcak ve kaygan buluyorum. Ona bir tane daha ver. Dudaklarını yalıyor ve kalçalarını kıvrarak beni daha da

Daha derine. Göğsünün alt tarafını okşayarak elimi göğüs kafesinden aşağıya doğru yavaş bir yolculuğa gönderiyorum. Ağzımı göğsüne götürerek, elime sürtünmesini sağlayan bir yalama ve emme ritmi ayarlıyorum.

"Si, bu çok iyi."

Onu izlerken duramıyorum. Güzel yüzünün gevşemesi, dudağını ısırması ve bazen, gerçekten iyi olduğunda, yanağından bir damla gözyaşı süzülmesi. Bazen keşke ben de bu kadar kolay ağlayabilsem diyorum. Bu yıllardır yaşamadığım bir rahatlama. Bunu tekrar yaşayacağımızı hiç düşünmemiştim- evet, sıcak, çılgınca ve vahşi hissettiriyor.

Ama aynı zamanda bir hediye gibi de hissettiriyor.

Merak etmeden duramıyorum... Ne zaman alınacak?

Sanki tekrar benim olmuş gibi ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Ona güvenmemeliyim. Onun gibi mi hissediyorum? O cehenneme mi döndü? Çünkü öyleyim ve bunun nereye gittiği ya da beni ilk terk ettiğinde olduğu gibi harap olmam dışında nasıl biteceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Boşaldığında sesi çok yüksek çıkıyor. Bileğimi kavırıyor, kalçalarını kıvrıyor, başparmağımı hızlı vuruşlarla üzerinde gezdirdiğimde bacaklarını açarak onu sınırın ötesine itiyor. Onu izlerken donup kalıyorum, kendi bedenimin acil talebine rağmen bunu olabildiğince uzatmak istiyorum. Kahkahası boğuk, göğsü son orgazmıyla kabarıyor.

"Neye ?" diye soruyor. "Sana."

Parmaklarımı çekiyorum ve uyluğunun içindeki ipeksi teni onun özüyle boyuyorum.

"Çok yakından bakma." Kıkırdıyor ve örtmek için çarşafı çekiyor. "Sabah ışığı serttir."

"Her zaman olduğun kadar güzelsin." Çarşafı çekerek vücudunun uzun, kıvrımlı, kahverengi uzunluğunu tekrar ortaya çıkarıyorum.

"Pütürleri ve çatlakları görüyorsun, değil mi?" Sırıttıyor ve bu her zaman sahip olduğu özgüven ve alçakgönüllülüğün mükemmel bir karışımı.

"Ne gördüğümü biliyor musun?" Göğüslerinin arasından karnına doğru öperek soruyorum.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, başımı kavırıyor ve boynumu okşuyor. "Ne?"

Kalçasını öpüyorum, dudaklarımı ilk hamileliğinde cildine kazınan küçük Satürn halkalarının üzerinde gezdiriyorum. "Deja'yı görüyorum."

Göbek deliğinin etrafındaki eşmerkezli güneş patlamasını yalıyorum. "Kassim'i görüyorum."

Leğen kemikleri arasında uzanan hafif kabarık sezaryen izini okşuyorum. "Henry'yi görüyorum."

Başımı kaldırdığımda gözleri ayılmış, biraz üzülmüş ama ona tapınmamı izlerken hâlâ ateş gibi yanıyor.

"Bu beden bana çocuklarımı verdi," diyorum ona, dizlerini omuzlarımın üzerine kaldırmak için aşağı kayarak. "Ve benim için her zaman güzel olacak."

Ağzımı ona doğru bırakıyorum, kendimi onun tadında, dudaklarımdaki ve yanaklarımdaki ıslaklığında kaybediyorum, onu daha da yakınlaştırmak için kışını tutuyorum. Yudumlamaya kıyamadığım bir lüks o. Höpürdeterek, görgüsüzce ve medeniyetsizce alabildiğim kadarına ihtiyaç duyuyorum.

"Tanrım, Si." Elleri başımı çevreleyerek beni daha da yaklaştırdı. "Bebeğim, ben çoktan geldim."

"Tekrar gel." Kıkırdıyorum, onu ağzıma alıyorum, kalçalarını kavırıyorum, bütün sabahı burada onu memnun ederek geçirmekle kendimi tatmin etmek için hemen şimdi içine girmek arasında kalıyorum.

Gevşediğinde, başörtüsünü çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattığımda, karnını öpüp ağzını buluyorum ve onu kendi zevkinin tadıyla besliyorum. Açgözlülükle açıyor, dilimi ağzına alıyor, tırnaklarını

Kıçımı kazıyor, kalçalarımı bacaklarının arasına itiyor, beni çekmek için aramıza uzanıyordu.

"Üstte olmanı istiyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, yatağa uzanana kadar yer değiştiriyorum, onu kalçalarımına sarılması için yukarı çekiyorum.

"Sadece memelerimin zıplamasını izlemek istiyorsun." Gülüyor, onları avuçluyor, birbirine doğru itiyor çünkü bunun beni delirttiğini biliyor.

"Haksız değilsin. Şimdi oynamayı bırak."

Bacaklarını üzerimde açıyor, beni içeri yönlendirirken gözlerimi kendi gözleriyle tutuyor. Sıkı, sıcak, kaygan bir kanal. Dizlerimi sırtına doğru çekiyorum. Avuçlarını göğsüme bastırıyor ve kalçalarını döndürerek beni daha derine sokuyor.

"Yas," diye . "Bunu yapmaya devam et."

Doğruluyorum, ellerimle kalçalarını çerçeveleyorum, göğüslerini öpüyorum. Ayak bileklerini omurgamın dibinde birleştiriyor, bir elini arkasında yatağa dayıyor ve dirseğini boynuma geçiriyor. Aramızda bir şehvet fırtınası eserken gözlerimiz kilitleniyor. Yüz ifadesi neredeyse acı çekiyormuş gibi burkuluyor. Böyle anlar o kadar iyi hissettiriyor *ki* canımı yakıyor. Bu kadar mükemmel olduğu ve bitmek zorunda olduğu için acıtıyor; geçici ama silinmez olduğu için. Benimkinin onunkinde olmasını umduğum gibi, onun hissinin de benim tenime dövme gibi kazınacak olması.

Bizde de durum böyle.

Boşalıyorum, kalçalarını kavriyorum, içine doğru itiyorum, beni bitkin ve zor nefes alır halde bırakan bir sıcaklık ve mutluluk akışıyla onu dolduruyorum. Saçları her yerde, omuzlarına dökülüyor, telleri yanaklarına yapışıyor. Parmaklarını göğsümün üzerinde gezdiriyor, kollarımdaki kasların izini sürüyor.

"Gittikçe daha iyi , değil mi?" diye soruyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Deniyorum." Gülüyorum, avuçlarımı sırtının pürüzsüz düzleminde gezdiriyorum ve kışını sıkıyorum. Çenemdeki kirli sakalı okşuyor, elmacık kemiklerimin izini sürüyor.

"Charlotte'a gittiğinde seni özleyeceğim."

"Hatırlatmayın bana. En azından kısa bir yolculuk olacak. Salı günü döneceğim." Daha dik oturmak için kendimi yukarı çekiyorum, o hâlâ kucağımdayken omuzlarımı yatak başlığına yaslıyorum. "Benimle gelemeyeceğine emin misin?"

İkimiz de yapamayacağını biliyoruz. Çocukların okulu var, Kassim'in basketbol maçı var ve kendisinin de Skyland Derneği için taahhütleri var.

"Sen ve Harvey anladınız." Öne doğru eğilip yanağımdan aşağı, boğazıma doğru öpücükler konduruyor. "Ken ve Merry'ye en iyi dileklerimi ilet."

"Bir bakıma tam bir döngü gibi, değil mi? Yıllar önce istediğimiz gibi Charlotte'a doğru genişliyoruz?"

Beni yakından izlemek için geri çekiliyor, çünkü geri döndüğümüz tek şey genişleme değil. Birbirimize geri döndük. Yüzüklerle, yeminlerle ve sözlerle değil. Bunların dayanıksız olduğu kanıtlandı, ama biz *buna* geri döndük. Sadece birlikte bulduğumuz sıcaklığa. Bedenlerimizin yanmasına. Tenimizin yanmasına. Onunla her yatağa girdiğimde, çarşaflarda kendimden parçalar bırakıyormuşum gibi hissediyorum. gereken bu değildi, ama bizi her zaman amansızca bir araya getiren derin, uçucu çekime nasıl karşı koyacağımı bilmiyorum.

"Siz yokken restorandaki işleri kontrol edeceğimden emin olabilirsiniz," diyor.

"Stres yapma. Başında yeterince dert var. Anthony ve Vash halleder." Kaşlarının arasında bir çatıklık belirliyor ve gülümsemesi soluyor, dudakları geriliyor.

Parmaklarımızı göğsümde

birleştiriyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Başını sallayarak gözlerini ellerimize indiriyor.

"Yas."

Gözlerini kapatıyor, dudağını ısırtıyor. "Seni onunla bu şekilde düşünmek hoşuma gitmiyor."

Vay be. Bunu beklemiyordum. "Yani-"

"Vashti." Gözlerini açıyor ama gözleri duygu yüklü. "Böyle hissetmeye hakkım olmadığını anlıyorum. Biz birlikte değildik. Boşandık. Anlıyorum ama onun seninle bu şekilde birlikte olması düşüncesi beni biraz delirtiyor."

"Özür dilerim," diyorum, boğazım daralıyor.

"Üzgün olmanı bir şey yok. Yanlış bir şey yapmadın."

"Biliyorum, ama seni incittiği için üzgünüm." Boğuk bir kahkaha attım. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ilk randevunda Mark'ı öpüşünü izlerken neredeyse aklımı kaybediyordum."

Şaşkın gözleri benimkilerle buluştu. "Nasıl gördün..."

Ha?" "Güvenlik kamerası. Mutfak yayını."

Aşağıya bakmadan önce bir süre yüzümü inceliyor.

"Onunla daha fazla bir şey olmadı. O..." Omuz silkiyor. "Sanırım senden sonra hayatıma devam ettiğimi hissetmeye ihtiyacım vardı ama onunla daha fazlası için hiçbir şansım yoktu."

Başımı sallıyorum ve bunun vahşi düşüncelerimi biraz olsun yatıştırmasına izin veriyorum.

"Bana onunla olan ilişkim hakkında bir şey sormak ister misin?" Bana dönene kadar parmaklarını sıkıyorum. "Sorabilirsin."

"Onu sevdin mi?"

Sorusu anlıktı, sanki düşünceli bir meraktan kaynaklanıyordu. Seksin iyi olup olmadığı ya da nasıl birlikte olduğumuzla ilgili değil ya da karşılaştırma yapmamı istemiyor, ki bunu yapamazdım. Hiç kimse Yasmen'le kıyaslanamaz. Sanırım kimse de kıyaslamayacak.

"Hayır." Bunu ona verebilirim. "Ona en başından beri bunun boşandığımızdan beri ilk flört denemem olduğunu ve bu kadar ciddi bir şeye hazır olmadığımı söyledim."

"miydin? Yani onu sevebilirdim."

Belki sana hiç sahip olmasaydım.

Yüksek sesle söylemiyorum ama eminim beni herkes için mahvettiğini biliyordur.

"Sanmıyorum," demekle yetiniyorum. "Böyle değildi. Hiçbir şey böyle olmamıştı."

"Hayır." Başını sallıyor, başparmağını ağzımın içinden geçiriyor, gözleri sahiplenici. "Hiçbir şey böyle olmamıştı."

Birbirimize bakıyoruz, sevişmemizin ardından gelen ışıltıyı içimize çekiyoruz, bedenlerimizin terk edilmişliğinin ve sözlerimizin yalın gerçekliğinin tadını çıkarıyoruz. İkimiz de bunun, indirgeyebileceğimizi düşündüğüm sıradan bir şeyin çok ötesine geçtiğini biliyoruz. Tanrım, Yasmen'le olan her şeyin evcilleştirilebileceğini düşünmekle aptallık etmişim.

Alt kattan gelen bir ses sessizliği bozar. Kapı açılıyor ve fuaye girişinde ayak sesleri duyuluyor.

"Kahretsin," diyor Yasmen, gözleri kocaman açılmış ve paniklemiş bir halde.

Üzerimden kalkıp çırılçıplak yere düşüyor ama çarşaflara tutunuyor. Yataktan sıçrayıp kot pantolonuma uzanıyorum ve bacaklarımı olabildiğince hızlı bir şekilde içeri sokuyorum. Her şey çok çabuk oldu. Ayak sesleri merdivenleri dövüyor ve Deja'nın sesi ondan hemen önce bize ulaşıyor.

"Anne! Benim," diye bağıyor. "Lupe hastalandı, ben de eve geldim. Kahvaltı . Açlıktan ölüyorum."

Burada yalnızdık ve yatak odasının kapısını kapatma zahmetine bile girmedik. Kızım orada öylece duruyor, gözleri fincan tabağı gibi, benim aramda dolaşıyor - gömleksiz, fermuarlı kot pantolon, düğmesiz, kemer belimde gevşekçe sallanıyor - ve Yasmen, toga tarzında, göğsünün üst kıvrımında görünen ve boynu ve omuzları boyunca dağılmış gerçek morluklarla aşkla örülmüş çarşaflara bürünmüş.

"Baba?" Deja'nın sesi bir oktav yükseldi. "Anne? Aman Tanrım."

"Gün," diyorum, ses tonumun düzgünlüğüne şaşırarak. "Kapıyı kapat."

"Ama, sen-"

"Git bizi aşağıda bekle." Ona ters konuşmaya tahammülü olmayan bir bakış atıp başımla kapıyı işaret ediyorum. "Kapat."

Kaşlarını çatıyor, kapıyı arkasından çarpmadan önce yüzünde öfke ya da yoğun bir duygu var.

Yas'a doğru yürüyorum, yüzünü avuçluyorum ve başparmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Sorun yok."

"Öyle değil." Başını göğsüme yaslıyor ve uzun bir nefes veriyor. "Yüzünü gördün mü? Bu çok kötü."

"Giyin." Yerden tişörtümü alıp başımın üzerine geçiriyorum. "Gidip onunla konuşacağım."

"Ama-"

"Bebeğim." Gözlerimizi aynı hizaya getirmek için eğildim. "Yanlış bir şey yapmıyoruz. Bu şekilde öğrenmesini istemezdik ama olan oldu. Onunla konuşacağız. Bu konuşmayı yapmadan önce daha fazla zaman isterdim ama eğer birlikteyse bu kaçınılmazdı."

Birlikteyiz.

Sözlerim üzerine başı kalkıyor ve gözlerinde bir şeyler eriyor.

Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum ve gerginliğini biraz olsun azaltmayı umarak poposunu tokatlıyorum. "Hazır olduğunda aşağı gel."

Mutfağa girdiğimde Deja kilerde bir şeyler arıyordu. Elinde bir kutu mısır gevreği, omzunun üzerinden bakıyor. Birimiz konuşmazsa o an kopacakmış gibi hissedene kadar uzun saniyeler boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Aç mısın?" Mısır gevreği kutusunu başımla işaret ederek soruyorum.

"Lupe hastaydı," diye açıklıyor soruma cevap vermek yerine yine aceleyle. "Ben de erkenden eve yürüdüm. Sadece birkaç blok ötede. Aramadım çünkü..."

Çünkü eve geldiğinde boşanmış anne ve babasını yatakta birlikte bulmayı beklemiyordu.

"Pekâlâ." Mutfğa doğru ilerliyorum, çıplak ayaklarımın altındaki parke zemin soğuk. "Krep?"

Görünüşe göre, Tanrı bilir nereden bulduğum doğal olmayan sakinlikten bir ipucu alarak cevap veriyor.

"Yaban mersinli mi?" Mısır gevreğini rafa geri koyar ve onun yerine krep karışımını çıkarır.

"Eğer elimizde varsa." Buzdolabını açıp sebzeliği kontrol ediyorum ve yarısı yaban mersini dolu bir kap görüyorum. "Şanslısın."

Karışımı tezgâha koyuyor ve uzanıp şeffaf cam bir kâse alıyor. Sessizlik içinde malzemeleri bir araya getiriyorum, gözlerini üzerimde hissediyorum ama o adadaki tabureye tüneyip dirseklerini granit yüzeye koyarken düşüncelerimi toparlamak için zaman ayırıyorum.

"Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm," diyorum ona, kasede karıştırdığım malzemelere bakarak. "Annen ve benim hakkımda. Eninde sonunda sana söyleyecektik."

"Ne zaman?" diye soruyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Ve neden? Bu neden oluyor ki? Ne zamandır devam ediyor? Planlıyor musun?"

"Bir konuda açık konuşmama izin ver Deja Marie." Kaseyi bir kenara itip kollarımı göğsümde kavuşturarak ona bakıyorum. "Annen ve ben sana açıklama borçlu değiliz ama bazı sorularını yanıtlayacağım çünkü seni seviyorum ve sana karşı olabildiğince açık olmak istiyorum."

"Ama, baba-"

"Bu yetişkinlerin işi. Bu *bizim* işimiz. Sana söylemedik çünkü söylemek zorunda değiliz." Devam etmeden önce bunun iyice anlaşılması için duraksadım. "Sizin ve kardeşinizin çok fazla yaşadığınızı biliyoruz. Biz

Annenle benim aramda olan bu olayda senin kafanı gereksiz yere karıştırmak istemedim..."

Cümlenin yarım kalmasına izin verdim çünkü bu Yas ve ben ne yapıyoruz? Sürekli onu düşünüyorum. Her zaman onunla olmak istiyorum. Sanırım o da aynı şekilde hissediyor. Eski zamanlardaki iyi, hayır, eski zamanlardan daha iyi, ama her şeyi duyguyla mühürleyen kelimeler olmadan. Bağlılıkla. Yine de Deja içeri girip bizi keşfettiği anda bundan vazgeçmek istemediğimi anladım. Yasmen'den vazgeçmeyeceğim. On dört yaşındaki çocuğumla bu lanet konuşmayı yapma rezilliğine katlanmaya hazırım, sürdüğü müddetçe Yas'ı elimde tutmak için.

"Yeniden mi evleniyorsunuz?" "Bu öyle şey değil." *Bunu riske atamam.*

"Anlamıyorum." Başını sallıyor. "Yaptıklarından sonra onu neden istiyorsun ki? Söylediklerinden sonra?"

"Ne dedi?" Kelimeye odaklanıyorum. "Ne zaman?"

"Onu duydum baba." Öfke gözlerini ateşliyor, Yasmen'inkilere çok benziyor. Dudakları genç bir küçümsemeyle inceliyor. "Henry'nin odasında boşanmak istediğini söyledi. Artık yapamayacağını söyledi. Sen yapmaması için yalvardın ama o yaptı. Bütün bunları bize o yaptı."

Gözyaşları yüzünü çiziyor ve öfke berrak tenini beneklendiriyor, burnunun ucunu pembeleştiriyor ve gözlerinin köşelerini sıkılaştırıyor.

"O seni hak etmiyor! Hepsi onun suçu! Her şey onun suçu."

Mutfak kapısından gelen bir nefes sesi dikkatimizi çekiyor. Yasmen orada duruyor, yüzünün her tarafı yıkılmış.

KIRKINCI BÖLÜM

YASMEN

Hepsi onun suçu.

Şeytan çıkarmaya çalıştığım her şeytan kızımın sesiyle bana bağıyor. En kötü günlerimden birinde, en zayıf anlarımdan birinde bana kulak misafiri olduğu için dehşete düşüyorum. *En sevdiğim insanlar asla affetmeyecekse kendimi affetmenin ne faydası var ki?* Ama öfke ve incinmişlikten yüzü buruşmuş kızıma baktığımda, acısını örten bir kilim gibi serilmiş öfkesini tanıyorum. Eskiden ben de böyle yapardım ve biliyorum ki bir kavga bu acıyı düzeltmeyecek. Onun için barışı kendim için istediğimden daha çok istiyorum.

"Deja," diyorum sesimin titrememesi için kendimi zorlayarak. "Kulak misafiri olduğunuz için özür dilerim. Duymanı istememiştik."

"Hayır, herkesin babam olduğunu düşünmesini istedin," diye karşılık verdi. "Oysa o seni hâlâ seviyordu. Ailemizi bir arada tutmak istiyordu. Ama sendin anne."

"Kimin başlattığı önemli değil." Josiah'nın sözleri yumuşak ama kararlı. "Çalışmıyorduk, bu yüzden boşanıyorduk. Bilmen gereken tek şey buydu."

"Onu koruyordun," diyor. Kaşlarını çatıyor. "Hayır, ben-"

"Evet, ," diyorum ona bakarak ve hâlâ dile getiremediğim sevginin gözlerime dolmasına izin veriyorum. "Beni suçlamayı istemedi."

"Seni suçlamalarını istemedim," diye katılıyor Josiah. "Ama o zamanlar ben de seni suçluyordum. Dr. Musa yaptığım şeyin aslında farklı olmadığını görmeme yardımcı oldu. Sen hareket edemiyordun, ben de hareket etmeyi bırakamıyordum ama ikimiz de kederimizi sağlıklı bir şekilde ele alamıyorduk. Yanlış giden şey benim de hatamdı."

"Saçmalık," diye tersliyor Deja.

"Dikkat et." Baba ve kız, onun sert bedduasını izleyen sıkı sessizlikte birbirlerine bakıyorlar.

"Ben bebek değilim." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Öyleymişim gibi mi davranmamı istiyorsun? Küfür etmiyormuşum gibi mi davranayım? Aranızda gerçekten ne olduğunu bilmiyormuşum gibi mi davranayım?"

"Ne oldu" diyorum, "Byrd öldü, Henry öldü ve ben düştüm ve nasıl toparlanacağımı bulamadım. Hayatımın o dönemindeki her kararı depresyonumun merceğinden bakarak verdim. Eğer geri dönebilseydim, dönerdim. Ama ne değiştirdi bilmiyorum çünkü ben buydum. Bu şekilde başa çıktım."

Gülme süsü verilmiş mizahsız bir hava salıyorum. "Ya da başa çıkamadım. Baban ve ben sürekli kavga ediyorduk. Çoğu gün yataktan zar zor kalkabiliyordum. Her şey çok acı veriyordu ve ben bunu durduramıyordum. Sen ve kardeşin beni ayakta tuttunuz ama çok zordu."

"Hatırlıyorum..." Deja'nın sesi yeniden canlanmadan önce kesiliyor. "Bizi araba sırasına aldığı anda yüzündeki gözyaşlarını ve bazen odanda duvardan ağladığını duyduğumu hatırlıyorum."

Mutfakta sessizlik var ama iblisler, beni bu şekilde görmelerine izin vererek çocuklarımı hayal kırıklığına uğrattığımı fısıldıyor. Kınama rüzgarının zehirli sarmaşıkları

Kalbimin etrafını sarar ve sıkar, nefes alamadığımda bile merhamet göstermez.

"Babamla bağırdığınızı hatırlıyorum," diye devam ediyor Deja, gözlerini yere dikmiş. "Bazen garaja gider ve bunu bizden saklamaya çalışırdınız."

"Kasım kavga ettiğimizi duyduğunda odana geleceğini söyledi," diyor Josiah.

"Evet," diyor Deja. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyorduk ama gerçekten ayrılacağınızı düşünmemiştim."

Bana baktı. "Sonra o gece tartıştığınızı duydum ve o istediği için yapacağınızı anladım."

Sıcak duygularımı yutuyorum ve boğazımı temizliyorum. "Haklısın. Hareketlerim boşanmanın başlamasına neden oldu. Olanları ya da nasıl tepki verdiğimi değiştiremem, bu yüzden hatalarım için beni affetmeni istiyorum."

"Yani babamdan boşanmanın bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor.

Mutfak penceresinden süzülen sert ışıktaki kendimi hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim. Kızımın dikkatli bakışları altındaki çıplak ayaklarımdan daha fazla. Onun sorusu ve Josiah'a kalbimde saklı acı gerçeği söyleyecek cevap arasında tutulan nefesten daha fazla.

"Day," diyor Josiah. "O değil-"

"Evet," diye araya giriyorum, kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorluyorum ve profilime odaklandığını hissettiğim gözlerine bakmıyorum. "Bence bu bir hataydı."

Mutfağın derinliklerine doğru yürüyorum ve tam önünde duruyorum, ona dokunmuyorum ama gözlerimin içine bakıyorum, samimiyetimi ve pişmanlığımı görmesi için dua ediyorum.

"İnsanlar ebeveyn olduklarında mükemmelleşmezler," diyorum ona. "Aksine, ebeveynlik bize işleri berbat etmek için daha fazla şans verir, sadece daha yüksek risklerle. Hepimiz hata yaparız. Bazen hayatımızın sonuna kadar bununla yaşamak zorunda kalırız. Hata yapmayacağıma söz veremem, ama seveceğime söz veriyorum."

Yaptığın zaman bile. Kayıtsız şartsız. Bu, kalbinde beni affedecek gücü bulamasan bile, benden nefret etsen bile-"

"Senden nefret etmiyorum," diye araya giriyor usulca, gözleri yerde.

"Ne olursa olsun seni hep seveceğim anlamına geliyor. Ve böyle devam edebiliriz, anlaşılamayız, sen bana kızarsın ve ben seni anlamam."

Parmağımla çenesini kaldırıp gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekliyorum.

"Ya da bugün başka bir şey istediğimize karar verebiliriz. Bir günü daha boşa harcamak için zaten çok şey kaybettiğimize karar verebiliriz. Ben Byrd'ü kaybettim. Henry'yi kaybettim." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve sesim kesiliyor. "Seni de kaybetmek istemiyorum Day."

Beni reddedebilir ama ben bunu göze alıyorum. Güvenini tekrar kazanmak için riske girmeye *devam* edeceğim. İkinci bir şans kazanmak için. Gözlerini devirip çekip gidebileceğini bilerek kollarımı uzatıyorum. Titriyorlar. Tehlikeli bir an için, sırf inadına beni reddedeceğini, davranışlarımın onu incittiği gibi beni de inciteceğini düşünüyorum. Ama çekip gitmiyor.

Bana *doğru ilerliyor*, yüzü buruşuyor ve gözyaşları yanaklarını çiziyor. Kollarıma giriyor, yüzünü boynuma gömüyor, uzun zamandır aramıza ördüğü duvar yıkılıyor. Çatlamış bir baraj gibi, duygular ve gözyaşları akıp gidiyor. Ben de ağlıyorum ama bu her şeyden çok bir rahatlama. Kesik kesik konuşmalar ve donmuş sessizliklerle geçen onca zamandan sonra, gözyaşları bile olsa kızımla gerçek bir şeyler yaşayabiliyorum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

YASMEN

Okul yok!" Kasım evin içinde koşarak haberi veriyor. "Anne, okul yok!"

Yatak odamın penceresine doğru yürüyorum ve karın yere doğru sürekli düşüşünü izliyorum. Josiah Charlotte'dayken bizimle birlikte olan Otis yatağımın ayakucunda esniyor.

"Georgia'nın okulu iptal etmesi için sadece bir santim yeter," diyorum.

"Hatta

bir inçlik *tehdit*."

"Şikayet ettiğimi duymayacaksın," diyor Deja, hala pijamalarıyla odama giriyor ve pencerenin önünde yanıma geliyor. Pazar günü Josiah ve beni yakaladığından beri garip anlar yaşıyoruz. Anne babanızın seks yaparkenki görüntüsünü asla unutmadığınızı hayal ediyorum. Gerçekten *gördüğünden* değil ama yeterince yakındı. Birkaç dakika daha erken olsaydı, annesinin babasını bir roller coaster gibi sürdüğünü görecekti.

Annemin Clorox'u bile bunu beyninden temizleyemezdi.

Ama garip anların arasında bir rahatlama, bir gevşeme oldu. Josiah ve ben tartıştığımızda duyduklarını ya da bu konuda hissettiği öfkeyi bir gecede unutmasını beklemiyorum, ama deniyor gibi görünüyor. Sanki beni duymuş, aramızın düzelmesini istediğimi ve bunun için çalışmaya istekli olduğumu söylediğimde bana inanmış gibi.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" Ona sordum.

"Yemek mi? Televizyon izlerim. Bir maraton var." "Ne tür bir maraton?"

"*Farklı bir dünya* mı? Duymuştum ama hiç görmemiştim."

"Nasıl oldu da hiç izlemedin? Tüm zamanların en sevdiğim dizilerinden biridir." Tereddüt ediyorum, yan gözle ona bakıyorum. "İzlemek ister misin... birlikte?"

Deja dönüp bana bakıyor, yüz ifadesi biraz temkinli ama hoşnutsuz değil. "Elbette, ama önce kahvaltı yapabilir miyiz?"

"Kahvaltı, evet," diyor Kasım kapıdan, bir Kaptan Amerika kaskının yarıklarından bize bakarak. "Babamın yaptığı gibi tatlı patatesli turta krep yapabilir miyiz?"

Deja ve ben hızlıca bakıştık. Deja'ya, Josiah Charlotte'tan döndüğünde Kasım'a "anlaşmamızı" açıklayacağımızı söyledik. Bunu dört gözle beklemiyorum.

"Tadının babaninki gibi olacağını garanti edemem," diyorum Kasım'a. "Ama deneyeceğim."

Tadı Josiah'ınki gibi değil ama berbat da değil. Sadece yenilebilirin birkaç çentik üstünde. Kassim dört tane yedi, bu yüzden bunu bir kazanç sayıyorum. Kahvaltıdan sonra, dışarıda hala kar yağarken, Deja ve ben yatağıma girip televizyonu açıyoruz. Maraton çoktan başlamıştı, bu yüzden üçüncü sezona girdik ve Hillman Koleji kampüsünde saatlerce kendimizi kaybettik.

"Sen ve babam için de böyle miydi?" diye soruyor, elini üst kata getirdiğimiz patlamış mısır kasesine daldırarak "HBCU'da olmak böyle bir şey mi?"

"Yani, bu kurgulanmış bir şey elbette ama evet. Kesinlikle gerçek geleneklerden ve benim A&T'de, babanın Morehouse'da yaşadıkları gibi deneyimlerden esinlenildi."

Bir avuç patlamış mısırı kucaklamış, Bay Gaines'in yağlı yemeklerini yemek ve onun bilgece sözlerini sindirmek için çukurda toplanan öğrencileri izliyor.

"Bunu istiyorum," diyor sonunda.

Kalbim harekete geçti. "Üniversite için mi demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Üniversitenin bana göre hala emin değilim, ama şimdi alabilirim, değil mi?"

"Ne demek *şimdi*?"

"Lise için Harrington'a gitmek istemiyorum."

Midem bulanıyor ve Deja'ya tüm dikkatimi vermek için dönerek bölümü durduruyorum. "Eyaletteki en iyi okullardan biri, Day."

"Burası Twiwhite Zone. Etrafımda bana benzeyen daha fazla insan olsun istiyorum."

Duvarıma monte edilmiş düz ekranı işaret ediyor. "HBCU'da okumanın sevdiğin yanlarından biri de bu değil mi?"

"Tabii ki. Onun gibi bir şey yok, ama sen..."

Vay canına. Başarımanın bir HBCU'daki deneyimimle bu kadar şekillenmiş olması ve kızımın sadece Harrington gibi bir yerde başarılı olması gerektiğini düşünmem ironisi beni vuruyor.

"Ciddi misin?" Araştırıyorum. "Gerçekten Harrington'a gitmek istemiyor musun?" "Gerçekten istemiyorum."

"Nereye gideceksin?"

"Bölgemizdeki lise yürüme mesafesinde. Lupe ve ben bunu konuştuk. Annesine de soracak. O da gelecek yıl özel okula gitmek istemiyor."

Kasım elinde bir kavanoz fıstık ezmesi ve bir kaşıkla kapıdan, "Ben seviyorum," diyor. "Harrington'ı seviyorum."

"Sen yapardın." Deja gözlerini deviriyor. "Senin ikinci gelen olduğunu düşünüyorlar."

"Ne diyebilirim ki?" Kassim kendini beğenmiş. "Bu sokakları sıcak tutuyorum."

Deja, "Robotik takımında olmanın kimsenin sokağında sıcak bir şey tutmak anlamına gelmediğinden eminim," diyor.

Üçümüz gülüyoruz ve Kassim fıstık ezmesini yatağa getiriyor. O bir tarafa, Deja da diğer tarafa geçebilsin diye ben yana kayıyorum. Maratona kaldığımız yerden devam ediyoruz ama ben hikayeyi zar zor takip ediyorum. Memnuniyet beni kaplıyor. Bu yorganın altında, bu yatağın içinde benim tüm dünyam var. En önemli insanlar bunlar.

Sadece bir tanesi eksik.

"Geri döneceğim," diye fısıldıyor Deja, iki bölüm sonra uykuya dalmış olan Kasım'a gizlice bakarak. "Kuzenim şehirde. Tuvalete gidip üstümü değiştirmem gerekiyor."

"Tamam. Sen..." diyene kadar durduracağım.

Kuzeni şehirde. Ne zaman regl *oldum*? Geçen hafta gerekmiyor muydu? Kafamda hesaplıyorum, döngümün bir haftadan fazla gecikmiş olması ve benim bunu fark etmemiş olmam beni şok ediyor. Birkaç ay önce olsa bunu hiç düşünmezdim. Ama birkaç ay önce eski kocamla 1998'deki FreakNik gibi seks yapmıyordum.

Sersemlemiş bir halde yataktan kalkıp dolabıma gidiyor, pijamalarımın üzerine kot pantolon ve kalın bir sweatshirt geçiriyorum. Deja kafasını içeri uzattığında kollarımı kabarık bir paltonun içine sokuyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, ayaklarımı soktuğum Hunter yağmur botlarına bakarak.

"Eczaneye. Bir şey almam lazım." "Şimdi mi?"

Yollar buzlu. Araba mı kullanacaksın?"

"Hayır." Çekmecelerimden birinden bir bere ve atkı alıyorum. "Sadece bir ya da iki blok ötede. Yürüyüp hemen döneceğim."

"Tamam," diyor, sesinde şüphecilik açıkça görülüyor. "Eğer eminsen."

"Öpüyorum." İçgüdüsel olarak alnından öpüyorum, geri çekilmesi için hazırlıklı oluyorum. Yine de yapmadı, sadece içine doğru eğildi. Bu küçük zafer bile canlandırıcı. Önümüzde uzun bir yol olduğunu biliyorum ama belki de iyi olacağız.

Yalıtım katmanlarımı ısırarak dondurucu havayı ve yanaklarımı tozlayan kar telaşını takdir ediyorum. İçimin uyuştüğünü, başımın olasılıklarla döndüğünü hissettiriyor. Bir haftadan fazla geciktim. Aşımı oldum, bu yüzden doğum kontrolü konusunda endişelenmeme gerek yok. Yine de hiçbir şey kusursuz değildir. Ya gerçekten, beklenmedik bir kaza, kaderin bir cilvesi sonucu hamile kalırsam? Doktorum riskleri açıkça ortaya koydu. Plasental abrupsiyon geçiren kadınların daha sonra başarılı bir hamilelik geçirme olasılığı daha düşüktür. Bebek hayatta kalmadığında, başka bir abrupsiyon olasılığı da artıyordu. Bu Josiah aramızda bir anlaşmazlık konusuydu. O vazektomi yaptırmak istiyordu ama ben istemiyordum. Tüplerimi bağlatmayı düşünmemi istiyordu ama ben bu adımı asla atamazdım. Ya... Düşüncemi tamamlayamadan Skyland'in eczanesinin kapısını iterek açıyorum ve kasadaki genç kadını gönülsüz bir gülümsemeyle selamlıyorum. Vücut yıkama sularının, takviyelerin ve yetişkin bezlerinin yanından hızlı adımlarla geçerek İhtiyacım olan bölüm.

Kalp atışlarım tekliyor ve hamilelik testleri sırası bulanıklaşıyor. Tuzu tadana kadar ağladığımı fark etmiyorum. Beremi aşağıya doğru çekiştiriyorum ve bilinçsizce mağazanın etrafına bakıyorum. Hava nedeniyle burada neredeyse kimse yok ama ben de halka açık yerlerde kendini kaybeden o kadın oldum.

Toplumsal kederle başa çıkmak zordur. Belli bir noktada, ki bu kişiye ve duruma göre değişir, "bunu aşmış" olmanız gereken bir zaman gelir. Şimdiye kadar hayatınıza devam etmiş olmalısınız. Ve bunu yapmadığınızın o kadar farkındasınız ki, *yapamazsınız*. Başkalarının geçmişte döktüğünüz gözyaşlarınızı görmesini ya da vadesi dolmuş acınızı hissetmesini istemezsiniz.

Onları garip hissetmekten korursunuz çünkü hala acı içindesinizdir. Dış görünüşünüz başarısız olduğunda ve kendinizi kaybettiğinizde, sempati dolu bakışlar en az aşağılama dolu olanlar kadar kötüdür. Bu tür erimelerin ağızda bıraktığı tadı iyi bilirim, kırılmış bir zihnin ve kirlenmiş bir ruhun size karşı kullanabileceği şiddetli savunmasızlığı ilk elden deneyimledim.

Şu anda içimde bir iç savaş yaşanıyor. Duvarları tahkim edilmemiş bir şehirdeyim ve her an her şey yerle bir olabilir miş gibi hissediyorum. Eğer hamileysem, sonuçların listesi bir mil uzunluğunda. Hem fiziksel hem de zihinsel sağlığım üzerinde etkileri olacak. Depresyonla olan yıkıcı savaşımdan sonra, vücuduma o hormonlarla güvenebilir miyim? Kaybettiğim bebeğimi sürekli hatırlamadan, özellikle de bunun tekrar olma olasılığını göz önünde bulundurarak, başka bir bebek taşıyabilir miyim? Yapabileceğime inanıyorum, ama aynı zamanda her zaman teflon olduğumu varsaydım, ancak kağıt hamuru olduğumu fark ettim. Mutluluğum, sağlığım, terapi, başa çıkma mekanizmaları ve hassas dozda ilaçlardan oluşan zayıf bir ekosistem gibi geliyor. Eğer bir şey bunu bozarsa, ne olur?

Sadece... gerçek bu mu?

Kâğıt hamuru kolayca parçalanır, yine de bir dizi zayıflatıcı kayıptan sonra burada hâlâ bir bütünüm.

Peki ya zayıf? Ruh sağlığım için bir temel oluşturdum: beni iyi tutan alışkanlıklar ve uygulamalar. Kendimi iyi hissetmezsem ne yapacağımı biliyorum. Kendi başıma çözemediğimde, artık hayatımda moralimi bozmama izin vermeyecek insanlar var. Dr. Abrams, Soledad, Hendrix.

Josiah.

Panik içinde nefes alıyorum. Josiah başka bir bebek istemediği konusunda çok netti. Başka bir çocuğu taşıma riskini almamı istemiyor. Kahretsin, onun istediği bu değildi. Belli ki başladığımız koşulsuz, kolay anlaşmadan evrildik, ama kim onun

bunu ister miydi? Bana sırtını dönemeyecek kadar iyi bir adam ama bunu *ister* mi? Beni ona daha da uzun, daha da derin bağlayacak başka bir şey ister mi?

Eğer hamile olsaydım Josiah bize geri taşınır mıydı?

Bu düşüncenin sıcaklığı, karda yaptığım yürüyüşten kalan soğuğu delip geçiyor. Şiddetli bir arzu kalbimdeki buz gibi korkuyu eritiyor. Onu evimde istiyorum. Onun başka bir yere ait olduğunu nasıl düşünebildim?

On altı ya da on yedi yaşlarında genç bir kız yanıma geldi. Tek kelime etmeden testlerden birini aldı ve koridorun ilerisindeki vitaminleri incelemeye devam etti. Deja'dan biraz daha büyüktü ve hiçbir şey olmamış gibi onu alıp yoluna devam etti. Kutuyu elime aldığımda, uzak durmayı reddettiğim iki şeyi pekiştiriyor gibi görünüyor.

Birincisi, eğer hamile kalırsam, risklerle, hormonlarla ve doktor emirleriyle başa çıkacağım. Aletlerim var ve onları nasıl kullanacağımı biliyorum.

İki, kocamı geri istiyorum ve onun eve dönmesini istiyorum. Onu özlüyorum. Ne kadar çok kız gecesine ya da insanlarla çevrili partilere katılırsam katılayım, sadece onun giderdiği özel bir dokunma ve bağlantı özlemi.

"Şimdiki zaman gibisi yok," diye mırıldanıyorum kendi kendime, testi almak için ön tarafa koşuyorum ve sonra kışın soğuğuna geri dönüyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

JOSIAH

Ben .

First Court'taki evi evim olarak görmeyi gerçekten bıraktım mı emin değilim ama çocuklarımı görmediğim, Yasmen'i kucağıma almadığım günlerden sonra buradalar, bu yüzden burası evim gibi hissettiriyor. Önce evime gitme zahmetine bile girmedim, havaalanından doğruca buraya geldim. Son birkaç haftadır gizli gizli takıldığım için kapıyı çalmayıp doğrudan içeri girme alışkanlığı edindim. Çocuklar evdeyken, tereddüt ettim. Charlotte'tan döndüğümde Kasım'a söyleyeceğimizi söylemiştik, ama ona tam olarak ne söyleyeceğiz?

Annem ve babam hâlâ sevişmeyi seviyor ama o kadar. Anladın mı? Güzel.

Bu doğru mu? Bu kadar mı? İyi saklamıştım ama Yasmen Deja'ya boşanmamızın bir hata olduğunu söylediğinde, içimde bir şey tam ortadan ikiye bölündü, hala yırtık pırtık parçalar halinde asılı duran bir şey. Bunu itiraf etmesinin sonuçları? Tektonik. Ayaklarımızın altındaki zemini salladı ve değiştirdi.

Ne dediğini tartışmadık. Geceyi orada geçirmedim. Deja artık biliyor olsa da, kızımızla aynı çatı altında Yasmen'in yatak odasında olmak garip hissettirebilirdi. İçinde bulunduğumuz durum sanki bir zaman gerçekleşiyor, döngüler arasında sıkışıp kalıyor. Bazı anlar var ki

eskiden olduğumuz insanlar gibi hissediyoruz. O tutku. Eskiden olan o bağ. Ve bazen bu tamamen yabancı hissettiriyor, sanki birbirimizi ilk kez keşfeden yabancılarıymışız gibi. Yine de mantıklı. Ben iki iplikten oluşan bir kişiyim. Geçmişimden gelen ve beni şekillendirmeye devam eden şeyler ve yavaş yavaş dönüşmekte olduğum kişi.

Kapı açıldığında parmağım hâlâ zilin üzerindeydi.

Deja şımarıklığı ve BTS tulumuyla orada duruyor. Sırtışı rahatsız edici. Biliyorum. Sanki benimle ilgili bir şey biliyor. Beni annesiyle sevişirken yakaladı, sanırım biliyor.

"Ne oldu 'Baba! Babacığım!' a ne oldu? Kuru kuru sordum. "Genelde yolculuktan eve döndüğümde ciyaklayıp kendini kollarıma atmaz mıydın?"

Kaşları kalkıyor ve sırtışı derinleşiyor. "Son baktığımda kollarının dolu olduğunu gördüm."

Ukala. Nasıl oluyor da sadece 14 yaşında oluyor? Büyüdükçe ne kadar kötüleşecek?

Tek kelime etmeden, onun yanından geçip eve girdim.

"Charlotte nasıldı?" diye sorar, kapıyı kapatır ve kapıya yaslanır. "Güzel.

Operasyonu başlatmak ve için çok iş var, ama başaracağız.

Bu oldu." Tereddüt ediyorum, ona araştıran bir bakış atıyorum. "Vashti baş aşçı olmak için oraya taşınıyor."

"Bunu o mu istedi?"

"Evet. O sordu ve Cassie burayı devralmaya fazlasıyla hazır.

Onun yerini alacak bir aşçı yardımcısı arıyoruz."

"Onu özleyeceğim."

"Hepimiz göreceğiz. O harikaydı." Ses tonumu nötr tutuyorum, bakışlarım merdivenlerde geziniyor. "Peki herkes nerede?"

Dudaklarını sinsî bir gülümsemeyle kıvrıyor. "Annem nerede demek istiyorsun?"

"Kassim burada değil mi?" Sorusunu duymazdan gelerek soruyorum. "Basketbol antrenmanı var. Jamal'ın annesi onları eve getiriyor." "Otis nerede?"

"Mutfakta uyuyor." Gözlerini deviriyor. "Tembel köpek eve geldiğimden beri uyuyor."

Peki ya annen?

Soruyu sormuyorum ama küçük fındırdek sormak istediğimi biliyor, sırtıyor ve beklentiyle başını öne eğiyor.

"Bilmek istediğın başka bir şey var mı?" diye masumca soruyor.

"Velet." Dirseğimi boynuna doluyorum ve onu içime çekiyorum. "Bunun için çok yaşıyım," diye ciyaklıyor ama çekmek yerine bana doğru eğiliyor uzakta. "Yukarıda dolabını temizliyor."

"Tamam." Ona bakıyorum, biraz ayılıyorum. "Peki o zamandan beri aranız nasıl-"

"Seni annemle yatakta gördüğümde hayatım boyunca yara aldığımından beri mi?" Kara gözlerinde hınzırca bir zevk dans ediyor.

"Hiçbir şey görmedin. Sakın deneme bile." Yüzümü buruşturuyorum.

"Gerçekten .

Nasıl geçti?"

Omuz silkiyor, bana doğru daha da eğiliyor. "İyiymi. Dün kar yağdığında takıldık ve konuştuk. Güzeldi."

Aralarındaki kırılmayı onarmak zaman alacaktır. Hepimizin içinde kırılanları onarmak da zaman alacak.

Başının üstünü öpüyorum ve onu bırakıyorum. "Gidip annenin Charlotte gezisine yetişeceğim."

"Oh, buna böyle mi diyorsun, baba?" "Onu yakalamak mı?" diye takılır. Bıkkın bir kahkaha attım. "Kendi iyiliğın için fazla büyüdün."

"Biliyorum," diyor gururla.

Kızımın gözleri sırtımda bir delik açarken, kendimi yavaş gitmeye zorlayarak merdivenleri çıkıyorum. Sahanlığa varır varmaz Yasmen'in sesi bana ulaşıyor, yükselmiş ve akortsuz, Hendrix'in Tony'sini söylüyor! Toni! Toné! marşı "Feels Good." Yatak odasına giriyorum ama akapella şarkı dolaptan geliyor. Birkaç saniyeliğine kapının pervazına yaslanıp bana arkası dönük olan kadının askılardan bir şeyler alıp yerdeki yığının içine atmasını izliyorum. Üzerinde siyah yoga pantolonu ve çocukları Disney World'e ilk götürdüğümüzde aldığı Minnie Mouse sweatshirt'ü var.

Ve kulaklıklar.

Bu da kalçalarını oynatarak ve... rastgele... çıtır çıtır yürüyerek verdiği konseri açıklıyor. Ona yaklaşıp arkadan belinden yakaladım.

"Aman Tanrım!" diye bağıyor, kolları havada ve gözleri kocaman. Bana döndüğünde yüzü yumuşuyor ve kulaklıkları çıkarıp dolabın rafına yerleştiriyor.

"Merhaba." Uzanıp yüzümü kucaklıyor ve beni sertçe, derinden öpüyor. Sadece günler geçmiş olmasına rağmen, bu bir yeniden birleşme gibi hissettiriyor. Sadece bu öpücük değil. Son zamanlarda kendimi hep susuz hissediyorum. Sanki yıllardır onsuzmuşum gibi susadım. Çünkü öyleyim. Ve ona tekrar sahip olmak kırılgan hissettiriyor. Kırılgan. Her öpücük, her dokunuş, her an bir fanusun içine yerleştirilmiş. Korunmuş, muhafaza edilmiş, ama sadece ince bir cam tabakayla. Sahne arkasındaki konuşmamız özel olduğumuzu doğruladı ama yine de kolay çıkışlarımız var. Birimiz bitmesi gerektiğini hissettiği anda, bitebilir. Kollarım onu sıkıca sarıyor.

Bunu önerirken ne düşünüyordum ki?

"Evindesin," diyor dudaklarıma gülümseyerek. "Buna sevindim." "Ben de öyle."

Büyük boy sedirin üzerine uzandım, onu da yanıma ve kucağıma aldım. Bana sokuldu ve boynuma doğru mırıldandı: "Seni özledim." "Ben de seni özledim." Ne kadar özlediğini hissetmesi için onu kucağımda daha yükseğe kaydırıyorum.

"Oh." Geri çekildi, yüzüme baktı ve güldü. "Bununla ilgilenecek vaktimiz olduğunu sanmıyorum, nazik beyefendi, özellikle de kızınız aşağıdayken."

"Hatırlatma bana," diye inliyorum yüzünün etrafına yayılmış buklelerine doğru. "Yakın zamanda bunu yaşamamıza izin vermeyecek. Bizi basarak."

"Ödenecek küçük bir bedel," diyor. "Bu sik için."

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun." Onu biraz sarsıyorum. "Konuyu değiştir, yoksa olacak ve Deja duyarsa bize şantaj yapacak. Ceketimin cebine uzan."

Sırıttırıyor, kucağımda kıpırdanıyor, henüz çıkarma zahmetine girmediğim paltomun cebine uzanıyor ve altın iplikle bağlanmış bir tülbent torba çıkarıyor. İçine baktığında yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Bana armut getirmişsin." Işıldamasına bakılırsa, bu bir elmas bilezik de olabilir. "Merry ve Ken'in armut ağacından mı?"

"Öyle." Kulağının arkasına bir öpücük konduruyorum. "Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi olduğunu söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden-"

"Teşekkür ederim." Eğilip alt dudağımı kendi dudağının arasına alıyor ve bakışlarımı tutuyor. Sertçe yutkunuyorum ve kalçalarını kavriyorum, bana sürtündüğünde inliyorum. Onu çok istiyorum ama alt kattaki Deja ciddi bir engel.

"Nasıldı?" diye soruyor.

"Güzel. Gelecek ay döndüğümde benimle gelmen gerektiğini söyledi." Duraklıyorum. "Vashti muhtemelen yakında gidip mekânı görmek isteyecek ve

her şeyi anlamaya çalışıyorum."

Hakkını yemeyelim, Yasmen kollarımda kasılmıyor bile, sadece başını sallıyor. "Mantıklı. Öyle olmalı."

"Peki ben yokken burada ne oldu?"

Bu kez sertleşiyor, birkaç saniye boyunca bana bakıyor, sanki söyleyeceklerini tartıyormuş gibi. Alt dudağının bir köşesini dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve keskin bir nefes alıyor.

"Hey, ne ?" Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Biraz garip bir deneyim yaşadım sanırım." Kirpiklerini indiriyor ve ellerini birbirine kenetliyor.

İfadesini daha iyi okuyabilmek için onu kucağımdan alıp yanımdaki sedirin üzerine oturtuyorum. Çenesini kaldırarak yüzünü tarıyorum. "Ne oldu?"

"Reglimin bir hafta geciktiğini fark ettim." Bunu çok yumuşak bir şekilde söylüyor, ama bana bir roket fırlatmanın sonik gücüyle çarpıyor.

"Senin... ne?" . Kafam karıştı.

Korkuyorum.

Kalbim kulaklarımda kükremek için kan pompalıyor ve bir tabanca nabzımı . Doktor riskleri anlatır anlatmaz vazektomi istedim. Yasmen yaptırmamam için yalvardı, üzüntüsü o kadar derindi ki ısrar etmedim. Şimdi keşke yaptırsaydım diyorum.

"Ne... ama sen-"

"Doğum kontrolü, evet. Hamile değilim. Sadece bu kadar geç kalınca emin olmam gerektiğini düşündüm. Aslında reglim dün gece başladı."

Göğsümdeki hava hızla boşalıyor, rahatlama omuzlarımı çökertiyor. "Kahretsin, bebeğim. Beni kaybetmek üzereydin."

Hafifçe gülümsüyor, dudaklarını yalıyor ve bakışlarını kucağındaki ellere yöneltiyor. "Olmamamın en iyisi olduğunu biliyorum ama o çubuğa andan negatif işaretin çıktığı ana kadar geçen birkaç dakika boyunca ben..."

Bana bakıyor, yüzünde ve gözlerinde belirsizlik okunuyor. "Umutluyum. Bunu istedim, Si. Hem de çok."

Sessizim, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bu -daha fazla çocuk sahibi olması- asla uzlaşmaya varamadığımız bir çıkmazdı.

"Farkına varmamı sağladı," diye devam ediyor, sesi dikkatli ve ölçülü. "Yani... Bunu biliyordum... hep biliyordum ama bu bana daha fazla çocuk istediğimi hatırlattı."

Gerginlik omuzlarımın hizasında geziniyor, sırtımdaki kasları sıkıyor, ellerimi dizlerimin üzerinde yumruk haline getiriyor.

"Seninle." Bakışları artık sabit ve emin. "Seninle daha fazla çocuk istiyorum."

Sözleri üzerime tuğla gibi iniyor ve onların ağırlığı altında durmak için kendimi zorlamam gerekiyor. Ağzımı ovuşturarak dolabın arkasına doğru yürüyorum. Onunla yüzleşmek yerine ayakkabı ve çanta raflarıyla yüzleşiyorum.

"Doktorun ne dediğini biliyorum," diye devam ediyor. "Yapmak zorundayım demiyorum"

Çocuk *taşımak*. Evlat edinmek mi? Evlatlık mı?"

"Daha önce buna açık değildin."

"Henry'nin yerine geçecek birini istedim, acımı biraz olsun hafifleteceğini umuyordum. Buna ihtiyacım olduğunu düşündüm ve aksi yönde söylediğiniz her şey bana anlamadığınızı hissettirdi, ama artık açığım."

Omzuma dokunuyor, ben de yüzümü ona dönüyorum.

"Bu gerçekten daha fazla çocuk yapmamızla ilgili değil," diyor. "Bu bizim birlikte bir hayat kurmamızla ilgili... yeniden."

"Anlaştığımız şey bu değildi," diye sessizce hatırlatıyorum ona. "Bunun bir uzlaşma olmadığını söylemiştik."

"Artık ne halt ettiğimizi bilmiyorum." Bir kahkaha atıyor, gözleri yüzümü arıyor. Her zaman yüksek sesle söylemekten çekindiği bir şeyin öncesinde olduğu gibi dudağını ısıırıyor. "Ama eve dönmen için yeniden evlenmemize gerek yok."

Home.

Bu kelime içimden mizahsız bir kahkaha atmama neden oldu. Bir elimle enseme kavrayıp ona kuşkulu bir bakış fırlatıyorum.

"Ev mi?" Ses tonuma asit karışarak soruyorum. "Bu ev mi? Beni dışarı attığın ev mi?"

Sanki bu sözler yüzüne bir tokatmış gibi irkiliyor ve sanırım bazı açılardan öyle, ama onları geri almayacağım.

"Bunu hak ediyorum," diyor, sesi düzleşmiş ama hâlâ acıyla buruşmuş.

"Bu senin bir şeyi hak etmenle ilgili değil Yas." Başımı geriye atıp dolabın tavanına bakıyorum. "Seni kötü hissettirmek istemem ama bu doğru. Bu evi sen istediğin için terk ettim. Boşandık çünkü sen bunu istedin. Ben istemedim ama bunu kabullendim. Şimdi birlikte yatıyoruz diye, rahmin seğiriyor diye tüm bunları silip atan sihirli bir değnek mi sallamak istiyorsun?"

"değil."

"Hayır." Ellerimi ceplerime sokuyorum. "İşler öyle yürümüyor. Beni sen gönderdin. Eve dönmem o kadar basit değil."

Bunu söylerken bile, onu ve çocukları görmek için sabırsızlandığım için havaalanından doğruca buraya geldiğimi inkar edemiyorum. "Ev" kelimesi buraya gelirken nabzımı nasıl da hızlandırdı. Dürüst olmak gerekirse, başka her yerden daha çok olmak istediğim yer burası. Her zaman öyleydi. Bir yıl önce, onun bunları söylediğini duymak için ruhumu satardım. Peki beni geride tutan ne?

"Bu kadar basit *olabilir*." Hızlı hızlı göz kırparak derin derin yutkunuyor, boğazındaki kaslar hareket ediyor. "Sanırım bir seviyede, sen gider gitmez bunun bir hata olduğunu anladım. Her ne kadar sürekli kavga ediyor olsak da, yine de seni burada istedim."

"Evet, doğru."

Dolabın uzak duvarındaki bir sıra çekmeceye doğru ilerliyor ve en alttakini açarak bir çift ayakkabı çıkarıyor. Onları bir eldiven gibi yere fırlatıyor.

"Bunlar benim..." Gözlerimi kısıyorum, beynim gözlerimin kanıtlarını yakalıyor. Aylarca aradığım UNC'ler. "Onları buldun mu?"

"Asla kaybolmadılar. Onları sakladım."

"Yani sana onları sorduğumda bana yalan mı söyledin?"

"Sana bir çift spor ayakkabı hakkında yalan söylemek, yanlış yaptığım şeyler listesinde alt sıralarda yer alır."

"Neden yalan söylüyorsunuz? Neden en başta onları saklıyorsunuz?"

"Bilmiyorum bile." Omuz silkiyor. "İçgüdüsel bir şeydi. Ben sadece... yaptım. Sanırım senin bir parçanı yanımda tutmaya ihtiyacım vardı."

"Benim bir parçam mı?" Göğsümden alaycı bir kahkaha yükseliyor. "Bir parçamı burada tutmak mı? *Her şeyim* buradaydı, Yas. Çocuklarım, inşa ettiğimiz ev, birlikte yaşadığımız hayat. *Karım*."

Duvarların arasından Byrd'ün evinin olduğu yönü gösteriyorum.

"İki sokak ötede yaşayan adam mı? O bir kabuktu. Önemli olan her şey hâlâ buradaydı. Beni sürgün ettiniz, o yüzden parçalarımı saklamaktan bahsetmeyin. *Her* şeye sahiptin. Tüm hayatımızın velayetini aldın. Ve beni hâlâ istediğinin kanıtıymış gibi bir çift ayakkabı mı fırlatıyorsun?"

"İşleri ne kadar berbat ettiğimi bana tekrar söylemene ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? Bu durumda olmamızın benim hatam olduğunu farkındayım. Deja'nın bana kızması benim hatam. Seem'in terapiye gitmesi benim hatam."

"Sorunlarının sadece boşanmayla ilgili olmadığını biliyorsunuz. Ölüm korkusu var. Genç yaşta çok şey kaybetmek, bunu anlıyorum. Böyle şeyler hissetmesi normal. Sağlıklı olmayan şeyin bunlarla başa çıkmayı reddetmek olduğunu ancak terapi sırasında fark ettim."

Gözlerine bakıyorum, pişmanlık öfke ve hayal kırıklığıma karışıyor.

"Ve yanlış giden her şey için seni suçlamıyorum. Bunu sana söylemiştim. Olanlarla başa çıkma yöntemim sağlıksızdı. Daha da kötüsü, benden terapiye gitmemi istediğinde bunu reddettim."

Birbirimize bakıyoruz, sözlerimin zor öğrenilmiş gerçekliği havada asılı kalıyor.

"Ama yapmadığım şey," diyorum çenemi tutarak, "bizden vazgeçmekti. Bizi kurtarmaya çalışmadın."

"Denedim," diyor, duyguları sesini tıkıyor. "Denedim, denedim ama *ne* bizi ne de kendimi kurtarabildim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"İki savaşı da kaybediyordum, Si." Gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Bizim için savaşı ve kendim için savaşı. Yaşamak bile istemiyordum."

Sanki kelimeler izinsiz ağzından fırlamış gibi elini ağzına kapatıyor. Gözleri, yüzündeki ıstırap lekeleri gibi. Charlotte'ta bunu ima etmişti ama şimdi onu ve sefaletini görünce ne kadar kötü olduğunu bilmediğimi fark ettim. Ne kadar karanlık olduğunu tam olarak kavrayamadım.

"Birbirimize karşı olan tavrımız," diyor yorgun bir ifadeyle ve sedirin üzerine oturarak. "Soğukluk, kavgalar, acı - burada *olmak*, burada kalmak için zaten kendimle savaşıyordum. İkisini birden yapacak enerjim yoktu. Evliliğimizi kaybetmek sana tarif bile edemeyeceğim bir şekilde acı verdi, ama diğer savaşı kaybetmek? Kendim için mi? Bu ölümcül olabilirdi."

"Ölümcül" kelimesi havada bir ilmik gibi asılı duruyor. Keskin bir acı içimi dağlıyor, düzensiz kesikler ve sonunda işlerin ne kadar kötü olduğuna dair kanayan anılar bırakıyor. Eğer yeterince dikkatli dinlersem, tam da bu odada, bu dolapta yaşadığımız çatışmaların yankılarını hala duyabiliyorum. Bu duvarlar arasında sıkışıp kalmış öfkeli sözcükler. Sefil, öfkeli, çaresiz. Ben bunların hepsiydim, o da öyleydi.

Ve yine de.

İşte yine buradayız. Bu evde tartışıyoruz. Dersimi almadım mı ben? Onu düşünmeden duramıyorum. Sürekli onunla olmak istiyorum. Çıktığımız ve onu göreceğimi bildiğim zaman takındığım o aptal sırtış geri döndü, kahretsin. Bu hisleri durdurmaya çalışmadım çünkü sadece bir yere kadar gidebileceğini biliyordum, ama şimdi daha fazlasını istiyor.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, iş başa düştüğünde, ben hâlâ Yasmen'e dünyayı vermek isteyen bir aptalım. Ama ona tekrar güvenmek, eve dönecek kadar? Ona tekrar o kadar çok şeyimi vermek için mi? Bunu ona verebileceğimden emin değilim.

İlk seferinde zar zor hayatta kaldığını mı düşünüyor? *Kurtulduğumdan* emin değilim. Sağlam mıyım? Yoksa herkesi kandıran parçalanmış bir versiyonum mu?

"Aşkı bulamadığımı söylediğimi biliyorum," diye devam ediyor, gözlerinin kenarlarından taze yaşlar süzülüyor. "Ama söz veriyorum hala burada. Tüm o molozların altında bulamadığım senin aşkın değildi. Bulmam gereken bendim. Kendimi kazıp çıkarmak zorundaydım."

Beni artık sevmiyor musun?

O gece verdiği cevap beni başka hiçbir şeyin sarsamadığı şekilde sarstı ve bazen duygusal olarak ne kadar kalın kafalı olsam da, o konuşmanın etkisinden asla kurtulamadığımı ben bile fark ediyorum.

"Çok fazla olduğunu biliyorum," diyor sesi titreyerek. "Ama kendime karşı dürüst olmayı öğrendim. Sahip olduğumuz şeyi seviyorum Si. Bunu biliyorsun ve bunun nereye varacağını ya da bir yere varıp varmayacağını bilmeden yaşayabileceğimi sanıyordum ama bunu istemiyorum."

"Ne diyorsun sen?"

"Seni bana geri götürmesini istiyorum. Buraya. Güvenini tekrar kazanmak istiyorum. Açıkça konuşmak ve bu sefer daha iyi yapmak istiyorum. Doğru yapmak için."

Ayağa kalkıyor ve aramızdaki boşluğu geçiyor, dokunmadan hemen önce duruyor, ama sıcaklığı ve kokusu beni cezbediyor.

"Evlenmek zorunda olduğumuzu söylemiyorum." Dudaklarını yalıyor ve aramızda yerde duran tenis ayakkabılarına bakıyor. "Ama hayatımızı yeniden birlikte kurmamızı istiyorum, çocuklar için en iyisi olduğu için ya da işimiz için mantıklı olduğu için değil."

Elini göğsüme bastırıyor, parmaklarını göğüs kemiğimin üzerinde gezdiriyor, gözleri öylesine sevgiyle dolu ve taşıyor ki boğazım alev alıyor. "Seni geri istiyorum."

Bunu söylediğinde kalbim duruyor ve sanki yanmışım gibi dokunuşundan uzaklaşıyorum. O kapıdan çıkıp onu duvara yaslayıp becermekle, kapıyı *kilitleyip* bir daha kaçamaması arasında gidip geliyorum. Bunu ona tekrar tekrar söyletmek.

Seni geri istiyorum. Seni geri istiyorum. Seni geri istiyorum.

Duygularım isyan ediyor. Kafa

karışıklığı ve hayal kırıklığı.

Umut.

Korku.

Korkudan altıma sıçtığımı ve çok kızgın olduğumu bilmek için Musa'nın duygu çarkına ihtiyacım yok ama nedenini tam olarak anladığımdan emin değilim. Yüzeysel nedenleri değil, travmalarımın arkasına saklanan ve geçmişimin çatlaklarına yerleşen sinsi nedenleri.

Ona bakıyorum ve bir kahkaha atıyorum. "Yani bir hamilelik korkusu ve bunun her şeyi değiştirdiğine inanmam mı gerekiyor? O gece beni sevip sevmediğini sorduğumda, bu çok önemliyken, emin değildin."

"İşte yapamadıklarım." Parmaklarıyla sayıyor. "O geceye geri dönüp söylediklerimi, hissettiklerimi değiştiremem. Ayrı kaldığımız zamanı geri alamam. Kalbini kıramam."

Gözyaşları yanaklarından aşağı, ağzının kenarlarına doğru yuvarlanır.

"Ben de kendiminkini kıramam, çünkü ister inan ister inanma, sen o kapıdan çıkar çıkmaz içimde bir parça seni geri istedi ve ben o zamandan beri onunla savaşıyorum."

"Ve bunun beni Vashti'yle görmenle bir ilgisi yok muydu?" Kuru bir şekilde soruyorum, araştırıyorum. "Beni gerçekten istediğini yeniden keşfetmek mi?"

"Seni onunla görmek beni sarstı mı? Elbette etkiledi ama seninle aynı odada olduğum her an seni istedim. Seni hiç istemedim. Sanırım seni geri istediğimi söylemeyi hayal bile edemiyordum çünkü beni affedeceğine inanmıyordum."

Parmaklarını belinde birleştiriyor.

"Ben kendimi affedemezken sen beni nasıl affedebilirsin? Dr. Abrams'a sadece tekrar kendim gibi hissetmek istediğimi söyledim."

"Ne dedi?"

"Bir daha asla o kişi olamayacağımı söyledi. Tam olarak eski kadın değildim. Olanlar beni temelden değiştirdi. Bu kadar çok şey kaybettikten sonra geriye kalan kişi olarak mutlu olmayı öğrenebilmem için zaman, terapi ve doğru ilaçları almam gerekti."

Gözleri samimiyet ve tutkuyla parlıyor ve orada tekrar göreceğimi hayal ettiğim her şey var.

"Karşınızda duran kişinin iyileşmek ve kendimi nasıl kaybettiğimi anlamak için gerekli çalışmaları yaptığına güvenmenizi istiyorum. Kaçınılmaz olarak daha fazlasını kaybettiğimde bununla başa çıkmak için gerekli araçları geliştirdim, çünkü sevdiğiniz şeyleri kaybetmek bu hayatta bir garantidir."

Elimi tutuyor ve kalbinin üzerine bastırıyor, kirpikleri gözyaşlarıyla doluyor. "Seni sevip sevmediğimi tekrar sor, Si. Şimdi sor."

Kelimeler dilimde bekliyor, ama ağzımın üzerinde bir kapı var, sanki onları serbest bırakırsam, tüm korkularıma ve çekincelerime rağmen, yapamayacağım

Ona diren.

Ait olduğum yerin burası olduğunu bilen bir yanım var. Ama başka bir yanım daha var: onun bizden vazgeçtiğini ve bunun beni mahvettiğini hatırlayan, kendini koruyan yanım. Önümde duran kadın ihtiyacım olan savaşçı.

Onu nasıl sevmem?

Parmaklarını kalbimin üzerinde yumruk yapıyor ve eğer isteseydi kalbimi göğsümden çıkarıp ona verirdim. Belki de bir kadını sevdiğinizde ve ona her şeyi vermek istediğinizde, sadece hepsini kaybetmek istediğinizde sorun budur.

Aramızdaki son birkaç santimi kapatıp kulağıma doğru eğildiğinde henüz soruyu sormamıştım. Refleks olarak elim kalçasına gidiyor, sahipleniyorum, kaçmaya karar verirse diye onu bana sabitliyorum.

"Evet, Josiah," diyor bir türlü sormadığım soruya sulu bir fısıltıyla. "Seni seviyorum."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JOSIAH

Ofisine vardığımda Dr. Musa'nın profesyonel anlaşılmazlığında bir çatlak var.

Yasmen'den ayrıldıktan sonra kafam o kadar karışmıştı ki

Evime kadar olan kısa mesafeyi gitmek yerine eyaletler arası yola çıktım. Farkına bile varmadan ofisine doğru yola çıkmıştım. Arabadan onu arayıp konuşup konuşamayacağımızı sorduğumda, bir iptal olduğunu ve beni araya sıkıştırabileceğini söyledi. Sesi rahatsız olmamış gibi geliyordu ama ofisine girdiğimde tuhaf bir ifadeyle beni izledi.

"Sen..." Gözlerimi kısarak gerildim. "Bana mı gülüyorsun?"

Hafif de olsa gözlerinde ve dudaklarının belli belirsiz kıvrımında kesinlikle mizah var.

"Pek sayılmaz," diyor. "Sadece terapiyi hayatla başa çıkmak için kullanmana sevindim. İlk seansımıza ceza gibi geldiğin düşünülürse, en azından ne kadar ilerlediğimizi kabul etmeliyiz."

"Evet, sanırım öyle." Ne konuşmam gerektiğini hatırlayınca gülümsemem kayboluyor. "Beni bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkürler... yine."

İki deri koltuğa doğru başını salladı. Birine ben oturuyorum, diğerine de o. "Ee, neler oluyor?"

"Yasmen hamile olduğunu sanıyordu." Açıklığa kavuşturmak için acele ediyorum. "Hamile değil ama şu anki anlaşmamızdan daha fazlasını istediğini fark etti."

teklifler."

"Bağıllık ya da herhangi bir baskı olmadan seks yaptığınız bir şey" diyor. "Şartlar bunlardı, değil mi?"

O böyle söyleyince kulağa çok steril geliyor. Sanırım ilişkiyi tartıştığımızda ona söylediğim şey esasen buydu, ama Yasmen ve benim yaşadığımız şey olarak tanımıyorum.

"Doğru," diyorum. "Bir noktada daha fazla çocuk istediğini fark etmesini sağladı ve onları benimle istediğini söylüyor. Evli olmasak bile benimle bir hayat kurmak istediğini söylüyor. Nereye gittiğini ya da bir yere varıp varmayacağını bilmeden mevcut anlaşmamıza devam etmek istemiyor. Eve dönmemi istiyor."

"Ne istediğini çok iyi bilen bir kadına benziyor."

"Şimdi," diye çıkıştım. "Benden boşanmak istediğinde bu kadar emin değildi."

"Bunu ona sordun mu? Ne değişti?"

"Değiştiğini ve terapi sayesinde Byrd ve Henry öldüğünde neden o şekilde tepki verdiğini anladığını ve daha iyi başa çıkmak için araçlar geliştirdiğini söylüyor."

"Ama ona inanmıyorsun?"

"Korkuyorum."

Birkaç ay önce bu adamın karşısına oturup korkularımı bu kadar kolay itiraf edebileceğimi hayal bile edemezdim.

"Hadi bunu oynayalım." Dirseklerini kolçaklara yerleştiriyor ve parmaklarını çenesinin altında birleştiriyor. "Eğer ona inanırsan ve o gerçekten olgunlaştıysa, büyüdüyse ve eve gidip hayatınızı yeniden başlatırsanız ve her şey giderse, bu nasıl bir his olurdu?"

"Gezegendeki en mutlu orospu çocuğu ben olurum," diye itiraf ediyorum alaycı bir gülümsemeyle.

"Peki ya ikiniz tekrar denerseniz ve ?" Midemde bir çukur açılıyor ve gülümsememi emiyor.

"Mesele de bu," diyorum, çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıkarak. "Bunu tekrar yaşayacağımı hayal bile edemiyorum. Onu tekrar kaybetmeyi. Eğer bir otobüs tarafından ezildiysen, tekrar yürüyebilir hale gelir gelmez başka bir otobüsün önünde durmazsın."

"Yani onu tekrar kaybetmek çok yıkıcı olur."

Başımı salladım.

"Ve o riske girmeye değmez," diyor sakince, sanki bunun beni nasıl kızdıracağını bilmiyormuş gibi.

"Buna değmez demedim. Sadece-"

"Başka bir şey kaybetmek istemiyor musun?"

"Çok acıyor."

"İlk büyük kaybın olan anne babanın öldüğü gün hakkında hiç ayrıntılı konuşmadık. Genç olduğumu biliyorum ama bana o günle ilgili neler hatırladığını anlatabilir misin?"

Bu konu hakkında çok nadiren konuştum. Ona ikisinin de bir araba kazasında öldüğünü söyledim ama o *günü* hiç açmadım. Kimseyle birlikte değil. Parmaklarım kolçaklarda seğiriyor. İçimdeki her şey kıpırdanmak, kaçmak istiyor ama kendimi hareketsizliğe zorluyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Otobüsten indim," diye başlıyorum usulca. "Annem her zaman ben geldiğimde evde olurdu ama o gün yoktu."

Verandadaki salıncakta oturmuş, ayaklarımın dibinde sırt çantamla bir ileri bir geri sallanırkenki görüntüm zihnimi dolduruyor. Hava soğuyup karanlık çökmeye başladığında paltoma sarılmış, eldivenlerimi .

"Ve sonra polisler geldi." Derin bir nefes alıyorum. "Bir polis memuru bir kaza olduğunu ve annemle babamın eve gelmeyeceğini söyledi."

Sarsılarak gülüyorum. "Zihnimde bu kadar canlı olması inanılmaz. Ne zaman birini kaybetsem, her ayrıntısı zihnime kazınsın diye teknik renklerle ve yavaşlatılmış olarak kaydediliyor."

"et," diyor Dr. Musa. "Bu iyi bir şey."

"Sonra Byrd geldi ve beni eve götürdü."

"Daha önce teyzeniz vefat ettiğinde onu bulduğunuzu söylemişsiniz. Bana biraz bundan bahseder misin?"

Boğazımı temizliyorum. "Byrd'ü bulduğumda limoncello keki için tüm malzemeler masadaydı. Mutfak limon gibi kokuyordu." Kısa bir kahkaha attım. "Bunu hiç kimseye söylemedim."

"Yasmen bile mi?"

Başımı salladım. Kayıplarımı hiç paylaşmadım ve şimdi bunun bir hata olduğunu anlıyorum çünkü bu onlara benim üzerimde daha fazla güç veriyordu. Byrd'ün en sevdiği küpelerini taktığını ve bir tanesinin yarıya kadar kaydığını kimseye söylemedim. Kulağındaki küçük delikten dikkatlice geçirdim. Ağzımın Henry'de olduğunu kimseye söylemedim. Onu tuttum, bir pamuk yumağı kadar hafifti, siyah saçları küçük kafasına yapışmıştı ve dudaklarında gezindim. Dudaklarım ondaydı ve ağlamak istedim çünkü *onun ağladığını* hiç duymayacaktım ama gözyaşlarım akmadı. Ve bana gitmemi söylediğinde çocuk odasında Yasmen'in parfümüne karışan boyanın kokusu hala burnumda. Hayatımın en büyük kaybını verdiğiinde. Onu kaybettiğimde.

Travmalarımız, bu hayatta bizi yaralayan şeyler, zaman içinde bile, her zaman arkamızda kalmaz. Bazen yeni doğmuş bir bebeğin kokusuna sinerler. Ev yapımı bir yemeğin tadında bizi şaşırtırlar. Koridorun sonundaki odada beklerler. Bizimle birlikte dirler. Onlar buradadır. Ve bazı günler vardır ki anılar, geride kalanlardan, bu dünyanın sevinçlerinden daha gerçek gelir.

"Yeterince uzun yaşarsanız," diyor Dr. Musa yumuşak bir sesle, "insanları, eşyaları kaybedersiniz. Sadece bununla izole edici veya yıkıcı olmayan yollarla nasıl başa çıkacağımızı öğrenmemiz gerekiyor. Yasmen'i tekrar kaybetmekten *korkmanın* ona bir daha *sahip olamamaya* değip değmeyeceğine karar vermelisiniz."

O geceden beri, ona güvenmek için kendime izin vermedim. Hayatımı yerle bir ettiğini sanıyordum, ama şimdi ne yaptıysa kendi hayatını kurtarmak için yaptığını biliyorum. Artık benim de bir rolüm olduğunu biliyorum. Şimdi anlıyorum ki siyah beyaz gördüğüm her şey gölgeli ve nüanslıymış, kendi acımı kavrayacak kadar temas halinde değilmişim. Şimdi duygularım yükseliyor, inkar edilmek istemiyor.

İnsanlar aşık oldukları anı tam olarak hatırlarlar mı?

Bunun bir an değil, milyonlarca an öğrendim.

Yasmen'e aşık oldum, ısıtması ve su basıncı olmayan köhne bir apartman dairesinde ucuz Çin yemekleri yerken parlak geleceğimizin hayalini kurdum.

Yasmen'e biraz daha aşık oldum, biraz daha derinden, beni her bedenine aldığı anda, tutkunun tadına baktığınızda dilinizi nasıl yaktığını gösterdiğinde.

Kolları sıvadiğinde ve yaratıcılığını, eşsiz enerjisini birlikte gurur duyabileceğimiz bir iş kurmak için harcadığında.

Bana çocuklarımızı verdiğinde ve sihir yapan, herkesi ayakta tutan, dünyayı sonsuz bir zarafetle omuzlarında taşıyan bir anne olduğunda. Düştüğünde bile *kaldı*; her şey onu pes etmeye ve gitmeye çağırdığında, bizim için kaldı ve kendini yeniden bulana kadar savaştı.

Ateşin içinden yürüyen savaşçı kadına aşık oldum, daha güçlü çıkan, acıyla yeniden şekillenen, kederle yenilenen, neşeye yeniden doğan kadına.

Bugün onu kalbimin üzerinde küçük yumruğuyla düşünüyorum. Cesurca önümde durdu ve onu geri almamı istedi. Bana sahip olma şansı sunuyor

Evim, ailem, *karım* gibi gerçekten önemli olan her şeyi. Hepsini bana bir tepside sundu ve ben de hepsini suratına geri fırlattım.

Panik kafamın içinde bir zil çalıyor ve kendi kanımın sesi kulaklarımda bir alarm gibi çalıyor. Duygularımı kontrol altına almak için inşa ettiğim duvarlar yıkılıyor. Yıkımı başlatan bir yıkım topu değil. Bir sarsıntıyla, aşkın ölümlülüğümüzün kırılğan bağlamında gerçekleştiğinin farkına varmakla başlıyor. Bu aşk ve hayat bizim kontrolümüzün hemen ötesinde gerçekleşir. *Aşk ve kaybetmek* arasında sadece bir harflik fark vardır ve bir süre sonra benim için eşanlamlı hale geldiler. Şimdi anlıyorum ki ailem öldükten sonra içimde bir şeyler kırıldı ve bir şekilde yanlış iyileşti ve insanları ne kadar sevdiğimi onları kaybetmenin ne kadar acı vereceğine göre ölçmeye başladım.

İlk tuğla devrildiğinde, hepsi gevşemeye ve çökmeye başlar. Sanki tüm acılar, bir ömür boyu yaşadığım tüm kederler bir duygu seli halinde üzerime düşüyor. Saniyeler içinde, beni değerli bir şeyi tekrar kaybetmekten koruyacağını düşündüğüm her şeyin yıkıntıları arasında duruyorum. Bu serbest bırakma ve rahatlama katartiktir. Lanetlenmiş acı dalgalarının geçmesi için içimde bir hendek açıyor.

Dr. Musa'nın beyaz bir bayrak gibi bana doğru uzattığı mendil beni ürkütüyor ve kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Bu ne için?" Sesim çakıl taşı gibi çıkarken soruyorum.

Hafif bir gülümsemeyle başıyla yüzümü işaret ediyor.

"Gözyaşları için."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YASMEN

Mutfakta tek başıma Byrd'ün ev yapımı peynirli makarnası için malzemeleri bir araya getiriyorum. El yazısının düzensiz karalamaları, onun eski Gözlerimin üzerindeki yaş perdesinin arasından defter bulanıklaşıyor. Josiah birkaç saat önce kapıdan çıktığından beri on dakikayı ağlamadan geçirdiğimi sanmıyorum.

"Akşam yemeği," diyorum sabırsız bir elimle yanaklarımı sıvazlayarak. "Çocuklarıma muhtemelen yemeyecekleri bir yemek yapacağım çünkü ben böyle bir mazoşistim."

Bugünlük aşağılanma payımı almadım mı? Yoksa kendimi eski kocamın önüne atıp, ona geri dönmesi için yalvarıp, ona olan sonsuz aşkımı ilan edip... ve tek kelime etmeden odadan fırlayıp gitmesini izlemeyi mi tercih ederim? Çünkü bunun ödülü alacağından şüpheleniyorum.

"Dirsek eriştesi, peynir, süt, yumurta, tuz ve karabiber."

Byrd'ı buraya çağırmayı dilediğim bir büyü gibi malzemeleri nefesimin altında tekrar tekrar mırıldanıyorum. Ya da en azından onun bilgelliğini çağırmayı, çünkü işleri o kadar berbat ettim ki ne yapacağımı bilemiyorum. Malzemeler duaysa, kaynayan erişte tenceresinden yükselen buhar da tütsüdür ve bu mutfak, şu anda yanımda olması için her şeyi feda edebileceğim bir tapınaktır.

"Seni çok özlüyorum Byrd," diyorum dudaklarımdaki yaşları yalayarak. "Hâlâ."

Düğün günümde, "Seni kızım gibi seviyorum Yasmen, ama oğluma zarar verirsen, kışını tekmelerim" dedi.

Gözyaşlarımdan gülüyorum, dirseklerimi mutfak adasına dayıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye fısıldadım. "Sırf seni bir süreliğine geri kazanmak için o dayağı yemeyi göze alırdım. Söz veriyorum düzeltmeye çalışıyorum ama çok geç olabilir. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. En az benim kadar inatçı."

Tarif defterini kapatıyorum. Bu gidişle saat ondan önce yemek yiyemeyeceğiz. O zaman paket servis. Telefonumu elime alıyorum ve son zamanlarda yemediğimiz bir şey bulmayı umarak bir teslimat uygulaması açıyorum. Meksika yemeği siparişi verirken arka kapının kilidinde bir anahtar dönüyor ve kapı açılıyor. Josiah kapı aralığını doldurduğunda çenem neredeyse yerinden çıkacak. Sonsuz bir sessizliğe uzanan elastik saniyeler içinde birbirimize bakıyoruz. Mumyalandım. Beni felç eden bir düzine tepkiye aynı anda kapılıyorum. Ne hareket edebiliyorum ne de konuşabiliyorum.

"Hey," diyor sonunda. "Öyle gittiğim için özür dilerim."

Ona göz kırpmıyorum ve başımı sallıyorum çünkü sorun yok. O burada ve sorun yok.

"Sadece merak ediyorum," diyor arkasından bir bavul sürükleyerek mutfığa. "Teklifin hâlâ geçerli mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Teklifimi kastediyorsun... eğer istersen... yapabiliriz... yapabilirsin-"

"Eve gel," diyor ve beni on iki saniye daha gevezelik etmekten kurtarıyor. "Sadece bir bavul aldım. Gerisini sonra alırım diye düşündüm ve burada en az bir çift ayakkabım olduğunu biliyorum."

"Aman Tanrım." Ağzımı kapatıyorum ama histerik kahkahalar parmaklarımdan dökülüyor. "Sana bunu söylediğime inanamıyorum."

"Bunu yaptığına sevindim. Tüm kartlarını masaya koydun ve hiçbir şeyi saklamadın. Buna ihtiyacım vardı, ama o an için üzgünüm."

aynı şeyi yapamazdım. İşlemem gereken çok şey vardı."

Burada olması ve eve geleceğini söylemesi gerçeküstü. Onun burada olduğu gerçeği kafama dank ettikçe midem takla atıyor, kalbim öyle yüksek ve sert atıyor ki tüm kan başıma hücum ediyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve tezgâhtaki tabureye yığılıyorum. Omuzlarım yılların verdiği rahatlama hissiyle çöküyor. Birkaç adımda odayı geçip bacaklarımın arasına geliyor ve beni belimden kavırıyor. Kaşlarını çatıyor ve elleriyle yüzümü çerçevesiyor, başparmakları nemli yanaklarımı sıyrıyor.

"Gözlerin şişmiş," diyor, eğilip her iki göz kapağına birer öpücük kondurmak için. "Seni ağlattığım için özür dilerim."

Kızarmış gözleri ve gözlerinin *etrafındaki* hafif şişkinlikle yüzünü incelemek için başımı kaldırıyorum. Yüzünü avuçluyorum, taze gözyaşlarının fışkırdığını hissediyorum.

"Sen de mi ağlıyorsun?" diye sordum.

"Dr. Musa'nın nezaketi." Bir an için gözlerini kaçırıp yere bakıyor. "Bu arada selamlarını gönderdi ve sizinle tanışmayı dört gözle bekliyor."

"Onu görmeye mi gittin?"

"Bazı şeyleri enine boyuna düşünmem gerekiyordu ve o... şey, bunu yapmama yardımcı oluyor." "Sevindim," diye fısıldıyorum, onunla ve geldiği noktayla gurur . Nasıl

İkimizin de kat ettiği mesafe ve daha kat etmemiz gereken mesafe için... birlikte.

"Daha önce çift danışmanlığı yapmak istemediğimi biliyorum," diyor. "Ama bence denemek iyi bir fikir olabilir."

Başımı sallıyorum, bunun bir rüya olması ve kendimi uyandırmam ihtimaline karşı fazla bir şey söylemeye korkuyorum.

"Benim de kendi başıma çözmem gereken çok şey var," diye itiraf ediyor. "Muhtemelen her zaman bir şeyleri düzeltmek, her şeyi bir arada tutmak isteyeceğim. Ama daha iyi olabilirim."

"Sevdiğin insanlar için güçlü olman gerektiğini biliyorum." Başımı eğiyorum, böylece gözlerini gözlerimle yakalayabiliyor ve tutabiliyorum.

"Ama ben seninle durmak istiyorum"

Yağmur yağdığında, rüzgar çıktığında. İşler zorlaştığında ve ihtimaller aleyhimize döndüğünde. Bunu daha önce her zaman yapmıyorduk ama inanıyorum ki zorluklar geldiğinde hep birlikte ayakta duracağız."

Alnını alnıma bastırıyor, boynumu avuçluyor ve dudaklarımı dudaklarına götürüyor.

"Bana sahipsin," diye fısıldıyorum öpüşürken. "Ve buna güvenmeyebileceğini biliyorum. Seni suçlayamam ama ciddiylim. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bu iyi." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için geri çekiyor. "Çünkü görünüşe göre bir şeyleri kaybetme konusunda pek iyi değilim ve seni kaybetme konusunda gerçekten kötüyüm."

Onu tekrar öpmek için eğildim ama parke zemindeki pençe sesleri ikimizin de başını çevirmesine neden oldu. Otis mutfığa giriyor ve Josiah'ya doğru yürüyor, başını kalçasına yaslıyor, belli ki dokunulmak için eğiliyor.

Josiah kocaman köpeği kulaklarının arkasından okşuyor. "Eve gelmeye ne dersin?" diye soruyor.

Otis sanki bu fikri tamamen destekliyormuş gibi havlıyor ve biz de gülüyoruz.

"Byrd onu seninle bırakarak ne yaptığını biliyordu," diyorum. "Sende benim gördüğümü gördü. Sevdikleriniz için ne gerekiyorsa yapacağınızı."

"Ve seni seviyorum," diyor, bunun gerçekliği gözlerinde açıkça parlıyor. "Bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim."

"Olma. Çözmemiz gereken çok şey var." Gülüyorum. "Hey, Merry ve Ken otuz yıldır birlikte yaşıyorlar. Bence acele etmeyelim. Seni seviyorum ve acelemiz yok."

Başka bir öpücük için yüzümü yukarı kaldırıyor. Son zamanlarda paylaştığımız tüm ateşli anlara kıyasla, bu çok iffetli. Sadece dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, ama öyle bir şefkat var ki. Daha önce olduğu gibi, bağlılık ve sadakatle işlenmiş, ancak yeni bir takdirle bağlanmış gibi hissettiriyor. Belki de daha önce sahip olduklarımızı hafife aldık, kırılgan olduğunu *bilmiyorduk* çünkü

hiç test edilmemiş bir şekilde kırılıyordu. Şimdi ise aramızdaki bu şey, hayat sarsıldığında kopmayacağına gerçekten inandığım bir gergi ipi. Kolları etrafımda sıkılaşıyor, sahiplenici, koruyucu. Elimden kayıp gitmeyeceğimden emin olması zaman alacak, bu yüzden ben de onun tarafından tutulmuş bir şekilde öylece durmaya devam edeceğim.

Öpücük derinleşiyor, sanki dudaklarımızın dokunuşunda, dillerimizin birbirine dolanışında cevaplar arıyormuş gibi araştırıyor. Ayrılıyoruz, zor nefes alıyoruz, bir elimi boynunun arkasına geçirip bizi birbirimize sabitlerken alınlarımız birbirine çarpıyor.

"Ewww."

Deja'nın sesi ikimizi de sarsıyor ve mutfığa girerken yüzündeki iğrenmiş ifadeye gülmekten kendimi alamıyorum.

"Burada yiyoruz," diyor, benim oturduğum ve onun bana bastırdığı yeri işaret ederek. "Artık değil. O tezgah resmen şüpheli."

Bir kahkaha ve Josiah'nın kıkırdaması dokunduğumuz yerlerde içimde titreşiyor.

" oluyor?" Kassim kız kardeşinin hemen arkasından soruyor. Kocaman gözleri bizden kapının yanında duran Josiah'nın bavuluna kayıyor.

"Açıklanacak çok şey var," diyorum. "Ve her şeyi konuşacağız." Josiah çocuklarımızın görmesi için ellerimizi tezgahın üzerinde birbirine kenetliyor.

"Ama uzun lafın kısası," diyor, açıkça sevgi dolu bakışlarını üzerime dikmiş, beni ateşliyor, "eve dönüyorum."

EPILOG

YASMEN

"Neden yıkıldın, ey ruhum... Umut."

-Mezmun 42:5

Yılbaşı gecesi yılın en yoğun gecelerinden biri olmasına rağmen her zaman en sevdiğim gecelerden biridir. Her zaman yaptığım gibi gece yarısı kadeh kaldırdım ve

Grits kutlama partisinde yeni yıl. Şişeler patlıyor. Şampanya akıyor. Bir saat önce olasılık ve sevinçle dolup taşan mekan boşalmaya başlıyor. Saat bire kadar herkes gitmiş olacak. DJ harikaydı, tesadüfen bulduğum yeni bir adamdı. "Feels Good "u çaldı ve Hendrix o şarkı her çaldığında yaptığı gibi aklını kaybetti. Soledad'la birlikte beni çatıda bulup yemek yiyenlere Mutlu Yıllar dileyip geldikleri için teşekkür ederken hâlâ biraz terli ve nefessizdi.

Hendrix beline kadar uzanan örgülerini dağınık bir topuz haline getirerek, "Harika bir parti," diyor. "Bir kez daha."

"Teşekkür ," diyorum.

"Charlotte'ta işler nasıl gidiyor?" Soledad soruyor. "İlk yılbaşı partileriyle mi?"

"Harika," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Oradaki yeni müdürümüz Charles bize bazı fotoğraflar gönderdi. Herkes eğleniyor gibi görünüyordu. Mekan harika görünüyor. Dekorasyondaki yardımların için tekrar teşekkürler, Sol."

"Hiçbir şey değildi," diyor.

Hendrix, "Bir dahaki sefere Charlotte'a annemi ziyarete gittiğimde burayı kontrol etmem gerekecek," diyor.

"Evet, benim için göz kulak olabilirsin." Gülümsüyorum, yakındaki bir masadan açılmamış bir şişe şampanya alıyorum. "Bir yıla daha kadeh kaldırmak için son bir içki? Yeni yıl çaldığında seninle birlikte değildim, o yüzden içelim mi?"

"Oh, yapacağız." Soledad masaya oturur.

Hendrix de otururken, "Bize bardak getireyim," diyorum.

Bu katta geceyi kapatmakta olan barmene doğru yürüyorum ve bardan üç shot bardağı alıyorum çünkü muhtemelen binada bir tane bile temiz flüt yok.

"Doldurun!" Bardakları muzaffer bir edayla tutuyorum ve masaya dönüp yerime oturuyorum. "Yapabildiğimin en iyisi bunlar."

"Zaten bu kadarını kaldırabilirim." Hendrix gülüyor. "Ben *Kızardı*. Beni duyuyor musun?"

Soledad gülümseyerek, "Bu gece gerçekten çok eğlendin," diyor. "Eğer içmiyorsan, dans ediyordun."

"Kutlanacak çok şey var." Hendrix göz kırpmıyor. "Çok iyi bir yıl oldu ve bu yıl daha da iyi olacak."

"Ah, doğru ya. Şu yeni müşteriyle anlaşmışsın," diyorum. "Kazançlı, ha?"

"Evet." Hendrix üç shot bardağına şampanya dolduruyor. "Eğer yedi rakamlı anlaşmalar yapmaya devam ederse, ben ve o komisyon gayet iyi geçineceğiz."

"Edwards'ın şirketi de en iyi yıllarından birini geçirdi," diyor Soledad, gülümsemesi biraz sert. "Bu yeni ortak işleri değiştiriyor ama Edward bazı değişikliklerden emin olmadığını söylüyor."

Hendrix ve ben hızlı bir bakış atıyoruz, Edward söz konusu olduğunda zımni bir anlaşmayla hafifçe hareket ediyoruz. Bildiğimiz kadarıyla son zamanlarda başka kadınlar hakkında konuşmuyordu, ama biz de ona pek güvenmiyorduk.

"Oh, vay canına," diye mırıldanıyor Hendrix. "Edward için ne güzel." "Bu gece kızlarla evde mi?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor. "Ama Lupe değil. O da Deja'nın pijama partisinde."

Telefonumu eteğimin cebinden çıkarıp ekrana bakarak gülümsüyorum. "Deja bana beş mesaj falan attı. Ona pijama partisinden annene mesaj atmanın hoş olmadığını söyledim ama kızlardan biri için yaptığı örgüleri görmemi istedi."

"Harrington'dan ayrılmalarına izin vererek doğru şeyi yaptık, değil mi?" Soledad iç geçiriyor. "Demek istediğim, onları içeri alabilmek için elimizden geleni yaptık, Paul'e ödeme yapmak için Peter'ı soyduk ve onlar da bundan vazgeçtiler."

"Bu onların halka açık ikinci yılları ve ikisi de harika gidiyor. Deja kesinlikle daha mutlu." Omuz silkiyorum. "Çocuklarımızın her birinin farklı şeylere ihtiyacı var. Kassim Harrington'da hâlâ çok başarılı."

"Ve sınıf atladı," diye araya giriyor Hendrix, beni yumruklayarak.

"Ben de gösteriş yapıyorum," diyorum, gururlu bir anne edasıyla. "Hepsi öyle. İkisi de gerçekten çok iyi gidiyor."

Hendrix alaycı bir tavırla, "Bütün aile terapide," diyor. "Yani hepiniz iyi olsanız iyi olur."

"Gerçekten!" Gülüyorum. "Deja dışlanmak istemediği için kendi terapistini istedi ve tabii ki biz de aile danışmanlığı alıyoruz."

"Yine de hepsi çalışıyor mu?" Soledad mükemmel bir şekilde örölmüş kaşlarını nazıkçe kaldırarak soruyor. "Düzenleme mi?"

"Evet, ama Josiah'ın bizimle yaşadığını ve onunla birlikte olduğumuzu fark ettiklerinde insanların kafalarının hoşuma gidiyor... yine, ama hala evli değiliz."

Hendrix kocaman bir sırıtışla, "Kendini yapmaya devam et," diyor. "Seni hiç görmediğim kadar mutlusun."

"Hiç olmadığım kadar mutluyum."

Bu doğru. Hayatımız, aşkımız düşündüğümüz gibi gitmedi ama bu onu daha az doğru yapmıyor. Sık sık evlilik kurumuna inanmadıklarını ama birbirlerine sonsuza kadar inandıklarını söyleyen Ken ve Merry ile tanıştığımız günü düşünüyorum.

Bizi bir arada tutan tek şey aşkımız.

Ben hala evliliğe inanıyorum ve Josiah da inanıyor. Aşkımız bizi bağlayan tek sözdür, ancak Josiah bunu yeminlerle tekrar mühürlemeye hazır olduğunda, ben de hazırım. Şimdilik, büyümek, iyileşmek ve Ken ve Merry'nin dediğı gibi, kendi şartlarımıza göre birlikte bir hayat kurmak için zaman ayırdık.

Şampanya kadehimi elime alıyorum. "Bunu yapacak mıyız, yapmayacak ?" "Yapıyoruz," diyor Hendrix.

Soledad, elbisesindeki pullar kadar parlak bir gülümsemeye onunkini kaldırıyor. "Kadehi kim kaldıracak?"

"Bu gece zaten bir tost yaptım," diyorum. "mı, Hen?"

"Her zaman hazır." Kadehini kaldırıyor. "Sırtımızı çatlatan sekse içelim."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Soledad, dudakları seğiriyor.

Hendrix gülümsemesi nadir görölen tatlı bir kıvrımla eriyerek, "Kenarlarımızı kapıp götüren maceralar," diye devam ediyor. "Ve senin gibi sadık dostlar."

"gibi mi yapışayım yani?" Kıkırdayarak soruyorum. "Ne dediysem onu söyledim," diye gürlüyor Hendrix.

"Senin gibi sadık dostlara," diye koro halinde kadehlerimizi tokuşturuyor ve şampanyalarımızı yudumluyoruz.

"Pekala," diyorum kadehimi masaya şarparak, "Kasım Jamal'larda, bu yüzden Josiah ve ben çocuksuz nadir bir gece geçiriyoruz. Sonra görüşürüz, sürtükler. Ben erkeğimi bulacağım ve fırsat varken buradan gideceğim."

Soledad omzumun üzerinden bakıp gülümsüyor. "Görünüşe göre seni bulmuş."

Koltuğumda dönüyorum ve kalbim bu adam için özel olarak ayrılmış, sadece onun ilham verdiği bir ritimle atıyor. Josiah çatıyı geçip bize doğru geliyor. Dikkatinizi çekecek türden bir yakışıklılığa sahip, seksapelini koruyan bir çekiciliğe bürünmüş. Gülümsemesi yorgun, sadece ağzının bir tarafına doğru eğik, ama gözleri tetikte bana bakıyor. Beni sevip sevmediğini merak etmeme gerek yok. Bana her gün sözleriyle ve şu anda bana sabitlenmiş o bakışıyla söylüyor.

"Hanımlar," diyor Josiah masamıza ulaştığında. "Neye içiyoruz?"

Şampanya şişesini ve uyumsuz kadeh üçlüsünü başıyla işaret ediyor.

"Yeni yıl boku." Ona attığım şapşal sırtışımı kontrol etmiyorum bile. Sarhoş olacak kadar şampanya içmedim ama evde onunla baş başa bir gece geçirme düşüncesi bile başlı başına sarhoş edici.

Beni ayağa kaldırıyor, koltuğuma oturuyor ve tekrar kucağına çekiyor. Boynuna sokuluyorum, onun tanıdık kokusunda, sert vücudunun sıcaklığında, kalçamı okşayan elindeki şefkatte kayboluyorum, ince bir ipek tabakasının içinden bile karıncalanmalar gönderiyorum.

"Tamam," diyor Hendrix, ayağa kalkarak. "Sanırım bu bizim ayrılma işaretimiz, Sol.

Gözümüzün önünde masanın üzerinde sevişmeye başlayabilirler."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir." Parmaklarımı Josiah'ninkilerle karnımda birleştiriyorum ve sırtımı onun göğsüne yaslıyorum. "Bizden geçmiş olamaz."

Josiah'nın kıkırdamasının alçak gürültüsü omurgam boyunca titreşiyor; şaka yapıyordum, ama karnım altımdaki boyun eğmeyen kemik ve kasla takla atıyor. Bu adamın bana hissettirdiklerine bakılırsa, eve varamayabiliriz. Mahzeni ilk kez kullanmış olmayacağız.

Soledad gülümsemesinde bir parça burukluk hissederek, "Sanırım senin aracılığınla yaşayacağım," diyor. Bunun bize değil, kocasına yönelik olduğunu biliyorum. Elini sıkmak için kavrayarak sempatik bir gülümseme sunuyorum.

"Yarın hâlâ bana geliyor musunuz?" Hendrix yarısı boş şampanya şişesini bir kolunun altına sıkıştırarak soruyor. "Yeşillik ve börölce ile yeni yıl yemeği vereceğim. Yeni yılda şansımız yaver gitsin."

"Öğle yemeği öğleden önce olmadığı sürece," diyor Josiah, "bizi say." "O zaman öğlen görüşürüz. Haydi, Sol."

"İyi geceler muhabbet kuşları," diyor Sol, bu kez gülümsemesi sıcak.

"Sizi seviyorum ocuklar." Küçük bir parmak hareketiyle el sallıyorum ve şimdiye kadar sahip olduğum en iyi iki arkadaşımın merdivenlerden inişini izliyorum.

Hayatımda oldukları için çok şanslıyım. Bunun mutlak gerçeği, beklenmedik gözyaşlarımı geri kırpmamı sağladı... yine. Bu gece duygusalım. Josiah birkaç ay önce vazektomi ile bu olasılığı ortadan kaldırmasaydı hamile olup olmadığımı merak ederdim. Kazara yüksek riskli bir hamilelik yaşamayacağımızı bilmek ona huzur verdi ve ailemiz için yeni bir yön belirledi.

"Bu gece Brock ve Clint'i gördün mü?" Gözlerinin içine bakmak için kuşağında biraz kayarak soruyorum.

"Söyledim. Onlara gelecek hafta evlat edinme derslerine başlayacağımızı söyledim. Bunun için çok heyecanlılar."

Ailemize bir yenisini ekliyoruz ve bu bizim için doğru yönde atılmış bir adım gibi geliyor. Kassim ve Deja mutlu ve güvende. Onlarla ilişkimiz, onlara ve olan baēlılıēımız hakkında açık bir şekilde iletişim kuruyoruz. Byrd'n evini birkaç ay önce tatlı bir aileye kiraya verdik ve bu, ayrı geirdiēimiz acı dolu zamanın son bir ipliēini kesmek gibi hissettirdi. Daha önce hiç olmadıēımız kadar güçlüyüz. Hassasiyet tungstenle sarılmış. En savunmasız yanlarım kaya baēlılıēıyla korunuyor.

Başımı çevirip ona bakıyorum, dudaklarımıēı pşecek kadar yaklaştırıyorum... ve pşyoruz. Milyonlarca kez ptēn bir adam nasıl olur da hâlâ seni dizlerinin üzerine çökertecek güce sahip , bilmiyorum ama yıldızlarla dolu bir katedral gökyüzünün altında ona sarılırken, bunu asla hafife almayacaēımı biliyorum. Çok şey yaşadık ve aramızda yanan şey, denenmiş olduēu için daha parlak ve daha sıcak parlıyor.

pşmeyi yavaşlatıyor, elini kalçamda sıkıyor, beni gēsne doēru çekiyor, böylece kalplerimiz birlikte çarpıyor. Alt kattan müzik sesi yükseliyor ve Al Green'in sylediēi şarkıyı duyduēumda ruhumu ele geçiriyor.

"Birlikte Kalalım."

"DJ'in gittiēini sanıyordum," diyorum dudaklarına karşı, "ama bizim şarkımızı alıyorlar. Bunu sen mi ayarladın acaba?"

"Sahibi benim için iyi şeyler söyledi," diyor gülümseyerek ve ayaēa kalkıp elini uzatarak. "Dans edelim mi?"

Başımı sallıyorum, ona yaklaşıyorum, kollarımı omuzlarından geçiriyorum ve başımı gēsne koyuyorum. Elleri belimden ve kalalarımından geçerek popomu sıkıyor.

"Eve gittiēimizde," diyor, "bu kı benim."

"Bu kı," diyorum ona, üzerinde tekerlek tılsımı olan kolyeyi ve eski evlilik yzēm elbisemden çıkararak, "her zaman sizindir, Bay Wade."

Bana bakarken gözleri sevgiyle parlıyordu. "Bunu bilmek güzel Bayan Wade."

Birkaç dakika konuşmuyoruz ama şarkının bizi anılara boğmasına izin vererek sallanıyoruz. Soğuk bir gecede boktan bir apartman dairesinde iki saf çocuk, birbirimize , gerçek aşkın neye benzediğini bildiğimizi sanıyorduk. Bu sözleri yaşamamanın, birlikte kalmanın ne kadar zor olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Bu şarkıyı duymak bana en büyük başarısızlığımı hatırlatırdı, ama şimdi en büyük zaferimin marşı. Bu aşkı kaybettiğimden değil, ona o kadar inandığımdan, onu kurtarmak için ateşe geri koştum. Tüm umutlar kaybolduğunda, onu tekrar bulana kadar aramaktan vazgeçmedim. *Kendimi* tekrar bulana kadar aramayı bırakmadım. Ve bu adam, bu an benim ödülüm.

Birlikte kalalım.

Derin sevgi, kabullenme ve yenilenme sözleri. Bu, dünya bizi böldüğünde bir arada durma sözüdür. Birbirimizi incittiğimizde. Bir ömür boyu rafine edilmiş sadakat ve özlem. Sahip olduğumuz aşkın çok güçlü olduğuna eminim, bir düzine yaşam boyunca dayanabilirdi, ama yoğunlaştırıldı ve sonra sadece buna damıtıldı. Daha önce ayrıldıktan sonra birbirimizi bulduk. Zaman sona erene kadar bunu tekrar tekrar yapabiliirdik, ama bu hayatta onu asla bırakmayacağım.

"Senin için bir şeyim var," diye fısıldıyor kulağıma, sıcak nefesi kulak mememi buğulandırıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Sol ceketimin cebinde."

"Bir armut daha mı?" Ona sırtıtıyorum. "Bak ve gör."

Elimi sol cebe sokuyorum, parmaklarım ipek astarı okşuyor, arıyor. Ve sonra onu hissediyorum ve şoktan donup kalıyorum. Bana bakıyor, tüm kahkaha izleri gitmiş, yerini ateşli ve şefkatli bir şey almış. Titreyerek yüzüğü çıkardım ve tuttum. Büyük bir kare-

kalın platin bir bant üzerinde kesilmiş elmas. Nefesim kesiliyor, nefesim kesiliyor ve başlıyor.

"Bir yazı var." Parmağımın ucunu bandın içine doğru yönlendiriyor. Tek kelimeyi okumak için çevirmeden önce harflerin izini sürüyorum.

"Tekerlek."

"Başı ve sonu yoktur." Yüzüğü aldı ve aramızda tuttu. "Bu bizim kendi sonsuzluğumuz."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve o onları nazıkçe siler silmez, yerlerini yenileri alıyor. Bu an çok büyük, çok ezici ama tek başına değil. Bu sadece tam çemberimizin gücü değil, aynı zamanda zayıf olduğumuz ve ayağa kalktığımız tüm zamanlar. Her acı, ayrı geçirdiğimiz her saniye, ancak yeniden birleşmek için. Birliğimiz sadece iyi şeylerden oluşmuyordu. Acılar, kederler ve üzüntüler de en az sevinçler kadar bizi bağladı.

"Benimle evlenir misin?" diye kulağıma üflüyor. "Yine mi?"

Konuşamıyor, hıçkırıklarına ve sevinç çılgınlıklarına engel olmak için dudağını ısıyorum. Yüzüğü parmağıma geçiriyor ve tam oturuyor.

Güzelce yontulmuş ağzını bir gülümseme genişletiyor. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Seninle daha çok çocuk yapmak. Seninle kavga etmek. Seninle barışmak. Her gün senin yanında uyanmak."

Alnını benimkine yaslıyor.

"Ben senin için yaratılmıştım, sen de benim için yaratılmıştın ve kendi yolumuza çıktığımızda bile, her şeyi berbat ettiğimizde bile -çünkü *ikimiz* de yaptık bebeğim- o zaman bile ruhum biliyordu, kalbim biliyordu, senden uzak olmak yanlıştı. Bir daha asla böyle acı çekmek istemiyorum. İnsanlar genellikle böyle ikinci bir şansa sahip olmazlar, Yas."

"Bir yanım bunu hak etmediğimi düşünüp duruyor," diye itiraf ediyorum.

"Başımıza gelen onca şeyi hak ettik mi? Kaybettiğimiz şeyleri ve insanları? Hayatın hak ettiğini şeyi almakla ilgili olmadığını, yapabildiğin her şeyi yapabiliyorken almakla ilgili olduğunu öğrendim çünkü kısa. Çünkü değişken. Çünkü hiç beklemediğimiz anda alır. Şimdi kaybettiğim her şey, her zaman onları kaybedeceğimden korkmak yerine, sahip olduğum şeylere değer vermemi sağlıyor."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını
öpüyor. "En çok da seni."

Bir şeyleri kaybettiğimizde, onları her zaman geri alamayız. Byrd'den bana kalan tek şey bir yığın yemek tarifi ve asla solmaması için dua ettiğim anılar. Henry'den geriye ise asla gerçekleşmeyecek dileklerden oluşan bir duvar ve kısa bir ömür için de olsa onun benim bir parçam ve tamamen benim olduğunu hatırlatan, onuruna tenimi süsleyen küçük bir yara izi kaldı.

Elimi Josiah'nın kalbinin üzerine bastırıyorum ve kalp yeniden bir araya gelmenin coşkulu ritmiyle atıyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve asla geri kazanamayacağımızı düşündüğüm kabullenişin, güvenin içinde kendimi kaybediyorum.

"Beni asılı bırakma, Yas." Başparmağını dudaklarımda gezdiriyor.
"Aslında soruya cevap vermedin. Benimle evlenir misin... tekrar?"

Nasıl hissettiğimi anlatmak için söyleyebileceğim binlerce şey var, ona bağlılığının benim için ne anlama geldiğini anlatmak için. Karanlığa kaçmak yerine onu karanlıkta bulacağımı ve birbirimize ışığa doğru rehberlik edeceğimizi. Boğazımdaki kolyeye dokunuyorum, tekerleğin tanıdık şeklini, ilk evlilik yüzüğümün değerli ağırlığını test ediyorum. Bunu bir dilek kuyusuna attım, gerçekten istediğim, gerçekten dilediğim şeye bir daha asla sahip olamayacağımdan emindim. Bocaladığım konusunda asla endişelenmesine gerek olmadığına dair onu temin etmek için söyleyebileceğim milyonlarca kelime vardı, ama zapt edilemez bir sevinç ve ağlamaklı bir gülümsemeyle bir tanesini seçtim.

"Evet."

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Kennedy'nin 2024'ün başlarında çıkacak bir sonraki
kitabını kaçırmayın

YOUR BOOK CLUB RESOURCE

Okuma G#uRehberi

Tartışma Soruları

Lütfen aşağıdaki tartışma sorularının bazı spoiler içerdiğini unutmayın.

Şaşırmak istiyorsanız ileriye okumamanızı tavsiye ederiz.

1. Önsözde Josiah ve Yasmen'i genç ve aşık görüyoruz. Kitabın ilerleyen bölümlerinde, Byrd ve Henry öldükten kısa bir süre sonra evliliklerine çok farklı bir açıdan bakıyoruz. Ve sonra boşanmadan birkaç yıl sonrasını görüyoruz. Her aşamadaki ilişki dinamiklerini karşılaştırın ve kıyaslayın. O zaman kimlerdi, şimdi kimler?
2. İki feci kayıp ve Yasmen'in ardından yaşadığı depresyonun ayrıntıları ilk birkaç bölüm boyunca ortaya çıkıyor. Neler olduğu ve Yasmen'in nasıl tepki verdiği netleştikçe hangi duyguları hissettiniz?
3. Yasmen'in en yakın iki arkadaşı Soledad ve Hendrix hakkındaki ilk izlenimleriniz nelerdi? Yasmen'in iyileşmesine nasıl yardımcı oldular? Bu kadınlar birbirlerine ne kadar benziyorlar ve hangi açılardan farklılar?
4. Yasmen eve geldiğinde Vashti'yi akşam yemeği yerken ve çocuklar ve Josiah ile oyun oynarken bulur. Yasmen'in tepkisi hakkında ne hissettiniz?
5. Kitabın açılış bölümlerinden sonra Josiah'ın bakış açısını Yasmen'den okumak onun hakkındaki izlenimlerinizi nasıl etkiledi?

6. Terapi kitapta büyük bir rol oynuyor ve keder ve depresyon hakkında çok fazla tartışma var. Bazı çevrelerde terapi hala damgalanıyor. Terapi ve terapiye ilişkin algılar karakterleri ve hikayeyi nasıl etkiledi? Sizin görüşlerinizi herhangi bir şekilde değiştirdi mi? Hikayenin keder ve depresyon hakkında düşünmenizi istediği bazı şeyler nelerdi?
7. Yasmen ve Deja'nın ilişkisinin Yasmen ve Carole'un ilişkisi üzerinden yansıtıldığı herhangi bir yol gördünüz mü? Anneler ve kızları birbirlerini nasıl etkiler? Peki ya Byrd Teyze'nin rolü? İnsanlar başkaları aracılığıyla ne şekilde yaşamaya devam eder?
8. *Gitmeme İzin Vermeden Önce* bir romans, ama aynı zamanda kadın kurgusu ve güçlendirme unsurlarına da eğiliyor. Kadınların bazen karşılaştıkları benzersiz zorlukları ve bu hikayedeki kadınların yaptıkları çeşitli seçimleri vurgulayan unsurlardan bazıları nelerdi? En çok özdeşleştiğiniz bir kadının yolculuğu var mıydı?
9. Yemek hikâye için çok önemlidir. Yasmen ve Josiah'ın bir restoran sahibi olmalarının ötesinde, yemeğin ne şekilde önemli olduğunu tartışın.
10. Yasmen ve Josiah'ın "ilişkilerini" başlangıçta gizli tutma gerekçelerini anladınız mı? Nedenlerine katılıyor muydunuz?
11. Yasmen eve dönmesini istediğinde Josiah'ın ilk baştaki korkusu ve şüpheciliği haklı mıydı? Size nasıl hissettirdiler?
12. Bir aşk romanını aşk romanı yapan şeyin ne olduğu ve nasıl bitmesi gerektiği konusunda bazı tartışmalar var. Eğer Yasmen ve Josiah yeniden evlenmemeye karar verselerdi ve Ken ve Merry'nin kitabından bir sayfa alsalardı, bunu sonsuza dek mutlu bir son olarak değerlendirir miydiniz? Onların kararına katılıyor muydunuz?

Yemek Tarifleri

Byrd Teyze'nin Limoncello Pound Keki

İçindekiler

Kek için

- Tava için pişirme spreyi veya bitkisel yağ• 2 su bardağı çok amaçlı un
- 1 çay kaşığı kabartma tozu•
½ çay kaşığı karbonat
- 1 çay kaşığı tuz
- 1½ su bardağı tuzsuz yumuşatılmış tereyağı• 1¼ su bardağı şeker
- 3 büyük yumurta
- 1¼ su bardağı ekşi krema• ¼ su bardağı limoncello
- 3 limon kabuğu rendesi

Glaze için

- 1 su bardağı pudra şekeri
- 2 yemek kaşığı limoncello
- Limon kabuğu rendesi
- Bir tutam "çok yaşa"

Kek için talimatlar

Fırını önceden 350°F'ye ısıtın.

Bir Bundt tavaya hafifçe spreyci sıkın veya yağ sürün.

Bir kapta un, kabartma tozu, karbonat ve tuzu karıştırın.

Ayrı bir kapta veya stand mikserinde tereyağı ve şekeri orta hızda hafif ve kabarık olana kadar çırpın. Yumurtaları teker teker eklerken tereyağını çırpırmaya devam edin.

Un karışımının üçte birini ekleyin ve düşük hızda karıştırın. Ekşi kremanın yarısını ekleyin ve çırpın. Bu adımları un karışımıyla bitirerek tekrarlayın. Limoncello ve limon kabuğu rendesini ekleyin. Pürüzsüz olana kadar karıştırın.

Karışımı hazırlanan tepsiye dökün. Üstünü düzleştirin. Orta rafta 30 dakika pişirin. Keki döndürün ve sıcaklığı 325°F'ye düşürün. 25 dakika daha pişirin.

Keki tepside yaklaşık 15 dakika soğumaya bırakın, ardından keki bir tel ızgara veya kek tabağına alın. Siz glazürü hazırlarken kek soğumaya devam etsin.

Glaze için talimatlar

Pudra şekeri, limoncello ve limon kabuğu rendesini bir kapta pürüzsüz olana kadar karıştırın.

Tamamen soğumuş kekin üzerinde gezdirin.

Josiah'ın Tatlı Patatesli Turta Krepleri

İçindekiler

- 1¾ fincan çok amaçlı un
- 2 çay kaşığı kabartma tozu

- ½ çay kaşığı kabartma tozu• 2 çay kaşığı esmer şeker• 1 çay kaşığı kaşer tuzu
- 1 çay kaşığı tarçın
- ¼ çay kaşığı öğütölmüş muskat• ¼ çay kaşığı öğütölmüş zencefil• 2 su bardağı süt
- 2 küçük tatlı patates, kavrulmuş ve pürüzsüz olana kadar püre haline getirilmiş (yaklaşık ¾ fincan püre)
- 2 büyük yumurta
- 1 çay kaşığı vanilya özütü• Tava için tereyağı
- Bir fincan dolusu havalı

Yol Tarifi

Bir kapta un, kabartma tozu, karbonat, esmer şeker, tuz, tarçın, muskat ve zencefilî birlikte çırpın.

İkinci bir kapta süt ve tatlı patates püresini birlikte çırpın. Yumurtaları ve vanilyayı ekleyin.

Islak ve kuru malzemeleri birleştirin ve karıştırın.

Tereyağını büyük bir yapışmaz tavada veya ızgarada orta-yüksek ateşte eritin. Biraz köpürdükten sonra ısıyı orta-düşük seviyeye düşürün ve yaklaşık fincan krep hamurunu tavaya koyun. Hamurda kabarcıklar oluşana ve krepin altı altın rengini alana kadar yaklaşık 2-3 dakika pişirin. Çevirin ve 2-3 dakika daha altın rengi olana kadar pişirin.

Akçaağaç şurubu, ceviz veya çırpılmış krema ile servis edin; seçim sizin!

Evelyn Teyzemin Mısır Pudingi

İçindekiler

- Tava için pişirme spreyi, gres yağı veya tereyağı• 3 yumurta
- 1 yemek kaşığı vanilya özütü
- $\frac{1}{3}$ su bardağı süt
- $\frac{1}{4}$ çubuk tereyağı, eritilmiş• $\frac{1}{2}$ çay kaşığı tuz
- 2 yemek kaşığı çok amaçlı un• $\frac{1}{2}$ su bardağı şeker
- 2 kutu kremalı mısır
- 1 su bardağı bütün mısır (dondurulmuş, konserve veya taze - tercihinize göre)• Bir yığın Güney misafirperverliği!

Yol Tarifi

Fırını önceden 350°F'ye ısıtın. 9 × 13 boyutlarında bir fırın tepsisini pişirme spreyi, gres yağı veya tereyağı ile hazırlayın.

Bir kapta yumurtaları çırpın. Vanilya özütünü, sütü ve eritilmiş tereyağını ekleyin.

Ayrı bir kapta tuz, un ve şekeri karıştırın. Daha sonra bunları yumurta karışımına ekleyin.

Her iki kutu kremalı mısırı da ekleyin.

Konserve mısır kullanıyorsanız, konservenin suyunun yarısını süzün, diğer yarısını bırakın. Kalan suyu ve mısırı diğer malzemelerle birlikte kaseye dökün. Taze veya dondurulmuş mısır kullanıyorsanız, mısırın tamamını dökün.

Tüm malzemeleri birlikte karıştırın ve hazırlanan tepsiye dökün.

45 dakika pişirin (yumurtalar sertleşmeli ve üstü kahverengi olmalıdır).

Tavayı 15 dakika bekletin ve servis edin!

Soledad'ın Salata Sosu

İçindekiler

- $\frac{3}{4}$ fincan avokado veya sızma zeytinyağı
- $\frac{1}{2}$ fincan şeri sirkesi
- Yarım limonun suyu (ya da daha fazla acı istiyorsanız bir limonun tamamı!)
- 1 yemek kaşığı Dijon hardalı
- $\frac{1}{2}$ çay kaşığı biber
- Biraz tuz
- 1 yemek kaşığı bal
- 1 büyük parça bad & boujee!

Yol Tarifi

Malzemeleri birlikte çırpın ve en sevdiğiniz salatanın üzerine dökün! Ayrıca harika bir turşu da olur.

VISIT **GCPClubCar.com** to sign up for the **GCP Club Car** newsletter, featuring exclusive promotions, info on other **Club Car** titles, and more.

@grandcentralpub

@grandcentralpub

@grandcentralpub

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap hem bir aşk emeği hem de bir tür katarsis oldu. Yaklaşık 15 yıl önce, daha hiçbir şey yayınlamadan önce yazdığım ilk kitaptı. Kitabın adı, karakterlerin isimleri ve pek çok ayrıntı değişse de, bu fikri ortaya çıkaran umut çekirdeği hep var oldu. Bu hikaye giderek kişisel bir hal aldı. *Bırakmadan Önce*'yi yazarken, Yasmen gibi bana da depresyon teşhisi kondu. Bu kitabın derisini giydiğimi söylüyorum. Bu, yazmayı zorlaştırdı mı yoksa kolaylaştırdı mı bilmiyorum ama Yasmen'in deneyimlerinin bir kısmını tatmanın bu hikayeyi daha zengin ve daha gerçek kıldığını biliyorum. Beni daha empatik yaptı ve bana daha az yargılamayı ve daha fazla lütuf sunmayı öğretti. Umudum, dışarıda mücadele eden veya tökezleyen birinin bunu okuması ve umut hissetmesi, neşe hissetmesi ve devam etmek için cesaretlendirilmesidir.

Bu kitabı onlarsız yazamayacağım o kadar çok insan var ki...

Bitti!

Ölü doğumu, yası ve depresyonu bir annenin bakış açısından ve/veya bir terapist/danışman olarak anlamamda bana yardımcı olan birçok kadın vardı. Leticeia, Gloria, Ebonie, Valerie, Angela, Shelly- tüm yardımlarınız ve şefkatiniz için teşekkür ederim. Her görüşmede, her konuşmada, her fikir alışverişinde, birilerinin bu hikayede kendilerini görmelerini istediğiniz çok açıktı. Yasmen gibi danışanlara danışmanlık yapmıştınız ya da siz Yasmen *olmuştunuz*. İçgörünüz onun iyileşmesini şekillendirdi ve bu hayali ailenin yeniden bir araya gelmesine yardımcı oldu. Yardımınız paha biçilemezdi ve size sonsuz minnettarlığımı sunuyorum.

Joanna, benim alfam olduğun, her zaman önce okuduğun ve hiçbir Şeyin yanıma kr kalmasına izin vermediğin için teşekkür ederim. ÇalıŐmalarım sensiz aynı olmazdı. Desteğin ve dostluğun bu yolculuktaki en büyük nimetlerimden biri olmaya devam ediyor.

Honey Magnolia'dan Keisha, okuduğun ve beni kırmadığın için teşekkür ederim. Sayfa üzerinde ve dışında yaptığım her Şey için yeni bir tutku bulduğunuz için. Vizyonunuz ve mkemmelik beklentiniz bana en iyi Şekilde ilham veriyor ve kıŐkırtıyor.

Lauren'e, her zaman büyüteçle erken okuduğu ve hiçbir Şeyi saklamadığı için teşekkür ederim.

Chele, Shelley, Kelsey- erken okuduğunuz ve beni cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Bunu asla hafife almayacağım.

Editrm Leah'ya, bana karşı bu kadar sabırlı olduğu için teşekkür ederim. Hiç bu kadar kötü bir ilk taslak olmamış olabilir. LOL! Kişisel olarak çok zor bir durumdaydım ve sen beni özenle idare ettin. Paniğe kapılmadın ve bu hikyede en iyiyi bulmama yardım ettin. Umarım! Bu yolculuğa birlikte çıktığımız için çok mutluyum ve bundan sonrası için sabırsızlanıyorum!

Dylan, sen sadece benim en iyi arkadaşım ve en yüksek sesli amigo kızım değilsin, aynı zamanda özellikle bu kitap boyunca benim için güvenli bir yerdin. Senin gibi nazık, yetenekli, cömert ve cesaretlendirici birini en iyi arkadaş olarak hak etmek için ne yaptığımdan emin değilim ama seni asla bırakmayacağım.

Anneme. En kötü, en karanlık anlarımdan birindeyken, bu kitabı bitirip bitiremeyeceğimden bile emin değilken, her Şeyi bırakıp bir uçağa atladın ve bana geldin. Olağanüstü olan Şey, bunu her zaman yapmış olman. Her zaman nasıl yanımda olacağını, nasıl yardım edeceğini biliyordun. Bilge, sezgisel, dirençli, cömert ve Őefkatlisin. Umarım ben senin ağacından uzağa düŐmemiŐ bir elmayımdır.

Oğlum Myles'a. Her kitap senin. Anneliğın ne demek olduğunu anladığımı sanıyordum ama sen bunu ters yüz ettin evlat. Bana gerçekten koşulsuz sevgiye sahip olabileceğimi öğrettin ve bunu hiçbir şeye değışmem. *Seni hiçbir şeye değışmem.*

Son olarak kocam Samuel'e. "Boşanmış çiftin olduğı kitaba ne oldu?" demeseydin, *Bırakmadan Önce diye* bir kitap olmazdı. Yine de o sensin. Umutlarıma ve hayallerime en az kendininkiler kadar yatırım yaptın. Alçakgönüllü ve güvenli, şefkatli ve tutkulu. Sen harika ve nadir birisin, aşkım. Josiah insanların aşık oldukları anı tam olarak bilip bilmediklerini soruyor ve bunun bir an değıl, milyonlarca an olduğunu söylüyor. Son yirmi beş yılda sana aşık olduğum milyonlarca anın ve daha milyonlarcasının şerefine. Bazen zor oldu, ama seninle birlikte olduğum sürece hepsini tekrar yaparım. <3

YAZAR HAKKINDA

RITA® Ödülü sahibi ve *USA Today* çoksatan yazarı Kennedy Ryan, hayatın her kesiminden kadınlar için yazıyor, güçlendiriyor ve her hikayenin merkezine ve kendi kaderlerinin sorumluluğuna sıkı sıkıya yerleştiriyor. Kahramanları, kalplerini ele geçiren kadınlara saygı duyuyor, değer veriyor ve onlar için akıllarını kaybediyor. Kennedy ve yazıları *Chicken Soup for the Soul*, *USA Today*, *Entertainment Weekly*, *Glamour*, *Cosmopolitan*, *Time*, *O* dergisi ve daha birçok dergide yer almıştır. Otizm farkındalığını artırmaya yönelik bir tutkusu var. Her yıl düzenlenen hayır amaçlı bir kitap müzayedesini olan LIFT 4 Autism'in kurucu ortağıdır ve otizmlili ailelerin savunucusu olarak *Headline News*, *Montel Williams Show*, NPR ve diğer medya kuruluşlarında yer almıştır. Hayatının aşkı ile bir eş ve sıra dışı bir oğlun annesidir.

Daha fazlasını öğrenin:

KennedyRyanWrites.com

TikTok: @kennedyryanauthor

Facebook.com/KennedyRyanAuthor

Twitter: @KennedyRWrites

Instagram: @KennedyRyan1

Kennedy Ryan'a Övgüler

"Ryan güçlü bir yazar."

-*USA Today*

"Kennedy Ryan çağımızın en iyi romantik yazarlarından biri."

-*Entertainment Weekly*

"Çok az yazar Kennedy Ryan gibi romantizm yazabilir."

-Jennifer L. Armentrout, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Ne zaman Kennedy Ryan'ın çıtayı daha fazla yükseltmeyeceğini düşünsem, beni mümkün olan en keyifli şekilde haksız çıkarıyor."

-Katee Robert, *New York Times* çoksatan yazarı

"Kennedy Ryan ne zaman bir kitap yazmak için otursa, ilk sayfadan itibaren büyük bir avın peşine düşüyor."

-Sarah MacLean, *New York Times* çoksatan yazarı

"Kennedy Ryan hepimizin okuması gereken hikâyeleri yazıyor."

-Lexi Ryan, *New York Times* çoksatan yazarı

"Bir Kennedy Ryan kitabını açmak sadece fantastik bir kitap okumak değildir. Bu bir deneyimdir. Kennedy Ryan bizi kelimeleriyle öldürüyor ve bizi en iyi şekilde harap ediyor."

-Naima Simone, *USA Today* çoksatan yazarı

"Kennedy Ryan duygusal açıdan dokunaklı aşk hikâyelerinin kraliçesi. Hiç kimse sosyal meseleleri böylesine incelikli ve derinlemesine yazarken aynı zamanda eşsiz güzellikte bir romantizm sunamaz."

-Giana Darling, *USA Today* çoksatan yazarı

"Kennedy Ryan'dan bir kitap okuduğumda üç şeye güvenebilirim: Nefes kesici bir düzyazı, ilgi çekici bir hikâye örgüsü ve derin kökleri olan karakterlere aşık olmak. O asla hayal kırıklığına uğratmaz."

-Kate Stewart, *USA Today* çok satan yazarı

"Kennedy Ryan her zaman duygu, güç ve sıra dışı bir cinsel gerilim içeren bir hikâye sunuyor."

-Robin Covington, *USA Today* çoksatan yazarı

"Kennedy Ryan, muhteşem düzyazısı ve birbirleri için kalplerini parçalayan son derece insani karakterleriyle beni her seferinde parçalara ayırıyor ve tekrar bir araya getiriyor."

-Andie J. Christopher, *USA Today* çoksatan yazarı

"Kennedy Ryan kalbinizin tam ortasından geçen bir cerrahi hassasiyetle yazıyor."

-Sonali Dev, *USA Today* çoksatan yazarı

"Kennedy her seferinde sürükleyici, dokunaklı, romantik ve etkileyici kitaplar yazıyor."

-Denise Williams, *How to Fail at Flirting* kitabının yazarı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.